

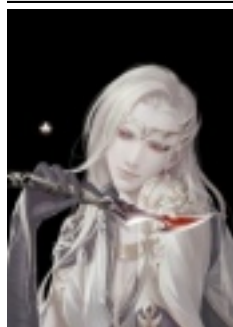
Dữ Tích Thù

Contents

Dữ Tích Thù	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Tự Chương	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Tự Ưc Lam Sam (1)	5
3. Quyển 1 - Chương 3: Tự Ưc Lam Sam (2)	11
4. Quyển 1 - Chương 4: Tự Ưc Lam Sam (3)	16
5. Quyển 1 - Chương 5: Tự Ưc Lam Sam (4)	21
6. Quyển 1 - Chương 6: Tự Ưc Lam Sam (5)	27
7. Quyển 1 - Chương 7: Tự Ưc Lam Sam (6)	32
8. Quyển 1 - Chương 8: Tự Ưc Lam Sam (7)	37
9. Quyển 1 - Chương 9: Tự Ưc Lam Sam (8)	43
10. Quyển 1 - Chương 10: Tự Ưc Lam Sam (9)	48
11. Quyển 1 - Chương 11: Tự Ưc Lam Sam (10)	52
12. Quyển 1 - Chương 12: Tự Ưc Lam Sam (11)	57
13. Quyển 1 - Chương 13: Tự Ưc Lam Sam (12)	64
14. Quyển 2 - Chương 1: Man Thiên Quá Hải (1)	69
15. Quyển 2 - Chương 2: Man Thiên Quá Hải (2)	75
16. Quyển 2 - Chương 3: Man Thiên Quá Hải (3)	80
17. Quyển 2 - Chương 4: Man Thiên Quá Hải (4)	85
18. Quyển 2 - Chương 5: Man Thiên Quá Hải (5)	90
19. Quyển 2 - Chương 6: Man Thiên Quá Hải (6)	95
20. Quyển 2 - Chương 7: Man Thiên Quá Hải (7)	101
21. Quyển 2 - Chương 8: Man Thiên Quá Hải (8)	106
22. Quyển 2 - Chương 9: Man Thiên Quá Hải (9)	112
23. Quyển 2 - Chương 10: Man Thiên Quá Hải (10)	117
24. Quyển 2 - Chương 11: Man Thiên Quá Hải (11)	122
25. Quyển 2 - Chương 12: Man Thiên Quá Hải (12)	127
26. Quyển 2 - Chương 13: Man Thiên Quá Hải (13)	132
27. Quyển 2 - Chương 14: Man Thiên Quá Hải (14)	136
28. Quyển 2 - Chương 15: Man Thiên Quá Hải (15)	141
29. Quyển 3 - Chương 1: Trọng Phùng Tương Túc (1)	146
30. Quyển 3 - Chương 2: Trọng Phùng Tương Túc (2)	152
31. Quyển 3 - Chương 3: Trọng Phùng Tương Túc (3)	157
32. Quyển 3 - Chương 4: Trọng Phùng Tương Túc (4)	163
33. Quyển 3 - Chương 5: Trọng Phùng Tương Túc (5)	169
34. Quyển 3 - Chương 6: Trọng Phùng Tương Tích (6)	174
35. Quyển 3 - Chương 7: Trọng Phùng Tương Túc (7)	180
36. Quyển 3 - Chương 8: Trọng Phùng Tương Tích (8)	184
37. Quyển 3 - Chương 9: Trọng Phùng Tương Túc (9)	188
38. Quyển 3 - Chương 10: Trọng Phùng Tương Túc (10)	193
39. Quyển 3 - Chương 11: Trọng Phùng Tương Tích (11)	197
40. Quyển 3 - Chương 12: Trọng Phùng Tương Túc (12)	203
41. Quyển 3 - Chương 13: Trọng Phùng Tương Túc (13)	209

42. Quyển 3 - Chương 14: Trọng Phùng Tương Túc (14)	214
43. Quyển 3 - Chương 15: Trọng Phùng Tương Túc (15)	218
44. Quyển 3 - Chương 16: Trọng Phùng Tương Túc (16)	223
45. Quyển 3 - Chương 17: Trọng Phùng Tương Túc (17)	229
46. Quyển 3 - Chương 18: Trọng Phùng Tương Túc (18)	234
47. Quyển 4 - Chương 1: Hồng Nhan Tri Kỷ (1)	238
48. Quyển 4 - Chương 2: Hồng Nhan Tri Kỷ (2)	242
49. Quyển 4 - Chương 3: Hồng Nhan Tri Kỷ (3)	248
50. Quyển 4 - Chương 4: Hồng Nhan Tri Kỷ (4)	253
51. Quyển 4 - Chương 5: Hồng Nhan Tri Kỷ (5)	258
52. Quyển 4 - Chương 6: Hồng Nhan Tri Kỷ (6)	264
53. Quyển 4 - Chương 7: Hồng Nhan Tri Kỷ (7)	269
54. Quyển 4 - Chương 8: Hồng Nhan Tri Kỷ (8)	274
55. Quyển 4 - Chương 9: Hồng Nhan Tri Kỷ (9)	280
56. Quyển 4 - Chương 10: Hồng Nhan Tri Kỷ (10)	286
57. Quyển 4 - Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỷ (11)	292
58. Quyển 4 - Chương 12: Hồng Nhan Tri Kỷ (12)	297
59. Quyển 5 - Chương 1: Hoàng Thân Quốc Thích (1)	303
60. Quyển 5 - Chương 2: Hoàng Thân Quốc Thích (2)	308
61. Quyển 5 - Chương 3: Hoàng Thân Quốc Thích (3)	312
62. Quyển 5 - Chương 4: Hoàng Thân Quốc Thích (4)	317
63. Quyển 5 - Chương 5: Hoàng Thân Quốc Thích (5)	321
64. Quyển 5 - Chương 6: Hoàng Thân Quốc Thích (6)	326
65. Quyển 5 - Chương 7: Hoàng Thân Quốc Thích (7)	331
66. Quyển 5 - Chương 8: Hoàng Thân Quốc Thích (8)	335
67. Quyển 5 - Chương 9: Hoàng Thân Quốc Thích (9)	341

Dữ Tích Thù

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân, thuần ái, cổ sắc cổ hương tóm lại là cổ đại Nhân vật chính: Triển Chiêu, Bạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-tich-thu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tự Chương

Triển Chiêu chết.

Người từng nhận chức Ngự tiền đối đao hộ vệ, được đương kim Thánh thượng phong hào “Ngự Miêu”, Nam

hiệp Triển Chiêu ngày xưa nổi danh trên giang hồ, chết.

Tin tức này làm rất nhiều người kinh hãi, có người đau lòng, cũng có người vui mừng.

Nhiều hơn nữa, là không dám tin.

Cho đến khi Trung Châu Vương Bàng Thống cuối cùng chiến thắng trở lại từ biên cảnh, đồng thời cũng cầm lên thanh kiếm hắc kim thật dày kia đưa tới trước mặt Nhân Tông, ngữ điệu thờ ơ, không bi không hỉ, “Thế sự vô thường, ba thước thanh phong ngày xưa bảo vệ một mảnh thanh thiên, cuối cùng vẫn gãy.”

Cự khuyết, gãy rồi.

Cự Khuyết làm sao lại gãy?

Bên mép Trung Châu Vương dâng lên một ý cười, cười lạnh, làm người ta nhìn thấy mồ hôi rùng rùng, “Thật ra, Triển Chiêu mất đi cũng không thiết, ba thanh tỳ tiến cuối cùng của y, nhưng giết chết ba vị Đại tướng nước Liêu, bất quá...”

Bất quá, Triển Chiêu vẫn mất.

Lại một sinh mạng trẻ tuổi, bị chiến tranh tước đoạt.

Triển Chiêu thật đúng là vô cùng trẻ, còn không lấy vợ sinh con, còn không có con cháu đầy sảnh đường, còn không có...

Y thậm chí còn chưa từng cùng cô nương nhà nào nói chuyện yêu đương, chỉ có một vị hôn thê, có lẽ là thâm lặng, hoặc có lẽ là không chịu an phận, ở phủ Tung Giang, thôn Mạt hoa kề bên bờ biển, vốn luôn nhìn về phía Bắc xa xôi, nơi đó có vị hôn phu của nàng ở chiến trường hộ quốc, vệ quốc, nàng nghĩ, y sẽ trở lại, đợi y trở về vẫn sẽ dùng ngữ điệu ôn nhu, gọi nàng “Nguyệt Hoa.”

Nhưng thật chưa từng nghĩ tới, thứ nàng lấy được lại là một tin tức khiến người ta đau lòng như vậy.

Vị hôn phu trẻ tuổi của nàng, vĩnh viễn táng thân sa trường.

Nàng nở nụ cười, rơi nước mắt, chỉ thán, “Thế sự vô thường.”

Cự Khuyết làm sao lại gãy?

Công Tôn vượt ve đoạn kiếm hắc kim sắc bén so với ban đầu đã nhiều hơn một vết thương, nhớ nhưng

chàng thanh niên vốn ôn thôn ấy, kia một tiếng nhẹ nhàng “Công Tôn tiên sinh”, chỉ thán: Thế sự vô thường, đây là chuyện của hoàng gia, không phải việc những người tầm thường như họ có thể hiểu.

Quan viên hắc ám, thanh quan khó đương đầu, kia người bảo hộ một mảnh thanh thiên cũng phải chịu tội.

Cự Khuyết làm sao lại gãy?

Lão bản nương của Quân Mẫn lâu, trong hai năm gần gũi đã tạo nên danh tiếng trong thành Biện Lương nghe được tin tức, ngẩng đầu nhìn biển hiệu mạ vàng khắc nét thư pháp, chợt rơi xuống hai dòng lệ.

Cự Khuyết làm sao lại gãy?

Nhân Tông tỉnh táo nhìn thanh hắc kim cổ kiếm ngày xưa che chở thanh thiên Đại Tổng mà nay bị chém làm hai, thay thế chủ nhân không tìm được thi thể mà hạ táng, trong lòng đau.

Trách sao luôn có người nói, quan viên hắc ám.

Trung Châu Vương kia của hần, thắng được chiến trường, lại đánh mất y đi.

Thắng chiến tranh, lại thua người.

Nhân Tông chỉ đành cười khổ, lúc đầu khi Triển Chiêu chủ động xin đi, đáng lẽ hần không nên ứng.

Cự Khuyết làm sao lại gãy?

Bạch Ngọc Đường bước vào Quân Mẫn lâu, Phương Mẫn đóng cửa không gặp hần, mơ hồ còn nghe được tiếng khóc thút thít, hần không còn thương hương tiếc ngọc như lúc đầu, chỉ thán: Triển Chiêu, thật là vô tình, uống phí A Mẫn chung tình với người như vậy, uống phí Nguyệt Hoa muối tử khuynh tâm với người như vậy, người lại, một mình đi mất...

Hần ngồi xuống, vẫn gọi Nữ Nhi Hồng 18 năm.

Cự Khuyết làm sao lại gãy chứ?

Làm sao lại gãy?

Nó gãy...

2. Quyển 1 - Chương 2: Tư Ưc Lam Sam (1)

Lắc lư, lắc lư.

Chất lỏng trong vò rượu vẫn như thường lệ lấp lánh.

Hai năm trước, hắn từng nói, “Tiếng sóng sánh của rượu này nghe còn hay hơn tiếng vòng ngọc chạm nhau trên tay nữ nhân.” Mà hôm nay, quả thật không thể nào so nữa.

Hắn đã rất lâu không có nghe thấy tiếng vang từ đồ trang sức trên tay hay trên đầu nữ nhân rồi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu, bộ dáng lạnh nhạt của nữ tử đang ngồi trước rơi vào trong mắt, mặc trên người một thân cẩm y màu lam thủy, khuôn mặt không hề sợ hãi, trông hết sức tượng tự cái người hai năm trước đã táng thân nơi sa trường, giống tới mức làm hắn kinh hãi.

Người nọ, gọi Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường lắc lư vò rượu trong tay, nghe tiếng chất lỏng chỉ còn nửa vò leng keng vang, lại mất đi hứng uống.

Triển Chiêu vốn như thế, làm hắn mất hứng.

Nhưng...

A, đã là chuyện từ bao lâu rồi.

Cứ như vậy lắc lư, cũng qua mất hai năm.

“A Mẫn, tuổi cô cũng không còn nhỏ nữa, thật sự muốn chờ đợi con mèo ngọc đã không còn ở đây cả đời sao?” Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Phương Mẫn đang ngồi đoan trang ở đối diện, bộ dáng cực kỳ giống Triển Chiêu hai năm trước, trong lòng có chút chua, nụ cười bên mép cũng mang chút khổ sở.

Phương Mẫn giương mắt, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ như vậy tiêu sái phong tư, mà nàng chẳng qua là cười, “Ngũ gia, huynh không hiểu huynh ấy, cho nên, huynh sẽ không hiểu Triển Chiêu vì sao lại có thể khiến người ta một lòng một dạ...”

Bàn tay nắm vò rượu của Bạch Ngọc Đường siết chặt.

Không hiểu.

Lại là không hiểu.

Hắn không cam lòng, vì sao ai cũng bảo hắn không hiểu, hắn, phải là người hiểu y nhất.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ngày xưa, quan hệ đúng là không thể gọi tốt, từ thử miêu chi tranh, đến Tương Dương chi dịch, quan hệ vẫn không tốt, Triển Chiêu vẫn luôn là tính cách ôn tồn như vậy, đến cuối cùng, vẫn là làm hắn nhìn không vừa mắt, đúng thế, cho nên, ai cũng bảo hắn không hiểu y.

Bạch Ngọc Đường hung hăng rót cho mình một hớp rượu, trong lòng ghen tới hoảng.

Hai năm trước, vị huynh trưởng thần bí kia của Triển Chiêu xuất hiện ở Biện Lương, mà lần đó, là tang lễ của Triển Chiêu.

Triển Lâm đứng thật xa, ánh mắt lạnh lạnh, khuôn mặt cực kỳ giống Triển Chiêu làm cả Nhân Tông cũng kinh hãi, cứ tưởng Triển Chiêu thật ra là còn sống, có lẽ, Nhân Tông vẫn luôn hi vọng như thế, chẳng qua, sự thật luôn không như ý nguyện.

Triển Lâm hướng về phía đương kim Thánh thượng, lạnh lùng cười, “Thế nào, ngay cả tư cách tới xem đệ đệ mình hạ táng cũng không có sao?”

Gã là ca ca của Triển Chiêu.

Bên người Bàng thái sư, có người kêu “Lớn mặt”, bảo kiếm ngang hông đã bị rút ra, nhưng bị Bàng thái sư tự mình ngăn lại.

“Không được vô lễ.”

Ngược lại để người ta trợn mắt nhìn nhau.

Bàng thái sư thần sắc lãnh đạm nói: “Giang sơn Triệu gia thiếu y, nếu chúng ta hôm nay còn làm chuyện có lỗi với đời cuối cùng của Triển gia, giang sơn Triệu gia, gặp nạn.”

Không biết nói với người nào.

Bàng thái sư là tham quan, nhưng cũng là tham quan có bản lĩnh, hắn sẽ dùng ánh mắt xa nhất để xem xét từng vấn đề.

Mặc dù thỉnh thoảng hắn cũng sẽ phải sát thủ đi dạo ở phủ Khai Phong một chút, nhưng chỉ là đi dạo một chút mà thôi, mạng Bao Chứng, hắn còn chưa dám lấy, huống gì có Bao Chứng ở đây, long ý của Nhân Tông cũng an ổn được chút, hắn cũng tiết kiệm được không ít khí lực, những chuyện nhỏ nhặt này, khôn khéo như Bao Chứng, dĩ nhiên sẽ hiểu.

“Triển khanh...”

“Triển khanh...” Nhân Tông cười đến nỗi có chút khổ sở.

Người này vốn không phải Triển Chiêu.

Chỉ là một tiếng “Triển khanh” này, cũng đã khiến hắn bung hết tính cách ra ngoài.

“Tại hạ chỉ là một kẻ thảo dân, là một gã thương nhân, không dám làm phiền hoàng thượng phải xưng hô như vậy.”

Hắn thực sự không phải Triển Chiêu.

Nhân Tông tâm tình càng khó chịu, là Triển Chiêu sẽ chỉ mỉm cười khinh đạm, nhẹ giọng đáp: “Triển mỗ không dám.”

Lời nói chọc người như thế này, Triển Chiêu sẽ không nói được.

“Đã là gia thuộc của Triển hộ vệ, Triển tiên sinh nếu muốn có chức vị, sau này phong quan tiến chức vốn không phải việc khó...” cứ như một kẻ thấy chết không sờn thao thao bất tuyệt.

Mà bên này, đám người luyện võ như Bạch Ngọc Đường đã sớm nhận ra sát ý từ ánh mắt của Triển Lâm, nắm tay phải đang cầm lấy cuộn giấy hay tranh gì đó, lúc này đã siết đến trắng bệch, có lẽ cũng đã ấn nhẫn đến cực độ, bất quá, oán khí trong ngực thì không cần phải nhịn, phun thẳng ra: “Phong quan tiến chức, sau đó lại dâng lên một cái mạng, đổi lấy một ngôi mộ nữa sao? Loại trao đổi này hơi thật đấy...”

“Triển công tử nói những lời như vậy, sợ là không thích hợp.” Ánh mắt của Bàng thái sư cũng rất nhạt, nhìn qua.

Lại phát hiện ra, đối phương đang dùng một loại ánh mắt bất tiết nhất cổ (khinh thường) nhìn lại lão, khóe môi của Triển Lâm hiện lên tiểu ý châm chọc: “Ta không hiểu cái gì là đại nghĩa, cái gì là giang sơn làm trọng, tất thấy đều không có quan hệ gì với ta. Ta chỉ biết một điều, giang sơn của Triệu gia, đã hại mất đệ đệ duy nhất của ta...”

Giọng nói thật lạnh thật thanh, lại chất chứa trong đó một loại cảm xúc tê tâm liệt phế.

Giang sơn Triệu gia, hại đệ đệ duy nhất của ta...

Đệ đệ duy nhất...

“Lớn mật, ngươi đây là đại tội bất kính...”

Có người ồn ào luận tội.

Triển Lâm phát lên nhãn thần, nhìn qua như thể tùy ý, thế nhưng kẻ vừa mới cất giọng hiện tại đã đổ mồ hôi lạnh đầy người, gió rét thổi qua, lạnh đến phát run, gã có thể nghe được Triển Lâm đang dùng càng nhiều lời lẽ bất kính hơn nữa mà nói tiếp: “Đúng là vậy, ta đại bất kính, mạng người Triệu gia hẳn chính là bảo vật vô giá, mạng người Triển gia ta lại không đáng một đồng phải không. Cho nên chỉ cần một khi người Triệu gia mong muốn, thì người Triển gia ta một nửa văn tiền cũng không cần nghĩ đến chứ gì. Bỏ mạng, hừ...”

Triển Lâm xoay người, thanh âm lạnh lạnh theo gió tản ra, truyền vào trong tai của mọi người, là hồi hận, cũng là không cam lòng: “Nếu trước đây ta không cho phép nó tiến vào giang hồ, thì đã đỡ cho nó phải chịu đựng nhiều năm khổ sở như vậy...”

Không tiến vào giang hồ, sẽ không gặp phải rất nhiều thị phi, Triển Chiêu sẽ không có xưng hào Nam hiệp, không có sự viện Diệu Võ Lâu hiển nghệ, không có tên gọi “Ngự Miêu”, lại càng không có chuyện Thử Miêu tranh đấu. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sẽ trở thành hai người không quen không biết. Triển Chiêu khi đó sẽ vẫn ở Thường Châu, có lẽ sẽ bình bình đạm đạm lấy vợ sinh con, trải qua hết một cuộc đời bình thần, cũng hết như cái tính tình đó của y, âm ẩm, không nóng, nhưng cũng chẳng lạnh.

Nếu không phải tiến nhập giang hồ, Triển Chiêu có lẽ đã có được mấy đứa con trai con gái khả ái, nhưng mà...

“Y sẽ không nguyện ý...” Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng Triển Lâm, nhàn nhạt nói nhẹ, khiến Triển Lâm đang muốn bỏ đi phải dừng lại.

Triển Lâm chỉ nghiêng nửa người, ánh mắt của hắn nhìn về phía Bạch Ngọc Đường vừa trong trẻo nhưng cũng vừa lạnh lùng, chau mày, nheo mắt: “Bạch Ngọc Đường, ngươi thì biết cái gì? Đối với Triển Chiêu, ngươi là cái gì của nó? Tử phi ngự an tri ngự chi nhạc (Không phải cá làm sao biết được cá vui), ngươi có tư cách gì mà nói vậy? Ngươi hiểu được cái gì? Ngươi chẳng hiểu cái gì cả, còn nó, ngươi càng không hiểu được nó...”

Bạch Ngọc Đường dựng mày, không cam tâm, vốn còn muốn cãi lại vài câu, lại bị đại tẩu nhà mình kéo lại ống tay áo: “Đệ đừng nhiều lời.”

Vì sao không cho hắn nói?

Đại tẩu ngẩng đầu, đưa mắt nhìn hấn, tiếp đó lại cúi đầu đảo thuốc: “Đại ca của Triển Chiêu nói có gì sai, đệ hiểu được Triển Chiêu cái gì, có tư cách gì mà muốn thay Triển Chiêu thể hiện? Đệ với y, ngoại trừ khi y còn sống toàn đến khiến cho y phiền não, có làm ra được gì khác không? Không chừng trong lòng Triển Chiêu vẫn luôn chê đệ phiền phức...”

Bạch Ngọc Đường không cam lòng mở phạch cây quạt trên tay, thờ ơ nói: “Bạch gia còn ngại y buồn bực...”

“Vậy đệ còn trêu chọc y làm chi? Lại còn khiến cho ca ca tẩu tử nhà đệ lo lắng không yên lòng...”

Đúng vậy, hấn muốn làm gì? Bạch Ngọc Đường cảm giác mình trở nên hồ đồ đến khó tin.

Sau đó, hấn lại lên thôn Mạt Hoa bên trên Hãm Không đảo, nghĩ một chút về Tam tiểu thư Đinh gia, Nguyệt Hoa muội tử dù sao cũng có hôn ước với Triển Chiêu, sau chuyện lần này, chỉ sợ Nguyệt Hoa là người đau lòng nhất.

Ở bên bờ thôn Mạt Hoa, hấn thấy Đinh Nguyệt Hoa đang ngắm về phương Bắc, ở nơi phương Bắc ấy.

Là chỗ Triển Chiêu thi thân.

“Nguyệt Hoa, muội thâm tình như thế, đáng giá không?” Triển Chiêu thủy chung sẽ không trở lại, sẽ không trở lại.

Hấn muốn thức tỉnh nàng.

“Nếu, ban đầu có thể lưu lại cho y một hài tử thì tốt, để bây giờ như vậy không có nơi gửi gắm nhớ nhung...” Hấn thấy Đinh lão tam tử nhỏ luôn điệu võ dương oai trước mặt hấn, rơi nước mắt cười khổ.

Không biết trong lòng khổ tới bao nhiêu.

“Nguyệt Hoa, không đáng giá...”

“Tiểu Ngũ ca, nếu là A Mẫn cô nương mà huynh luôn tâm tâm niệm niệm đi rồi, huynh sẽ làm sao?”

A Mẫn cô nương, vẫn còn trong Quân Mẫn lâu thành Biện Lương, lúc tới Hãm Không hấn có đi gặp nàng, hấn biết người trong lòng nàng là Triển Chiêu, ngay cả lúc Triển Chiêu còn sống, cũng không dưới một lần nói với nàng, “Mẫn cô nương, cô rất tốt, nhưng, Triển mỗi đến nay không cách nào ổn định, cuộc sống thế này, hiển nhiên không hợp với cô.” A Mẫn cũng không dưới một lần đáp y, “Huynh không muốn cưới muội, là chuyện của huynh, muội thích huynh, muốn giúp đỡ huynh, là chuyện của muội, Triển đại nhân theo lý cũng không thể nhúng tay đi.”

Một người hai người, đều là những người cố chấp đến chết.

Bao gồm cả cô gái rõ ràng đang đau khổ trong lòng, lại vẫn nặn ra nụ cười.

“Nguyệt Hoa, câu hỏi này của muội sai rồi, ta với A Mẫn đã sớm không thể, trong lòng cô ta có người khác...” Lời này, tới bây giờ hần vẫn không nỡ cho nàng biết, Triển Chiêu với A Mẫn, mặc dù luôn là quan hệ sạch sẽ, nhưng chung quy, vẫn có gì đó sai.

Lúc Bạch Ngọc Đường biết tin này, chẳng qua là đem địa vị của Triển Chiêu ở trong lòng kéo xuống thấp hơn một chút, còn ý tưởng với A Mẫn, cứ thế mà đoạn.

Lại không hề không cam lòng, đoạn phải dứt khoát, giống như tâm niệm trước kia chưa bao giờ tồn tại.

“Tiểu Ngũ ca, huynh không hiểu, mặc dù huynh vẫn luôn tự xưng phong lưu thiên hạ, cuối cùng vẫn không hiểu tình, lại càng không hiểu Triển đại ca...”

Lại là những lời này, Bạch Ngọc Đường chân mày vặn chặt, trong lòng cũng khó chịu.

Chẳng qua, không nói ra được vì sao phải khó chịu như vậy.

Nhưng, thời gian cứ như vậy lắt lư trôi, sau đó, hần mới hiểu, thì ra mình một chút cũng không hiểu.

Thua thiệt hần tự xưng phong lưu thiên hạ, ngạo tiểu giang hồ, cuối cùng một chút tình cũng không hiểu.

Nhưng, hần nghĩ, hần hiểu Triển Chiêu.

Hần biết vì sao nhiều mối quan hệ giang hồ bằng hữu tốt như vậy đều mất, có lẽ vì quan hệ có nhiều loại đi, hần cũng chỉ thầm than trong lòng một tiếng, còn lúc nghe được tin Triển Chiêu thân táng sa trường, buông tim của hần đau như muốn nát, nghẹn ngào, nghẹn ngào, nghẹn tới mức không chịu được, hần biết vì sao lúc A Mẫn nói với hần người nàng thích là Triển Chiêu, hần lại có thể đem phần ý niệm đó đoạn sạch; hần thậm chí biết, tại sao ban đầu lại thích A Mẫn...

Nhiều chuyện như vậy, nhiều như vậy, đều là do hần tự nghĩ là vậy mà thôi.

Hần từng mơ thấy Triển Chiêu, vào cái đêm hôm hần đi thăm Đình Nguyệt Hoa.

Triển Chiêu đứng ở một bên cầu ba tầng, nhìn nước sông vẫn đục trôi, khóe miệng y có nụ cười quen thuộc, “Bạch huynh...”

Cầu kia phân ba tầng, tầng thượng đỏ tươi màu máu, tầng giữa huyền sắc còn ánh chút vàng, tầng dưới cùng lại là âm trầm màu mực.

“Con sông này chính là sông Vong Xuyên trong truyền thuyết, cây cầu kia, chính là cầu Nại Hà, đường hoàng tuyến, cũng giống như truyền thuyết một bên nở đầy hoa, chỉ thấy hoa không thấy lá...”

Đừng nói là.

“Nghe nói, bên này có một nữ nhân, gọi Mạnh Bà, uống Mạnh Bà thang, quên hết tiền duyên...”

“Không, ta không cho phép người quên ta...”

Ta không cho người quên ta...

Hắn cuối cùng từ trong mộng tỉnh lại, chẳng qua là đau lòng.

Ta không cho người quên ta...

3. Quyển 1 - Chương 3: Tư Ưc Lam Sam (2)

Phương Mẫn nhìn người trước mắt vốn tự xưng Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân Bạch Ngọc Đường một hộp lại một hộp uống rượu, trong lòng cũng khó chịu.

Mặc dù, nàng chưa bao giờ do dự giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

Bạch ngũ gia xét mọi phương diện đều không kém, khiến trái tim nhiều thiếu nữ lung lay cũng không cần nói nhiều, bàn đầu lúc hắn nói lên chuyện này, nàng quả thật cũng kinh ngạc, trong lòng cũng không khỏi có cảm giác hờ hững thỏa mãn, nhưng, nàng vẫn vô cùng tỉnh táo nói, “Ngũ gia là người tốt vô cùng, chẳng qua lòng A Mẫn đã có người khác.”

Tiểu bảo vào ở trong hoàng cung, ngồi lên cái ghế đương kim thái tử, mà nàng lại không nguyện dùng cả đời vinh hoa phú quý để giam mình vào một nhà tù hoa lệ, nàng thậm chí còn nghi ngờ, cứ mang tiểu bảo vào cung như thế, một hoàng cung gần như không có tình thân như vậy, có phải đúng hay không.

Đáp án này, đến cùng bất kể còn là gì, nàng cũng không còn cách nào hỏi hận.

Nàng thật không thể mang tiểu bảo từ trong cung ra ngoài đi!

Đó là đại tội, cho dù nàng có cách nghĩ của mình đi nữa, nàng cũng chỉ là một nữ nhân tay trái gà không chặt.

Hướng gì, giống như hai năm trước đây, cũng không tệ.

Triển Chiêu sau khi vào hoàng cung làm nhiệm vụ, đều sẽ về phủ Khai Phong trước, chào hỏi Bao đại nhân, sau đó thay đồ thường, vào Quân mẫn lâu của nàng, gọi chút thức ăn, thêm một bầu Trúc Diệp thanh ẩm, sau đó bảo nàng cùng ngồi xuống, kể cho nàng nghe một chút chuyện của đương kim Thái tử.

Đứa con của tử tử đáng thương...

Vốn dĩ, nàng vẫn luôn nghĩ cứ như vậy mà sống, cho tới lúc Triển đại nhân, lấy Đình tam tiểu thư của thôn Mạt hoa phủ Tùng Giang về nhà, sau đó nàng sẽ không còn dính líu gì tới y nữa, Triển Chiêu là người rất ôn hòa, cả cười cũng rất cạn, chẳng qua vẫn cứ là ầm ập.

Ấm người, cũng ấm tâm.

Có một loại, hương vị gia đình.

So sánh hai người, cho dù Bạch ngũ gia có tốt hơn nữa, lại không cách nào để người ta tin tưởng, thứ nàng muốn chẳng qua chỉ là một khắc, chỉ một khắc, ấm áp, ấm áp của gia đình bình thường, chỉ sợ đến lúc nàng chết rồi nhìn lại cả đời một chút bình thường cũng không được.

Mà Bạch ngũ gia, bất kể làm sao cũng không cho nàng được sự ấm áp đó, cho dù cuối cùng nàng có cùng hắn kết nghĩa phu thê, cũng không sao an tâm được.

Bạch ngũ gia bên ngoài có hàng vạn hàng ngàn hồng nhan tri kỷ, làm sao có thể hạ tâm, cho nên, A Mẫn tới giờ đều không hề nghĩ rằng, có thể cùng Bạch Ngọc Đường bạch thủ tương tri.

Không thể nào.

Thế nhưng câu chuyện đương nhiên nàng luôn để trong tâm trí, cuối cùng lại lấy một kết cục ngoài ý muốn của mọi người để khép lại.

Triển đại nhân vì sao chủ động, xuất chiến sa trường, tới giờ nàng cũng không hiểu.

Quan hệ của Triển Chiêu cùng nàng không giống người khác, y là một người hết sức ôn nhu, cuộc sống trong cung của nàng, là cuộc sống của thiên kim tiểu thư, lúc y tìm thấy nàng, nàng đang trải nghiệm cuộc sống của dân nữ, lại bị y mang trở về, y nói, “Nếu cô muốn biết, tôi kể cho cô nghe, cần gì phải đến nơi đó, cho dù cô không về chỗ quan gia cũng được, nhưng, đất phong trần đó quả thật không hợp với cô...”

Khi ấy, nàng ngồi ngay ngắn ở viện Lê Hương, trong lòng ôm tỳ bà.

Y chuộc thân cho nàng, còn thay nàng mua lại cửa tiệm.

“Quan chức tứ phẩm, lại hào phóng thế này...” luôn cảm thấy kỳ lạ, Triển Chiêu bình thường ăn mặc đơn giản, đều mặc một thân thủy lam, không có đồ đặc gì khác, không giống Bạch ngũ gia, hào phóng như thể bạc là vật tùy tiện nhặt được trên mặt đất, một thứ đồ vớ vẩn gì đó trên người đều là món mà một người bình thường gom mấy năm cũng không mua được.

Triển Chiêu cười, ôn nhu nói, “Không sao, chờ lúc Bạch ngũ gia tới, Mẫn cô nương thu nhiều bạc một chút là được rồi.”

Vẫn là phong thái tao nhã, lễ độ, quân tử, so với lúc đầu Đồ Thiện cứu Thái tử, còn phải thân thiện hơn rất nhiều.

Nàng chỉ cảm thấy, trong trời đất bằng giá này, cuối cùng cũng tìm được một tia ấm áp, so với tia sáng đầu đông còn ấm áp hơn rất nhiều.

Sau, nàng nghe được rất nhiều chuyện từ y, có khi là ký ức của y về nhà cũ ở Thường Châu, có lúc là đau thương lúc mới vào giang hồ, cũng có ấm ức của y khi vào quan đạo, bất quá, nhiều hơn chính là những chuyện lý thú mà y từng trải qua, nghĩ lại có lẽ là không muốn nàng bị buồn lây, tổn thương tinh thần.

Thực sự là một người tử mẫn.

“A Mẫn, tại sao ai cũng bảo ta không hiểu y? Ta... hiểu...” Bạch Ngọc Đường vẫn cứ một hớp lại một hớp nốc rượu, chút rượu theo môi trượt xuống cằm, dừng lại dưới cằm thanh niên một hồi, cuối cùng vẫn là rơi xuống, nhỏ giọt lên vạt áo màu tuyết của thanh niên.

Thanh niên tựa hồ đã không còn tỉnh táo, cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp, chỉ biết lung tung lau đi rượu đã trào ra khỏi miệng.

“Ta hiểu y, chẳng qua là, không ai biết...”

“Cả tự ta, cũng không biết, đến tột cùng là bắt đầu từ khi nào, lại hiểu y tới như vậy...”

“Hiểu...”

Thanh niên cố chấp nói lên ý kiến của mình trong một chuyện mà cả nàng không cần nhìn lại nữa, cũng không biết từ người bên cạnh nhìn ra, những lời này luôn là vô căn cứ.

Hắn làm sao mà hiểu?

Hắn dựa vào cái gì lại hiểu?

Thậm chí hắn tới bây giờ còn chưa khi nào dung nhập vào cuộc đời của y, chỉ biết dựa vào những trận đánh nhau không biết mấy phần thật giả đã từng xảy ra ở trên phủ Khai Phong, thứ hắn biết bắt quá là Cự Khuyết đến cùng sắc bén tới cỡ nào, tính tình như thể vừa sinh ra đã tốt của Triển Chiêu, nội tình rốt cuộc ở nơi nào...

“Ngũ gia, huynh thật sự không hiểu.” Phương Mẫn chẳng qua chỉ cười cười, giơ cổ tay áo dài lên đỡ cằm, “Ngũ gia chỉ nói, Triển đại nhân tính tình tốt, công phu tốt, chỉ biết dùng công phu đi phá y, mà thực tế, Triển gia y có rất nhiều chuyện huynh không biết, huynh không biết một năm trước khi y mất, đại tẩu nhà y vừa cho y thêm một tiểu chất tử, đặt tên Triển Ký, hôm đó y uống nhiều hơn mấy chén, lại nói muốn dành thời gian về thăm tiểu chất tử mới sanh; huynh cũng không biết Triển đại nhân mặc dù công phu cao, nhưng cũng xuất thân từ gia đình thư hương môn đệ, cầm kỳ thi họa cũng không kém Bạch ngũ gia huynh, bằng hiệu của Quân Mẫn lâu muội cũng là nhờ Triển đại nhân viết cho đấy, huynh cũng không biết, huynh trưởng của Triển đại nhân cũng là một thương nhân, bất kể thể lực hay còn là thực lực, đều không thua kém Hâm Không Đảo nhà huynh, huynh thậm chí không biết...”

Bất giác, rơi lệ, “Huynh thậm chí không biết, khi Triển đại nhân thật sự mỉm cười, trên gò má phải, sẽ có một má lúm đồng tiền cạn mà thật...”

“Choang” thanh âm rất vang, vò rượu chưa uống cạn đã rơi xuống đất, rượu từ vò vỡ tán loạn văng ra.

“Ngũ gia, người cái gì cũng không biết, lại bảo hiểu thứ gì...”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường càng lúc càng lạnh, cẩn thận nhìn lại, cánh tay đang nắm vò rượu, có hơi run rẩy.

Không cam lòng, hết sức không cam lòng.

Trong giây lát nhận ra, tưởng niệm của mình hai năm qua, thì ra cũng chỉ như thế, hai năm sau, những chuyện hắn biết, còn không nhiều bằng chuyện A Mẫn từng biết.

“Ngũ gia, Triển đại nhân nói, y không thích đánh đàn, vì đàn là do mẫu thân dạy, đàn rất tốt, nhưng, y đàn cũng rất khá, tay nghệ của y chính là nhờ tay nghệ đàn của mẫu thân luyện ra, Triển gia xưa nay thông minh, Triển gia còn nói, thứ y không thể so với người, đại khái chỉ có đám cơ quan trên đảo kia...” A mẫn cuối cùng vẫn là nữ lưu, sẽ không như Bạch Ngọc Đường tùy tiện dùng ống tay áo qua loa lau rượu, nàng chỉ lấy ra một khăn mặt màu lam từ trong tay áo, lau đi nước mắt vô tri chảy lên gò má, “Triển đại nhân thật ra cũng là người không muốn thua, chẳng qua, người cũng bị tính tình ám áp của y mê hoặc...”

“Cho nên, không hiểu, đều không hiểu y...”

Bạch Ngọc Đường ngây ngốc nhìn Phương Mẫn vừa rơi nước mắt, vừa khóc thút thít vừa nói, càng lúc càng giống như sự thật.

Hắn không hiểu y, không ai hiểu y.

Nhưng, hắn vẫn không cam lòng, vì sao, rốt cuộc là vì sao?

Rốt cuộc là vì sao, y không để cho hắn hiểu y, rồi lại để cho lòng hắn canh cánh nhớ thương y, rốt cùng là vì sao chứ?

Hắn giơ tay lên, muốn cầm lấy vò rượu khác trên bàn, lại bị một cánh tay khác ngăn lại, “Ngũ gia, chớ uống nữa, người...”

Say rồi.

Đây là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường hất ra tay của A mẫn, giọng nói khàn khàn, mang theo men say hiềm thấy, “Cút ra, người để ta uống, Ngũ gia hiềm lắm mới say một lần, từ lúc xú miêu kia đi rồi, ngũ gia đã lâu lắm không được thống khoái uống...”

Bình thường, hắn không dám say, mỗi lần hắn tới thành Biện Lương, sẽ thường xuyên đi ra hướng mộ của Triển Chiêu, chỉ sợ con Miêu nhi không biết cách chăm sóc mình sẽ bị người ta khi dễ ở địa phủ.

Cũng không biết con Miêu nhi kia có thể ở trên đường hoàng tuyền ngắm nhìn bờ hoa nở rộ thấy hoa không lá bị máu tươi nhuộm đỏ, có thể không nguyện uống chén canh của cô gái bên kia cầu Nại Hà, nấu từ vô số giọt nước mắt thương nhớ y ở trên thế gian hay không?

Làm sao có thể, con mèo kia đều không có người khắc cốt ghi tâm, còn có chuyện gì để y cự tuyệt chuyện uống canh Mạnh bà giúp y quên sạch tiền duyên?

Y dĩ nhiên có thể sẽ không nhớ tới trên đời có một người gọi Bạch Ngọc Đường, vẫn luôn ở bên cạnh y chọc y, quấy y, chọc cho tới lúc tính tình tốt như y phải tức giận.

Bởi vì thử miêu bất lưỡng lập, bởi vì...

Quan hệ của họ tới giờ đều không tốt, chỉ có một mình hắn ở trong mối quan hệ không tốt này, mong muốn đổi nó thành tốt, tốt đến mức không thể tốt hơn nữa, mặc dù quan hệ không tốt này vốn là từ hắn mà ra...

Cho tới lúc này, còn chưa cam tâm.

Bạch Ngọc Đường chặn lại cánh tay của Phương Mẫn muốn cầm hắn, lấy một vò rượu khác vào tay, lại phát

hiện không phải Nữ Nhi Hồng.

Không phải là Nữ Nhi Hồng 18 năm hấn thích nhất, mà là Trúc Diệp Thanh yêu thích của Triển Chiêu.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường giật giật, hơi do dự, nhưng vẫn dùng một chưởng mở ra khăn, rót vào trong miệng còn mạnh mẽ hơn so với Nữ Nhi Hồng.

Miêu nhi, người có thể đợi ta không, cho dù là ở bờ bên kia Hoàng Tuyền nhìn hoa đỏ như lửa, cũng được, chỉ xin người chờ ta một chút, chờ ta cũng bước lên cầu Nại Hà thông qua kiếp sau, kiếp sau, chúng ta nhất định không thử miêu lương lập, chúng ta...

Chúng ta....

4. Quyển 1 - Chương 4: Tư Ưc Lam Sam (3)

Bạch Ngọc Đường say thật, hai năm qua, được một lần hoàn toàn say.

Phương Mẫn để tiểu nhị của Quân Mẫn lâu chờ Bạch ngũ gia tới phòng khách, lúc đi ngang qua người nàng, nàng nghe thấy ngàn chén không say Bạch ngũ gia vô thức hạ giọng lầm bầm, “Miêu nhi, chờ ta một chút, người chờ ta một chút...”

Có một ý niệm như măng mọc sau bão mùa xuân, ở trong lòng nhanh chóng mọc.

Phương Mẫn hơi híp lại mắt, cuối cùng chỉ nhìn bóng lưng lão đạo đang được đỡ về phòng của Bạch ngũ gia, thở dài, sau đó chuyển tầm mắt về bảng hiệu có nét chữ khéo léo khắc trên sảnh kia, đã không còn quan hệ gì nữa rồi, sau hai năm, nàng cuối cùng đã có thể thản nhiên đối mặt, với sự thật Triển Chiêu đã chết.

Chết ở biên giới, bị bụi mù mờ mịt bao phủ thân thể gầy gò nhưng đầy sức mạnh.

“Thông báo cho Tương tứ gia, mang Ngũ gia đi đi...” Phương Mẫn chỉ cười nhạt, không nhìn ra vui buồn, cứ thể nói với tiểu nhị.

Nàng không hi vọng Triển Chiêu sẽ mất đi khi còn trẻ, nhưng, nàng không biết, tin tức này với nàng là tốt hay xấu đây, bất quá, cứ thế này, tiểu thư Đình gia sẽ không còn quan hệ gì với y nữa, không cản trở mắt nhìn nam nhân trong lòng mình cưới cô gái khác, nàng cảm thấy mình vẫn còn may mắn.

Nếu thật dễ cho nàng nhìn thấy, nàng cảm thấy mình sẽ hồng mắt.

Mà bây giờ, không cần khó chịu vì chuyện này nữa rồi, về phần chấp tay cả đời với y, vốn dĩ cũng là hão huyền.

Không, cả ảo tưởng cũng không thành, Triển Chiêu có lúc rất tàn nhẫn, cả cơ hội cho nàng ảo tưởng cũng không cho, mặc dù nàng biết, Triển Chiêu thật ra chỉ muốn tốt cho nàng, là thật lòng coi nàng như muội tử ruột thịt, muốn vì muội tử mình tìm ra một phu gia tốt hơn.

Chẳng qua, Phương Mẫn thật là một người cố chấp đến không ngờ, sau khi tìm có người, làm sao có thể để người khác dùng thân phận phu quân mình đứng bên cạnh.

Cả nàng còn có giác ngộ như thế, Bạch ngũ gia, dĩ nhiên sẽ không chấp nhận một nữ nhân không thích mình hoặc mình không thích, lấy thân phận phu nhân đứng bên cạnh, hoặc là trong Tuyết Ảnh cư của mình ở Hãm Không Đảo, hoặc là địa vị Nhị thiếu nữ nãi của Kim Lăng Bạch gia.

Mặc dù, Bạch ngũ gia đã từng tự xưng “Ngạo tiểu thiên hạ phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân.” Nhưng đây dường như đã qua rồi.

Hai năm qua đi, cây quạt bạch ngọc nọ, không biết đã bị vất bỏ tới nơi nào.

Nghĩ tới chuyện này, thông tuệ như Phương Mẫn dĩ nhiên có thể mang hết nguyên nhân hậu quả kéo ra, chân tướng cũng bị lộ diện.

Phương Mẫn dời tầm mắt từ bảng hiệu trở về bàn ăn còn dang dở, Bạch ngũ gia vẫn như thường lệ hào phóng, chẳng qua từ hai năm trước, khi Triển Chiêu bỏ trận sa trường, món ăn hắc gọi lúc tới Quân Mẫn lâu, hoàn toàn thay đổi, không còn trứ tử thủy tinh cao quý, không có cao Hoa quế vừa bỏ vào miệng đã tan, không có những món bánh nhỏ nhỏ hắc luôn yêu thích, mà là đổi thành rất nhiều rất nhiều những món bình thường Bạch Ngũ gia không yêu thích.

Nhiều thêm cá lược, nhiều thêm Trúc Diệp Thanh, nhiều thêm Tây hồ dầm cá, nhiều thêm Tô Lê Hoa, thậm chí, còn có lúc gọi một bầu Quân Sơn Ngân Châm.

Là loại trà Triển Chiêu thường uống.

Triển Chiêu là một người yêu trà hơn rượu, biết rõ sự quan trọng của tu tâm dưỡng tính, uống rượu nhiều thương thân cũng thương thần, tuy y cũng uống rượu, nhưng chỉ uống loại rượu Trúc Diệp Thanh thanh cạn của Giang Nam.

Phương Mẫn cười, không oán không hận.

Thật ra, cũng không thể bảo Bạch Ngũ gia hoàn toàn không hiểu y, ít nhất hắc biết, Triển Chiêu thích ăn món gì, thói quen thường nhật ra sao.

Chẳng qua, hôm nay, có nói gì nữa cũng vô dụng, Bạch Ngũ gia không phải Phương Mẫn nàng, Phương Mẫn đã từng vì chuyện của Thái tử mà sớm thoát khỏi hoàng tộc, bây giờ bất kể nàng muốn làm gì, cũng không ai quản tới nàng nữa, mà Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường Bạch Ngũ gia không phải vậy, hẳn là Bạch ngũ gia của Hãm Không đảo, là Nhị thiếu gia của Kim Lăng Bạch gia, hẳn có trách nhiệm nối dõi tông đường, bên người còn nhiều người như thế, không cho phép hắn tùy ý.

Nghe nói, trên Hãm Không đảo trừ Bạch ngũ gia với Tương Bình ra, ba bị đảo chủ đều đã thành hôn, Hàn phu nhân cũng mang thai hài tử, mà gia nghiệp của Hãm Không Đảo phần lớn đều phải nhờ tới Tương tứ gia xử lý, đến nay vẫn còn một thân một mình, bất quá, nhờ sự cố gắng của Lô phu nhân, mà bây giờ cuối cùng đã có đối tượng, mặc dù Tương tứ gia không giống Bạch ngũ gia, anh tuấn tiêu sái, phong lưu vô cùng, nhưng nữ nhân biết nhìn anh hùng cũng không ít, giống như Tương tứ gia, cô nương kia cũng là người khôn khéo.

“Có gì không tốt? Nếu là người giống như Bạch ngũ gia mới không để người ta an tâm đây...”

Thật đúng là không để người ta an tâm, rõ ràng ngoài hoa danh còn có hồng nhan tri kỷ vạn thiên, đến cuối cùng, hắn còn bị một nam tử đã chết đi buộc lại tâm, mà hắn với y, khi còn sống vẫn luôn ở trong trạng thái thù địch cố chấp, chưa bao giờ nghiêm túc chung sống với đối phương...

Phương Mẫn thật không biết nên đau lòng thay cho Bạch ngũ gia, hay còn phải nói, tự tìm khổ.

Nếu ban đầu chịu nhịn xuống tính tình khinh cuồng niên thiếu, không đi khiêu chiến cơn giận của thanh niên ôn nhuận kia, có lẽ bọn họ đã trở thành tri kỷ, tuy không được như hắn nghĩ, nhưng ít ra, quan hệ giữa họ sẽ không trở nên bất bết như trước đây, còn hắn sẽ không cần đau khổ như vậy.

Quá khổ.

“Phương cô nương...”

Tương Bình lên lầu, đã thấy lão bản nương Phương Mẫn vẫn ngồi trước cái bàn, nhìn một bàn cơm chưa hề động vô, tựa hồ là gần người, thở dài, khẽ gọi.

Phương Mẫn bây giờ mới hồi thần, môi nhẹ nhàng câu lên một góc, “Tứ gia, Ngũ gia hẳn ở trên lầu, muội đã nhờ người nấu canh giải rượu, ngài lên đó nhìn một lát đi...”

“A Mẫn cô nương, cô còn trẻ...” Tương Bình cau mày, cảm thấy cô nương này cứ hành hạ mình như thế, cũng không đáng, Triển Chiêu đã đi hai năm, A Mẫn cô nương so với Nguyệt Hoa muội tử ở thôn Mạt Hoa còn cố chấp hơn nữa, “Cô một cô gái, cứ như vậy...”

“Tứ gia...” Phương Mẫn đột ngột lên giọng, đối với chuyện này, cô đều chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lùi bước, “Tứ gia, A Mẫn biết, trong mắt rất nhiều người, tôi làm như vậy quả là không đáng giá, y không về được, tôi với y không thể có kết quả gì, A Mẫn tới giờ đều không nghĩ tới chuyện có được gì đó với y, nhưng, lần này, là thứ duy nhất y để lại cho tôi, để lại cho tôi, chứ không phải cho người khác, bất kể thế

nào, A Mẫn cũng muốn lưu lại nó, đến khi tôi già rồi, đi rồi, đến khi nghỉ lại, vẫn còn tốt hơn Đinh cô nương một chút...”

Không thả tay ra sao, đều là si tình không muốn thả...

Tương Bình nhớ lại Đinh lão tam tới giờ vẫn còn ở thôn Mạt Hoa đấu tranh với người trong nhà, lại đưa mắt nhìn Phương Mẫn đang cười thỏa mãn ở bên kia, chỉ lắc đầu, “A Mẫn, bây giờ Triển Chiêu đã không còn ở đây, lão Ngũ thế nào cũng không chịu lấy vợ, huynh đệ chúng tôi khuyên bao nhiêu cũng khuyên không được, nghĩ là nếu Ngũ đệ không muốn tìm đại một người để thành thân, tôi thấy, nếu A Mẫn cô nương đã quen biết với Ngũ đệ, chi bằng...”

“Tứ gia, ý niệm này, A Mẫn khuyên ngài sớm thu hồi lại đi, kiếp này của A Mẫn, chỉ chờ đợi Triển đại nhân, cho dù y không về được, A Mẫn cũng nguyện.” Phương Mẫn chưa chờ Tương tứ gia nói hết, đã thẳng thắn từ chối đề nghị của đối phương, từ chỗ ngồi đứng dậy, “Tương tứ gia, A Mẫn tuy là nữ nhân, nhưng, cũng không phải cứ là nữ nhân thì phải tìm một nam tử để bảo hộ cả đời mà càng là một kiếp, ít nhất, A Mẫn không muốn cứ thế mà sống một đời, hưởng chi, trong lòng A Mẫn thủy chung không thể bỏ được Triển đại nhân, a Mẫn bây giờ, tuyệt đối không thể vì nam nhân khác mà sinh con, tuyệt đối.”

Tương tứ gia cũng không định thuyết phục A Mẫn, chỉ thở dài, “A Mẫn cô nương quả thật là nữ trung hào kiệt, Tương mỗ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, nếu sau này A Mẫn cô nương có chuyện gì cần Tương mỗ giúp đỡ, cứ việc nói, Tương mỗ nhất định nghĩa bất dung từ, theo lời cô nương, lần này, cũng xem như là di vật duy nhất Triển huynh đệ lưu lại khi còn sống, cho dù không phải của Tương mỗ, Tương mỗ cũng nguyện vì huynh đệ mà giúp một tay...”

A Mẫn rút cuộc nở nụ cười, “Vậy, A Mẫn trước đa tạ Tứ gia.”

“A Mẫn cô nương không cần đa lễ, Ngũ đệ tôi trước giờ cũng thường tới làm phiền cô...” Nhắc tới Bạch Ngọc Đường, Tương Bình cuối cùng cũng nhớ tới chánh sự, “Đúng rồi, Ngũ đệ của tôi đang ở trên lầu? Nó uống say? Thật là hiếm có, cái con bạch hạo tử này chính là ngâm trong hang rượu, có thể nói là ngàn chén không say, hôm nay thế mà say, thật không có đạo lý...”

Đang nghĩ, tiểu nhị đã bưng lên canh giải rượu từ phòng bếp, đang tính lên tiếng chào hỏi lão bản nương của mình, lại bị Tương tứ gia ngăn cản.

“Không sao, để ta đưa đi được rồi, lần này làm ăn cũng không tệ, các người bận rộn thì đi đi, đừng vì lão Ngũ mà phá hủy danh tiếng của Quân Mẫn lâu...” Nói rồi, Tương tứ gia liền cầm lấy chén canh giải rượu trong tay tiểu nhị, đi lên lầu, “A Mẫn cô nương, là nhà gian Lão Ngũ thường dùng sao?”

“Phải.”

Tương tứ gia tay trái bưng canh, tay phải “cạch” một tiếng, mở cửa nhà gian, rất nhanh thuận tay đóng lại.

A Mẫn chỉ khẽ mỉm cười, trong lòng không cam.

Nhã gian kia, là ngày trước lúc Triển Chiêu tuần nhai về, nàng đặc biệt giữ lại cho y, mà bây giờ lại thành chỗ Ngũ gia thường ở.

Không cam lòng.

Trách lại trách, Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường, đối với Ngự miêu Triển Chiêu, quả là rất nhạy cảm.

Ban đầu, hắn chỉ mới bước qua căn phòng kia, đã dừng bước, cau mũi, “Mùi con xú miêu kia đúng thật không chỗ nào không có, thật là làm người ta chán ghét...”

Tuy lời thốt ra như thế, nhưng chân không ngừng bước, đẩy cửa phòng ra, đã gặp Triển Chiêu đang chậm rãi thưởng thức Quân Sơn Ngân Châm trong phòng, người sau cũng không có ý tránh né, chẳng qua là rất rõ ràng cau mày lại, dĩ nhiên cũng không ngờ sẽ gặp Bạch ngũ gia, lại vẫn dùng thanh âm trong trẻo, khiêm khiêm lễ độ mà xa cách nói: “Bạch huynh.”

Trên bàn nhã gian đặt cây bút, tuy nàng không nhìn thấy, nhưng hiểu, y đang viết thư cho đại tẩu vừa mới sanh con chưa được bao lâu, tâm tình vốn là cực tốt.

Y luôn nói chuyện đó với nàng.

Khi ấy, chắc là y vừa mới gác bút, mực trên thơ còn chưa khô, tâm tình cực tốt kia, đã bị Bạch Ngọc Đường quấy phá, nhiều không còn chút nào.

“Ai da, miêu đại nhân đây là đang viết thư cho cô nương nhà nào vậy, còn cố tình tránh né người phủ Khai Phong, tới Quân Mẫn lâu này viết, Quân Mẫn lâu do A Mẫn cô nương trấn giữ ở thành Biện Lương cũng xem như có danh tiếng, bổng lộc của một tứ phẩm hộ vệ nho nhỏ như Miêu đại nhân, chỉ sợ...”

“Ngũ gia, Mẫn cô nương nói, Triển đại nhân ở Quân Mẫn lâu, muốn cái gì, cũng không được thu bạc của y.” Gã nô dịch lo lắng nói, sắc mặt của Bạch ngũ gia đã sớm lạnh.

“Vì sao? Cũng không thể chiếm tiện nghi của Quân Mẫn lâu...”

Gã nô dịch cứng mặt, cười, “A Mẫn cô nương chính là Triển đại nhân mang về, Quân Mẫn lâu này đều là do Triển đại nhân bỏ tiền mua lại...”

Nàng ở dưới lầu, thấy được sắc mặt khó coi của Bạch Ngọc Đường, có thể tưởng tượng, thanh niên đang ngồi trong nhã gian, nhìn ra ngoài, nhìn những dòng thuyền bè lui tới trên sông Biện Lương cách mấy con phố, thỉnh thoảng sẽ thấy thuyền buồm vô cùng khiêm tốn dùng màu lam vẽ một chữ “Triển”, liền nở nụ cười.

Mà hôm nay, ôn nhuận thanh niên kia đi mất, nhã gian có thể nhìn ngắm tới sông Biện Lương ngoài phố

phường, đã bị Bạch ngũ gia chiếm mất.

Nơi này còn lưu lại khí tức ôn nhuận của thanh niên, đều bị thanh niên khinh cuồng nộ trong hai năm nay xóa sạch.

Làm sao để nàng cam tâm?

Thanh niên khinh cuồng niên thiếu kia, bây giờ đầy mùi rượu, nằm trên tháp hấn vẫn thường nằm.

Tại sao lại say? Bạch Ngũ gia vì sao lại say?

Không phải vì hấn say, mà là...

Hấn muốn say....

Hoặc cũng có thể là... hấn nhớ y rồi...

5. Quyển 1 - Chương 5: Tư Ưc Lam Sam (4)

Nàng nghe thấy, câu lầm bầm uyển chuyển lại chứa tơ tình vụn thiên của Bạch ngũ gia.

“Miêu nhi, chờ ta một chút, người chờ ta một chút...”

Giọng rõ ràng rất nhẹ, nhưng, không biết sao, nàng luôn cảm thấy, tiếng gọi này, thật là bách chuyển thiên hồi, bám ở bên tai, thật lâu, thật lâu, đuổi cũng không đi được.

Không muốn nghe, nàng thật không muốn nghe.

Đối với những tiểu cô nương trong Lê Hoa viện, bất kể Bạch ngũ gia nói cái gì, đều là vô cùng thích nghe, thanh âm của Bạch ngũ gia, thật ra nghe rất hay, không giống với ôn nhuận thanh lãng cả Triển Chiêu, nó hết sức cuồng ngạo, thanh âm giàu từ tính, đồng thời mang theo mị hoặc không biết tên, nhưng, hôm nay, nàng đúng là chán ghét thanh âm của hấn, đặc biệt là lời hấn nói với Triển Chiêu.

Quá sức thân mật.

Chợt cảm thấy, tiếng gọi phát sinh từ sau khi hai người đã từng tranh chấp, vào lúc này, lại mang theo rất nhiều ý tứ thân mật cảm dỗ.

Từ sau khi y đi mất, hấn không cho bất luận kẻ nào gọi y là mèo.

Ai cũng không cho.

Nếu không, chính là Họa Ảnh phục vụ.

Hấn nói, “Câu xú miêu kia, chỉ có Bạch ngũ gia mới được mắng.”

Lúc đó nàng ngây thơ nghĩ rằng, thật ra Bạch ngũ gia với Triển đại nhân tuy nhìn thì không tốt, nhưng bọn họ thật ra vẫn vô cùng tốt.

Mà bây giờ, quay đầu lại, lão nhân sở hữu thời gian, vẫn quay bánh răng trong tay, lạnh lùng cười, giống như đang cười nhạo nàng năm đó ngu ngốc.

Tương Bình cũng nghe thấy tiếng gọi triển miên kia.

Một con chuột có thể tùy ý xuyên qua bầy cá trong nước, đứng trên đất bằng, lão đảo.

Lại nhìn về Bạch Ngọc Đường trên giường hẹp, sắc mặt cũng hết sức rầu.

Nghe được từ ngữ này, hấn dĩ nhiên hiểu.

Từ ngữ này, quá triển miên, so với lúc hấn về nhà gọi vị hôn thê của mình, còn phải triển miên hơn nữa.

Ngọc Đường, hấn là chứa tâm tư như vậy.

Không nên, không nên.

Con chuột nước lắc đầu, nhìn cơ thể gầy yếu, quạt lông vũ trên tay cũng lắc lư, kiểu gì cũng không tìm được biện pháp.

Không thành a...

Tương Bình nheo lại ánh mắt vốn không lớn.

Họ đều là nam nhân, vậy nên, không thành.

Không chỉ vì họ là nam nhân, càng vì Triển Chiêu, người bị hắn ôm làm miêu nhi rất nhiều năm, đã đi, đi từ hai năm trước, sớm đi rồi.

Cho nên, bất luận Bạch Ngọc Đường muốn thế nào, đều là không thành được.

Nhưng, tính tình Bạch Ngọc Đường hắn rất hiểu, thứ nó nhận định rồi, cho dù người ta nói cái gì, nó đều không thay đổi, suốt hai năm qua cũng không làm tiêu đi nhiệt tình của nó, mặc dù hắn không muốn nghĩ đến chuyện này, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Bạch Lão ngũ thực sự là có ở trong lòng.

Chẳng qua, “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân” Ngũ đệ nhà họ, vì sao lại lưu tâm với một nam nhân khác như vậy?

Còn là một nam nhân đã đi hai năm.

Tương Bình ở trong phòng đi qua đi lại, cho tới khi lơ đãng, nhìn thấy sông Biện Lương ở bên kia mấy con phố, trên buồm một chiếc thuyền buồm, khiêm tốn bay bay một chữ “Triển”.

Đột nhiên, hắn cảm thấy mình hiểu.

Căn phòng này là Phương cô nương để lại cho Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tới giờ luôn không để ý tới việc làm ăn của nhà Kim Lăng mình cũng như Hâm Không Đảo, người có tâm tư tinh tế như vậy, e rằng chỉ có cái người bất kể ai nhắc tới đều sẽ thêm một danh từ “Khiêm khiêm quân tử”, Triển Chiêu.

Thuyền buồm của Triển gia sẽ đi qua đây, theo tính cách của Triển Chiêu, tất nhiên sẽ đậm đậm cười.

Tương Bình tới giờ đều chưa từng nhìn thấy bộ dáng lúc Triển Chiêu thật lòng cười lên, nhưng hắn nhìn ra được, mặc dù bình thường Triển Chiêu cười, nhưng chỉ là đối ngoại, chỉ có vui vẻ mang ý lễ phép, mà ngay lúc này, chỉ sợ Triển Chiêu sẽ thật lòng mỉm cười đi?

Có lẽ, Phương cô nương chỉ vì nụ cười này mà thôi.

Người khác là bỏ thiên kim chỉ vì hồng nhan nhất tiểu, mà bên này, lại là hồng nhan bỏ thiên kim chỉ vì lam nhan nhất tiểu.

Vậy, Ngũ đệ nhà mình thì sao?

Tương Bình chợt nhéo tim, khó chịu.

Quả nhiên, vô luận thế nào, Ngũ đệ mình cùng với Triển đại nhân, tới nay đều là không thành được.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Tương Bình thấy mình thật nhàm chán, Triễn đại nhân cũng đã đi lâu như vậy, cho dù hẳn nghĩ chuyện này nhiều hơn nữa, cũng vô dụng, bây giờ nên cẩn thận nghĩ xem làm sao đối được suy nghĩ cố chấp của Bạch Ngọc Đường này.

Bạch Ngọc Đường là người rất cố chấp, muốn nó giao trái tim đã đặt lên người Triễn Chiêu ra, đại khái cũng phải tốn một khoảng thời gian.

Bạch Ngọc Đường không cho phép bản thân làm ra chuyện “tự sát” không có tiêu chuẩn, nhưng hẳn đồng thời cũng không cam lòng, để một mình Triễn Chiêu đi mất.

Một người, không biết mèo kia có bao nhiêu cô độc!

Bạch Ngọc Đường không bỏ được, Triễn Chiêu khi còn sống có rất nhiều thời gian, đều là một mình cô độc trôi qua, rất nhiều chuyện chỉ có mình y gánh vác, nếu trên đường hoàng tuyền cũng chỉ có một người, hẳn thật không an tâm.

Nếu như hẳn đi trước, bỏ qua một kiếp của họ, thì bỏ đi.

Nhưng, hẳn không muốn bỏ lỡ nữa.

Tương Bình cho người đưa Bạch Ngọc Đường về chỗ của mình, mà mình mượn chỗ của Phương Mẫn, gửi tin cho ca ca tẩu tẩu ở Hãm Không Đảo xa xa.

Chuyện như vậy, hẳn không dám nhiều lời, cứ để bọn ca ca tẩu tẩu quyết định!

Tương Bình bước ra khỏi Quân Mẫn lâu, ngẩng đầu nhìn thấy bảng hiệu mạ vàng, híp mắt.

Chữ này cũng không biết A Mẫn cô nương xin được từ đâu, thật đẹp mắt.

“Đẹp không?” Bên tai là thanh âm mềm mại của A mẫn cô nương, cùng Triễn Chiêu có mấy phần tương tự, Tương Bình nghiêng đầu, thấy cô nương đứng bên nở nụ cười thản nhiên, trong lòng có chút mất tự nhiên, “Đây là, Triễn đại nhân để lại...”

Triễn đại nhân? Triễn Chiêu...

Tương Bình lại ngẩng đầu nhìn lần nữa, chữ mạ vàng lại càng lóe sáng.

“Tôi vẫn nghĩ không ra, Triễn đại nhân vì sao lại chủ động xin xuất chiến, cái này thật không hợp với tính tình Triễn đại nhân.” Phương Mẫn mím môi, dĩ nhiên có chút không cam lòng, “Triễn đại nhân, y làm quan thuần túy chỉ muốn giúp Bao đại nhân làm việc mà thôi, chuyện biên cương, Triễn đại nhân đã từng nói

với tôi, y không hiểu...”

Chủ động xin, cái này không giống chuyện Triển Chiêu sẽ làm.

Nhưng bây giờ, bất kể là nàng, hay còn là Bạch Ngọc Đường, đã tìm không ra chân tướng.

“A Mẫn cô nương, đã qua lâu vậy rồi, cô nên buông lỏng chút đi...” Tương Bình thở dài, chỉ có thể an ủi nàng.

Những chuyện như vậy, rõ ràng đã qua, lại có người không bỏ được, rất nhiều người không bỏ được.

Hâm Không đảo Bạch ngũ gia không bỏ được, thỉnh thoảng lại chạy ra ngoài ô Biện Lương, đứng yên tĩnh trước mộ phần Triển Chiêu mấy canh giờ, cũng không biết nó tột cùng nghĩ chuyện gì; Đinh tam tiểu tử của thôn Mạt Hoa, cũng đều nhìn ra phía bắc, nhớ người, cũng không biết là nhớ nhưng cái gì; Cả Phương Mẫn cô nương đã từng gặp mặt Triển Chiêu mấy lần, càng không bỏ được người nọ.

Triển Chiêu đi, mang theo không chỉ một mình y.

Tương Bình ra khỏi Quân Mẫn lâu, chỉ mạnh thở dài.

Ngũ đệ nhà hắn thật không thể khuyên hồi đầu, hắn làm gì có thời gian đi khuyên một A mẫn cô nương rõ ràng đang chui vào ngõ cụt.

Chuyện này, không biết các ca ca tẩu tẩu sẽ nói sao.

Lại thở dài, Tương Bình ra khỏi Quân Mẫn lâu, đi về nhà mình.

“Thế nào?” Thật ra tự Tương Bình biết, một tiếng “Thế nào?” của mình cũng không mang ý nghĩa gì cả, nếu nó ngoan ngoãn nghe lời, nó liền không phải Bạch Ngọc Đường nữa, tiểu tử kia, cho dù uống say, cũng không cho người ta yên tâm được.

“Ngũ thiếu gia lúc này...”

Nô dịch bị đẩy ra ngoài nhẹ nuốt nước bọt, Tương Bình lắc đầu, đi lên.

Tính tình Ngũ đệ mình hắn dĩ nhiên biết, từ nhỏ nó đã không phải người an phận, cho dù say rượu, cũng chắc chắn sẽ không an phận, có lẽ, Bạch Ngọc Đường sau khi say càng khó đối phó hơn Bạch Ngọc Đường khi tỉnh, đặc biệt là hai năm gần đây, sau khi Triển Chiêu đi mất.

Không biết vì sao, tính khí Bạch Ngọc Đường so với niên thiếu khinh cuồng lại càng thêm ác liệt, một chút cũng không khiên tốn, ngược lại càng thêm phách lối.

Cũng không biết Ngũ đệ nhà hắn muốn cái gì, có lẽ đây là điểm khác biệt giữa nam với nữ.

Vị hôn thê ở thôn Mạt hoa Triển Chiêu để lại, cứ luôn thích nhìn về tây bắc, nơi đó có bão cát mai táng phu quân không tính là phu quân của nàng, uyển nhược hờn vọng phu, nhiều năm như vậy, hai vị huynh đệ Đình gia không thể yêu được bộ dáng này của muội tử mình, khuyên nàng bỏ đi, còn thay nàng tìm kiếm thiêu gia của rất nhiều nhà, ngoại hình hảo gia thế hảo không phải số ít, mà muội tử Đình gia vẫn cứ luôn lắc đầu, tâm đã lưu lạc ở trời cát hai năm trước, làm sao cũng không thu về được.

Cho tới nửa năm trước, Triển gia đại ca cuối cùng cất bước lên đất Tùng Giang, đi một chuyến đến Mạt Hoa, mở được khúc mắc của Đình tam tiểu thư rồi.

Nghĩ đến lại mắc cười, hai vị Đình gia huynh đệ còn chưa có thê thất, không chịu lo cho mình, ngược lại cứ nóng vội vì muội tử, hôm ấy còn dám đề nghị Triển Lâm cưới muội tử mình, Triển Lâm với Triển Chiêu giống nhau năm phần, nếu chỉ nhìn khuôn mặt, thật là giống như đúc, có lẽ lâu dần, muội tử mình có thể chui ra.

Triển Lâm không phải Triển Chiêu, nói vô cùng thẳng thắn, “Cưới về làm gì? Trông hài tử?”

“Triển huynh đã thành thân rồi?”

“Hài tử nhà ta đã gần ba tuổi.”

Cứ vậy, song hiệp Đình gia ngoan ngoãn câm miệng, bọn họ sẽ không để muội tử mình gả về nhà người ta làm vợ bé.

Triển Lâm với Triển Chiêu là huynh đệ tuyệt đối không giả, đều không phải loại người có thể tùy tiện dính lứu tới nữ nhân, vì vậy, ban đầu song hiệp Đình gia cũng không ngờ Triển Lâm đã thành thân, lần này ngược lại có chút lúng túng, Triển Lâm nhưng thoải mái, giống như chưa có gì từng xảy ra.

“Nếu không còn gì nữa, Triển mỗ xin cáo từ.”

Bất quá Triển Lâm rốt cuộc đã nói gì với nha đầu Đình gia, cả Song hiệp cũng không biết.

Dù gì sau lần đó, Đình Nguyệt Hoa tuy vẫn còn nhìn về Tây Bắc ngẩn người, nhưng thần sắc đã bình thản rất nhiều, hồi cũng nói, “Tùy duyên đi...”

Nàng với Triển Chiêu vô duyên, nàng liền nhận.

Tương Bình cảm thấy, có lẽ nên cho Triển Lâm tới xem Ngũ đệ mình một chút, không chừng có thể giúp nó một chút.

Chỉ sợ khó, Bạch Ngọc Đường tới giờ đều là người nói một không hai, làm sao có thể nói hai ba câu là bỏ được.

Tương Bình lên lầu, trong lòng cũng không nghĩ, chuyện này chỉ có thể chờ mấy ca ca của mình tới, thương lượng rồi, mới quyết định...

6. Quyển 1 - Chương 6: Tư Ưc Lam Sam (5)

Triển Chiêu mất, đã sớm uống không biết bao nhiêu chén canh trong tay Mạnh bà bên cầu Nại Hà, hẳn đã sớm quên đệ, đệ đã sớm không đuổi kịp y, hôm nay đệ làm ra bộ dáng muốn chết này, là cho ai nhìn?

Bạch Ngọc Đường há miệng, không nói gì, nhưng cũng không tính lùi bước, cứ ngây ngốc nhìn về phía Mẫn Tú Tú.

Bạch Ngọc Đường phải chịu đãi ngộ chung với Đinh Nguyệt Hoa, cả ngày vùi trong đồng tranh vẽ, mà tự hấn lại cảm thấy không nhịn được.

Không muốn nhìn, nhìn thì thế nào?

Bạch Ngọc Đường mím môi mỏng, ánh mắt sâu xa, lòng ta đã chết, chết theo y.

Nhưng, hẳn không chịu được thì sao? Đại tẩu cũng chỉ muốn tốt cho hẳn, muốn hẳn sống tốt, muốn hẳn có thể thoát khỏi quá khứ này.

Nhưng, nếu bảo giải thoát, đến cuối cùng là phải làm sao đây?

Bạch Ngọc Đường tùy ý rút ra một quyền tranh trong một núi tranh, trên đó không biết vẽ thiên kim nhà nào của phủ Tùng Giang, có lẽ là thiên kim thế gia có giao hảo với Hãm Không đảo, cũng có thể chỉ đơn thuần là tiểu thư nhà nào đã thăm ngưỡng mộ vợ Bạch ngũ đảo chủ ở Hãm Không Đảo đã lâu, đúng lúc gặp bốn vị đảo chủ ở Hãm Không thăm dò cho hôn sự của Bạch Ngọc Đường, liền sai người đem bức họa của mình đến trước mặt hẳn.

Những chuyện này, cũng không phải chuyện gì hiếm có, trong phủ Tùng Giang này, có ai còn không biết biệt hiệu “Phong lưu thiên hạ” của Bạch Ngọc Đường?

Mà bên trong tần lâu sở quan của phủ Tùng Giang, những hoa khôi chờ đợi Bạch Ngũ gia trở làm gặp họ,

có bao nhiêu?

Chẳng qua, Bạch Ngũ gia đã rất lâu không tới những vùng đất đó, cho dù thỉnh thoảng lại đi một chuyến, cũng không phải vì những nữ nhân như hoa như ngọc, ngay cả các hoa khôi luôn tranh tiền khùng hậu muốn dẫn lên người Bạch Ngũ gia, nhưng cũng chỉ chịu bị sai khiến, còn người mà họ muốn tiếp cận, chẳng qua chỉ một chén lại một chén, rót vào bụng mình Nữ Nhi hồng.

Kìa nữ nhi hồng 18 năm, mà người kia uống vào giống như nước giếng lạnh băng.

Một lần lại một lần làm người ta nảy sinh ra ảo giác, kia đã từng là Bạch Ngũ gia phong lưu thiên hạ, hôm nay lại là bộ dáng khốn khổ vì tình, nhưng lại không có chứng cứ, y nhân có thể khiến Bạch ngũ gia như thế, có thể là ai? Tô Hồng cô nương? Đây không phải suy đoán chính xác, năm đó khi Tô Hồng chết đi, mặc dù Bạch ngũ gia hết sức khổ sở, nhưng cũng không có bộ dáng lãnh tình như vậy. Không lẽ là A Mẫn cô nương? Cũng không có thể, A Mẫn cô nương vẫn ở trong Quân Mẫn Lâu trong thành Biện Lương, một lòng chờ đợi Triển đại nhân đã mất đi hai năm trước, không còn tin tức khác.

Bất quá, thời điểm này, cũng không biết vì sao, mấy đảo chủ cùng đảo phu nhân của Hãm Không đảo đều vội vàng thu thập những bức họa của nữ nhân ở phụ cận phủ Tùng Giang, lên kế hoạch giúp đỡ Bạch ngũ đảo chủ.

Nhưng, mặc dù thế, Bạch Ngọc Đường chung quy vẫn là một người độc đoán, nếu bắt hãn để một nữ nhân hãn không thể gọi là thích hay hoàn toàn không thích lấy danh hiệu thê tử đứng cạnh mình, cũng là vạ nạn không thể, hãn thà cả đời không lập gia đình.

Liên quan tới chuyện này, mấy ca ca tẩu tẩu của Bạch Ngọc Đường hết sức hiểu, vì vậy, không cứng rắn ép hãn làm hỉ sự, chỉ đi khắp nơi tìm nữ nhân cho hãn.

“Ngũ đệ, tuổi đệ cũng không nhỏ nữa, sớm thành thân đi...”

Chỉ cần sinh hài nhi, trong lòng sẽ sinh ra nhung nhớ, có lẽ, trái tim Ngũ đệ bị người đã mất chiếm hết hôm nay, sẽ có thể phân ra một chút, có người thừa kế huyết mạch của mình, thì những người không có quan hệ với bản thân, hãn sẽ không làm hãn bận tâm nữa.

Từ từ, từ từ, trái tim hôm nay mệt mỏi, rồi sẽ khỏi đi?

Nhưng, nam nhân với nữ nhân, nói chung vẫn là không giống.

Bạch Ngọc Đường lúc lật cuộn giấy, đã không còn tâm tình ngắm mỹ nhân như xưa, chẳng qua chỉ cảm thấy, mau mau đuổi mấy người ca ca tẩu tẩu của mình đi là được.

Sau khi tỉnh dậy từ vùng đất trong tim kia, hãn liền không còn khái niệm cưới hôn nữa, mặc dù có thời gian, hãn từng ảo tưởng qua, một ngày nào đó, mình sẽ cùng nữ nhân trong lòng chung sống bạc đầu, tôn

tử đầy sảnh đường, nhưng, bây giờ, ý tưởng của Bạch Ngọc Đường có thể nói là hoàn toàn thay đổi.

Chỉ hi vọng, mấy ca ca tàu tàu không muốn ép hắn tới mức xuất gia.

Đời này, hắn chắc chắn sẽ không cưới bất cứ nữ nhân nào, đời sau...

Bạch Ngọc Đường tiện tay vứt xuống bức họa đang cầm, trông mắt tới hắn.

Kiếp sau, chờ tới kiếp sau, hắn cũng không nguyện cùng nữ tử chung sống bạc đầu, chờ tới kiếp sau, hắn muốn đem tiếc nuối còn lưu lại kiếp này, cái gì nên ở bên cạnh, nên ở trong lòng, phải cướp vào lòng bàn tay, vững vàng bắt lại toàn bộ, tuyệt không để lại tiếc nuối nữa.

Triển Chiêu, người chờ ta một chút, chờ ta một chút...

Trong lòng hơi đau, có chút không nguyện ý nói lên lời tuyệt vọng.

Thử miêu bất lương lập.

Kể từ lúc hắn quen biết Triển Chiêu, lúc hắn đối mặt với người kia, luôn nói như vậy.

Thật ra thì, theo tính tình ôn nhuận của Triển Chiêu, y sẽ không muốn để quan hệ với bất kỳ ai trở nên xấu, y cũng từng cố gắng thay đổi mối quan hệ của hai người, nhưng, hắn lại cho một người có tính tình ôn nhuận như vậy, một câu trả lời làm hắn lúc này vô cùng hối hận: “Thử miêu bất lương lập, huynh đệ của Miêu đại nhân, há có thể là thứ một giới thảo dân như tại hạ có thể với cao?”

Hắn đã từng rất tự mãn nói với trời đất: “Bạch Ngọc Đường ta làm sao có thể có chuyện hối hận!”

Nhưng, hôm nay, hắn chân chính hối hận rồi.

Những lời kia của hắn, cùng “huynh đệ” ngày xưa của Triển Chiêu không kém chút nào, hắn cảm thấy, khi Triển Chiêu đối mặt với những lời đó, phải hết sức thần nhiên mới đúng, nhưng, thực tế cùng chuyện hắn muốn là hoàn toàn trái ngược.

Tự lúc hắn nói lời đó khỏi miệng rồi, Triển Chiêu liền không hề cố gắng sửa đổi quan hệ giữa họ, mà thủy chung dùng ánh mắt lạnh nhạt, mỗi lần thấy hắn, đều sẽ cau mày, dùng thanh âm vô cùng xa lạ gọi một câu, “Bạch huynh”, sau đó, không hề nói chuyện với hắn nữa.

Không hề nói với hắn một chữ.

Nhưng, khi đối mặt với người khác, đặc biệt là nữ tử, Triển Chiêu tới giờ đều không keo kiệt ôn nhu của mình.

Khi đối mặt với chuyện như thế, Bạch Ngọc Đường cảm giác mình phiền não vô cùng, nhưng không biết mình tội cùng phiền não cái gì.

Mèo kia tốt với người nào, không tốt với người nào, quan hệ gì tới Ngũ gia?

Thật ra, hắn căn bản không có tư cách chỉ trích Triển Chiêu ở cái phương diện này, Bạch ngũ gia hắn cũng không phải vậy sao? Có lẽ là thương hương tiếc ngọc trong tiềm thức, đối xử nữ nhân, hắn cũng sẽ ôn nhu hơn rất nhiều, cũng rộng lượng hơn rất nhiều, chẳng là, hắn cuối cùng vẫn không chuyên tình.

Ngũ gia rất tốt rất tốt, nhưng không thích hợp để phó thác cả đời.

A Mẫn đã nói vậy, cả đời quá dài quá dài, nếu cùng ở bên Ngũ gia, đối mặt với một tương lai thật nhiều năm, quá là mờ mịt.

So sánh ra, Triển Chiêu càng phải lòng A Mẫn hơn.

Triển Chiêu đã lấy được tâm của A Mẫn, nhưng y luôn nói với nàng, “Triển mỗ sẽ không cưới cô.” Để lại kết cục xấu nhất cho nàng, nhưng, nàng vẫn được hưởng thụ sự ôn nhu, bảo vệ toàn tâm toàn ý từ y.

Cho du, Triển Chiêu chẳng qua chỉ xem nàng như muội tử.

Còn đối với bạch ngọc đường, Triển Chiêu hết sức xa lạ, hết sức xa lạ, coi như hai người mặt đối mặt, Bạch Ngọc Đường cũng luôn cảm thấy, Triển Chiêu cách xa hắn như ngũ nhạc cao phong, xa quá.

Cho nên, hắn luôn muốn tranh với y, nháo với y, thứ gì Triển Chiêu để ý cũng bị hắn để ý, trong tiềm thức sẽ luôn lấy chuyện dính tới Triển Chiêu kéo lên cả mình, lúc ấy mình cái gì cũng không quan tâm, không tìm không phối nháo y, đem ánh mắt lạnh lùng của Triển Chiêu ghi tạc trong lòng, nghĩ tìm cách cho y biết mặt, xem y còn dám nhìn hắn như vậy không, giờ nghĩ lại...

Thì là ra trong tiềm thức của mình, đã sớm đem Triển Chiêu là đồ của mình sở hữu.

Không cho phép người khác nhìn y, không cho phép y nhìn người khác.

Thậm chí, mình khiến y hết sức chán ghét, mà còn không tự biết.

Miêu nhi, ngươi có còn chán ghét ta không?

Bạch Ngọc Đường tâm phiền ý loạn, tiện tay vắt hết mấy cuộn giấy chất đồng trên bàn, có mấy người thật là điên rồi, trong mấy đồng đó, có cả tiểu cô nương 12 13 tuổi, thế nào cũng nhét vô đây? Hắn cũng không tin là bỏ lộn chỗ, coi như trong lúc vô tình bỏ nhầm cũng không thể nhầm nhiều như vậy.

Mấy tẩu tẩu thật là, dù sao cũng phải tìm hiểu tình hình đối phương chứ, hắn là Bạch Ngọc Đường, mặc dù tự xưng phong lưu thiên hạ, cũng không phải phong lưu kiểu này, cả bé gái cũng chẳng bỏ qua.

Kiểm nhau những 10 năm tuổi này, đúng là làm hắn không chịu nổi.

Chợt lại nhớ tới Triển Chiêu.

Triển Chiêu so với hắn lớn hai tuổi, thành thực rất nhiều, trong số những người ở Hãm Không, trừ Từ tam gia còn “không hiểu chuyện” ra, mấy ca ca khác đều không chỉ một lần vô cùng nghiêm túc nói với hắn mấy lời như, “Học Triển Chiêu nhiều một chút, nhìn xem người ta chỉ lớn hơn đệ có hai tuổi, nhìn lại y như kém hai mươi tuổi, đệ chính là tiểu thí hai ba bốn tuổi mà.”

Lời này, cho đến lúc Triển Chiêu vô cùng chắc chắn đáp lại, “Bạch huynh với Triển mỗ không còn cách vân hồi.” sau, mới dần dần biến mất khỏi tai hắn.

Chẳng qua, hắn đã từng rất ủy khuất, tại sao ai cũng cho là mình đã chạm tới ranh giới của Triển Chiêu? Đồng thời trong lòng cũng hoảng hốt, lúc Triển Chiêu nói những lời đó, thậm chí còn mang theo một nụ cười giễu cợt hiếm thấy, không phải ôn nhu vui vẻ khiến người ta yêu thích thường ngày, khiến cho tim của hắn cũng bị nụ cười lạnh lùng này đóng lên một tầng băng vụn.

Mấy ca ca sau đó, chỉ có thể tiếc hận.

Triển Chiêu vốn là người làm người ta vô cùng yêu thích, nhưng không biết Bạch Ngọc Đường tốt cuộc đã chọc trúng vảy ngược chỗ nào, làm cho y phải nói lời tuyệt tình như vậy.

Tương Bình trong lúc tiếc hận, còn cảm khái, Nam hiệp quả thật có phong cốt, không phải ai cũng có can đảm đứng trước mặt Bạch lão ngũ nói những lời này.

Khi đó, Bạch Ngọc Đường mím môi, tính tình trẻ con, hết sức không cam tâm, mà lúc nhìn thấy y chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái liền phát tay áo rời đi, trong lòng lại vô cùng mất mát, hết sức mất mát, lại không biết đến tột cùng là thứ gì khiến mình mất mát như vậy; mà bây giờ Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ mím môi, bất quá là nhếch mép lên một chút, Miêu nhi, quả là rất có phong cốt.

Chẳng qua, chẳng qua là...

Trong lòng cảm thấy chát, vị đắng dâng lên miệng, khó chịu.

Ăn năn.

Như thế, nếu mèo kia thật không ở cầu Nại Hà chờ hần, hần lại có mặt mũi gì tới gặp y, lấy thân phận gì tới gặp y?

Nhưng mà, nhưng mà...

“Miêu nhi, ta nhớ ngươi, ngươi có thể, bỏ thời gian, tới gặp Ngũ gia một chút...”

Chúng ta nói với nhau rõ ràng, nói rõ ràng...

Trong lòng vẫn đắng.

Coi như thật sự gặp được y, những lời này, nên nói thế nào?

Cừu nhân đổi thành tình nhân, nói dễ vậy sao?

7. Quyển 1 - Chương 7: Tư Ưc Lam Sam (6)

“Lão Ngũ, đệ nhìn tranh cũng lâu như thế rồi, có trúng ý cô nương nhà nào không? Đừng lo, bất kể là cô nương nhà nào, các ca ca tẩu tẩu đều sẽ không nói gì đệ...” chỉ cần Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân kia có thể trở lại, cưới cô nương thế nào, lại có quan hệ gì chứ?

Nhưng, Mẫn Tú Tú biết, muốn Bạch Ngọc Đường năm đó trở về, chỉ sợ không phải chỉ cần đơn giản cho nó cưới một cô nương đâu, người lão Ngũ nhà nàng đã nhận định, đều rất ít khi thay đổi, Triển Chiêu là biến số trong đó. Vậy mà, biến số này cũng chỉ có mỗi Triển Chiêu mà thôi.

Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn đại tẩu mình, một đôi mắt hoa đào không chút sợ hãi, chắc là một chút bất ngờ cũng không.

Tình huống này dĩ nhiên nằm trong dự liệu của hần, giống như thôn Mạt Hoa cách Hãm Không đảo một bờ, tam tiểu thư của Đình gia bây giờ còn không phải như vậy sao? Bị hai ca ca của mình lấy đủ dạng lý do để đi gặp những nam tử muốn làm đám với người Đình gia, trong lòng vô cùng chán ghét, suýt nữa gây chuyện với ca ca mình, thậm chí còn dám thốt ra câu “Đi tìm Triển Chiêu”, Đình lão thái cả kinh, mèm chút nữa cũng ngất.

Song hiệp họ Đình cuối cùng không còn ép Đình Nguyệt Hoa đi tương kiến với đám công tử phủ Tùng Giang nữa, chỉ là vẫn lo lắng, sợ muội muội thương yêu của mình còn chưa nghĩ thông, lựa một ngày hai người họ không để ý, tự vẫn, đi gặp Triển Chiêu.

Triển Chiêu đúng là một người hết sức tốt, nếu không sẽ không để em gái tâm cao hơn trời nhà mình nhờ kỹ như vậy!

Nhưng chính vì như thế, Đinh Diễm Lan với Đinh Diễm Huệ mới càng phải chú ý, Đinh Nguyệt Hoa liệu có vì bởi Triển Chiêu mà...

“Ca, xin hãy yên tâm, Nguyệt Hoa sẽ không thật theo Triển đại ca đi, nếu Triển đại ca biết Nguyệt Hoa làm vậy, nhất định sẽ đau lòng...” Đinh Nguyệt Hoa nói, nhìn phương Bắc xa xôi, khóe miệng vẫn còn nụ cười như xưa, có điều cuối cùng cũng không còn giọt lệ vẫn luôn rơi xuống, “Yên tâm, nhân duyên có trời định, nếu Nguyệt Hoa với Triển đại ca vô duyên, Nguyệt Hoa sẽ không cưỡng cầu nữa, chẳng qua, loại chuyện này, sẽ không thể tùy tiện định đoạt.”

Đinh thị song hiệp cuối cùng đã thả phào nhẹ nhõm, Đinh Nguyệt Hoa thật sự đã hiểu, nếu như một ngày có thể gặp được người khiến Đinh gia cô nương động lòng, nàng sẽ còn gả.

Chẳng qua, người từng ở bên quá tốt, có phải sẽ còn đem người đó ra so sánh không, cho dù là hai huynh đệ của Đinh gia cũng cảm thấy lo lắng, phẩm hạnh, tướng mạo của Triển Chiêu đều là nhất lưu, đối xử với cô nương cũng là thập phần ôn nhu, mọi chuyện đều đặt lên người mình, người như thế, trên đời này cuối cùng còn lại bao nhiêu?

Nguyệt Hoa sau khi biết được lo lắng của họ, cũng chỉ cười một tiếng, “Không ai có thể so sánh với Triển đại ca, cho dù thật sự có người tốt hơn Triển đại ca đi nữa, trong lòng Nguyệt Hoa, cũng trở nên tầm thường, tìm một người chung sống cả đời rất dễ, muốn để người nọ thay thế Triển đại ca, là không thể nào.”

Cuối cùng vẫn là một si nữ.

Vậy hắn thì sao?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hắn dĩ nhiên không thể nào chỉ mang Triển Chiêu đặt trong lòng, quay người đi xem người khác, còn lấy mục đích là “chung sống cả đời”, chuyện như vậy Đinh Nguyệt Hoa có thể làm vì muốn các ca ca của mình yên tâm, nhưng hắn lại không thể chỉ vì làm người trong nhà yên tâm, liền mang Triển Chiêu đặt lại trong lòng.

Như vậy, hắn sẽ chết.

Nếu vậy, hắn thật sẽ chết mất, bọn họ sẽ vĩnh viễn vô duyên tương kiến, kiếp sau, kiếp sau nữa, mỗi đời mỗi kiếp sau này, bọn họ chỉ có thể làm người qua đường, những thứ hắn đã từng tiếc nuối, từng chú ý, đều không bắt lại được nữa.

Vậy, hắn cùng cái xác biết đi có gì khác nhau?

“Đại tẩu, Ngọc Đường kiếp này sẽ không lấy vợ, ý tưởng mọi người đệ cũng rõ, nhưng, hôm nay, đệ thật

không còn sức để đối phó với đám nữ nhân kia, bỏ đi...”

Giống như, nhiệt tình cả kiếp này đã bỏ đi không còn gì nữa.

Mẫn Tú Tú há miệng, giống như muốn nói thêm cái gì, nhưng quả thật không còn gì để nói nữa, Bạch Ngọc Đường đã cự tuyệt hôn sự từ trong tiềm thức, coi như có thật cưới về, thì có thể thế nào?

Lão Ngũ nó đúng là để ý Triển Chiêu.

Mẫn Tú Tú chỉ có thể thở dài, vẫy tay, “Thôi thôi, đệ cũng chui đầu vào ngõ cụt, mấy bức tranh này còn xem cáo gì, nhìn cũng không ra được kết quả, bất quá, tẩu phải nhắc nhở đệ, mấy ngày nữa, Tú Lâm tới, cho dù đệ có khó chịu, cũng phải lộ mặt ra cho tẩu...”

Nghe lời nghiêm khắc như vậy của đại tẩu mình, Bạch Ngọc Đường chỉ đành làm mặt khổ gật đầu đồng ý.

Mẫn Tú Lâm không phải nhi nữ nhà thường, cô là Nhị tiểu thư của cốc chủ thần y cổ, chính là em gái ruột của Mẫn Tú Tú, bất quá, Mẫn Tú Lâm không có vận khí tốt như Mẫn Tú Tú, ái nhân là người mà phụ thân mình xem trọng, xuất giá thoát mái nhanh chóng, hoặc nói Mẫn Tú Lâm căn bản cũng không nghĩ đến chuyện thành hôn các loại, lão cốc chủ muốn tìm cho nàng vị hôn phu tốt, nàng lại không muốn, làm lão cốc chủ giận tới mức muốn ép hôn.

Có điều Mẫn Tú Lâm cũng không ở yên, tính tình không hề yếu kém so với lão gia tử nhà nàng, lập tức dọn dẹp hành lý bỏ nhà đi, đến giờ vẫn còn phiêu đảng trên giang hồ, dĩ nhiên cũng không có cưới hỏi sinh đẻ, vẫn một người độc thân.

Chẳng qua, đều tới tuổi làm mẹ rồi, tuy là không muốn cưới, thấy tiểu hài tử lòng cũng có chút nhột, vì vậy mấy năm nay, đại sự Mẫn Tú Lâm trông đợi, chính là đến Hãm Không dạo chơi đùa với tiểu hài nhi của tỷ tỷ mình sanh.

Mà Bạch Ngọc Đường bởi vì do còn nhỏ thường xuyên bị vị tiểu thẩm thẩm nhìn qua hết sức ôn hòa này trêu ghẹo, cho nên sau này vẫn luôn cố hết sức tránh xa.

Lúc này, vị tiểu thẩm thẩm kia tới đây, thật là làm hắn cảm thấy đau đầu, hết lần này tới lần khác đều không lộ diện ở Hãm Không, về tình về lý đều không ổn...

Chuyện Bạch Ngọc Đường không ngờ chính là, vị tiểu thẩm thẩm không chỉ tới một mình, còn mang theo phiên toái lớn cho hắn.

Mẫn Tú Lâm tới Hãm Không, không chỉ có một mình nàng, nàng còn mang theo một cô nương 18 – 19 tuổi.

Lúc Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cô nương kia, ngẩn người, bất quá sững sốt này quá ngắn, gần như chỉ

chớp một cái rồi biến mất, không sợ mấy ca ca tẩu tẩu phát hiện ra.

Mẫn Tú Tú trước đó mấy ngày từng nói chuyện với Bạch Ngọc Đường, thấy rõ dụng tâm của hắn, muốn để Bạch Ngọc Đường đời tình là không thể, nhưng những người khác vẫn còn lưu lại một tia tưởng niệm, nếu có thể hợp mắt với vị cô nương này, ngược lại cũng tốt.

Hiện nay, mấy vị đảo chủ cùng đảo chủ phụ nhân của Hãm Không, đã sớm mang chuyện cô nương gì đó vất qua một bên, chỉ mong lòng của Bạch Ngọc Đường có thể chuyển biến tốt.

Chẳng qua, họ vẫn còn xem thường chấp niệm của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu.

Mẫn Tú Lâm yêu kiều cười nói, rất không khách sáo ngồi trong tụ nghĩa sảnh, bưng Tây Hồ Long Tỉnh thượng hạng nha đầu mang lên, “Nha đầu này muối mang về từ bên đầm lau sậy, nàng bảo, nàng tới tìm Bạch lão ngũ, không biết rốt cuộc có gì xảy ra, muối không rõ lắm, bắt quá lại nhớ các vị không phải đang an bài hôn sự cho Bạch Ngọc Đường sao, cảm thấy cho gặp nhau cũng không sao, liền tự làm chủ mang nàng tới, nếu Bạch lão ngũ không thích, sai người đưa nàng về cũng được.”

Lô Phương cảm thấy thú vị, cô nương 18 – 19 tuổi này ngoại hình rất tốt, đặc biệt là đôi mắt, thật lớn, còn trong veo như nước, nhìn liền thích, bắt quá cứ cảm thấy quen quen.

Chẳng qua, gia trưởng cô gái này thế nào, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là mới này Ngũ đệ mình nhìn thấy cô nương này, có chút kinh ngạc.

Tiểu cô nương duyên dáng, cúi chào mấy vị đảo chủ cùng đảo chủ phụ nhân, “Tiểu nữ là Lạc Phượng Nhi, chính là nữ nhi nhà Lạc viên ngoại phủ Tùng Giang, năm nay 18, nghe nói gần đây Bạch ngũ gia đường như muốn lấy vợ...”

Sau đó, không cần nói cũng biết.

Lạc Phượng Nhi quả thật rất dễ nhìn, cũng rất kiêu cách, không giống khuê tú đại gia, đại môn không xuất nhị môn không gần, hình như cũng không có tính cách như đại tiểu thư, trên người còn có một luồng ngạo khí, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài, cùng Bạch Ngọc Đường đúng là trai tài gái sắc.

Nhưng, cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Lạc Phượng Nhi nhìn về phía ánh mắt Bạch Ngọc Đường, như có một loại tự tin chắc chắn, lại giống như có chút ngượng ngùng.

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt, thần sắc khi nhìn về phía Lạc Phượng Nhi, đã không còn ngẩn ra như lúc mới gặp, hiện giờ là một cỗ lãnh ý, thậm chí còn mang theo sát khí, tay phải nắm chặt tay vịn ghế Thái Sư, giống như nhấm nếm chuyện gì.

Mặc dù không hiểu rõ sự thay đổi của Bạch Ngọc Đường là vì cái gì, nhưng đám Lô Phương ai cũng biết, hôn sự này không xong.

Chẳng qua, tốt cùng là vì sao, lại để Bạch lão ngũ trở thành như thế?

“Ngũ gia...” Tiếng gọi của Lạc Phương Nhi rất mềm rất mềm, giống như đang gọi người thương quen biết đã lâu, còn mang theo mùi tình thế bất buộc.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi, lại nhẹ thở ra, lời nói sau đó, để Lạc Phương Nhi vô cùng kiên định kinh ngạc không thôi, “Lạc cô nương, tranh thủ lúc ta còn chưa đại khai sát giới, người mau đi nhanh đi, bằng không, muốn giữ lại cái mạng từ tay Bạch Ngọc Đường ta, chỉ bằng người, tuyệt đối không thể.”

Lạc Phương Nhi tròn to hai mắt, không dám tin, Bạch Ngũ gia lại thẳng thắn đuổi người như vậy?

“Ngũ gia, Phương nhi có làm sai chỗ nào...”

“Một thân một mình chạy tới nhà đàn ông, người cảm thấy chỗ nào làm đúng?” Bạch Ngũ gia mất tính nhẫn nại, tay nắm ghế Thái sư siết chặt, “Huống gì, nhìn bộ dáng của người, làm Bạch gia làm sao cũng không vừa mắt.”

Lạc Phương Nhi há miệng, giống như muốn cãi lại, lại bị Bạch Ngọc Đường cướp lời, “Lạc cô nương, ta cho cô hai chọn lựa, thứ nhất, lập tức rút đi, sau này không được xuất hiện trước mặt Bạch gia nữa, ta không có hứng đặc biệt nhớ cô, cho nên, sau này còn gặp, không cần nghĩ chính là đao kiếm tương hướng, thứ hai, nếu cô nhất định muốn ở lại, cũng không sao...”

Lạc Phương Nhi nghe tới đó, vốn mừng rơn, mà lời tiếp theo của Bạch Ngọc Đường chính là tạt cho ả một chậu nước lạnh, “Bất quá, Bạch gia bây giờ sẽ cho người móc hai con mắt của người ra...”

Giọng nói lạnh lùng, khiến người Lạc Phương Nhi không ngừng run lên.

“Tại sao...”

“Tại sao?” Bạch Ngọc Đường hình như cảm thấy có chút buồn cười, lạnh lùng nhìn chăm chú vào ả một lúc lâu, “Nếu không phải Bạch gia sợ sau này không thể giao phó với y, người cho rằng bây giờ người vẫn còn sống à?”

Mẫn Tú Tú chợt nhớ, hôm đó Bạch Ngọc Đường nói một câu, “Hôm nay, đệ thật không còn sức để đối phó với đám nữ nhân kia, bỏ đi...”

Thật là, cả đối phó cũng lười, cho nên, trên giang hồ khi cái tên Bạch Ngọc Đường được kêu lên, ai cũng sẽ nhớ đến “Lãnh huyết vô tình”.

Vì sao vô tình?

Vì người khiến hẳn hữu tình, đi...

8. Quyển 1 - Chương 8: Tư Ưc Lam Sam (7)

Bạch Ngọc Đường cùng với lúc trước có thể nói là vô cùng khác biệt.

Mẫn Tú Lâm hơi nheo mắt, thấy Bạch Ngọc Đường ở bên kia chăm chăm nhìn thiệp mời gã sai vặt đưa tới, khóe miệng nhẹ nhếch lên.

Giống như có chuyện hết sức thú vị sắp xảy ra.

Chẳng qua, nàng vẫn thấy lạ, người khiến Bạch Ngọc Đường thay đổi tới mức này, rốt cuộc là ai?

Chuyện nàng biết được không nhiều, nhưng cũng không ít, mặc dù Mẫn Tú Tú không đặc biệt chạy tới nói chuyện về Bạch Ngọc Đường với nàng, nhưng lời đồn đãi liên quan tới Bạch Ngọc Đường trên giang hồ cũng là vô số, đếm mười ngón tay cũng không hết.

Có người nói, phong lưu thiên hạ Bạch Ngũ gia cuối cùng cũng có một lần bị người ta phong lưu; có người nói, giai nhân trong đầu Bạch Ngũ gia chính là Tô Hồng; cũng có người nói, không chừng Mẫn cô nương vẫn không chịu cùng hắn giao phó cả đời...

Nhưng sự thật đến cùng là sao? Không ai biết.

Bất quá, có thể khẳng định, Bạch Ngũ gia lúc này, đúng là khổ khổ vì tình.

Khổ vì tình a...

Mẫn Tú Lâm nhớ tới phương thức tàn nhẫn hôm đó Bạch Ngọc Đường đối phó với Lạc Phượng Nhi, một câu nói lạnh lẽo còn ở trong tai, cả nàng ngồi bên cạnh nghe thôi cũng cảm thấy lạnh cả người.

Bạch lão ngũ quả nhiên thay đổi, hai năm trước mặc dù hắn được gọi là “Kiệt ngạo bất tuân, tứ ý vọng vị”, nhưng đối xử với cô nương vẫn luôn mang theo chút dịu dàng, nhưng hôm nay, người đứng trước mặt hắn như thể không còn phân chia nam nữ nữa, chỉ có người hẳn biết, không biết, quen thuộc, cùng chưa quen thuộc.

Nếu là biết, quen, có lẽ hắn còn nể mặt một hai nhìn một chút, nếu không biết, không quen, sợ là sẽ không

để ý, mà thậm chí nếu không hợp ý hần, có lẽ Họa Ảnh đã trực tiếp đâm qua.

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn thiếp mời trước mắt hồi lâu, cuối cùng thở dài, đem thiếp mời nhét vào trong tay áo, đứng dậy.

“Đệ muốn đi?”

“Về tình, về lý, cũng nên đi một chuyến...”

“Đệ không muốn đi?”

Nàng thấy mày kiếm xinh đẹp của Bạch Ngọc Đường vắn chung một chỗ, “Đúng, không muốn đi, vì sao Bạch gia lại muốn tới chỗ đây?”

Mẫn Tú Lâm nhin không được “Phụt” một tiếng bật cười, “Bạch Ngọc Đường, đệ cũng có lúc gọi thanh lâu là chỗ ấy? Trời đổ mưa hồng rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, không nói gì, bước ra ngoài cửa.

Nhưng Mẫn Tú Lâm cũng không phải hạng người bình thường, không vì Bạch Ngọc Đường không nói mà nàng không phát hiện được, lúc Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, rõ ràng bàn tay đang cầm Họa Ảnh siết chặt hơn một chút.

Mẫn Tú Lâm chợt cảm thấy, cái tiểu hài tử Bạch Ngọc Đường mà nàng trông chừng từ nhỏ tới tận lúc trưởng thành hôm nay, đã không thể đùa giỡn.

Hoặc là, không thể tùy tiện lôi hần ra đùa giỡn.

Danh hiệu Ngọc Diện Diêm la của Bạch Ngọc Đường trên giang hồ, ai cũng biết, mới này, nếu không phải vì nàng là người quen của hần, chỉ sợ hần thật đã cho một kiếm tới...

Mẫn Tú Lâm chợt hớp một miếng nước trà vào miệng, trấn áp nỗi sợ.

Thiếp mời đưa tới tay Bạch Ngọc Đường, là từ thanh lâu lớn nhất Tùng Giang phủ, Phượng Vũ Lâu đưa tới, người đưa thiếp mời, là hoa khôi hiện tại của Phượng Vũ Lâu, Yêu Nguyệt.

Nhắc tới Yêu Nguyệt, trước kia Bạch Ngọc Đường từng gọi nàng là kỳ nữ.

Nàng đúng thật là tinh thông cầm kỳ thư họa, lưu lạc vào thanh lâu đúng là cực kỳ đáng tiếc, hơn nữa

hành động cử chỉ đều vô cùng duyên dáng, không hề có bộ dáng giả tạo, bán nghệ không bán thân, cho dù là đối mặt với Bạch Ngũ gia, nàng cũng chỉ giúp trải cuộn giấy, mài mực, hoặc cộng tấu một khúc mà thôi.

Bạch Ngọc Đường xem nàng như tri kỷ.

Hôm nay, nàng cuối cùng đã leo lên cái ghế hoa khôi của Phượng Vũ Lâu, về tình về lý, hẳn cũng nên tới chúc mừng, nhưng hẳn thật không muốn vào Phượng Vũ Lâu nữa.

Tần âu sở quán, loại địa phương này, trước đó hẳn cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ, đến đó làm cả người hẳn không được tự nhiên, trong thanh lâu đều là nữ nhân quen thói hầu hạ đàn ông, giờ tay nhắc chân đều mang theo mùi câu dẫn, ngày xưa hẳn có thể không để ý tới những chuyện đó, trước giờ hẳn tới thanh lâu đều không vì những thứ này, nhưng bây giờ, khi nhìn lại, chính là cảm thấy mất tự nhiên.

Trong thanh lâu có bao nhiêu người có thể giống Yêu Nguyệt gần bùn mà không tanh, tới giờ vẫn duy trì khí chất của mình?

“Chà, Bạch Ngũ gia, ngài có một thời gian không tới đây rồi, mau mau vào, Thiên Tư, Ngưng nhi, mau...”

Mụ mụ của Phượng Vũ Lâu còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã không chịu được, lạnh lùng, “Không cần, Yêu Nguyệt cô nương đâu?”

Yêu Nguyệt cô nương?

Bà chủ của Phượng Vũ Lâu lập tức hiểu ra, Yêu Nguyệt với Bạch Ngũ gia quan hệ không bình thường, bất quá Ngũ gia đã lâu không tới nơi yên hoa rồi, không ngờ nàng thật có thể mời tới.

“A, Yêu Nguyệt cô nương đang ở trong phòng, nếu không chê, Ngũ gia vào nhã gian chờ một lát, Yêu Nguyệt sẽ tới ngay...”

Bạch Ngọc Đường gật, không nói gì, siết chặt tay cầm Họa Ảnh một chút, nhanh chóng bước lên lầu hai.

Miêu nhi, Triển Chiêu, Chiêu...

“Ngũ gia, vẫn uống Nữ nhi hồng 18 năm sao?”

Bạch Ngọc Đường nghe tiểu tư hỏi, mím môi, động tác rót trà dưới tay cũng hơi dừng một chút, sau đó thở dài, “Không cần, trong Phong Vũ Lâu, chắc cũng có Trúc Diệp Thanh chứ...”

“Ngũ gia nói đùa, Trúc Diệp Thanh cũng không phải rượu gì hiếm có, dĩ nhiên là có, Ngũ gia chờ, lập tức mang lên.”

Tiểu tư chỉ vừa đi xuống, rèm kia lại bị nhắc lên, màn lụa, đá ngọc, nhẹ nhàng ma sát, vang lên tiếng leng keng, thường ngày đều cảm thấy không có gì, có êm tai hơn nữa cũng không bằng được tiếng cầm, mà giờ, cứ luôn cảm thấy chói tai. “Ngũ gia, sao lại đổi khẩu vị? Năm ngoái vẫn còn uống Nữ nhi hồng 18 năm a...”

Người tới, chính là Yêu Nguyệt hẹn hẳn đến.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nàng, “Đúng, đổi rồi, không uống Nữ nhi hồng nữa, có điều, hình như cũng không còn kịp...”

“Ngũ gia, ngài nói gì?” Yêu Nguyệt sững sốt một hồi, chỉ cảm thấy kỳ quái, “Xem ra Yêu Nguyệt mới ngài tới không đúng lúc, hôm nay tâm trạng ngài rõ ràng không tốt, như đã nói, Ngũ gia vì sao an phận thủ thường suốt hai năm? Lại nói, nếu không phải nghe được tin tức Ngũ gia sắp thành thân, Yêu Nguyệt cũng sẽ không mới ngài tới đây lần cuối...”

“Bạch gia nói muốn thành hôn khi nào?”

“Ý?”

“Đời ta, có lẽ sẽ không lấy vợ sanh con...”

“Vì sao?”

“Bởi vì, không còn kịp nữa...”

Không còn kịp nữa, cái gì cũng không kịp nữa.

“Nơi khác Yêu Nguyệt không rõ, bắt quá bên trong phủ Tùng Giang cũng không nghe thấy vậy, trước đó mấy ngày, nhóm ca ca tấu tấu của Ngũ gia cũng làm ra một trận, không phải nói tìm vợ cho ngài sao, hôm nay đột nhiên không nói nữa, cho nên ở đây mới bàn tán rất nhiều, đoán là ngài đã tìm được cô nương mình muốn cưới rồi, bắt quá cô nương này là con gái nhà ai, vẫn làm người ta tò mò hết sức, vì thế rất nhiều người đều bảo...”

“À, bọn họ bảo là ai?” Bạch Ngọc Đường đối với những tin đồn về mình không hứng thú lắm, loại tin đồn này, chỉ cần đến lúc không thấy chuyện xảy ra, sẽ tự động biến mất, có gì phải lo lắng.

“Người được đồn đại tương đối nhiều hiện giờ, là Nhị tiểu thư của Lạc gia, gọi là Lạc Phượng nhi...”

Lạc Phượng Nhi...

Lúc Bạch Ngọc Đường nghe tới cái tên này, hai đôi mắt hoa đào hẹp dài không tự chủ mà híp lại.

Mặc dù hấn bảo, sẽ không nhớ đến ả, nhưng bất quá đó là chuyện chỉ mới mấy ngày trước, trí nhớ của Bạch ngũ gia hấn còn chưa kém tới mức này.

Hấn nhớ đã từng cảnh cáo ả.

Bất quá, cũng được, chỉ cần nữ nhân kia không cần chạy tới trước mặt hấn nữa, hấn cũng lười quản chuyện này, huống chi...

Hôm này đã là một tháng cuối, chưa tới nửa tháng nữa, là 14 tháng 2 rồi...

14 tháng 2...

Ngày 14 tháng 2 hai năm trước, Tống Hạ đang khai chiến, mà hấn vẫn cứ ở Biện Kinh vô sự ngồi trong nhĩ gian của Quân Mẫn Lâu, cùng A Mẫn mặt đối mặt, tán gẫu.

Tán gẫu chuyện gì, phần lớn đã quên, lại có một câu tới giờ còn khắc trong tâm khảm, “Xú mèo kia sao vận chưa về? Thật là quá vô ý.”

Hấn chỉ nhớ, mấy ngày đó hấn rất bất an, cứ cảm thấy sắp có đại sự phát sinh, nên thường chạy tới Quân Mẫn lâu, nhìn A Mẫn mở cửa làm ăn như thường lệ, mặc dù Tống Hạ khai chiến, nhưng biên cảnh có Bàng đại tướng quân canh giữ, không sợ xảy ra chuyện gì, người bên trong thành Biện Kinh vẫn hết sức nhàn nhã, thậm chí thấy không ít nam tử đang nhìn hoa thưởng rượu.

Nhưng, hấn lại thấy trong lòng lạnh lẽo từng cơn, lãnh ý “vút vút” xuyên qua người.

Sau đó nữa, ngày 16 tháng 2, khoải mã tới thành Biện Lương, chạy vào trong hoàng thành, lời người cưỡi ngựa đến giờ còn làm lòng hấn đau từng cơn, “Thiên hựu Đại Tống, đại chiến đắc thắng.”

Thiên hựu Đại Tống, đại chiến đắc thắng...

Khi đó, hấn cảm giác tìm mình bị hụt mấy nhịp, đại chiến đắc thắng, vậy Triển Chiêu có phải sẽ về hay không, sau đó thì sao?

Sau đó, bọn họ có thể tiếp tục thử miêu chi tranh còn chưa hoàn tất.

Nhưng, hấn còn không chờ đến lúc đại quân về, thông cáo trên Hoàng bảng ở Biện Lương, đã đập gãy ý niệm của hấn.

Thiên hựu Đại Tống, đại chiến đắc thắng.

Mở đầu vẫn như cũ là tám chữ này.

Vốn dĩ, theo lời hẩn, đây cũng chỉ tám chữ làm màu của hoàng đế Đại Tổng, vậy mà, lúc hẩn tìm thấy ở danh sách tướng sĩ Đại Tổng chết trận ở Hảo Thủy Xuyên hai chữ “Triển Chiêu”, nhìn lại tám chữ kia, trong đầu chỉ còn lại mĩa mai.

Mĩa mai dường nào.

Hẩn không thể nào quên được, lần Triển Chiêu chết trận, là lần đánh úp cuối cùng của Tây Hạ, ở Hảo Thủy Xuyên, tháng hai, ngày mười bốn.

Chết, y đã chết, Ngự miêu Triển Chiêu chết, nam hiệp Triển Chiêu chết.

Lúc hẩn quay lại Mẫn Quân Lâu, cửa lâu đã đóng chặt.

Tâm tư của A Mẫn với Triển Chiêu, Bạch Ngưu gia càng rõ ràng hơn so với người khác, nàng vì Triển Chiêu mà cự tuyệt Bạch Ngọc Đường Bạch ngưu gia đỉnh đỉnh nổi danh trên giang hồ.

“Yêu Nguyệt, Bạch gia sau này có lẽ không tới nơi này nữa, khi nào muội muốn đi, muốn rời khỏi đất yên hoa này, cứ gửi tin thơ lên Hãm Không đảo, chẳng qua là...”

“A, Ngưu gia rốt cuộc cũng biết thu tâm...”

Bàn tay nắm chén rượu của Bạch Ngọc Đường dùng rất nhiều sức, thậm chí còn run, “Đúng vậy, nếu Bạch gia chịu thu tâm sớm, có lẽ tình hình cũng không ra thế này...”

Nếu như hẩn sớm thu tâm, cho dù Triển Chiêu vẫn bất đắc dĩ muốn tới chiến trường, hẩn cũng có thể giúp đỡ đi?

Có lẽ, có lẽ, y sẽ không phải chết.

“Thôi không nói nhiều.” Bạch Ngọc Đường mạnh rót một hớp Trúc Diệp Thanh, đứng dậy, “Mai Bạch gia phải lên đường tới Biện Lương, sau này, Yêu Nguyệt, muội... nhớ bảo trọng...”

Tác giả muốn nói:

Khụ, trước hết, trong lịch sử, trận Hảo Thủy Xuyên là Tống triều thua, nhưng thân là sủng miêu, tui không thể tha thứ chuyện “Triển Chiêu đã chết trận mà còn đánh thua” xảy ra, cho nên mới vì phạm tội “chỉnh sửa lịch sử”, lôi ra đánh 40 trượng, xin mọi người ở đây tha thứ, đừng làm ra hành động nào tàn.

Tui ở đây bồi tội, cúi đầu.

9. Quyển 1 - Chương 9: Tư Ưc Lam Sam (8)

Thật ra, trong mộ Triễn Chiêu cũng không có Triễn Chiêu.

Dĩ nhiên không có, Triễn Chiêu chết nơi sa trường, chỗ đó rất xa Biện Lương, ngay cả Bàng tướng quân có tâm, cũng chỉ có thể hết sức mình truy tìm hài cốt cho y, rồi sau đó an táng thật tốt thôi, muốn đưa về Biện Lương, cũng là vô cùng khó.

Hướng gì, hài cốt của Triễn Chiêu căn bản cũng không tìm được.

Bàng Thống nói, ngày 14 tháng hai, hai năm trước, một trận đột kích, thật sự là không ngờ, nếu không phải nhờ ba thanh tỳ tiên cuối cùng của Triễn Chiêu lại thêm trợ giúp của trời, một cơn bão cát đột ngột tới, thì Đại Tổng muốn thắng, thật sự rất nan.

Cũng nhờ một trận bão cát kia, mà không thể nào tìm được hài cốt của Triễn Chiêu nữa.

Trong chiến trường nọ, vô số anh hùng chết trận sa trường, đều bị mai táng dưới ngàn vạn lớp cát vàng, không tìm ra tung tích, cả chút dấu vết lưu lại cũng không có, Triễn Chiêu chính là một người trong số đó.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy mĩa mai, không ngờ, người thấy Triễn Chiêu lần cuối lại là Bàng Thống, không phải Công Tôn tiên sinh, không phải Bao đại nhân, càng không phải là Bạch Ngọc Đường hấn, thậm chí cũng không phải vị huynh trưởng thần bí của Triễn Chiêu, mà lại là Bàng Thống.

Bàng Thống mang về thứ cuối cùng Triễn Chiêu lưu lại, thanh Cự Khuyết đã bị gãy làm hai.

Vốn là hắc kim cổ kiếm dày sắc, ở cuối cùng của cuối cùng, cũng theo sinh mạng của chủ nhân mà gãy, không ai có thể nhìn thấy người thanh niên ôn nhuận mặc áo lam cầm Cự Khuyết trong tay bảo hộ một mảnh thanh thiên của dân chúng.

Hài cốt của Triễn Chiêu vẫn còn ở lại góc nào đó của Hảo Thủy Xuyên, không biết liệu có người nào vì phòng ngừa ôn dịch mà dọn dẹp chiến trường, lúc đó thấy một vạt áo màu lam của người nọ, sau đó tìm ra hài cốt đã mục nát, an táng đàng hoàng.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng cười, như là tự giễu.

Thật xa xỉ, chết trận ở sa trường đều là anh hùng hào kiệt, mà anh hùng hào kiệt, rất ít có người được an táng đàng hoàng, mà nhiều hơn là tìm đại một hố chôn một mớ, vùi lại là được rồi.

Nhưng, hắn không cam lòng.

Cho dù là thật lâu về trước, lúc hắn còn lẩm bẩm, “Đàn mèo, mèo thối, mèo nát, mèo chết”, hắn cũng không cam tâm, Triển Chiêu phải chết như thế này.

Bạch Ngọc Đường nhìn về phần mộ trống rỗng, mím chặt môi.

Con mèo đàn kia, lúc còn sống luôn tấn chức, người có khi nào nghĩ tới, cho dù người vì giang sơn Đại Tống, dân chúng Đại Tống làm nhiều thứ như vậy, chờ đến lúc người chết rồi, cũng không có bao nhiêu người nhớ tới.

Hai năm, có bao nhiêu người đã quên mất thanh niên ôn nhuận ở phủ Khai Phong năm đó?

Không không đang đang, không không khoáng khoáng

Bạch Ngọc Đường vẫn nhớ, hai năm trước, lúc mang Cự Khuyết gây đôi thay chủ nhân nó hạ tác, chỗ này có bao nhiêu người, khóc không thành tiếng, nhìn qua tỉnh táo nhất, lại là người nên gào thét nhất – Triển Lâm.

Triển Lâm a, nam nhân kia đúng là giống với Triển Chiêu...

Bạch Ngọc Đường nhẹ thở ra một hơi..

Nhưng, chỉ là nhìn qua mà thôi, tuy bảo là huynh đệ, nhưng không biết, Triển Lâm – Triển Chiêu hai huynh đệ này rốt cuộc ai không mẹ ai giống cha? Bộ dáng là tương tự đến tám phần, tính tình lại không như nhau.

Triển Chiêu được gọi là khiêm khiêm quân tử, Triển Lâm chỉ làm người ta cảm thấy không thuộc nhân gian.

Chẳng qua, trước tang lễ của Triển Chiêu, tuy bảo Triển Lâm hết sức lạnh lùng tỉnh táo, nhưng trên thực tế, luôn luôn không màng tới sinh tử của mình, đối với đương kim Thánh thượng nói ra rất nhiều lời bất kính, chỉ vì muốn mang về cho đệ đệ đã mất nhà mình một đáp án hợp lý.

Mặc dù, đến cuối cùng, hắn vẫn không làm gì.

Bạch Ngọc Đường mím môi, ngồi chồm hóm xuống trước mộ bia của Triển Chiêu, mặc dù hắn biết, nơi này không có Triển Chiêu mà hắn nhung nhớ, nhưng vẫn muốn vịn vào thứ này.

Triển Chiêu đi tới một nơi hắn bây giờ không tới được, chẳng lẽ một nơi nương tựa cũng không cho hắn sao?

“Miêu nhi, người có cô độc?” Ngón tay theo mộ bia miết qua từng chút, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mở miệng, muốn nặn một nụ cười, nhưng không thành công, nụ cười kia so với khóc còn khó nhìn, “Miêu nhi, nếu người cô độc, nhớ về tìm Bạch gia, biết không?”

Lời nói còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã nghe thanh âm rắc rắc sau lưng, đứng thẳng người, Hoa Ảnh trong tay đẩy ra chướng thủ của người vừa đột ngột đánh tới.

Người tới là nữ nhân, một thân cẩm y Tô tú, mặt trái soan, ngũ quan tinh xảo, nếu nhìn bộ dáng thôi, Bạch Ngọc Đường có lẽ sẽ cho nàng là một thiên kim tiểu thư được người nhà cưng chiều ưu ái, bất quá, sau khi đỡ lấy một chưởng kia, bất kể là ai cũng sẽ không xem thường nữ nhân kia nữa.

Nếu là công tử đại thiếu gia nhà bình thường, sợ rằng đã sớm bị cỗ nội lực mạnh mẽ kia đánh một chưởng phun máu, cũng may đây là Bạch Ngọc Đường, tuy có Hoa Ảnh đỡ giúp, vẫn cảm thấy hổ khẩu tê dại.

Không thể khinh thường.

Hơn nữa, cô gái này dường như vô cùng bất mãn với hắn.

Bạch Ngọc Đường hơi nheo lại cặp mắt hoa đào hẹp dài đã câu đi không biết trái tim của cô nương, hắn có thể khẳng định, hắn quả thật không biết nữ nhân trước mắt, càng không biết mình đắc tội nàng ở chỗ nào.

Bất quá, Bạch Ngọc Đường cũng không dám chắc, mình không hề đắc tội qua nữ nhân hắn không quen biết này.

Dù sao, người hắn đắc tội quả thật quá nhiều.

Hai năm trước, lúc thiếu niên khinh cuồng, cho là trên đời này vốn không có gì hắn không làm được, đối với những kẻ xem hắn là tử địch, từ người giang hồ tới người trong quan phủ, hắn đều không để vào trong mắt, nếu trong số họ có ai truyền ra tin đồn không tốt về hắn, đại khái là muốn bị sửa chữa một phen, Bạch Ngọc Đường tâm tư nhạy bén, sẽ không để đối phương bắt lại đuôi mình.

Mà hôm nay, Bạch Ngọc Đường đối với chuyện mình, sẽ không còn để ý như vậy, chúng muốn nói, thì cứ cho chúng nói đi, dù sao Bạch gia cũng không vì thế mà thiếu đi miếng thịt, nhưng nếu có kẻ dám nói bậy bạ về Nam hiệp năm đó, sợ rằng kết quả sẽ còn thảm hơn những kẻ làm Bạch Ngọc Đường khó chịu ngày xưa nhiều, còn lúc này, Bạch Ngọc Đường cũng không che giấu, trực tiếp chặn họng đối phương: “Nếu khó chịu với Triển Chiêu, chính là đối nghịch với Bạch Ngọc Đường!”

Không cần nói cũng biết, đối nghịch với Bạch Ngọc Đường, kết quả, dĩ nhiên sẽ không bao giờ tốt cả.

Nói không chừng, cô nương này là người nhà gì đó của những kẻ từng bị hắn đùa bỡn...

Có điều, đổi sang cách nghĩ khác, nếu đối phương có một thân thích như thế, nếu mình muốn đùa bỡn hân, sẽ không có đơn giản vậy đâu...

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn đối phương hồi lâu, nữ nhân đối diện búi tóc phụ nhân chỉ nhẹ nhàng sửa sang lại váy lụa màu tím của mình, vổ vổ bụi bặm như có như không trên người, dường như cũng không để người trẻ tuổi ở đối diện vào mắt.

Bạch Ngọc Đường vẫn không sao nhìn được, nhẹ nháp môi mỏng: “Không biết tại hạ, đắc tội phu nhân khi nào?”

Nếu là Triển Chiêu, khi đối mặt với tình hình như vậy, có lẽ cũng sẽ nói như thế.

Bạch Ngọc Đường tự nhiên giật mình tỉnh lại.

Thật ra, không chỉ A Mẫn, mà cả mình, cũng vì muốn lưu lại y, mà học hỏi y.

Nếu là y, có lẽ y sẽ làm như vậy, cho nên, mình cũng theo làm như vậy, giống như chỉ cần làm thế, sẽ như thể y vẫn còn ở lại bên mình...

Nếu là y...

Nữ nhân mặc y phục màu tím cũng không để ý tới suy nghĩ mông lung của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lạnh băng, khóe miệng nở một nụ cười lạnh: “Người không đắc tội ta, bắt quá, vận khí người không tốt, hết lần này tới lần khác gặp phải ta, ta bình sinh ghét nhất loại người như người vậy...”

Thế là lập tức, hỏa khí của Bạch Ngọc Đường phùng lên, “Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Không có gì.” Nữ nhân cười lạnh, hơi thở khạc ra khỏi miệng cũng như thể đánh vào hàn khí, “Đưa kiếm tuệ treo trên kiếm Cự Khuyết của triển chiêu giao cho ta, sau đó, ta sẽ không dính dáng gì tới người nữa.”

Triển Chiêu...

Bạch Ngọc Đường run lên, chột lui về sau một bước.

Kiểm tuệ Triển Chiêu vốn treo ở Cự Khuyết, loại đồ này, văn nhân như Bao đại nhân hay Công Tôn tiên sinh, bình thường đều không để ý, cho nên, trước lúc họ mang Cự Khuyết hạ táng thay Triển Chiêu, hân đã lấy xuống kiếm tuệ treo trên chuôi kiếm xuống, cũng không ai để ý.

Hân cứ nghĩ vốn là sẽ không ai biết, kiếm tuệ kia Triển Chiêu dùng rất lâu, thật ra bây giờ đang ở trên người hân, mà đúng là, sau hai năm, cũng không ai hỏi tới chuyện này.

Mà nữ nhân ngày, hiện tại, lại nhắc tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của đối phương, không phủ nhận, mà trực tiếp bác bỏ đề nghị của nàng, “Ta sẽ không giao nó cho bất cứ ai.”

Đó là món đồ duy nhất của Triển Chiêu ở lại bên cạnh hắn, làm sao có thể giao cho người khác?

Không thể nào.

Nữ nhân giương mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người dựa vào cái gì mà cầm đồ của Triển Chiêu? Người tưởng, mình là gì của Triển Chiêu, mà có thể ôm kiếm tuệ y luôn dùng lúc còn sống?”

Đúng thế, dựa vào cái gì?

Bằng lưỡi dao lạnh băng không ai nhường ai giữa hắn với Triển Chiêu? Bằng thử miêu chi tranh mà giang hồ quan phủ đều biết?

Cuối cùng, hắn nói, “Vì y là người trọng yếu nhất của ta.”

Đáp án này, đúng là ngoài dự đoán của mọi người, thậm chí là trần thế bất dung.

Bạch Ngọc Đường thấy nữ nhân đối diện trước là sững sờ, sau đó tựa như hiểu ra, cuối cùng, khuôn mặt vốn lạnh nhạt kia, cuối cùng vẫn bày ra thần sắc chán ghét, ngược lại cũng không nghĩ ra.

Phản ứng như thế, thật ra cũng bình thường, cũng không phải ai cũng thông tình đạt lý như đại tẩu.

Chẳng qua, lời tiếp theo của nữ nhân, cũng làm hắn không hiểu được.

“Ta vốn nghĩ, ta đã vô cùng ghét nam nhân, không chỉ những thứ tam thê tứ thiếp hàng đêm sanh ca, còn có nam nhân thường xuyên tới nơi yên hoa, nhưng không hề nghĩ rằng, trên đời này, trình độ nam nhân làm người ta chán ghét, còn vượt xa suy nghĩ của ta nữa.” Nữ nhân hừ lạnh, thanh âm còn lạnh hơn trước đó nhiều, “Phong lưu thiên hạ, hồng nhan tri kỷ khắp nơi Bạch Ngọc Đường, đến cùng, lại si tình với Triển Chiêu như vậy? Trước bất kể đây là thật hay giả, ở trong con mắt Bạch Ngọc Đường người, những thứ hồng nhan tri kỷ khi xưa rốt cuộc là cái gì? Mà Triển Chiêu, trong lòng người là cái gì? Bạch Ngọc Đường, quả nhiên người không cô phụ danh hiệu ‘Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân’ a...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, thấy nữ nhân đối diện giống như bị hắn đánh lạc hướng, cũng không nói về kiếm tuệ Triển Chiêu để lại nữa, ít nhất tạm thời không muốn lấy lại nó, trong bụng thoáng thở phào, cũng không nghĩ tới nữa.

Nữ nhân vung tay áo, vẩy ra bụi mù màu trắng.

Bạch Ngọc Đường không đề phòng hít vài hơi, khói trắng lan tỏa, bay vào hầu quần hần, chỉ có thể tạm thời lấy Họa Ảnh chống đỡ, cũng không dám thả lỏng.

Nữ nhân này, cuối cùng là ai...

10. Quyển 1 - Chương 10: Tư Ưc Lam Sam (9)

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, đã ở trong gian phòng của Triển Chiêu ở phủ Khai Phong.

Phòng của Triển Chiêu, hần đương nhiên sẽ nhớ, năm đó, hần với y không chỉ một lần ở nơi này đại chiến ba trăm hiệp.

Chẳng qua là, vì sao lại ở phủ Khai Phong?

Kể từ khi chuyện của Triển Chiêu hoàn toàn kết thúc, hần không tới nơi này nữa, cả thường ngày gặp Công Tôn tiên sinh ở Khai Phong cũng chỉ là gật đầu chào hỏi, giao tình, đại khái là không có.

Nghĩ thêm chút nữa, Bạch Ngọc Đường nhớ lại, hần nhìn thấy nữ nhân kia trước mộ Triển Chiêu, sau đó bị ám toán, trúng thuốc gì không biết.

Bạch Ngọc Đường giật nhẹ thân thể, chỉ cảm thấy có chút cứng ngắc, ngoài ra, không thấy gì.

Ước chừng, người phủ Khai Phong cũng tới viếng mộ Triển Chiêu đi, dù sao Triển Chiêu cũng từng cung chức ở phủ Khai Phong hồi lâu, ít nhiều gì cũng có những người này nhớ y.

“Ngủ đê tỉnh rồi? Có cảm thấy khó chịu nơi nào không?”

Bạch Ngọc Đường lúc này có hơi bối rối, đại tẩu sao lại ở phủ Khai Phong?

“Chắc không có vấn đề gì đi? Ấn mạch tượng, cũng chỉ là thuốc mê bình thường mà thôi, ngủ một giấc cũng không thành vấn đề gì...”

“Tú Lâm, thuốc mê bình thường làm sao có thể để người ta ngủ hần sáu ngày?”

“Mọi nói là xem mạch thì...”

Bạch Ngọc Đường đối với trận tranh cãi của tiểu di cùng đại tẩu mình không có hứng thú, bắt quá lời trong đó còn thu hút sự chú ý của hắn.

“Đệ ngủ sáu ngày?”

“Cũng không hẳn, hôm nay đã là ngày hôn mê thứ bảy của ngài.” Mẫn Tú Lâm mím môi, nhìn Bạch Ngọc Đường thở dài, “Giơ tay ra, để bắt mạch cho đệ xem, thuốc mê này cũng không biết bị cô ả kia cho thêm thứ gì, lợi hại như vậy, cũng không biết có để lại di chứng không nữa...”

“Cô ả nào?”

Mẫn Tú Lâm nhú mày, “Không phải nói người đối địch với đệ khi ấy là nữ nhân dụng độc sao? Đừng nói là mắt Âu Dương Xuân tệ như thế, nhìn nhầm đàn ông sang đàn bà...”

Lời chưa dứt, đã bị Mẫn Tú Tú cắt đứt, “Tú Lâm, đừng nói bậy.”

Mẫn Tú Lâm mím môi, tiếp tục giúp Bạch Ngọc Đường bắt mạch, “Không sao rồi, bắt quá, nghe đồn cô ả kia tinh thông độc thuật, không chừng ả còn giữ lại vài chiêu, Ngọc Đường, đệ phải hết sức chú ý...”

“Nữ nhân đó là ai?”

Bạch Ngọc Đường thu lại cổ tay, hướng trong ngực thăm dò, kiếm tuệ của Triển Chiêu vẫn còn, làm hắn thở phào nhẹ nhõm, đối với nữ nhân đột ngột hiện ra muốn đoạt lấy kiếm tuệ trong tay hắn càng nổi lên tò mò.

Nữ nhân kia rốt cuộc là ai, mục đích tốt cùng là gì?

Mẫn Tú Tú chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường rất lâu, khe thở dài, ngồi xuống ghế, tự rót cho mình ly nước, “Nữ nhân kia, theo lời đồn, đáng ra phải chết rồi, chẳng qua năm ấy nghe nói bị cừu gia đồn tới đường cùng, nơi cuối cùng cô ta xuất hiện là Nhạn Đãng Sơn, sau đó không còn xuất hiện trên giang hồ nữa, cho nên có người bảo, cô ta đã chết, khi đó, đệ còn chưa phải Cẩm mao thủ, tẩu cũng chưa có gả đi, chỉ là nghe phụ thân nói, trên phương diện độc thuật, nữ nhân đó có thể bảo là không ai bằng, bắt quá, cô ta có một cái tật xấu không nhỏ, có người bảo, không chừng chính cái bệnh này đã gây họa sát sinh cho cô ta...”

“Bệnh gì?”

“Ghét nam nhân.” Mẫn Tú Lâm nói tiếp, “Năm ấy, ả trong giang hồ được gọi là độc y, bắt quá, ả đối với dân chúng rất tốt, thêm nữa cô ả có bộ dáng cũng dễ nhìn, vì vậy có rất nhiều người xem ả là ân nhân, thậm chí có rất nhiều người còn lập bài vị trường sinh trong nhà cho ả, vì thế trong dân gian còn một biệt hiệu khác, là y tiên, cơ mà, ả dù sao cũng là người sống trong giang hồ, trong tay khẳng định cũng có lấy qua mấy cái mạng, huống gì bản thân ả cũng có bộ dáng đẹp mắt, thứ hảo sắc trong giang hồ cũng có rất

nhiều, chẳng qua phần lớn đều chết, còn phần nhỏ, khuy, bị thiến, còn sót lại nữa thì, là một nhóm rất nhỏ, còn lén lút sống, cô ta hạ thủ ngoan độc, cũng không khác mấy so với thuyết pháp trên giang hồ, trước đó, chúng ta đều nghĩ là ả chết rồi, nhưng, Âu Dương đưa đệ tới phủ Khai Phong, đã bảo nữ nhân đối đầu với đệ chính là độc y năm đó...”

Lời của Âu Dương Xuân, hẳn là tin được, dù sao Âu Dương sống trong giang hồ cũng nhiều hơn bọn hần nhiều.

“Năm đó Âu Dương ra mắt độc y, thậm chí, nhờ định lực tốt, cũng do hần với độc y đều thích uống trà, năm đó hai người còn nói chuyện rất hợp, bất quá, chuyện năm đó, chính là đột ngột quá, Âu Dương không kịp cứu cô ta, cơ mà cũng không tìm thấy thi thể của ả, chỉ tìm thấy một vết máu trên vách đá của Nhạn Đãng Sơn, lúc đấy chỉ tưởng ả rơi xuống vách đá, không ngờ còn sống...”

Bạch Ngọc Đường nhìn đại tẩu mình, lại nhìn tiểu di tử, “Làm sao các tẩu khẳng định nữ nhân kia chính là độc y năm đó?”

Mẫn Tú Lâm tự giấu cười một cái, “Làm sao không tin, cô ả đó hiện tại còn đang ở khách sảnh nói chuyện vui vẻ với Âu Dương kia...”

Nói chuyện vui vẻ với Âu Dương?

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Cô ta đang ở phủ Khai Phong?”

Mẫn Tú Tú gật đầu, đôi mi thanh tú nhẹ cau lại, giống như cũng rất bất mãn với nữ nhân kia, “Bất quá, làm sao cô ta cũng không giao ra giải được, cũng chính vì thế mà đệ bây giờ mới tỉnh lại được.”

“Cô ta, tới phủ Khai Phong làm gì?”

Mẫn Tú Tú cùng Mẫn Tú Lâm nhìn nhau, cùng lúc lắc đầu, “Cô ta chỉ bảo tới lấy một vật, nhưng rốt cuộc là vật gì, cô ta cũng không có nói, chẳng qua là mỗi ngày đều ở trong phòng lục lọi, cũng không biết tìm gì nữa, cơ mà, có thể là đồ vật Triển Chiêu lưu lại, dù sao nơi này trước kia cũng là...”

Triển Chiêu.

Không cần Mẫn Tú Tú nói, hần cũng biết rõ.

Nghe thấy chuyện này, Bạch Ngọc Đường cũng không kịp nhớ cơ thể mình còn khó chịu, vén chăn lật người xuống giường, “Đệ đi tìm cô ta hỏi cho rõ.”

Mẫn Tú Tú há miệng, giống như muốn nói gì, chẳng qua còn chưa nói ra, bóng người màu trắng đã không thấy, chạy tới khách sảnh.

“Vội như thế làm gì? Không lẽ bệnh phong lưu của nó tái phát, coi trọng cô ả lòng dạ độc ác kia?”

“Đừng nói bậy, đại khái, là do Triễn Chiêu đi.” Mẫn Tú Tú như có chuyện suy nghĩ, “Có điều, Triễn Chiêu khi nào dính dáng tới nữ nhân đó? Trước kia chưa từng nghe nói tới a...”

“Đúng thế, trước vẫn nói y là Nam hiệp, sau đó y bỏ giang hồ vào miếu đường, theo lý thuyết, nhất định có người sẽ tìm hiểu những người dính dáng tới Triễn Chiêu, vì sao không có ai biết quan hệ của Triễn Chiêu với độc y?” Cho tới nay, nếu không phải do độc y tự mình xuất hiện, chỉ sợ vẫn không ai biết Triễn Chiêu có quan hệ thiên ti vạn lữ với độc y đâu.

Khách sảnh Khai Phong, không khí hết sức vội vã.

“Chắc chắn, rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, chỉ mới mấy ngày, đã tỉnh lại.” Nữ nhân mặc váy dài màu tím cũng không để tâm đến nam nhân đột ngột xông vào, chỉ liếc nhẹ một cái, “Bạch ngũ gia cứ yên tâm, nơi này là phủ Khai Phong, dân phụ dĩ nhiên sẽ không làm chuyện cướp đoạt tài vật của người khác, bất quá, có thứ, ta còn phải mang về cho quan nhân nhà ta.”

“Nói cho cùng, rốt cuộc cô muốn tìm vật gì? Nói ra đi, tôi giúp cô tìm...”

“Không cần, ta đại khái cũng biết tiểu Chiêu để nó ở đâu rồi.” Nữ nhân cười híp mắt, tựa như tâm trạng khá thoải mái. “Vật kia, còn chưa nên cho Bạch ngũ gia biết.”

Bạch Ngọc Đường nghe lời cô ta nói, trong lòng thật khó chịu.

Từ khi hắn biết Triễn Chiêu tới nay, cả những người quan hệ hết sức thân cận với Triễn Chiêu, cả người mà y hết sức tôn kính, cho dù là Công Tôn tiên sinh hay Bao đại nhân, tất cả đều mang theo tên gọi vô cùng xa lạ “Triễn hộ vệ”, còn bây giờ, tiếng gọi không hề có chút xa lạ của cô ta, làm cho hắn hết sức khó chịu.

Triễn Chiêu đã sớm không có bằng hữu giang hồ thân thiết như vậy.

Cô gái được gọi là “Độc y” này, cùng Triễn Chiêu rốt cuộc có quan hệ thế nào?

“Như đã nói qua, rốt cuộc cô vì sao trở lại giang hồ? Chín năm trước khó khăn lắm mới thoát khỏi cái chết, bây giờ ngàn vạn lần đừng để bị kéo vào vũng nước đục giang hồ, mặc dù không còn bao nhiêu người nhớ cô...”

Lời Âu Dương Xuân còn chưa nói hết, nữ nhân tùy ý vung tay áo, “Ta không có ý tái xuất giang hồ, nhưng thù của tiểu Chiêu, ta không thể không báo, cho dù y cái gì cũng không biết, ta cũng không thể bỏ qua, có người có thể đem chuyện của y bỏ qua, hai năm rồi, lại bảo chuyện xưa như khói, thế sự vô thường, sau đó chẳng đem cái gì bỏ trong lòng, nhưng ta không phải các người, ta không bỏ được.”

Nữ nhân nói có chút ngoan, thậm chí mang theo sát khí, chợt hớp một miếng trà, “Cự Khuyết gãy, hừ, Cự Khuyết chính là thượng cổ thần khí, Âu Dã Tử rèn, không gỡ thủ đoạn, làm sao có thể gãy dễ như vậy? Hai năm qua, ta khó lắm mới hiểu được lý do...”

Lời này vừa nói xong, tất cả đều sửng sốt, Bạch Ngọc Đường không yên lòng vừa tỉnh dậy, tới đây theo lời tỷ muội Mẫn Tú Tú, nghe lời đó, khựng lại, “Triển Chiêu không phải mất nơi sa trường sao?”

“Chết trận? Lý do thật hay...”

Sau đó, nữ nhân chỉ lo uống trà, mặc kệ bọn họ hỏi gì đi nữa, cô đều không đáp lại, chẳng qua ánh mắt so với ban nãy, âm ngoan hơn rất nhiều.

Bạch Ngọc Đường không quên mục đích ban đầu, nheo lại mắt hoa đào của hắn chăm chú nhìn nữ nhân rất lâu, “Quan hệ của cô với Triển Chiêu là sao?”

Nữ nhân hơi khựng lại, để chén trà xuống, quay mặt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, “Người cảm thấy quan hệ thế nào, chính là thế đó.”

Sau nữa, cô đứng dậy, không nhìn tới ai, đi về phía căn phòng của Triển Chiêu.

Âu Dương khẽ gọi, “Cô làm gì?”

Nữ nhân chỉ đáp, “Cầm di vật của Tiểu Chiêu, về nhà.” Rồi không quay đầu lại nữa.

11. Quyển 1 - Chương 11: Tư Ưc Lam Sam (10)

Vật Triển Chiêu để lại, đến tột cùng là vật gì, còn giấu diếm, không cho hắn biết?

Bạch Ngọc Đường cau lại chân mày, tuy không nói cái gì, nhưng chân vẫn đi theo.

Chuyện này, có thiên ty vạn lữ quan hệ với Triển Chiêu, hắn không cách nào không để trong lòng, mặc dù đến giờ đầu óc hắn vẫn còn mơ hồ, nhưng...

Chuyện liên quan tới Triển Chiêu.

Dĩ nhiên, trước đó, nữ nhân đã sớm lục lại phòng Triển Chiêu, bây giờ động tay, cũng rất dễ, giống như đang ở chỗ của mình tìm đồ vậy.

Thứ kia tột cùng là thứ gì?

Bạch Ngọc Đường nhìn nữ nhân áo tím lục lợi trên giá sách Triễn Chiêu mấy lần, sau đó tới một bên kệ sách khác, đưa tay đẩy sang một bên, giờ tay gõ gõ trên tường.

Có thể gõ ra thứ gì? Bạch Ngọc Đường nhú má.

Năm đó, còn mới bắt đầu thử miêu chi tranh, Triễn Chiêu mới bỏ giang hồ vào miếu đường, lúc hẩn từ Hãm Không Đảo chạy tới chỗ Triễn Chiêu, cơ hồ không có lúc nào không giám thị Triễn Chiêu, mặc dù hơn nửa đều bị Triễn Chiêu phát hiện, nhưng, có thể khẳng định, Triễn Chiêu tuyệt đối không có thời gian đào động trong phòng sau đó giấu thứ gì vô.

Đáng lẽ phải là không có...

Nhưng, đây cũng chỉ là hẩn nghĩ.

Nữ nhân tìm kiếm không lâu, liền nghe đến thanh âm không giống trong vách tường, có chỗ trống, có thể khẳng định, chỗ đó trống không.

Tim Bạch Ngọc Đường chợt siết chặt.

Chỗ đó, cất giấu di vật của Triễn Chiêu.

Thứ Triễn Chiêu để lại, rốt cuộc là gì?

Cục xoàng trên họng Bạch Ngọc Đường động một cái, ánh mắt chăm chăm nhìn tay nữ nhân.

Công Tôn Sách ho hai tiếng, “Diệp cô nương, tuy cô bảo đây là di vật của Triễn Chiêu, nhưng Triễn hộ vệ cũng không nói là để lại cho người nào, cô mang nó đi, có phải không hợp lắm hay không?”

Nữ nhân liếc qua một cái, môi câu lên, “Triễn Chiêu để lại vật này cho ai à, theo lý mà nói, phải để lại cho Đinh Nguyệt Hoa, bất qua, Triễn Chiêu cũng đã rời khỏi cuộc sống của các người rồi, bên đó cũng dẹp đi, bất kể là ai, cũng nhân dịp này mà sớm quên y, quên không còn một mống mới đúng, thứ này, ta vẫn sẽ mang về, với Triễn Chiêu mà nói, Triễn Lâm vẫn thân thiết hơn một chút...”

Khinh công của cô gái rất tốt, chỉ chớp mắt, đã nhảy ra rất xa.

Nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn không thoải mái.

Đó là Yến tử phi, là Yến tử phi ngày xưa Triễn Chiêu đã từng dùng.

So với Triễn Chiêu, Yến tử phi mà nữ nhân này dùng, có kém hơn một chút, bất quá, vẫn như cũ là Yến tử phi.

Mặc dù nữ nhân đã đi rất xa, Bạch Ngọc Đường cũng không suy nghĩ quá nhiều về thứ Triễn Chiêu để lại, nữ nhân đã nói, “Theo lý thì phải để lại cho Đinh Nguyệt Hoa”, chỉ một tầng quan hệ này thôi, đã khiến lòng hắn rất không thoải mái.

Bất qua, chuyển niệm, Bạch Ngọc Đường lại rất vui.

Quan hệ của Triễn Chiêu với Đinh Nguyệt Hoa không thường, y là phu quân chưa thành của nàng, nàng là phu nhân chưa qua cửa của y, nói cách khác, thứ kia đáng lý phải để dành cho phu nhân Triễn gia, nhưng, quan hệ hôn phu hôn thê của Triễn Chiêu cùng Nguyệt Hoa tuy đã quyết định lâu, nhưng thứ này của Triễn Chiêu, vẫn không được ra mắt.

Đây không phải mang nghĩa, trong đầu Triễn Chiêu cũng không xác định, với Triễn Chiêu mà nói, cái tên Đinh Nguyệt Hoa, trong tương lai có trở thành “Thê tử” hay không?

Nguyệt Hoa có thật sự nằm trong đầu Triễn Chiêu, vấn đề này...

Bạch Ngọc Đường tự giễu cười một tiếng, vấn đề này đã không cần suy nghĩ nữa, Triễn Chiêu sẽ không quay lại mà trả lời hắn một câu hỏi nhảm chán như vậy.

Y, đã sớm không về được...

“Công Tôn tiên sinh, ông mới gọi cô ta là Diệp cô nương?”

“Ừ, tên cô ấy là Diệp Thời Tích.” Công Tôn tiên sinh nghe Mẫn Tú Tú hỏi, khe thở dài, “Lúc học trò còn chưa tới phủ Khai Phong làm gia sư, đã từng có lần gặp gỡ cô ấy...”

“Vậy, nhìn cách vấn tóc của cô ta, đáng là phải có gia đình rồi? Lại gọi cô nương thì...”

Công Tôn tiên sinh nghe được lời của Mẫn Tú Tú, lúc này mới bất giác phản ứng, “Cô ấy vấn tóc phụ nhân? Đây cũng không ngờ thật, bình thường cô ấy ghét nhất là nam nhân...”

Tỷ muội Mẫn gia vẫn còn ở bên kia nói chuyện với Công Tôn tiên sinh, Bạch Ngọc Đường với đề tài của họ không có hứng.

Hắn chỉ muốn biết, nữ nhân kia với Triễn Chiêu, đến cùng là quan hệ thế nào?

Nghĩ lại lần nữa, Bạch Ngọc Đường chỉ thấy nhụt chí.

Chuyện của Triển Chiêu, hắn biết được quá ít, gia đình có y có ai, y để ý tới người nào, hắn đều không biết, cho dù là một chút xíu tin tức, đều là thăm dò từ A Mẫn.

Cha mẹ Triển Chiêu mất sớm, có một huynh trưởng, còn có một đại tẩu, trước lúc y xuất chinh, đã sinh ra một bé trai, cho nên, ý hắn còn có một tiểu chất tử chưa từng gặp mặt.

Nói vậy, nữ nhân lòng dạ độc ác đã từng được gọi là “Độc Y” lại có quan hệ gì với y?

Theo tính tình của Triển Chiêu, người như độc y, rất khó nghĩ ra hai người sẽ có quan hệ, nhân mạng trên tay độc y không ít, mà Triển Chiêu lại trạch tâm nhân hậu như vậy, họ...

Bạch Ngọc Đường không tiếp tục nghĩ nữa.

Cả quan hệ giữa hắn với Triển Chiêu còn chưa có cách xử lý, ở đâu rảnh rỗi mà đi quản người ta?

“Ngọc Đường...”

“Đại tẩu, có chuyện gì?”

“... Đệ đừng nghĩ bậy, độc y cô ta... với Triển Chiêu hắn không phải...”

Bạch Ngọc Đường cười, suy nghĩ trong lòng đại tẩu, hắn dĩ nhiên biết rõ, “Đệ biết, y chắc chắn không phải loại người tùy tiện đó, nếu không, Nguyệt Hoa muội tử chỉ sợ đã không giữ được trong sạch, y, rất cổ hủ...”

Lúc nào cũng chưng một cái mặt, đặc biệt là lúc nhìn Bạch Ngọc Đường, rõ ràng mặt mũi rất dễ xem, vậy mà cũng bị y làm nhăn nhó, chọc cho hắn cứ thích đi trêu y.

“Miêu nhi, ngươi cứ nhăn nhó như thế, không thấy mệt sao?”

Miêu nhi, ngươi còn cảm thấy ta làm ngươi chán ghét?

“... Ngọc Đường, tỷ hỏi đệ, Độc y nọ...” Mẫn Tú Tú mím môi, dường như không muốn nhắc tới chuyện này, lại như đang muốn nói chuyện trọng yếu, “Độc y kia, có biết lòng của đệ với Triển Chiêu không?”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, thoáng rùng mình.

Quan hệ của Triển Chiêu với độc y không minh bạch, mà hắc y như một thằng ngốc lại nói rõ với cô ta tâm tư hắc định giấu sâu trong lòng, “Y là người trọng yếu nhất của ta.”

Độc y kia với hắc, chắc là hận thấu xương, thuốc mê hôm đó có bỏ thêm thứ gì khác vào trong không, thật khó mà nói.

Bạch Ngọc Đường chỉ dành một mặt “khinh thường”, một mặt nhìn đại tẩu mình, “Cô ta biết...”

Một lời như thế, Mẫn Tú Tú có tự chủ tới đâu cũng không khỏi căng thẳng, kéo người vào phòng cẩn thận bắt mạch, cho dù vẫn không tìm ra chỗ nào không đúng, nhưng, nàng vẫn muốn Bạch Ngọc Đường tùy thời mang theo dược liệu có thể áp chế độc dược, tuy đối mặt với cao thủ dụng độc như độc y thì cũng chẳng dùng được, nhưng, vẫn cứ mang theo người thì tốt hơn.

Nếu đến lúc đó, thật có thể cứu hắc một mạng thì sao?

Với chuyện này, Bạch Ngọc Đường chỉ lắc đầu.

Với chuyện này hắc thật không để tâm nổi, so với chuyện hắc có thể bị độc y ám toán, hắc càng để ý, quan hệ giữa độc y với Triển Chiêu là thế nào hơn.

Hắc không muốn nghĩ về chiều hướng không tốt.

Người đã mất, hắc còn ở đây giả vờ đau thương, thật là bất kính với người đã mất, nhưng chuyện xảy ra bên người hắc, hắc thật sự không thể xem như chưa từng xảy ra.

Một Đinh Nguyệt Hoa, một A Mẫn, đã làm cho hắc cảm thấy không chịu được.

Nguyệt Hoa muội tử dù gì cũng được Triển Lâm khuyên lại, tuy họ đoán không ra Triển Lâm đã nói với Nguyệt hoa cái gì, nhưng nàng nguyện ý quay đầu là chuyện tốt, bất quá, hắc vẫn biết rõ, trong đầu Nguyệt Hoa có Triển Chiêu, chắc chắn vẫn còn.

Mà A Mẫn, căn bản toàn chui vào ngô cục, chỉ muốn trông chừng cái tửu lâu Triển Chiêu đã từng để lại cho nàng khi còn sống, mặc dù Triển Chiêu tới nay đều không để hi vọng cho nàng, nhưng nàng vẫn tử tâm như vậy.

Tuy, các nàng đã sớm bước ra khỏi cuộc đời Triển Chiêu, nhưng nghĩ lại thêm, hắc vẫn là ghen tỵ không chịu nổi, ít nhất các nàng đã từng thân cận với Triển Chiêu như thế, ít nhất Đinh Nguyệt Hoa đã từng là vi hôn thê được mọi người công nhận, ít nhất, A Mẫn đã từng quang minh chính đại ngồi đối diện y, pha cho y một bình trà.

Mà hắc thì sao?

Hắn với y, từng chỉ có hàn đao trao nhau, tranh phong tương đối, chỉ có hoài nghi, chỉ có châm biếm.

Cả một ký ức tốt đẹp, đều không để lại cho hắn, Triển Chiêu nợ, thật là lạnh lùng.

Mà bên kia, ở nơi Bạch Ngọc Đường không biết, nữ nhân mặc váy màu tím, mặc kệ chuyện có thể hù người ban ngày, nhẹ nhàng hạ xuống nóc nhà khách sạn, vào phòng từ cửa sổ.

“Hôm nay về sớm thật, lấy được?” Nam nhân trong nhà khẽ nghiêng đầu, đưa tay đặt sổ sách xuống bàn, “Chuyến này đại khái gặp không ít phiền, đã nói để ta đi cho, nếu để ta đi, làm sao còn phiền phức như vậy? Bọn họ còn có thể cản ta lấy lại đồ của tiểu Chiêu hay sao?”

Nữ nhân bĩu môi, “Thiếp chính là không vừa mắt những người lúc nào cũng lớn lối đại nghĩa lắm nhien, lại chả làm được chuyện gì, nếu bọn họ thật tốt như vậy, tiểu Chiêu năm ấy làm sao lại bận như thế?”

“Được rồi, chuyện đã qua, ngọc bội mẫu thân để lại cho tiểu Chiêu cầm về chưa?”

“Dĩ nhiên, thiếp đã ra tay, làm sao không thành.” Khóe miệng nữ nhân cong lên, móc ra hộp gỗ từ trong tay áo, “Đây này, thiếp lén mở ra một tí, có thể chắc chắn chính là huyết ngọc, huyết ngọc hoạt huyết thanh độc, sẽ có ích lợi.”

Nam tử nhận lấy hộp gỗ trong tay nữ nhân, ánh mắt híp lại, “Nếu không phải huyết ngọc này khó lấy, ta sẽ không đánh chủ ý lên ngọc bội mẫu thân để lại cho thê tử tương lai của tiểu Chiêu, chỉ tiếc...”

Nữ nhân giơ tay kéo kéo cổ mình, một khối ngọc bội đỏ như máu bị dây đỏ kéo theo ra, “Thật ra, miếng này cũng được...”

“Không được, đó là đưa cho nàng.”

Nữ nhân mím môi, ra vẻ bất mãn, khóe miệng lại hơi cong lên.

12. Quyển 1 - Chương 12: Tư Ưc Lam Sam (11)

Bạch Ngọc Đường tới bây giờ đều không nghĩ rằng, đời mình, vẫn còn có thể gặp lại Triển Chiêu, khi còn sống.

Triển Chiêu, ở hai năm trước, y đã chết rồi...

Bạch Ngọc Đường ngồi ở cửa sổ nhà gian đối diện đường phố của Quân Mẫn lâu, dưới cửa sổ, người đi

đường vội vã tới lui, bất động thanh sắc, giống như không có chuyện gì xảy ra, lại làm Bạch Ngọc Đường phải siết chặt chén rượu trong tay.

Nếu là A Mẫn, chắc phải ra vẻ khác, dù sao, nàng luôn để Triển Chiêu trong tim.

Bạch Ngọc Đường mím môi, tiếp tục dính tầm mắt vào trên người thanh niên mặc trường san màu xanh lam, dặt tay tiểu hài nhi, bộ dáng chừng ba tuổi trên đường phố.

Là người giống người, hay còn là...

Bạch Ngọc Đường chợt nốc một ngụm Nữ nhi hồng, nhưng hắn cũng không dám phi qua cửa sổ đi hỏi cho ra nhẽ.

Triển Chiêu y hai năm trước, đã đi rồi...

Mặc dù hắn từng có một khoảng thời gian không tiếp nhận nỗi việc ấy, nhưng lúc này, hai năm sau, hắn đã xem chuyện kia, thành sự thật.

Triển Chiêu đã chết.

Nhưng, lại nghĩ lại, chứng cứ chuyện Triển Chiêu đã chết, tựa hồ cũng chỉ có thanh Cự Khuyết đã gãy thay thế Triển Chiêu hạ táng mà thôi, những cái khác, không tìm ra được.

Không có xác Triển Chiêu, thậm chí, cả Bàn Thông ở bên cạnh Triển Chiêu lúc ở chiến trường, cũng chỉ thấy một bóng hình ngã xuống.

Khi đó, Triển Chiêu chắc chưa chết.

Sau đó, đột nhiên xuất hiện bão cát, vì vậy, không thể tìm ra thi thể của Triển Chiêu.

Chuyện đương nhiên như vậy.

Nhưng, nếu ở trong cát bụi kia, có người mang Triển Chiêu đi thì sao? Nếu kịp thời chữa trị, có lẽ Triển Chiêu vẫn sẽ sống được rất tốt đi?

Chén rượu trong tay Bạch Ngọc Đường phát ra tiếng nứt nhỏ nhẹ, hắn vô thức dùng tới nội lực.

Chén rượu thủy tinh bể nát bét, trên tay Bạch Ngọc Đường chảy đầy rượu rồi, mới phục hồi lại tinh thần, vẫn không có phản ứng.

Nếu Triển Chiêu còn sống, vậy hai năm qua, hắn làm thế làm gì?

Có lẽ, chỉ vì cho hắn hiểu, trong đầu hắn Triển Chiêu có được địa vị gì.

Thanh niên dắt tiểu hài nhi trên đường hình như cảm thấy có tầm mắt kỳ quái bám vào thân thể, mới khựng lại một chút, sau đó bế đứa bé lên.

Mặc dù thanh âm trên đường phố huyên náo, mà Bạch Ngọc Đường vẫn có thể phân biệt được giọng nói thanh lãnh đó.

“Ký nhi ngoan, hôm nay chúng ta về trước đi, mẫu thân chờ chắc sốt ruột rồi...”

Hắn cũng nghe được giọng thanh thúy của tiểu hài nhi, “Được!”

Mẫu thân...

Bạch Ngọc Đường trừng to ánh mắt nhìn về phía thanh niên ở dưới, bắt giắc mang theo lạnh lẽo.

Hai năm qua Bạch gia sống như thế nào, Triển Chiêu người thế mà hay, một mình âm thầm chạy tới chỗ khác sanh con dưỡng cái, đã vậy, người đừng xuất hiện lại cũng được, ta sẽ xem như người đã chết, người lại còn chạy tới trước mặt Bạch gia, thế là thế nào?

“Nhị thúc, nhị thúc...”

“Ừm, sao thế?”

“Ký nhi vừa rồi ăn đồ ngọt hơi nhiều, nhị thúc đừng méc mẫu thân được không?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, cúi đầu thấy đứa bé trong lòng thanh niên mặc lam y kia, đang bắt an siết chặt ngón tay, đột nhiên bật cười.

Tính tình của Triển Chiêu, làm sao có thể vì một nữ nhân mà bỏ lại đạo nghĩa, đại nghĩa?

Hắn cũng ngu, hài tử kia đã ba bốn tuổi rồi, Triển Chiêu năm đó ra chiến trường là chuyện chính xác, bị trọng thương cũng do Bằng Thống tận mắt nhìn thấy, cho dù y thật sự còn sống, cũng phải dưỡng thương thật lâu, làm sao có thời gian đi sanh con chứ?

Đúng là nghĩ nhiều.

Bạch Ngọc Đường hướng trong miệng đổ một hớp rượu, môi nở một nụ cười, đặt chén rượu xuống, xoay người bay qua cửa sổ.

Mặc dù, trước giờ Triển Chiêu đều không cho hấn sắc mặt gì tốt, nhưng...

Triển Chiêu đã đứng trước mặt hấn, nếu hấn còn y như năm đó, ngoại trừ đao quang kiếm ảnh ra, đối với y chỉ có chê cười, như vậy kết cục của hai người, có lẽ sẽ không có gì thay đổi.

Cần sửa chiến thuật.

Bạch Ngọc Đường cũng không tiến lên nói chuyện, chỉ chậm rãi bước theo sau lưng Triển Chiêu.

Trước tìm ra nơi dừng chân của Triển Chiêu đã, sau này, chờ sau hãy nói.

Triển Chiêu ôm đứa bé, tuy nhìn qua không có gì bất thường, nhưng dĩ nhiên cũng không thanh tĩnh, Bạch Ngọc Đường đi theo sau lưng Triển Chiêu có thể thấy thanh niên áo lam ưỡn lưng thật thẳng, rõ ràng căng thẳng.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười một tiếng, con mèo đàn này, cho dù cách nhau đã lâu, vẫn không bỏ được thói xấu nghiêm trang.

“Huynh đài suốt một đường đi theo Triển mỗ, có chuyện gì muốn nói?” Triển Chiêu vẫn không nhin được.

Nếu đi một mình, đấu với hấn một trận cũng chẳng sao, nhưng hôm nay còn mang theo Ký nhi, nếu có tranh chấp chỉ sợ bất lợi ở mình, nếu có thể hảo hảo nói chuyện là tốt nhất.

Nếu không được, y cũng không thể để hấn làm chất nhi nhà mình bị thương tổn.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, hấn không ngờ Triển Chiêu sẽ hỏi như vậy.

Hấn cứ cho la, Triển Chiêu đã sớm biết, người theo sau lưng y, chính là Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu nghiêng người, ánh mắt nhìn về phía hấn rất vô tội, cũng rất cảnh giác, giống như với y mà nói, hấn cũng chỉ là một người xa lạ có thể gây hại với y bất cứ lúc nào, thậm chí còn là địch.

Bạch Ngọc Đường siết chặt Họa Ảnh trên tay, hấn sợ mình mất khống chế, hấn sợ mình sẽ kéo cổ áo Triển Chiêu mà chất vắt, “Vì sao ngươi không nhớ ta.”

Nhưng, hấn cũng không có tư cách đi chất vắt Triển Chiêu.

Xem như y quên hẳn thật, thì sao chứ? Hẳn không phải Đinh Nguyệt Hoa, không có tư cách hỏi y vì sao y bỏ mặc hai năm như thế.

Đang giằng co, tiểu hài nhi vùi trong lòng Triển Chiêu ngược lại bị quên mất.

Cho đến khi thanh âm giòn giã của nó lần nữa xuất hiện, “Nhị thúc, mẹ bảo, ai mặc đồ trắng đều là người xấu, chúng ta đừng nói chuyện với người xấu nữa, Nhị thúc mang Kỳ nhi về nhà được không?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu, cuối cùng vẫn gật, “Được, chúng ta về...”

Bạch Ngọc Đường nổi giận, “Gia có cho các ngươi đi rồi sao?”

Triển Chiêu cau mày, “Huynh đài...”

Đang lúc Triển Chiêu đang khó nghĩ, Bạch Ngọc Đường cũng nhận thấy có gì không đúng.

Nếu là Triển Chiêu lúc thường, phải gọi hắn là “Bạch huynh.” Một cách gọi lãnh đạm, xa lạ, nhưng xưng hô bây giờ còn lạ hơn năm đó.

Huynh đài...

Giống như hắn với y tới nay vẫn chưa từng quen biết nhau vậy.

“Triển Chiêu, ngươi còn nhớ ta không?”

Thanh niên lam y quan sát Bạch y nhân từ trên xuống dưới, nhẹ nhún mi, qua một lúc lâu sau, mới không xác định lắm đọc lên một cái tên, “Bạch Ngọc Đường?”

Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi, “Thật khổ cho Triển Chiêu ngươi còn nhớ ta...”

Vốn cứ tưởng quan hệ của hai người lại trở về như xưa, tuy Triển Chiêu bây giờ cũng không có mấy hảo cảm với hắn, nhưng y cũng không phải người dễ dàng buông tha như vậy, trong tim Triển Chiêu không có người, sau này chỉ cần để ý nhiều một chút, có lẽ, quan hệ giữa hai người có thể thay đổi được.

Đến cuối cùng có lẽ cũng không phải không thể làm được tình nhân.

Vậy mà, thế sự vô thường.

Bạch Ngọc Đường không ngờ, thanh niên áo lam trước mặt hắn, khẳng định lắc đầu, “Không, Triển mỗ không biết huynh, bắt qua lời đồn đãi về Cẩm mao thử trên giang hồ rất nhiều, cho nên Triển mỗ mới lớn mật suy đoán, cũng chỉ tình cờ đoán trúng mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường bối rối.

Triển Chiêu nói, y không biết Bạch Ngọc Đường, y chỉ nhớ vào lời đồn đại giang hồ mà nhận ra hắn...

Nhưng, hai năm trước, chuyện tình của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chấn động tới mức ai cũng biết, nếu là Triển Chiêu, chỉ cần liếc mắt qua, cũng phân biệt được có phải Bạch Ngọc Đường hay không.

Đã bao nhiêu lần, chỉ cần một tiếng gió, Triển Chiêu cũng biết được người đến có phải là con chuột trắng trên Hâm Không Đảo hay không.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng tỉnh táo, Triển Chiêu hiện giờ đứng trước mặt hắn có cái gì đó rất sai, cùng Triển Chiêu năm đó hắn biết, tuy dáng dấp vô cùng giống, thậm chí có thể xem là từ một khung khắc ra, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn nhìn ra chuyện không đúng.

Mặc dù tính cách có thể giống nhau từng ly từng tí, đều nghiêm túc như thế, như, người trước mắt cũng không biết được rất nhiều chuyện Triển Chiêu đã từng biết.

Thậm chí, khí tức trên người Triển Chiêu, tỏa ra cũng có chút khác biệt với năm ấy.

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rõ Triển Chiêu năm ấy, há miệng ra nuốt vào đều mang ôn hòa, nhưng hôm nay, dường như lạnh liệt hơn một chút.

Bạch Ngọc Đường đem người đối diện ra quan sát từ trên xuống dưới.

Cho dù, lúc này, rất nhiều chứng cứ chứng minh, người trước mắt không phải là Triển Chiêu đã chết trận hai năm trước, nhưng, hắn vẫn muốn tin tưởng, y chính là Triển Chiêu.

“Người là Triển Chiêu.” Hắn nói hết sức khẳng định, dù trong lòng hắn đã bắt đầu dao động.

Thanh niên gật đầu, “Chính là tại hạ.”

Thường Châu, Vũ Tiến Triển Chiêu.”

Người đối diện vẫn gật đầu, “Không sai.”

Y không giống đang nói dối, huống chi nói dối như thế căn bản không có ý nghĩa gì, không lẽ có người muốn lấy thân phận của Triển Chiêu lấy món gì từ trên người Triển Lâm?

Cái này cũng không thể, tin Triển Chiêu chết đã sớm truyền ra khắp giang hồ, hai năm trước, người này đã bị giang hồ xem như người chết, cho dù công phu y lúc còn sống tốt thế nào, có giá trị lợi dụng như thế nào, thì sau khi y chết rồi, cũng không còn gì cả.

Như vậy, y phải là Triển Chiêu, chẳng qua, có chút ngoài ý muốn.

Là cái gì ngoài ý muốn đây?

Chỉ sợ, còn phải điều tra từ nơi Triển Chiêu xuất hiện lần cuối cùng – Hảo Thủy Xuyên.

Nhìn tình hình Triển Chiêu hiện tại, hình như rất nhiều chuyện đã không nhớ rõ.

Bạch Ngọc Đường cười khổ, ngay cả Bạch Ngọc Đường này, y cũng phải từ “tin tức giang hồ” mà biết, làm sao biết được Thử miêu chi tranh năm ấy, lại từ đâu nhớ ra quan hệ không nói rõ được giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường?

“Triển Chiêu, ngươi có biết...”

Bạch Ngọc Đường mím môi, hẳn không cam lòng với chuyện hẳn chỉ là một kẻ xa lạ trong đầu Triển Chiêu, cả một người khách qua đường cũng không tính, hẳn muốn y nhớ lại, nhớ lại toàn bộ chuyện đã qua giữa họ, mặc dù những ký ức đó cũng không phải hết sức đáng giá.

Vậy mà trời không chiều lòng người, lời nói của Bạch Ngọc Đường bị một chương hung hăng cắt đứt.

Là nữ nhân trước đó đã tới phủ Khai Phong mang đồ của Triển Chiêu đi.

Bạch Ngọc Đường đang phiền muộn, lại nghe thấy tiểu hài nhi dùng tiếng kêu thanh thúy gọi, “Mẫu thân”, cũng nghe được lời dặn dò dịu dàng hiếm có của nàng, “Tiểu Chiêu, đệ đưa Ký nhi về trước, chuyện chỗ này giao cho đại tẩu, đứng rồi, đại ca đệ nói, chúng ta chuẩn bị về, đệ quay lại rồi nhớ chuẩn bị đằng hoàng một chút.”

Triển Chiêu không nói, giấu giấu hài tử trong lòng, nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn đại tẩu mình, cuối cùng gật đầu, “Vậy, đại tẩu cẩn thận, hẳn trông có vẻ không tệ...”

“Đừng sợ, đại tẩu đệ có độc phòng thân, trên đời này cũng không có mấy người có thể đoạt được mệnh tẩu.”

Chờ tới khi Triển Chiêu đi xa, nữ nhân mới thu lại thần sắc ôn hòa trên mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về

phía Bạch Ngọc Đường, như mang theo băng đao, "Bạch Ngọc Đường, ta có lẽ đã xem thường ngươi, thế mà cũng để ngươi tìm ra tiểu Chiêu, bất quá, người hân cũng nhìn ra, nó đã sớm không nhớ ngươi rồi..."

"Vì sao? Triển Chiêu vì sao lại mất trí nhớ?"

"Vì sao? Vì ta đã hạ cổ trên người nó." Nữ nhân hạ tròng mắt, khẽ thở dài, "Nếu bây giờ nó nhớ ra chuyện đã quên, có lẽ sẽ mất mạng..."

"Cô..."

Chẳng qua, không chờ Bạch Ngọc Đường nói xong, nữ nhân nhún mũi chân, đi mất.

13. Quyển 1 - Chương 13: Tư Ưc Lam Sam (12)

Bạch Ngọc Đường mặc dù không tin Triển Chiêu sẽ chết vì một chuyện nhỏ như thế, nhưng cũng không dám mạo hiểm.

Hắn không biết tình hình bây giờ đến tột cùng là tốt hay xấu, rõ ràng Triển Chiêu ở trước mặt mình nhưng lại không nhận ra mình, trong lòng hắn dĩ nhiên sẽ không cảm thấy dễ chịu, nhưng, nếu để Triển Chiêu nhớ lại quá khứ, đối với hắn mà nói, cũng không phải tốt lành gì.

Trong mắt Triển Chiêu ngày trước, Bạch Ngọc Đường tuy có thể nói không phải ác nhân, nhưng xác thực cũng là một người khiến y cảm thấy hết sức đáng ghét, cả trong thư Triển Chiêu viết cho đại tẩu mà hắn cũng phải châm chọc.

Nếu Triển Chiêu thật nhớ lại chuyện quá khứ, thì...

Bạch Ngọc Đường nhớ, những câu từ như chém đinh chặt sắt mà Triển Chiêu đã nói với bốn ca ca của hắn, giống như trời sập cũng không đổi, "Giữa Triển mỗ với Bạch huynh, không thể quay đầu."

Nếu y nhớ ra, chỉ sợ hiện giờ hắn với Triển Chiêu vẫn sẽ như cũ là quan hệ oan gia.

Bạch Ngọc Đường nhẹ mím môi, nhìn lên trời.

Lần này Triển Chiêu mất trí, với hắn mà nói, cũng xem là chuyện tốt, nó khiến chuyện lúc đầu không thể, trở thành có thể.

Bạch Ngọc Đường xưa nay phóng đáng ngộ nghịch, cho dù năm đó biết tin Triển Chiêu chết, cuối cùng

hiểu rõ tâm tư mình rồi, cũng không chân chính buông tha cái ý niệm này, bây giờ biết Triển Chiêu vẫn sống, sống thật tốt, hẳn lại không thể chỉ đứng ở bên đứng nhìn.

Về phần cô ả gọi Diệp Thời Tích...

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, nhanh chóng giãn ra, cười một tiếng tự giễu.

Theo tính tình đầu gỗ của Triển Chiêu, về phương diện nữ nhân, không thể nói cái gì cũng không biết, nhưng tuyệt đối rất xa lạ, y chắc chắn sẽ không chủ động trêu chọc bất kỳ nữ nhân nào.

Trừ phi, cô gái kia gặp nguy hiểm, con mèo lòng dạ tốt quả quyết sẽ không thấy chết không cứu.

Đại khái, chắc lại là con mèo kia anh hùng cứu mỹ nhân hồi nào đó, hướng chi...

Bạch Ngọc Đường tự xưng “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân”, chút chuyện như thế dĩ nhiên có thể nhìn ra được, tuy Độc y đối xử với Triển Chiêu cực tốt, nhưng tuyệt không có một tia tình cảm nam nữ mập mờ.

Mà lại càng giống như gà mẹ giấu con

Cho nên, có độc y đó ở bên người Triển Chiêu, cũng có chỗ tốt, ít nhất, không nhiều người hiện giờ có thể đủ sức làm hại Triển Chiêu, cũng có thể để Triển Chiêu được tận hưởng thời gian dưỡng thân thể mà trước đó khi y nhận chức tứ phẩm đối đao hộ vệ chưa được hưởng.

Bạch Ngọc Đường mặc dù đã phân tích khá rõ ràng, nhưng trong đầu hẳn vẫn có chút mất tự nhiên.

Triển Chiêu mất trí, y rất có thể không còn nhớ cái gì, Triển Chiêu lúc này, cần nhất có người có thể giúp y ở bên cạnh, hẳn muốn trở thành người đó, nhưng, bên cạnh y đã có rồi.

Người ở lại bên cạnh Triển Chiêu, chăm sóc y, mặc dù ban đầu hình như chỉ có Công Tôn tiên sinh với Bao đại nhân, nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn là rất nhiều.

Thế nào cũng không tới lượt Bạch Ngọc Đường hẳn.

Chẳng qua là, tại sao...

Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, đại ca Triển Chiêu, vì sao phải chờ tới khi sự tình phát triển tới mức suýt nữa không thể vãn hồi, mới quay lại tham gia? Nếu không chú ý tới, Triển Chiêu thật sự mất rồi, thì làm sao mới được?

Hắn không tin, thân là một huynh trưởng có trách nhiệm, thậm chí khiến người ta có cảm giác chỉ xem em trai là duy nhất, lại không muốn nhúng tay vào chuyện làm quan của Triễn Chiêu, cho tới khi y sinh tử tới nơi, mới lộ mặt.

Triễn Lâm tuy là thương buôn, nhưng nhìn chuyện hắn dám ở trước mặt Triệu Trinh nói những lời đó, thì xem ra cũng không phải người sợ quan trường.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, vẫn quyết định, trước xem chừng Triễn Chiêu, sau đó, để sau đó tính!

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã không ngờ, ngay khi hắn ở đây hạ quyết tâm, thì bên kia cũng làm ra quyết định.

“Được rồi, tiểu Chiêu, đệ về trước với đại tẩu đệ đi, chờ huynh xử lý xong chút việc, lập tức đuổi theo ngay.”

“Đại ca...”

Thanh niên mặc một thân lam y hiem có nở nụ cười, đưa tay xoa xoa tóc thiếu niên trước mắt, “Vội cái gì, đại ca dĩ nhiên có năng lực tự chăm sóc bản thân mình chứ, xem đệ lớn như thế, còn cứ hay bị thương làm huynh với đại tẩu lo lắng, đừng sợ, bản lĩnh đại ca đệ còn chưa an tâm?”

Triễn Chiêu âm thầm le lưỡi một cái, y tuy không nhớ rõ tình hình khi ấy, bất quá cũng cực kỳ nguy hiểm, bằng không, đại ca, đại tẩu sẽ không lo lắng cho thân thể của mình tới tận lúc này.

Thật ra, lần đầu Triễn Chiêu tỉnh lại, không có cảm giác được mình mất đi trí nhớ, y cảm giác mình cái gì cũng nhớ, nhưng, khi so sánh với tình hình thực tế, cả y cũng không dám tin, rất nhiều năm trống không kia không cách nào làm giả.

Sau khi tỉnh kỹ lại, có chừng 6 năm trống rỗng.

Đại tẩu nói, sáu năm trước y bị thương nặng, để trị cho y, nàng đã hạ một loại cổ, mà cũng vì như thế, sáu năm qua, xương cốt của y không thể phát triển, vẫn giữ nguyên trạng thái của sáu năm trước.

Sáu năm trước, Triễn Chiêu 18 tuổi; sáu năm sau, vẫn là cái tuổi này.

Nghe qua tuy bất khả tư nghị, nhưng Triễn Chiêu lại không phải người thường, lúc y mới quen biết đại tẩu này, đã nghe qua, thậm chí tận mắt thấy được rất nhiều chuyện bất khả tư nghị.

Diệp Thời Tích thường nói, cổ là độc, cũng là thuốc, nếu biết dùng, có thể cứu rất nhiều người, nhưng sẽ ở lại trong thân, tóm lại không tốt.

Đại tẩu mình có lừa gạt mình hay không, Triển Chiêu cũng không để ý.

Diệp Thời Tích là người có tình nghĩa, nàng đã làm đại tẩu y, sẽ không hại y.

Về phần Bạch y nhân nhận ra mình, Triển Chiêu lắc đầu, cũng không nghĩ được nhiều, y cũng không nhận ra người nọ, có lẽ người nọ nhận lầm người.

Tình huống hiện tại của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một chút cũng không biết.

Nhưng, Bạch Ngọc Đường biết, mặc dù hai năm qua chưa thấy bóng người, mặc dù hắn không biết hai năm trước cuối cùng xảy ra chuyện gì lại để Bàng Thống cảm thấy, Triển Chiêu không thể sống sót, cho tới hai năm sau, cả trong tim hắn cũng khẳng định, Triển Chiêu đã thật không tồn tại nữa, nhưng, Triển Chiêu vẫn cứ xuất hiện.

Tuy, Triển Chiêu lúc này có chút xíu không giống Triển Chiêu năm đó, y không có một lòng vì Bao đại nhân như trước.

A, Triển Chiêu lúc này, chỉ sợ còn không biết tới Bao Chứng, đến cùng là hạng người gì.

Trong trí nhớ của Triển Chiêu, không có Bao Chứng, càng không có Bạch Ngọc Đường.

Y giống như mất trí, nhưng cử chỉ hết sức bình thường, đây không giống triệu chứng người mất trí phải có, vì vậy, mặc dù Bạch Ngọc Đường có thể khẳng định người nọ là Triển Chiêu, cũng không dám tiến tới nắm áo y, lắc tỉnh y, “Bạch gia chính là Bạch Ngọc Đường năm đó luôn kèn cựa với người!”

Cho nên khi Triển Lâm tìm được hắn, Bạch Ngọc Đường mím môi, giống như có rất nhiều chuyện muốn nói, lại không nói ra được cái gì.

Chuyện muốn nói quá nhiều, không biết nói từ đâu.

Triển Lâm nhẹ nhàng liếc qua một cái, ngồi xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Triển Lâm là người rất thực tế, trong buôn bán, có thể âm hiểm, cũng có thể gian trá, nhưng kiểu gì cũng không để mất thành tín, có rất nhiều chuyện tan cửa nát nhà cũng vì vậy, Triển Lâm không phải đồ ngu, gã rất lí trí.

Mà Bạch Ngọc Đường, hắn biết đối mặt với huynh trưởng Triển Chiêu, bây giờ phải nói là huynh trưởng Triển Lâm của Triển Chiêu, hắn phải nói gì đó, nhưng không biết phải nói gì, giật giật môi, vẫn không nói ra lời.

Triển Lâm hiểu rõ, chỉ nhấp miếng nước trà, “Người hình như có chuyện muốn nói?”

Hắn dĩ nhiên là có, chuyện hắn muốn hỏi cũng rất nhiều, nhiều tới mức không biết nói ra từ chỗ nào.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn Triển Lâm, bộ dáng so với lúc gặp trong tang lễ Triển Chiêu, còn tỉnh táo hơn nhiều, có lẽ là năm tháng mang đi tuổi trẻ, hoặc có lẽ chuyện tình của Triển Chiêu năm đó khắc quá sâu, khiến nam nhân vốn tỉnh táo này, không khỏi mất lí trí.

Triển Chiêu, người đúng là nhân vật lợi hại.

Bạch Ngọc Đường nhẹ câu môi, góc miệng chợn lên, “Dĩ nhiên, Bạch mỗ có rất nhiều chuyện muốn hỏi, Triển huynh có muốn gọi một bình trà nữa hay không?”

Triển Lâm lạnh lùng liếc mắt, “Không cần phải thế, bất kể người có bao nhiêu câu muốn hỏi, vấn đề Triển mỗ có thể đáp, cũng chỉ có mấy câu.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nhưng cũng hiểu.

Triển Lâm vốn không phải nhân vật có thể xem nhẹ, gã ở trước mặt bao nhiêu thị vệ Đại nội, Ngự Lâm quân mà lớn lối, nói những lời đại bất kính kia, như vậy, hôm nay đối mặt với mấy câu nói của mình, gã dĩ nhiên sẽ không thỏa hiệp.

“Lời thừa thừa, Triển mỗ sẽ không nói, Bạch Ngọc Đường, hôm nay ta tới, quan trọng nhất chính là báo cho người biết, hiện tại, chuyện năm đó ta không truy cứu, nhưng, gần vua như gần cọc, ta vốn để tiểu Chiêu nó tự hiểu, lại không ngờ chỉ vì chuyện này mà suýt nữa đã lấy mạng nó, bây giờ, chuyện năm kia nó đã không nhớ rõ, mà quan phủ hoàng gia ta tuyệt đối sẽ không cho nó nhớ, bất kể là đương kim thánh thượng hay là Bao đại nhân nổi danh ở dân gian, trong trí nhớ của Triển Chiêu, đều không còn tồn tại, trong đó, cũng bao gồm cả người, Bạch Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường thâm rùng mình, mục đích Triển Lâm xuất hiện trước mặt hắn, hắn tựa hồ có thể đoán ra, chẳng qua, hắn cũng không cam tâm.

Tình nhân hắn vất vả lắm mới tìm về được, làm sao cam tâm vì mấy câu của Triển Lâm đuổi mất?

“Bạch Ngọc Đường, ta biết người sẽ oán ta, ta cũng biết tâm tư của người, Thời Tích đã nói cho ta biết, Triển mỗ cũng không có ý nhắm vào tâm tư sai trái đó của người, người thích hận cứ hận, người chỉ biết Triển Chiêu sau khi nó vào quan phủ.” Triển Lâm nói tới đây, cũng dừng một chút, “Huống chi, tiểu Chiêu bây giờ tuổi còn quá nhỏ, tâm trí cũng không chừng chặc như khi ấy, để nó ở bên Cẩm Mao thử từ xưa đã được xưng là ‘Phong Lưu thiên hạ ngã nhất nhân’, người làm huynh trưởng ta đây, thật không yên lòng.”

“Người đã mang toàn bộ sự tình mấy năm nay ở Khai Phong của Triển Chiêu, xóa sạch hết?”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy lạ lùng, ngay cả Triển Chiêu có mất trí nhớ đi nữa, nhưng phần trí nhớ trống rỗng mất đi, cũng không thể dùng hai ba lời là có thể nói rõ, lại còn, Triển Chiêu tuổi còn quá nhỏ, thế là thế nào?

Triển Chiêu tuy trẻ, nhưng tuyệt đối không thể gọi là “nhỏ”, Triển Chiêu còn lớn hơn hẳn hai tuổi đây...

“Cũng không phải, Triển mỗ cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không có cách xóa sạch chuyện một người đã từng trải, chẳng qua đúng lúc có một cơ hội như thế, tiểu Chiêu nó hôn mê hai năm, tỉnh lại, cơ thể gần như quay ngược về sáu năm trước, trí nhớ, cũng dừng lại ở sáu năm trước, nếu những ấn tượng trong sáu năm này đã không còn xuất hiện, thì cũng không cần để nó nhớ lại nữa, chỉ đơn giản là thế mà thôi.”

“Triển Lâm, cách người làm rất ích kỷ, người có nghĩ tới chuyện, Triển Chiêu đối với 6 năm trống rỗng đó, sẽ nghĩ thế nào không?”

“Nó chỉ nghĩ, nó ngủ sáu năm.”

“Cho nên, người liền xóa đi toàn bộ dấu vết sáu năm y từng sống?”

“Vẫn tốt hơn việc nhìn nó chết nhiều.” Triển lâm ngừng một lát, gác lại chén trà trên tay, “Bạch Ngọc Đường, người tốt nhất đừng thử tìm tiểu Chiêu, ta không muốn để nó gặp lại mấy chuyện này, quan phủ cũng được, giang hồ cũng được, nó không làm Ngự miều, cũng không phải Nam hiệp, có lẽ đối với người là bất công, mặc dù, Thời Tích bảo cả gân cốt thân thể tiểu Chiêu cũng quay về 6 năm trước, và rất nhiều chuyện trong sáu năm đó nó sẽ không nhớ tới, nhưng, ta không yên tâm...”

“Hôm nay nó có thể nói là nghịch thiên, thời gian trên người nó cũng quay lại 6 năm, tình hình này sẽ gây ra hậu quả gì, ta không biết, nhưng ta biết, nó lúc này từ đầu tới chân đều là người của sáu năm trước, nó chỉ có 18 tuổi, phải là 18 tuổi, nó không nên có trí nhớ lúc nó 22, Thời Tích bảo, nếu nó nhớ lại dù chỉ một chút chuyện từng xảy ra trên người nó trong những năm gần đây, nó cũng có thể tử vong...”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng, giữ im lặng.

~~~~~ Hết quyển 1 ~~~~~

14. Quyển 2 - Chương 1: Man Thiên Quá Hải (1)

CHết, chính là một từ quá tàn nhẫn.

Bạch Ngọc Đường ngồi trước cửa sổ Thái Bạch Cư, như mấy năm trước, thỉnh thoảng nhìn xuống dưới lầu, nhìn thế nào cũng không thấy thân ảnh cao ngất, đỏ tươi trong ký ức, người tới vạm vỡ, thành thật, không tìm ra nụ cười ấm áp nhàn nhạt trên người nó.

Hai năm trôi qua, Bạch Ngọc Đường sẽ nhẹ cau mày, trong lòng chua xót.

Người đã đi, hắn không thể bắt lại y, hắn cứ tưởng, cả đời này hắn cũng không bắt được y nữa.

Mà lúc này, môi hắn nhẹ cong, đổ vào miệng một hộp Nữ nhi hồng.

Triển Chiêu còn sống, Triển Chiêu đã rời khỏi cái nơi quá độc hại với y, bây giờ với Triển Chiêu mà nói cũng xem như tốt.

Chẳng qua là...

Nếu y nhớ lại một chút xíu chuyện từng xảy ra với mình, y cũng có thể chết...

Bạch Ngọc Đường không nghĩ Triển Lâm đang nói vậy, bọn họ vốn dĩ cũng tưởng Triển Chiêu hai năm trước đã chết trận, còn có Bằng Thống tận mắt nhìn thấy Triển Chiêu chầm chậm ngã xuống, máu đỏ còn hơn quan phục đỏ tương y từng mặc trên người.

Bạch Ngọc Đường quơ quơ vò rượu trong tay, tiếng róc rách truyền vào tai.

“Miêu nhi, Bạch gia không muốn người khổ sở, nhưng Bạch gia cũng không muốn...”

Rời xa người...

Vậy mà, câu nói cuối cùng của Triển Lâm cứ luôn lượn quanh trong đầu hắn, làm sao cũng không chịu tiêu tán.

Y cũng có thể chết...

Y sẽ chết...

Triển Chiêu sẽ chết...

Cái chết của Triển Chiêu, có rất nhiều người đã trải qua, ngày xưa, rất nhiều người đều nhìn thấy thân ảnh quan phục đỏ cầm cự khuyết, trên mặt mang cười, giọng nói trong trẻo ôn nhuận trên đường cái, mà hôm nay, không thấy ôn hòa vui vẻ đâu.

“A...”

Bạch Ngọc Đường đổ vào miệng một hớp Nữ Nhi hồng.

Miêu nhi, sao ngươi phải ngoan tâm đối xử tàn nhẫn với ta như thế...

A, y cái gì cũng không nhớ rồi...

Ngoài cửa có tiếng lộp cộp, Bạch Ngọc Đường cũng không buồn để ý, một tia nhìn cũng chẳng lướt qua.

Bạch Ngọc Đường võ công cao, nghe tiếng có thể đoán ra người tới, “Đại tẩu, có chuyện?”

“Ngũ đệ, hiện giờ tình hình ra sao rồi? Tẩu nhờ người ta truy tìm chỗ ở của Triển Chiêu cùng độc y, cũng cho người theo dõi bọn họ, bất quá mới có mấy ngày, người kia đã báo lại rằng họ đều rời đi, một chút tin tức cũng không còn...” Mẫn Tú Tú cũng mặc kệ, ngồi xuống đối diện Bạch Ngọc Đường, “Độc y kia, với Triển Chiêu cuối cùng là có quan hệ ra sao? Còn có...”

Nếu Triển Chiêu thích nữ nhân, Ngũ đệ ngươi có còn...

“Diệp Thời Tích...” Bạch Ngọc Đường nắm chén rượu trên tay, do dự một hồi, cuối cùng vẫn thả xuống, “Cô ta, phải là đại tẩu của Triển Chiêu...”

Dừng lại hồi lâu, Bạch Ngọc Đường mới nói hết, “Đại tẩu, tẩu nói, con người có thể phản lão hoàn đồng hay không?”

Mẫn Tú Tú không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ hỏi một câu như vậy, cho nên khựng một hồi, “.... Thế gian rộng lớn cái gì cũng có thể, ai mà biết được có chuyện như thế xảy ra hay không, nhưng, Ngũ đệ, đại tẩu có thể nói rõ ràng, loại chuyện nghịch thiên như phản lão hoàn đồng, nhất định sẽ gây ra tác dụng phụ...”

Bạch Ngọc Đường mím môi, Tay siết thành quyền, dùng lực, khớp xương cũng hóa thành trắng.

“Ngọc Đường, sao đệ tự nhiên lại hỏi tới chuyện này? Không lẽ thật sự có người như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghiêng mặt, nhìn xuống cửa sổ, trên đường người đến kẻ đi, làm sao cũng không tìm ra được thân ảnh màu đỏ cao gầy, y tồn tại với quá khứ, hoặc có lẽ là tồn tại với tương lai, “Đại tẩu, Triển Chiêu bây giờ, khoảng chừng 18 tuổi...”

Mẫn Tú Tú kéo kéo khóe miệng, “Làm sao có thể, Triển Chiêu nó so với đệ còn lớn hơn hai tuổi, bây giờ đệ đã 22 rồi, đáng lẽ ra nó phải...”

“Đúng, đáng lẽ ra, y cũng phải 24, nhưng...”

Chuyện kỳ quái như thế, rõ ràng là không nên xảy ra, nhưng nó thực sự đã xảy ra, làm cho rất nhiều người cũng phải vì thế mà cẩn thận một chút, chỉ sợ sợ ý một hồi lại đem người vất vả lắm mới kéo khỏi điện Diêm Vương ném trở lại.

Diệp Thời Tích là như thế, Triển Lâm cũng là như thế.

Vậy còn Triển Chiêu?

Một chuyện quái dị như thế xảy ra trên người mình, không biết Triển Chiêu sẽ nghĩ gì?

Y biết mình mất đi sáu năm, sáu năm này khiến y trở nên khác người, vô cùng khác biệt.

Bạch Ngọc Đường năm đó gặp gỡ là người bình tĩnh như gió, giống như chuyện gì cũng không liên quan tới y, hoặc là cho dù những chuyện đó có liên quan, y cũng không để vào trong lòng, cứ luôn mỉm cười dịu dàng như thế, mà hôm nay, chuyện như vậy xảy ra trên người, y có phải vẫn sẽ...

“Những lời này, tạm thời không nhắc tới, Ngọc Đường, đệ biết Diệp Thời Tích với Triển Chiêu đi đâu không?”

Bạch Ngọc Đường cũng không quá để ý, “Đại tẩu tìm họ có việc gì? Tuy đệ không rõ tình hình cụ thể của họ, bất quá, Triển Lâm trước đó có tới tìm ta...”

“Triển Lâm?” Mẫn Tú Tú lục lại cái tên này trong ký ức, cuối cùng nhớ lại chính là nam tử hai năm trước đứng trước mộ Triển Chiêu, giống Triển Chiêu bảy phần, thần sắc lạnh nhạt nói ra lời làm người ta đau đớn, “Hắn tìm đệ làm gì? Hắn có biết Triển Chiêu lúc này...”

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, “Không thể nói, hắn tới nói với đệ một chuyện, là chuyện đệ không muốn làm, bây giờ...”

Bạch Ngọc Đường vẫn là khó chịu.

Hắn không muốn để Triển Chiêu chết, nhưng, hắn cũng không muốn lại một lần nữa mất đi người hắn khó khăn lắm mới tìm được vì một lý do bất đắc dĩ thế này.

Hắn đã tận hưởng tư vị của cái chết, mà cảm giác sanh ly, cả đời này hắn cũng không muốn ném thử.

Vậy mà theo như lời Triển Lâm nói, nếu như là trước đây, hắn có thể sẽ không thêm để ý, chuyện quá sức cổ quái, hắn đại khái không tin, nhưng dính tới Triển Chiêu, hắn lại sợ nếu là thật, sợ ý một chút, Triển Chiêu vĩnh viễn không về được thì làm sao bây giờ? Lại thêm lúc này, lời Mẫn Tú Tú nói, làm tâm tình trong đầu hắn càng nặng hơn.

Nghịch thiên, dĩ nhiên sẽ có tác dụng phụ.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, chỉ đành ngồi buồn uống rượu.

Ngược lại Mẫn Tú Tú nhìn ngứa mắt, đoạt lấy chén rượu trong tay Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, đệ nhìn mình đi, xem rốt cuộc là tình huống gì? Qua hai năm rồi, không có Triển Chiêu đệ vẫn còn sống đây, sao tới hôm nay, lại thất thường như vậy?”

Bạch Ngọc Đường chỉ cười khổ một tiếng, “Bởi vì Triển Chiêu quay về, nhưng y...”

Nhưng y, đã đem Bạch Ngọc Đường, quên sạch không còn một mống.

“Rốt cuộc là sao? Đệ nói cho rõ ràng...”

“Đệ không biết nói thế nào...” Bạch Ngọc Đường mím môi, “Trên người Triển Chiêu, hình như đã xảy ra chuyện thời gian lùi lại, y...”

Trong lòng Bạch Ngọc Đường vẫn rất không thoải mái, hẳn thật không muốn nhớ lại những lời Triển Lâm nói, nhưng hẳn không thể phủ nhận, tình trạng Triển Chiêu lúc này còn rất không ổn định, yếu tố bên ngoài quá nhiều, khiến hẳn không thể không cẩn thận làm việc, nếu không phải như thế, Bạch Ngọc Đường làm sao sẽ để nhóm Triển Chiêu ra khỏi Khai Phong mà không đuổi theo?

Nếu không có chữ có thể đó, Bạch Ngọc Đường chắc chắn sẽ không cho Triển Chiêu đi.

“Ngọc Đường, lời Triển Lâm nói với đệ là thật?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn như tiêu sái, nhưng tư vị khổ sở trong đó, chỉ có mình mới rõ.

Mẫn Tú Tú một tay nâng cằm, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Nói thế, vị độc y kia còn đáng ngờ hơn chúng ta nghĩ nhiều, từ tình hình của Triển Chiêu nghe ra, là phải dính tới cổ...”

Cổ thuật, thuật Miêu cương, dùng cổ trùng trợ giúp, ám sát, trúng độc cái loại, cũng trở nên đơn giản hơn nhiều, vì vậy, mọi người khi nhắc tới cổ thuật Miêu Cương, đều biến sắc.

Bạch Ngọc Đường trong lòng trầm xuống, khí lực trên tay lại tăng lên mấy phần, thần sắc cũng nặng nề hơn.

Mẫn Tú Tú không phải người đơn giản, nhìn thấy thần sắc Bạch Ngọc Đường, biết hẳn hiểu lắm, phát tay, “Ngọc Đường, thật ra cổ thuật Miêu Cương không chỉ biết hại người, còn có thể cứu được người, chẳng qua, người đời phóng đại cái xấu, mà bỏ qua rất nhiều cái tốt thôi, hưởng chi, nghe nói người Miêu Cương đối

với những người mình không để ý, phần lớn sẽ không ra tay cứu giúp, sử dụng cổ thuật hết sức phiến toái, phải tốn rất nhiều thời gian, so ra, hại người vẫn tiện hơn nhiều.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Đại tẩu, ý tẩu nói, năm đó Triển Chiêu có thể là...”

“Ừ, nếu năm đó lúc Triển Chiêu được độc y cứu trọng thương tới mức cô ta không thể không dùng tới cổ thuật để cứu, thì tình hình bây giờ cũng rất có khả năng, bất quá, Ngọc Đường, nếu Triển Chiêu lúc này đã gặp chuyện như thế, thì đệ phải nghĩ cho rõ, xưa nay đệ luôn tùy tính mình, mà Triển Chiêu lúc này, có thể nói là không thể chịu nổi một ít kích thích...”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, “Nếu không phải thế, làm sao đệ còn ở đây?”

Mẫn Tú Tú nghe tới đây, cũng hiểu ý của Bạch Ngọc Đường, nhưng chỉ có thể thở dài.

Bạch Ngọc Đường đặt Triển Chiêu ở trong lòng, bất kể là năm đó hay còn là năm nay, trên giang hồ lưu truyền danh tiếng của Bạch Ngọc Đường đều là các loại “Phóng đảng bất tuân”, vậy mà người tiêu sái tự tại như Bạch Ngọc Đường lại không thoải mái được như người ta, lúc đối mặt với Triển Chiêu, đều thận trọng che giấu.

Hắn trốn tránh y, lại muốn gặp y.

Mẫn Tú Tú lại thở dài, “Nói thật, Ngọc Đường, đệ có thể đi tìm Triển Chiêu, đại tẩu đệ tuy không giỏi cổ thuật, nhưng đã từng xem qua sách vở liên quan, cổ thuật cứu người phức tạp khó khăn, nhưng cũng không thể tái đi tái lại được, nếu cổ thuật độc y dùng trên người Triển Chiêu đã hoàn toàn chấm dứt, thì trí nhớ sáu năm đó, cũng đã hoàn toàn mất đi rồi, không tìm về được, bất kể người khác nói thế nào, có lẽ cũng vì chuyện này, mà Triển Chiêu tới tận bây giờ mới được đại ca, đại tẩu nó thả ra...”

“Nhưng, Triển Lâm nói...”

“Quan tâm sẽ rối loạn, đệ biết chưa?” Mẫn Tú Tú khẽ cười, “Nếu đệ gặp chuyện thế này, tẩu chắc chắn cũng sẽ nói với người khác như vậy, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, bất quá, sau khi đệ tìm thấy Triển Chiêu rồi, phải nhớ, đệ phải xem như đây là lần đầu gặp gỡ Triển Chiêu, tuy bảo nhờ cổ thuật mà khỏi bệnh, tính tái lại có thể là rất nhỏ, nhưng dù sao vẫn là Triển Chiêu trải qua, cứ cẩn thận cho chắc, nếu đệ có thể giúp đỡ họ lừa gạt giang hồ nhân sĩ chuyện này, có lẽ độc y với Triển Lâm sẽ đối xử với đệ khá hơn một chút.”

“Đại tẩu...”

Mẫn Tú Tú phát tay áo, “Từ sau khi Lạc cô nương kia xuất hiện, tẩu đã biết, cả đời đệ đều bị con mèo nhỏ kia cột lại rồi, bất quá đệ nên nhớ, hôm nay Triển Chiêu so với đệ nhỏ hơn nhiều, chỉ mới có 18 tuổi thôi, còn chưa tới yếu quan...”

Giống như gấu thấy cá trong tầm với, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không thể bỏ qua, giơ tay cầm lấy Họa Ảnh, chỉ chớp mắt, Mẫn Tú Tú đã không thấy bóng trắng kia đâu, chỉ để lại lời nói mang theo tiếng cười.

“Đại tẩu, đệ đi tìm Triển Chiêu, tẩu chào mấy vị ca ca giúp đệ...”

Mẫn Tú Tú cười, rót cho mình chén trà, “Gấp cái gì, thằng bé này...”

15. Quyển 2 - Chương 2: Man Thiên Quá Hải (2)

Trên con đường từ Khai Phong dẫn tới Thường Châu, có một con ngựa trắng uy phong lẫm lẫm, người ngồi trên ngựa trắng cũng rất anh dũng, trên tay có một chuôi trường kiếm trắng bạc, khóe miệng còn nét cười.

Rõ ràng đã chạy mấy ngày đường, Bạch Ngọc Đường cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Sao lại mệt?

Hắn càng lúc càng gần Miêu nhi, làm sao sẽ cảm thấy mệt?

Bạch ngũ gia tâm tình tốt, rút ngắn một hành trình dài tới phủ Triển gia ở Thường Châu chỉ còn một nửa.

Bạch Ngọc Đường suy xét đến chuyện Triển Lâm cùng đại tẩu đã nói, nghĩ một hồi, cảm thấy tình trạng Miêu nhi của mình hiện giờ có lẽ còn không quá ổn định, nếu không nhóm Triển Lâm cũng sẽ không gấp rút rời khỏi phủ Khai Phong, vì để không quấy rầy Miêu nhi của mình, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, trước hết nên đi dò tìm một chút sẽ tốt hơn.

Triển phủ không lớn, nhưng dù sao cũng là đại hộ danh tiếng ở phủ Thường Châu, dĩ nhiên sẽ không quá tồi tàn.

Chờ tới canh ba, Bạch Ngọc Đường ngồi chồm hổm trên nóc đại trạch Triển phủ, tâm trạng nhất thời khó chịu lên.

Triển Chiêu không có ở Triển phủ, không chỉ Triển Chiêu, mà cả Triển Lâm, Diệp Thời Tích, còn có thằng nhóc Triển Chiêu gọi là “Ký nhi”, cũng không có ở đây.

Trong Triển phủ chỉ có mấy nha hoàn, tiểu đồng cùng một lão đầu một lão bà mà thôi.

Bạch Ngọc Đường tìm hết các phòng ở Triển trạch, đều không tìm thấy bóng con mèo, trong đầu nhất thời “Thịch” một cái, một suy nghĩ bất hảo cũng nảy ra. (*Vl chú... y như tặc*)

Triển Lâm là một người hết sức thông minh, nếu gã quyết định không cho Bạch Ngọc Đường dính dáng gì tới Triển Chiêu, lại thêm Triển Chiêu từ trước tới nay luôn kính nể đại ca mình, thì Triển Lâm muốn tìm có giấu Triển Chiêu đi, cũng rất dễ.

Mà chuyện làm Bạch Ngọc Đường khó chịu chính là, ngoại trừ Triển phủ ở Thường Châu, hắn căn bản không biết chạy đi đâu tìm Triển Chiêu nữa.

Lại nhớ về những lời nhiều người đã nói, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể cười khổ.

Bây giờ, hắn làm sao dám bảo mình hiểu Triển Chiêu? Hắn không biết quá khứ của Triển Chiêu, sau khi Triển Chiêu quên đi những năm tháng của y, khoảng cách của Triển Chiêu với hắn, thật sự là quá xa, quá xa, xa tới mức hắn không dám chắc mình có thể đuổi theo được...

Nhất thời, trong đầu trống rỗng, làm sao cũng không lấp đầy được.

Miêu nhi, người rốt cuộc, đi đâu vậy?

Lại tìm không được a....

Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất khó chịu, vất vả lắm mới chờ được người, cứ tưởng mình đã khổ tận cam lai, cho là đã chờ được tới ngày chấp tay, lại bị một chuyện vô cùng ngoài ý muốn phá nát, tới giờ, cả người hắn cũng không tìm được.

Miêu nhi à...

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm trên nóc nhà Triển phủ, nhìn lên chân trời xanh biếc, trong đầu chỉ toàn thân ảnh đồng sắc của người kia, nhắc nhở hắn chuyện cần làm.

Tìm ra y.

“Lão đầu tử, ông nói, thiếu gia với thiếu phu nhân mang tiểu thiếu gia tới tận chỗ đó có được không? Tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ...”

Nghe thấy dưới nhà có người nói chuyện, lại nói tới hành tung của họ, Bạch Ngọc Đường chớp mắt dậy lên hăng hái, nhẹ nhàng vén lên một mảnh ngói, nhìn vào bên trong.

Trong nhà có một nam một nữ, hình như là một cặp vợ chồng, tuổi gần bằng nhau, trên dưới 50, cũng không phải người trong giang hồ, sẽ không biết võ, có lẽ là quản gia của Triển phủ này.

“Thiếu gia có tính toán của mình, hướng gì tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ, không thể tách rời mẹ, mà tình hình

lần này, thiếu phu nhân không thể không đi, không phải thiếu phu nhân đã bảo, bệnh tình nhị thiếu gia cũng không khó trị, chẳng qua có hơi phiền, nhanh thì ba tháng, chậm thì phải một hai năm, tiểu thiếu gia có thể tách thiếu phu nhân lâu như thế sao? Hơn nữa, mặc dù đất Miêu cương trong mắt người đời đều là nơi đất độc, khắp nơi là độc vật, nhưng chung quy vẫn là nhà mẹ của thiếu phu nhân, đó là hải tử của thiếu phu nhân, tính ra họ sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt.”

Phụ nhân khẽ thở dài, không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

Mà Bạch Ngọc Đường trên nóc nhà lại hí mắt một cái.

Đất Miêu Cương, tuy hắn chưa từng tới, nhưng khi còn chưa quen biết Triển Chiêu, cũng chưa có dính dáng tới chuyện phiền phức này, Bạch Ngọc Đường cũng thích lang thang đây đó, chuyện liên quan tới đất Miêu Cương, cũng có nghe qua.

Miêu Cương là một nơi vô cùng thần bí.

Có người nói, nơi đó đâu cũng có độc, phải cẩn thận vô cùng, nếu không chết thế nào cũng không biết. Có người nói, người Miêu cương tâm tư đều ác độc, nếu không vì sao có nhiều người chết vì cổ thuật của Miêu cương tới thế?

Nhưng, bọn họ nói tới nói lui, cũng chẳng ai biết được đất Miêu cương đó ở nơi nào.

Cái nơi gọi Miêu cương này, mang theo quá nhiều sắc thái thần bí, có quá nhiều yếu tố không biết, so với những chuyện vô lý mà người nơi thành phố, hoặc chốn võ lâm, Bạch Ngọc Đường còn cảm thấy, Miêu cương này chẳng qua chỉ là một nơi thanh tĩnh, không chừng còn là cảnh đẹp nhân gian đây!

Bạch Ngọc Đường khẽ nhún mày, hắn thật sự không ngờ, Diệp Thời Tích lại có quan hệ như vậy với Miêu cương.

Chắc chắc, có chút không ổn...

Bạch Ngọc Đường mím môi, tay nắm Họa Ảnh càng siết chặt.

Mặc dù trước khi quen Triển Chiêu, hắn luôn ở ngoài du hí, trong lúc đó đã nghe nói qua không ít chuyện lạ lùng, nhưng cho dù vậy, hắn cũng không tìm ra chỗ “Miêu cương” này ở đâu, nơi này tuy mãi xuất hiện trong tai mọi người, nhưng tới giờ đều không hiện ra trong tầm mắt.

Thật là phiền...

Bạch Ngọc Đường tính toán một hồi, vẫn cảm thấy mình nên đi về thương lượng với đại tẩu.

Ầy, liên quan tới Miêu cương, đại tẩu hình như biết được nhiều hơn người ta một tẹo, có lẽ Công Tôn tiên sinh cũng biết được một chút...

Nói tóm lại, lần này, Triển Chiêu nhất định không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Bạch Ngọc Đường, hơn nữa, hẳn cảm thấy, Diệp Thời Tích chăm Triển Chiêu như gà mẹ kia, sẽ còn xuất hiện ở Biện Lương nữa.

Hắn không quên, Diệp Thời Tích từng nói qua, thù của Triển Chiêu, nàng muốn tự tay báo.

Về phần thâm cừu đại hận trên người Triển Chiêu khiến Diệp Thời Tích cảm thấy thù này không báo không thể được, Bạch Ngọc Đường thừa nhận mình hết sức muốn biết, nếu có thể nhờ vậy mà chen vào một chân, lại càng tốt hơn, Bạch Ngũ gia khẳng định sẽ không để người trong lòng mình bị một chút ủy khuất như vậy, ngày cả Triển Chiêu tới giờ cũng sẽ không nói.

Bất quá, mấy cái chuyện này, phải chờ mang Triển Chiêu về lại rồi mới tính.

Bây giờ, hãy còn trở lại cùng đại tẩu với Công Tôn tiên sinh thương lượng một chút, có lẽ sẽ tìm ra chút đầu mối liên quan tới Miêu Cương.

Tay áo tuyết sắc tung bay, lên ngựa, trở về phủ Khai Phong.

Mà bên kia, Triển Chiêu nơi đất Miêu cương, trong lòng cũng khó chịu.

Mặc dù y hiểu rõ, đại tẩu cũng chỉ muốn tốt cho mình, nhưng, năm đó y ngủ suốt cũng đành, dù sao cũng không biết, nhưng bây giờ y cảm thấy mình đã khôi phục khá khá rồi, mà đại tẩu vẫn không muốn cho y ra khỏi cửa.

Cái này không phải tác phong làm việc của đại tẩu a, Triển Chiêu ở trong lòng nhẹ thở dài, năm đó nghe bảo y tuổi còn nhỏ đã vào giang hồ, đại tẩu còn khen y mấy câu, không lẽ chuyện năm đó hết sức nghiêm trọng nên đại ca đại tẩu mới lo lắng trong lòng?

Nhưng...

Triển Chiêu làm nũng phùng má, “Có là như thế, cũng không cần nhốt mình trong phòng chứ...”

Thật bất đắc dĩ, cùng lắm thì đáp ứng đại tẩu sẽ không chạy lung tung được rồi, huống gì đất Miêu Cương này, mặc dù không có như tiểu nhị trong thành phố nói cái gì “độc khắp mọi nơi” các loại, nhưng cũng khá là khác biệt với Trung Nguyên, thậm chí còn có thật nhiều cấm địa, bên trong rất cuộc đang giấu thứ gì, Triển Chiêu cũng không muốn biết quá nhiều, y bước vào đất Miêu cương này, tuy nhờ quan hệ của đại tẩu, nhưng chung quy vẫn là người ngoài, nơi này là chỗ người ta ẩn cư, quấy rầy nhiều quá cũng không tốt.

Có điều, khóa cả phòng lại cũng quá đáng quá đi...

Được rồi, thật ra cũng không phải là khóa, Miêu cương có cổ thuật quái dị, muốn cho mình không ra khỏi cửa, dĩ nhiên cũng không cần tới “Khóa”.

Cửa gỗ mộc mạc mở ra kèm theo tiếng “cót két”, người vào là Diệp Thời Tích.

Thấy quai hàm hơi phồng lên của Triển Chiêu, Diệp Thời Thích không nhịn được khẽ cười, đứa bé này, không biết bao lâu rồi, có còn bộ dáng con nít này nữa, kể từ lúc vào quan phủ xong, Triển Chiêu thấy ai cũng là bộ dáng ông cụ non, rõ ràng chỉ mới là một đứa bé, ngay cả viết thư về cho nhà cũng mang ngữ điệu hài tử, gặp người lại chỉ thấy thần sắc nghiêm túc công sự công hữu.

Cuối cùng vẫn còn hoảng loạn,

Triển Chiêu chân chính vẫn còn nhỏ, ít nhất trong mắt nàng, y chính là đứa bé, lúc nhỏ mất mẹ, mà phụ thân Triển gia cũng mang tính tình chánh nhi bất kinh, cho nên, hai thiếu gia Triển gia từ nhỏ, một nhìn như không rành chuyện thế gian, luôn mang thần sắc lạnh nhạt, mà một cứ luôn có chút vui vẻ nhàn nhạt, dùng giọng nói hết sức lễ phép lánh ra rất nhiều rất nhiều người, xét cho cùng, chẳng qua là không giỏi ăn nói thôi.

“Tiểu Chiêu, đừng giận a, cái này đại tẩu cũng không có cách, tẩu cuối cùng cũng không thể bỏ lại Ký nhi mà, nơi này cũng không giống Trung Nguyên, có vài chỗ không vào được, chuyện của đệ lại gấp như vậy, đợi xong rồi, đại tẩu sẽ giải thích rõ ràng cho đệ a...”

Triển Chiêu dừng một hồi, nhìn về phía Diệp Thời Tích, “Đại tẩu, trên người đệ, rốt cuộc có bệnh gì...”

Triển Chiêu dĩ nhiên biết đại tẩu làm vậy cũng vì mình, nhưng trên người có bệnh gì, tự bản thân mình cũng không rõ, tóm lại cảm giác trong đầu y không thực, nếu y thật có bệnh gì có chữa, tuy bây giờ y không có cảm giác gì, nhưng thế sự vô thường, có lẽ, hiện giờ chỉ chưa biểu hiện ra mà thôi...

Diệp Thời Tích giơ tay xoa xoa tóc Triển Chiêu, “Đệ gấp cái gì? Lão nương nói không cho đệ đi, Diêm Vương lão tử cũng không thể mang đệ đi, huống gì lúc đệ nằm ngủ tẩu còn không xác định được chứ, bây giờ a, bất kể trên người đệ có bệnh tật gì, hôm nay đều không chế được hết, sẽ không tái phát, cũng an tâm hơn, có điều, lúc đầu để cứu chữa đệ, đại tẩu đã hạ cổ xuống người đệ, trước kia tẩu từng nói với đệ rồi, cổ, thật sự rất phiền, hiện giờ yếu tố không ổn định trên người đệ chính là cái cổ này, chỉ cần lấy được cổ ra, thì cái gì cũng không có, thoải mái, thoải mái đi nha, có đại tẩu ở đây, không sợ gì nữa...”

Cổ à...

Triển Chiêu đột nhiên hiểu ra.

Bởi vì có vị đại tẩu xuất thân Tương Tây này, nên hiểu biết của Triển Chiêu với “Cổ”, còn rõ ràng hơn bất cứ lang y nào khác, y hiểu được cổ là thứ bất ổn ra sao, cho dù là cổ cứu mạng, nếu không để ý, cứ mặc nó tiêu dao, chỉ sợ đến cuối cùng sẽ trở thành độc dược đòi mạng.

Cổ độc, cổ độc, cổ với độc, luôn dính chung một chỗ, là có đạo lý của nó.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu cười khẽ một tiếng, “Đại tẩu đừng lo, đệ sẽ không chạy lung tung đâu.”

Diệp Thời Tích cũng cười khẽ, đứa bé này, rột cuộc cũng có lúc trở về với khi không đảm đương trọng trách, cười thoải mái vô tư.

Đứa bé này, cười lên vẫn xinh đẹp như vậy!

16. Quyển 2 - Chương 3: Man Thiên Quá Hải (3)

Bạch Ngọc Đường vốn dĩ muốn lập tức lên đường trở về Khai Phong, chẳng qua trước khi hấn lên đường, lại gặp trúng hai người.

Người tới là người Bạch Ngọc Đường hết sức quen thuộc, nhưng trong ấn tượng của Bạch Ngọc Đường, hai người kia không thể xuất hiện ở nơi này mới phải.

Người tới là ai?

Chính là người lúc nãy đáng ra phải ở lại Kim Hoa xử lý chuyện buôn bán của Bạch gia, Bạch Cẩm Đường cùng ái thiếp của gã Thủy Nhược Hình.

Đây rốt cuộc là tình thế gì?

Bạch Ngọc Đường hơi nheo mắt, chợt cảnh giác.

Đại ca đến tốt cùng vì sao lại xuất hiện ở Triển phủ? Bạch gia từ khi nào dính lứu tới Triển gia? Mặc dù Bạch Ngọc Đường từ trước tới nay đều là ông chủ trên danh nghĩa, tuy có tiếng là Nhị thiếu gia của Bạch gia, nhưng thực tế, ngay cả chuyện Bạch gia có bao nhiêu mối làm ăn hấn cũng không biết, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ gì, đều do Bạch Cẩm Đường định đoạt.

Nghĩ tới đây, có lẽ, đại ca từ lúc nào đó đã có làm ăn với Triển Lâm?

Nhưng Bạch Ngọc Đường là thế, Triển Chiêu cũng không phải thế, lúc y còn ở phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường cũng không chỉ một lần thấy y ngồi xem sổ sách, lúc đầu còn cười y, bảo chuyện gì cũng phải quản, đơn giản là trời sanh mệnh lao碌.

Lúc đó, Triển Chiêu nói thế nào nhỉ?

Đây là chuyện nhà Triễn mỗ, không nhọc Bạch huynh phí tâm.

Bạch Ngọc Đường nhớ đại khái là một câu như vậy, cũng rất hợp phong cách Triễn Chiêu.

Nói vậy, đại ca mình có phải cũng biết Triễn Chiêu không? Thậm chí, giao tình không cạn? Hoặc giả cho phép, đại ca sẽ biết tung tích hiện giờ của Triễn Chiêu?

Mà Bạch Cẩm Đường, tuy nói đã mấy năm liền không gặp mặt Bạch Ngọc Đường hấn, nhưng chung quy vẫn là thân huynh đệ, thậm chí công phu của Bạch Cẩm Đường cũng tính là tương đối khá, còn Bạch Ngọc Đường lại không có ý ẩn nấp, vì vẫn gã dĩ nhiên nhận được khí tức của Bạch Ngọc Đường.

Cười khê, Bạch Cẩm Đường nhấp miếng nước trà bên miệng mình, “Ngọc Đường, nếu tới, thì xuống gặp một chút đi, huynh đệ chúng ta cũng đã lâu không gặp...”

Ngược lại, Thủy Nhược Hình ngẩn người, “Ngọc Đường ở đây?”

Bạch Ngọc Đường cũng không có gì khó chịu, lập tức nhảy xuống nóc nhà, bước vào đại trạch Triễn gia.

Huynh đệ mình, cũng không cần quá khách khí, Bạch Ngọc Đường rất tự nhiên ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Đường, “Đại ca, sao huynh lại tới đây? Lại cùng đi với đại tẩu nữa chứ? Huynh với Triễn... huynh, giao tình không tệ?”

Bạch Ngọc Đường tự thấy không nhìn sai, lão đầu tử nhìn qua rất có địa vị trong Triễn gia đối xử với thân ca ca của hấn rất tốt.

Nhưng mà...

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhú mày, đại ca mình với nhà Triễn gia rốt cuộc quan hệ thế nào?

Bạch Cẩm Đường cũng không nghĩ nhiều như vậy, gã chẳng qua là nhìn Triễn Trung đang rót trà giải thích một tiếng, “Đây là em trai út nhà tôi, tình cờ gặp.” Về phần vì sao tình cờ gặp được thì, gã cũng không nói quá nhiều.

Chuyện này, càng nói càng loạn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một phen, sau đó tiến tới trước mặt đại ca mình, “Đại ca, sao huynh lại tới Triễn gia?”

Bạch Cẩm Đường vẫn như cũ hết sức bình tĩnh, “Đừng tự mình đa tình, chuyện Bạch Ngọc Đường đệ muốn làm trước giờ đều không giống người khác, Bạch mỗ còn không muốn nhúng tay vào chuyện phức tạp như

thế của đệ, một chút cũng không biết, huynh tới nơi này, chẳng qua tới tìm Triễn huynh mà thôi...”

Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt: “Đại ca, huynh với Triễn Lâm có quan hệ thế nào?”

Bạch Cẩm Đường thoáng dừng một chút, đưa mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, bĩu môi: “Dù sao cũng không phải quan hệ phức tạp như đệ với Triễn Chiêu...”

“Thế là quan hệ gì?”

“Chắc là khoảng hai năm rưỡi trước, không phải lúc đó huynh bị bệnh nặng sao?” Bạch Cẩm Đường nhấp một ngụm nước trà, bây giờ nghĩ lại lòng vẫn còn sợ hãi, “Lúc đó rất nhiều đại phu đều bảo huynh sắp chết, sau đó Nhược Hình nghe nói, Triễn phu nhân ở phủ Thường Châu, Vũ Tiễn y thuật tinh xảo, vì vậy nàng liền dẫn huynh tới Thường Châu.”

“Vậy...” Chuyện năm đó ồn ào một trận, bệnh của Bạch Cẩm Đường tới đột ngột, Mẫn Tú Tú cũng phải bó tay, vậy mà sau đó, Bạch phu nhân cùng chồng mình mất tích phải ba tháng, sau đó bình yên trở về, bệnh đau gì cũng mất, cả bệnh căn cũng không lưu lại, “Đệ nhớ đại tẩu còn muốn cùng người chữa bệnh cho huynh “bàn luận một chút”, chẳng qua huynh làm sao cũng không chịu nói ra người nọ là ai...”

“Đúng vậy, Triễn phu nhân vốn là người giang hồ, kẻ thù không tính là ít, cho nên nhờ huynh với Nhược Hình đem chuyện này đặt trong lòng.” Bạch Cẩm Đường để chén trà xuống, “Y thuật của Triễn phu nhân quả là rất tốt, nếu mới đầu gặp người, đại khái một tháng là khỏi rồi, bất quá, lúc huynh với Nhược Hình tới, Triễn phu nhân vẫn còn ở Miêu Cương ngồi ở cũ, cho nên mới phải chờ thật lâu...”

Thủy Nhược Hình cười khanh khách, “Lần này, nghe nói Triễn công tử vì cứu em út của hắn, mà gây mất phiền quấy ngọc của mình, thật tiếc, ngọc kia tuyệt đối là thượng thừa, bởi vì cơ duyên xảo hợp, bọn tẩu có được một khối ngọc tốt trên tay, cho nên nhờ người ta mài dũa qua đưa tới nơi này, bất quá hình như không đúng dịp, Triễn công tử cùng Triễn phu nhân đều không có trong phủ...”

“Phu nhân có lòng.” Triễn Trung lại thay Bạch phu nhân rót trà. “Thiếu gia với Thiếu phu nhân mang Nhị thiếu gia tới Miêu cương mổ cổ, sợ rằng tạm thời còn không thể về được.”

“Mổ cổ?”

Triễn Trung liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, khe thở dài, “Nhị thiếu gia cậu ấy hai năm trước bị thương quá nặng, Thiếu gia với Thiếu phu nhân cứu được người về đã hết sức nguy hiểm, ngay cả Thiếu phu nhân y thuật tinh xảo cũng phải chịu thua, cuối cùng đành phải dùng cổ lưu lại người, nhưng, cổ vật, là thứ hết sức phức tạp, ngay cả cổ để cứu mạng, nếu để lại lâu trong người cũng sẽ đoạt mạng, vì vậy, lần này, Thiếu gia với Thiếu phu nhân đặc biệt mang Nhị thiếu gia tới Miêu cương chính là để tiện mổ cổ.”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng đã hiểu, Triễn Lâm cũng không tính là lừa hắn, hôm nay trên người Triễn Chiêu quả thật còn rất nhiều yếu tố bất ổn.

“Ngọc Đường, tuy ca không biết trong lòng đệ có cái loại ý tưởng gì, ca cũng không muốn hỏi, đệ không hay nghe lời người ta, nhưng, ca vẫn muốn nói với đệ một câu, “Nhân mạng quan thiên, đệ phải làm việc cẩn thận...”

Thôi, chuyện này còn cần phải tự từ thương nghị, nếu là hấn vất vả đi tìm đất Miêu Cương, mà chuyện này lại dồn y đến cuối đường, chỉ sợ bản thân hấn cũng không tha thứ cho mình, huống gì, có Triển Lâm với Diệp Thời Tích ở, y hấn sẽ sống tốt.

“Được rồi ca, đệ có phân tặc.”

Ta có phân tặc, ta không thể để hành động vô lý nhất thời của mình mà hại y.

Trong đầu Bạch Cẩm Đường, đệ đệ mình luôn là người phách lối vô cùng, trong đầu nghĩ gì, liền đi làm ngay, mà bây giờ muốn làm lại úy úy súc súc, tới giờ chưa từng thấy.

Đột nhiên biến thành bộ dáng này, làm sao không để người ta đau lòng?

Bạch Cẩm Đường không nói được tốt cùng là có tâm trạng gì, thì thán một chữ “Tình”, hại người không cạn.

Vậy mà, Bạch Cẩm Đường cũng hiểu, dưới tình cảnh này, không thể trách bất cứ ai, Bạch Ngọc Đường tự phụ “Phong lưu thiên hạ”, lúc chân chính gặp người trong lòng, cũng vâng vâng dạ dạ, thậm chí còn đem người đẩy đi thật xa, còn Triển Chiêu...

Triển Chiêu căn bản gì cũng không biết.

Bất kể là năm đó hay còn là bây giờ, Triển Chiêu cũng không biết Bạch Ngọc Đường giấu y ở trong lòng, trước kia không biết, bây giờ, càng không nhớ mình từng biết một người gọi là Bạch Ngọc Đường.

Thật không biết nên khóc hay cười nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng cả thấy nghĩ không ra, Bạch Cẩm Đường dứt khoát không nghĩ lung tung nữa, nói chuyện với Triển Trung, “Trung bá, Triển huynh khoảng khi nào thì trở lại?”

Triển Trung lắc đầu, “Cái này không chắc được, Thiếu phu nhân bảo, chuyện của Nhị thiếu gia nếu nhanh thì ba, năm tháng liền thành, bất quá nếu chậm, mấy năm cũng có thể, bất quá, thiếu gia chắc sẽ không thể ở lại lâu như vậy, dù sao hôm nay toàn Triển gia chỉ dựa vào thiếu gia thôi, Bạch công tử cứ yên tâm, nếu thiếu gia trở lại, lão sẽ nói với thiếu gia.”

“Như vậy...” Bạch Cẩm Đường cười nói, “Đã thế, chúng tôi cũng không lưu lại lâu, nếu Triển huynh hồi gia, kính xin Trung bá chuyển lời, cũng gửi cho Bạch mỗ tin thư, ngày sau Bạch mỗ lại tới.”

Triển Trung cũng không giữ người lại, cung kính tiễn người ra khỏi cửa.

Mặc dù Triển Trung không nói thêm cái gì, nhưng Bạch Ngọc Đường lại luôn cảm thấy, Triển Trung hình như bất mãn với mình vô cùng, cơ mà bất mãn ở đâu thì hẳn cảm thấy không nghĩ được.

Hắn không nghĩ Triển Trung sẽ biết tâm tư của mình với Triển Chiêu, dù sao Diệp Thời Tích cũng phải tận tới khi vô tình gặp hắn ở “Mộ Triển Chiêu” mới biết được.

Bất quá, Bạch Ngọc Đường lại luôn cảm thấy là lạ.

Giống như, bỏ sót chuyện gì...

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một hồi, cuối cùng không nghĩ ra được.

Nếu không nghĩ ra, cũng không sao!

Bạch ngũ gia hoàn toàn quên mất, mình đã từng không chỉ một lần vì chuyện vợ vãn của “Cầm mao thử” với “Ngự miêu” mà tìm Triển Chiêu gây phiền toái, còn vì chuyện này mà đạo Tam bảo làm Ngự miêu cực khổ.

Mấy chuyện này, cho dù Triển Chiêu không mất đi trí nhớ, cũng đã sớm không nhớ, nhưng, không có nghĩa là người khác cũng quên.

Bạch Ngọc Đường không biết, Triển Trung đã sớm hạ quyết tâm trong đầu, lần này, quyết định không muốn Nhị thiếu gia nhà mình cùng tên Ngọc diện Diêm la này có một chút quan hệ gì nữa.

“Ngọc Đường không về Kim Hoa sao?”

“Ừ, đệ trước không về.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ cười cười, “tẩu tẩu cứ yên tâm chờ chuyện trên tay Ngọc Đường xử lý tốt, tự nhiên sẽ về Kim Hoa, có lẽ khi đó...”

Còn có thể mang theo vợ về nhà....

Mặc dù trên mặt Bạch Ngọc Đường cười tự tại, trong lòng cũng không yên.

Hiện giờ, giữa hắn với Triển Chiêu có thể nói là một chút quan hệ cũng không có, muốn quải người về nhà làm sao đơn giản như vậy? Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, trong mắt rất nhiều người đã trở thành chuyện cũ, nhiều lắm là thứ người kể chuyện trong lúc rảnh rỗi, cùng với người vừa ăn xong trò chuyện một phen.

KHông ngờ, Bạch ngũ gia cũng có lúc lo được lo mất như vậy.

Bạch Ngọc Đường cười khở một tiếng, đưa tay kéo dây cương, “Đã vậy, Ngọc Đường trước cáo từ, ca, huynh phải chiếu cố đại tẩu...”

Bạch Cẩm Đường lườm hẩn một cái, “Vợ ta còn phiền tới đệ lo lắng? Đệ còn là lo lắng cho vợ của mình đi, bây giờ còn không biết y đang ở nơi nào? Bất quá, Ngọc Đường...”

“Dạ?”

“Đừng miễn cưỡng, còn nữa, không cần để y nhớ đệ...”

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt, nhưng cũng biết chuyện ca ca mình nói là chuyện phải chú ý, những vẫn không nở nhét vào đầu, “Yên tâm, Ngọc Đường tự có phân tặc...”

Nếu là chuyện sẽ làm y bị thương bị đau, hẩn dĩ nhiên sẽ chú ý 12 phần.

Bạch Cẩm Đường cùng Thủy Nhược Hình đưa mắt nhìn thanh niên Bạch y đã trưởng thành cười ngửa rồi đi, đều thở dài.

Ngọc Đường đệ ấy, tuy bảo từ khi đệ ấy còn rất trẻ đã là phong lưu thiên hạ, mà hiện tại xem ra, cũng rất tịch mịch, hoặc có lẽ, chỉ là tịch mịch thôi...

“Chỉ không biết, đệ ấy có thể tìm thấy người trong tim mình hay không...”

“Đại khái, sẽ rất khó khăn đây...”

17. Quyển 2 - Chương 4: Man Thiên Quá Hải (4)

Người, cho dù mạnh tới đâu, cũng không thể nắm bắt được thời gian.

Bạch Ngọc Đường quơ quơ vò rượu trong tay, rượu còn dư lại một nửa lách cách trong vò, cuối cùng bị đặt lại trên bàn, người uống mặc Bạch y, cũng không có uống tiếp, chỉ nhìn vò rượu cười một tiếng.

“Miêu nhi, nửa vò này, Bạch gia giữ lại cho người, con đàn mèo người phải ngoan ngoãn về uống hết nó...”

Tuyệt Ảnh cư, Hãm Không đảo, đã giữ lại rất nhiều vò rượu chỉ còn một nửa, đều được chủ nhân bao bọc

thật kỹ, chôn dưới gốc lê ở hậu viện Tuyết Ảnh cư, một lại thêm một, vò sớm nhất đã chôn được nửa năm.

Mẫn Tú Tú từng cười bảo, “Lão ngũ này, chắc tính chờ Triển Chiêu trở lại liền lập tức chuốc say người sau đó ăn kiên mật tịnh đi?”

Bạch Ngọc Đường chẳng qua cười cười, có lẽ hẳn chính là đang lên ý định như thế...

Nhưng bất kể thế nào, cũng phải chờ y trở lại5a...

“Ngũ gia, Ngũ gia, ngài có thiệp mời...”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, từ 2 năm rưỡi trước, Triển Chiêu “chết trận” rồi, hắn liền xem như từ già giang hồ, không gặp người, không để ý chuyện, mặc dù tình cờ làm ra chuyện hành hiệp trượng nghĩa, nhưng bất quá chỉ là nhớ nhung tác phong của người nọ, không làm được chuyện thấy chết không cứu mà thôi, nhưng, tác phong làm việc cũng luôn quả quyết, ngoan lệ khiến chính phái lẫn tà phái đều phải ngần ngại.

Kỳ nhân, nếu không phải bất đắc dĩ, sẽ không dám chọc.

Bởi vì như vậy, cho nên bắt đầu từ khi đó, thiệp mời tới tay Bạch Ngọc Đường, có thể nói là càng ngày càng ít, gần nửa năm qua, một thiệp cũng không có, cho nên, Bạch Ngọc Đường mới sững sốt, trên giang hồ lại còn người đưa hắn thiệp mời.

“Ai đưa?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, không có ý định để tâm, chỉ thuận miệng hỏi một câu, cầm lấy thiệp mời đỏ tươi trên tay Bạch Phúc, cũng không vội vã xem, chỉ bỏ lại lên bàn.

Thật không có chút hứng thú.

Bạch Phúc bĩu môi, “Là Trữ lão gia tử đưa tới, gã cũng không tính là người giang hồ, khó trách sẽ còn gửi thiệp tới đây, bất quá, Trữ lão gia tử thật đúng là chưa bỏ ý định, cái thể loại như kiểu đại hội võ lâm này, Ngũ gia tới giờ không khi nào đi, cho dù ổng lấy được thượng cổ thần binh thì sao chứ, vậy mà Tứ gia còn bắt tôi phải tự mình mang thiệp mời tới cho Ngũ gia...”

Bạch Ngọc Đường khựng một chút, cuối cùng dời mắt đến tấm thiệp mời màu đỏ tươi bị hắn tùy ý vất lên bàn.

Trữ lão gia tử...

Trên đời này, có người hâm mộ cao quan đầy lộc, sơn trân hải vị, có người ganh tỵ giang hồ thảo mãng tới lui tự nhiên, có người bảo người trong giang hồ thân bất do kỷ, có người nói người nơi giang hồ mới gọi tiêu dao.

Mà cái lão Trữ lão đầu này, có thể xem là người muốn tham gia giang hồ nhất.

Trữ lão gia tử tên là Trữ Tư, người Tô Châu, cũng xem là độc chiếm một phương ở Tô Châu, tuy không thể nói là phủ khả địch quốc, nhưng cũng có thể tự xưng là người có tiền nhất đẳng Tô Châu, là một kẻ buôn bán chân chân chính chính.

Trữ lão gia tử này có một bệnh lạ, bản thân gã là giới thương cổ, lại thích tìm kiếm binh khí của võ giả, đao thương kiếm kích câu xoa roi giản, bên trong kho binh khí mà Trữ lão gia tử cất giấu, có thể tìm được một hai món thượng hạng.

Thiệp mời của Trữ lão gia tử đã hai lần đưa tới trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Danh hiệu Cẩm mao thủ trong giang hồ hết sức vang, khó trách Trữ lão gia tử tới tận bây giờ vẫn còn sai người, đem thiệp mới tới Đảo Hãm KHÔNG, bắt quá bốn năm trước, Bạch Ngọc Đường rất xem thường, Bạch gia đã có Họa Ảnh, còn phải để ý tới mấy cái món binh khí tào lao đó?

Vậy mà lần này, Bạch Ngọc Đường để ý.

Hắn còn chưa quên, Cự Khuyết của Triển Chiêu đã gãy, gãy làm đôi, gãy hoàn toàn, nói cách khác, bây giờ Triển Chiêu không có binh khí, đây khẳng định không phải chuyện tốt lành gì, Triển Chiêu nếu không có binh khí, lực sát thương của y sẽ yếu đi rất nhiều, Cự Khuyết là thượng cổ thần binh, uy lực của nó không phải chuyện đùa.

Bạch Ngọc Đường nhớ, đại hội võ lâm một năm bốn lần của Trữ lão gia tử, đã từng hứa với dân giang hồ, chỉ cần có thể giành chiến thắng, tất cả binh khí trong kho của gã, có thể cho người tùy nghi chọn lựa.

Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, có lẽ chỗ của Trữ lão gia tử có thể tìm ra thanh kiếm ngang ngửa với Cự Khuyết đi?

Ừ, nếu là thật có thể tìm ra thanh kiếm như vậy...

Bên mép Bạch Ngọc Đường gợi lên một nụ cười.

Nếu thật có thể tìm ra một thanh kiếm như vậy, Ngũ gia liền giữ thanh kiếm đó lại cho mình, Họa Ảnh tặng cho Triển Chiêu...

“Bạch Phúc, sửa soạn đi, chúng ta tới Tô Châu.”

“Tô Châu?”

Bạch Ngọc Đường gật, “Tô Châu.”

Bạch Phúc nghĩ không ra, từ khi nào Ngũ gia lại thích tham dự chuyện này?

Bạch Ngọc Đường tuy đang ở giang hồ, lại rất lâu không nhìn tới ân oán giang hồ, khá nhiều người biết, hoặc giả cũng có nhiều người nghĩ rằng, Bạch Ngọc Đường sẽ không tham gia nào nhiệt.

Lần trước tới thêm của Trữ lão gia tử, Bạch Ngọc Đường tuy chỉ mới 18, nhưng cũng đã danh chấn giang hồ, danh hiệu Ngũ thử đương đương, khi đó, Bạch Ngọc Đường đang bận rộn chuyện tranh đấu danh hiệu thử miếu với Triển Chiêu, làm gì còn thời gian rảnh để ý tới thiệp mời của lão đầu tử này?

“Gia có Họa Ảnh rồi, cần mấy cái thứ vũ khí vớ vẩn kia làm gì? Lại không có cát...”

Bạch Ngọc Đường năm đó chỉ nhìn một cái, liền đem thiệp mời đồ tươi giao cho Bạch Phúc xử lý, mà tự hấn còn rất nhiều chuyện phải làm, nào là cơ quan trên Hãm Không Đảo, nào là ba chữ “Tức chết mèo” rồng bay phượng múa trên Thông Thiên quật.

Bạch Ngọc Đường khi đó, đang lo nghênh đón Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường hôm nay, chờ Triển Chiêu trở lại.

Trữ gia, Tô Châu.

Sự xuất hiện của Bạch Ngọc Đường tạo nên ngàn tầng sóng.

Cao thủ chân chính trên tay đều có binh khí mình dùng thuận tay, bọn họ cũng y như Bạch Ngọc Đường năm ấy, với hội họp của Trữ lão gia tử, không phải quá dễ tâm, dĩ nhiên có mấy người rảnh rỗi vô sự, sẽ tới góp vui, cũng không phải tới vì cái gì “thượng cổ thần binh”, bọn họ chỉ đơn giản là tới tham quan, xem xem vô lâm hậu bối bấy giờ, thuận tiện nói một vài chuyện.

Bất quá, Bạch Ngọc Đường bây giờ cũng không rảnh quản mấy chuyện này.

Hắn cũng không quá hứng thú với những người đã thoái ỉn giang hồ, với Bạch Ngọc Đường mà nói, hiện tại trừ Triển Chiêu ra, có lẽ đã không còn bao nhiêu chuyện có thể làm hắn để ý.

Bạch Ngọc Đường “Phong lưu thiên hạ, phóng đảng bất tuần”, danh tiếng này không phải là trên trời rơi xuống, chỉ cần một người xông qua giang hồ, liền nghe được tin đồn về hắn.

Lời đồn về Bạch Ngọc Đường quả là không ít, hiện giờ tuy hắc bảo đã xa lánh giang hồ, không quản chuyện giang hồ nữa, nhưng chung quy vẫn chưa có hoàn toàn lui ra khỏi giang hồ, chuyện hắc làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị, thật sự là rất nhiều.

Chuyện xa tạm thời không nói, chỉ nói chừng một tháng trước, Bạch Ngọc Đường đơn độc chạy về Quý Châu, nói là muốn tìm Miêu trại.

Có người nói, hắc muốn tìm một người bị giấu trong Miêu trại.

Mấy lời đó đều là những lời đồn đãi, giang hồ rỉ tai khi rảnh rỗi, người nọ đến tột cùng là ai, không ai biết được.

Có người cười nói, “Bạch Ngọc Đường không hổ danh là kẻ phong lưu thiên hạ, mấy tháng trước còn xôn xao bảo muốn kết hôn, bây giờ lại dính lứu tới độc nữ Miêu Cương, chắc chắn, tốt nhất là cưới tộc trưởng Miêu Cương về đi, để đỡ mất công người Miêu đi ra hại người.”

Nghe thấy mấy lời này, Bạch Ngọc Đường cũng không có hành động gì, chẳng qua là tiếp tục uống rượu, không phải Nữ nhi hồng.

Là Trúc Diệp Thanh...

Mà bên Miêu Cương, Diệp Thời Tích đang kéo ra con độc trùng cuối cùng cho Triển Chiêu, đem nó nhốt lại miếng huyết ngọc tìm được trong phòng Triển Chiêu ở phủ Khai Phong, tính toán khoảng chừng hai ba tháng nữa độc trùng có thể chết sạch nghe thấy lời như vậy, cười, vừa nghịch huyết ngọc cha mẹ để lại cho vợ tương lai của Triển Chiêu, vừa giơ tay chọt chọt lão nhân gia diện mục tang thương nuôi cổ trùng ở bên cạnh: “A cữu, cữu có giả không?”

Lão nhân liếc một cái: “Đừng đùa, tộc nhân Miêu tộc ta ẩn cư nơi này đã lâu, há có thể để người ta nói đến là đến?”

Dừng một chút, lão nhân lại thở dài, lời nói theo không khỏi mang theo ảm đạm, “Thời Tích, ta biết chuyện lần này của con, có lẽ sẽ dính dáng tới một đại sự, a cữu không nói con cái gì, con bé con từ nhỏ đã cứng đầu, nhưng A Cữu vẫn muốn nói là, cẩn thận một chút hay hơn, tính mạng vẫn là tài sản quan trọng nhất, nếu không đối đầu được, thì trở lại đi...”

Diệp Thời Tích khựng một chút, cười nói: “Cữu, cảm ơn ngài, hình như lúc nào cũng vì chuyện của con nên mới khiến Miêu tộc luôn không màng thế sự dính dáng tới nhiều chuyện như vậy, bây giờ cũng thế, Bạch Ngọc Đường kia tuy không xông tới, nhưng chung quy vẫn phá hỏng không ít đồ đi...”

“Hừ đúng là không ít, nhưng cũng không sao.” Lão nhân gia chăm chú nhìn tiểu trùng tử đang ngo ngoe bên trong bình, “Tên đó cũng có chút bản lĩnh, tiểu cữu tử của con nhìn tư vấn như thế, sao lại chọc tới một tên điên cuồng vậy, trông bộ dáng của hắc khi ấy, cứ như người Miêu tộc ta đào cả nghĩa địa tổ tông 18 đời của hắc vậy...”

Diệp Thời Tích bĩu môi: “Tiểu Chiêu vốn là tư văn, còn Bạch Ngọc Đường kia đúng là quá điên rồi, đại khái luyện công bị tẩu hỏa nhập ma...”

Một tháng trước Bạch Ngọc Đường độc xông Miêu trại, tuy bảo xông không qua, nhưng cũng để lại người ta ấn tượng sâu đậm, khi đó, Quý Chât, Vân Nam, ngũ độc đều rục rịch, làm dân địa phương cũng phải sợ hãi.

Nghe nói, lúc đó vì có người khuyên hấn rằng, “nơi này rất nhiều độc vật đều được Miêu Cương nắm giữ, bao nhiêu năm này mới bình an vô sự, nếu phá hoại Miêu cương, thì hàng trăm thôn ở nơi ấy có thể biến mất vô tung.” Lúc này, hấn mới dừng.

Bất quá, cũng có người hoài nghi, Bạch Ngọc Đường xưa nay nổi tiếng giang hồ, tâm tư độc ác, vì sao chỉ vì mấy trăm thôn mà thu tay lại?

Chuyện giang hồ này, truyền đi truyền lại, liền biến thành giả, chỉ có người trong cuộc mới biết chân tướng.

Bạch Ngọc Đường uống Trúc Diệp Thanh, lạnh lùng cười.

Bạch Ngọc Đường tuy lòng dạ độc ác, vậy nhưng, đã bao giờ thương quá dân chúng bình thường tay trái gà không chặt? Chuyện như thế, nếu để y biết, nếu để y biết...

Chỉ sợ cả bằng hữu cũng đừng mong làm, chứ đừng nói tới chuyện dụ y vào cửa Bạch gia.

Bạch Ngọc Đường quơ quơ vò rượu trong tay, thở dài.

Thật là lạt.

Bạch Ngọc Đường tự thân kiệt ngạo bất tuân, thứ hấn muốn, cũng phải thuận.

Cho dù là rượu, hay là tình.

18. Quyển 2 - Chương 5: Man Thiên Quá Hải (5)

Bạch Ngọc Đường dắt theo Bạch Phúc cùng nhau tới Tô Châu, những chuyện hạn chế như gởi thiệp mời này, Bạch Ngọc Đường cũng lười quản, chỉ để Bạch Phúc đi, còn hấn ngồi ở lầu lầu gần Trữ Phủ Tô Châu, uống rượu.

Đối với cách làm của Trữ lão gia tử, hấn còn chưa nói ra được là đồng ý hay không.

Nếu theo lẽ thường mà nói, bản thân Trữ lão gia tử không phải người trong giang hồ, không có mấy công phu phòng thân, nhưng lại phô trương tới mức này, đúng là không thỏa đáng.

Trong giang hồ không phải ai cũng là hiệp nghĩa, giang dương đại đạo có không ít, cách làm của Trữ lão gia tử, khó chắc sẽ không dẫn dụ đám trộm cướp giang dương đại đạo này, nói không chừng còn vì thế mà đưa tới họa sát sinh, khó giữ được tánh mạng.

Bất quá đây dù sao cũng là chuyện của người ta, Bạch Ngọc Đường không muốn để ý nhiều như thế, dù sao mục đích hẳn tới Tô Châu, cũng chỉ vì, một thanh kiếm.

Một thanh có thể sánh với kiếm của nam hiệp Triển Chiêu năm ấy.

Một thanh không thua gì Cự Khuyết.

Bất quá...

Bạch Ngọc Đường cười khổ, thượng cổ thần binh làm sao có thể dễ dàng lấy được như vậy? Nếu đơn giản thế thì trên giang hồ, không phải ai cũng có một thanh thượng cổ thần binh sao?

Bạch Ngọc Đường nhớ rõ, Họa Ảnh trên tay hắn, là sư phụ tìm mười năm.

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường bước vào sư môn, sư phụ hắn đã bắt đầu tìm cho hắn một thứ tương đương với sức của hắn rồi, mười năm sau, khi Bạch Ngọc Đường sắp học thành xuất sư, kiếm này chỉ mới có tung tích, vì thế, sư phụ hắn còn bảo hắn ở lại sư môn thêm hai tháng trời.

Binh khí, muốn một thứ có thể cầm trên tay, rất dễ, nhưng muốn cầm để xuất thủ, lại rất khó.

Mà Trữ phủ này, tuy người ta đồn trên tay Trữ lão gia tử có binh khí hết sức tốt, nhưng, đến tột cùng là thật hay giả không ai biết được.

Bạch Ngọc Đường cũng không biết một chuyện của mình, đến cùng có thể lấy được vật mình muốn hay không.

“Ngũ gia, Trữ lão gia tử vừa mời ngài qua đó...”

Bạch Ngọc Đường cau mi, “Mời ta qua làm chi? Ngũ gia lại không quen bọn chúng...”

Bạch Phúc bĩu môi, “Không biết ạ, bây giờ người muốn làm thân với Ngũ gia không ít, có điều, đang tình hình như vậy, hình như có rất nhiều người đều bất mãn với Ngũ gia...”

Bọn chúng bắt măn cái gì? Hay phải nói, bọn chúng lấy tư cách gì để bắt măn?

Bình khí, với võ giả mà nói, hết sức quan trọng, mà những kẻ võ nghệ bình thường như bọn chúng, chỉ sợ còn mỗi cơ hội bốn năm có một này, huống chi Trữ lão gia tử tuổi cũng không còn trẻ nữa, chờ không tới mấy năm, hậu nhân của lão chỉ sợ không còn khùng như thế, vậy là mất luôn cơ hội.

Cơ hội này, thật hiếm có.

Vậy mà, với Bạch Ngọc Đường thì chuyện này cũng không quan trọng như vậy, giống như Bạch Ngọc Đường của bốn năm trước, trên tay đã có Họa Ảnh, vì sao phải đi tới đại hội võ lâm chỉ toàn những kẻ tư chất bình thường hoặc những kẻ rảnh rỗi?

Bạch Ngọc Đường im lặng một chút, tiện tay cầm lấy Họa Ảnh ở trên bàn, “Thôi, cứ đi một chuyến đi...”

Chuyện liên quan tới Triển Chiêu, hắn không thể không cẩn thận làm việc.

Trên đường đi, hắn không chỉ một lần nghe thấy lời bàn bạc liên quan tới mình, có oán hận, có giận dữ, cũng có ganh tỵ.

Bạch Ngọc Đường chẳng qua là híp lại đôi mắt hoa đào vốn hẹp dài, cười lạnh một tiếng, ngược lại không làm gì hết, tự bước về phía Trữ phủ.

Nếu là hai năm trước, nghe thấy những kẻ này nói mình như thế, lấy tính tình duy ngã độc tôn, kiệt ngạo bất tuần của Bạch Ngọc Đường, có lẽ sẽ xông tới dạy dỗ đám người kia một phen, bắt quá, bây giờ hắn không còn loại trùng động ấy.

Có lẽ, trải qua vài năm, mình cuối cùng cũng thành thực một ít.

Bạch Ngọc Đường tự giấu cười, bước vào Trữ phủ.

“Bạch ngũ gia, lão gia đang chờ ngài ở đại sảnh.”

Lời đồn về Bạch Ngọc Đường trong giang hồ rất nhiều, cho dù là kẻ không biết hắn, cũng có thể nhận ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn tiểu tư giữ cửa trước mặt, không nói gì nhiều, chỉ gật đầu, ý bảo nó đi trước dẫn đường đi.

Trữ lão gia tử dù sao cũng là lão già trên thương trường, thủ đoạn dĩ nhiên không cần bàn tới, bây giờ những thanh niên đồng lứa trên thương trường, đa phần đều không phải đối thủ của lão, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu thiệt, chân chính có thể cạnh tranh với lão, đúng là không nhiều, ngay cả những kẻ có đầu óc

bạc này như Bạch Cẩm Đường, Tương Bình, Triển Lâm, cũng chỉ có thể đặt ngang hàng.

“Bạch hiền đệ...”

Một tiếng xưng hô này của Trữ lão gia tử, thật làm Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, suýt nữa không cầm chắc Họa Ảnh.

“Tiền bối nặng lời...”

Khóe miệng của Bạch Ngọc Đường như muốn co quắp, nếu phụ thân mình còn sống, ước chừng cũng phải trẻ hơn lão già này một tẹo, lão lại có thể gọi một tiếng “hiền đệ” này ra khỏi miệng? Không lẽ lão muốn thành người giang hồ tới diên rồi, cứ thấy người hơi có danh tiếng một chút là lại muốn làm quen...

Chẳng qua, quan hệ thế này có chút ngoại hạng, thế nào cũng phải gọi là “chất” bối chứ, nói cứ giống như Bạch gia đây già lắm rồi.

Bạch Ngọc Đường quan sát Trữ lão gia tử từ trên xuống dưới, chỉ thấy họ quả thật không phải người đồng lứa, tóc của lão bây giờ đã có chút hoa râm.

Bạch Ngọc Đường âm thầm so sánh lão đầu trước mắt với can nường của mình, chỉ có thể nói người học võ cùng người học văn đều có khác biệt, can nường của mình bây giờ còn có thể nhảy tới nhảy lui nhéo tai mình, lại nhìn mái tóc hoa râm trước mặt, trên mặt toàn là nếp nhăn...

“Không nặng lời, không nặng lời...” Trữ lão gia tử hình như cũng không nhận ra sự mất kiên nhẫn trong lời nói của Bạch Ngọc Đường, liên tục khoát tay, thuận tiện quan sát Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới, “Bạch hiền đệ tướng mạo tốt, phong độ phiêu phiêu, quả là phong lưu thích thẳng, không biết Bạch hiền đệ có hôn phối hay chưa?”

Không biết hiền chất bây giờ có hôn phối hay chưa?

Lời này quá mức quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến đầu Bạch Ngọc Đường dấy lên từng trận ghen tuông.

Năm đó, Triển Chiêu đuổi theo hắn về Hãm Không đảo, muốn lấy lại tam bảo hắn chôn trong phủ Khai Phong mang về, trên đường đi ngang thôn Mạt Hoa, vì thế, những lời này cho một người vô mặt, một người vô dăm, còn người trong cuộc chân chính là mờ mịt, dưới tình hình không kịp ứng phó để người ta quyết định hôn ước.

Hôn ước a...

Chuyện phát triển tới bây giờ, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ của lão đầu trước mặt, đại khái,

trong nhà lão có đứa con gái được cưng chiều không ra gì, tình hình lúc này với lúc Triển Chiêu tới thôn Mạt Hoa làm khách năm đó, lại giống đến bao nhiêu.

Có điều...

Bạch Ngọc Đường cũng không phải loại dễ nói chuyện như Triển Chiêu, người giang hồ bảo hấn lòng dạ độc ác dĩ nhiên đều có nguyên do.

“Trữ lão gia, Bạch gia cũng không muốn ám thị cho ông cái gì, đời này Bạch Ngọc Đường sẽ không lấy vợ, bây giờ không, sau này cũng không.” Vốn dùng thần sắc hết sức ngoan lệ, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt Bạch Ngọc Đường chợt nhu hòa, “Dĩ nhiên, nếu y nguyện gả, thì đó lại là chuyện khác, chẳng qua...”

Chắc cũng không quá có thể đâu, cho dù hấn lý lợm bám dính để Triển Chiêu đáp ứng, Triển Lâm cũng chưa chắc sẽ cho, rồi sau đó theo cái suy nghĩ từ nhỏ “Huynh trưởng như cha” của Triển Chiêu, sợ rằng lúc ấy chỉ cần Triển Lâm nói một câu, con mèo kia sẽ ngoan ngoãn theo về nhà mẹ...

“Bạch Ngọc Đường, người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ta cũng không phải người dễ chóc, tuy ta không biết mục đích người tới lần này là gì, bất quá nghĩ một chút đại khái cũng vì thần binh lợi khí đi, nếu người đồng ý hôn sự này, về sau...”

“Trữ lão gia, ông có biết người giang hồ là sao không?”

Trữ lão gia sững sốt, “Người giang hồ, tiêu sái, tự tại, hành hiệp trượng nghĩa...”

“Ông chỉ nói đúng một nửa.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, giơ tay xoay Họa Ảnh một vòng, màu bạc sáng chói thoắt lung lay trước mặt Trữ lão gia tử, liền để lão cảm nhận được một sự lãnh lẽo vọt thẳng từ lòng bàn chân lên, chỉ không biết lạnh là do trường kiếm màu bạc trong tay Bạch Ngọc Đường, hay còn là nụ cười lạnh trên mặt hấn. “Trong giang hồ, nói chuyện đều dùng bản lãnh, nếu không có bản lãnh, thì quyền được nói cũng không để lại cho ông, nếu Bạch gia thật sự nghĩ chuyện nông nổi, thì ta sẽ không nề mặt ông mà tới trước mặt ông đâu, nếu bảo trực tiếp lao vào phá tung phòng binh khí mà ông tự cho là lợi hại kia, Bạch gia cũng không phải không làm được...”

“Hay, ông tưởng mời được cái lũ không chút danh hiệu trên giang hồ kia tới, liền chống được Bạch gia?”

“Bạch Ngọc Đường, đây, đây không phải Hãm Không Đảo của ngươi, không cho phép ngươi, hồ... nháo...” Trữ Tư chỉ cảm thấy trong họng mình bị nhét vào rất nhiều mảnh băng vụn, làm lão nói cũng không nói ra lời.

Bạch Ngọc Đường liếc trở về, “Nếu Bạch gia muốn làm, cho dù có là quan phủ, cũng không làm gì được Bạch gia. Năm đó Bạch gia xông vào Trùng Tiêu Lâu, trên tay vẫn còn cầm ngự tứ kim bài của đương kim Thánh thượng đây, chỉ một Trữ gia ông, lại là cái thá gì?”

Toàn thân Trữ Tư run lên, há miệng, lại không nói được cái gì.

Sự tích năm ấy Cẩm Mao Thử xông Trùng Tiêu Lâu, hầu như không ai không biết, Trữ Tư lão thường để ý tới chuyện giang hồ, làm sao có thể không biết một chuyện được giang hồ đồn đãi náo nhiệt như vậy?

Tuy cuối cùng Cẩm Mao Thử thân mang đầy thương, vẫn có thể cầm mình sách ra khỏi Trùng Tiêu Lâu, quan gia cảm tạ hiệp nghĩa, mới ban thưởng ngự tứ kim bài.

Bạch Ngọc Đường là người giang hồ, nhưng bởi vì nam hiệp Triển Chiêu mà có liên hệ thiên ty vạn lữ với quan phủ.

Ông trời sẽ luôn có người thiên ái, có người sinh ra tướng mạo hảo cũng thôi, ông trời còn muốn để cả đời hắn được thuận buồm xuôi gió, có người cứng chiều, có người yêu thương, dễ dàng lấy được thứ người khác phần đầu cả đời cũng không có.

Trữ Tư nghĩ thế, càng không cam lòng, “Bạch Ngọc Đường, đừng tưởng ngươi thật có thể muốn gì làm nấy, không phải không có quả báo, chỉ là thời điểm chưa tới thôi...”

“Hừ...” Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, lại kém nụ cười lạnh trước đó khá nhiều, “Bạch gia quả thật đã từng nghĩ muốn làm gì thì làm, cho đến mãi sau, kẻ tự cho có thể lấy được tất cả như ta, lại vất đi một con mèo quan trọng nhất...”

“Về chuyện báo ứng, ở thật lâu trước đó, đã rơi lên người Bạch gia rồi, chỉ là các ngươi đều không hiểu...”

Thấy thần sắc không tin của Trữ Tư, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, lười tranh luận với lão gia này, bỏ lại mấy câu sau chót, “Trữ lão gia, ông cũng đừng cho mình là đúng, kiếm Bạch gia muốn, chắc chắn không phải vật phạm, kiếm giống như Họa Ảnh, chưa chắc lão tìm ra...”

Kiếm giống như Họa Ảnh...

Kiếm giống như Cự Khuyết...

19. Quyển 2 - Chương 6: Man Thiên Quá Hải (6)

Trên có Thiên đường, dưới có Tô Hàng.

Tô Châu phồn hoa, trong tửu lầu có quá nhiều người, không ngồi được.

Vậy mà, ngay khi đông người như thế, Bạch Ngũ gia vẫn có thể một mình độc chiếm cái bàn, phong độ phiêu phiêu dựa lên cửa sổ, giống như theo thói quen từ cửa sổ nhìn xuống, nhìn thấy cũng là phong cảnh vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc.

Thói quen này, từ khi nuôi thành rồi, thì không đổi được.

Làm sao cũng không đổi được.

Ngày xưa, cho dù biết rõ tìm cũng không thấy, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ theo thói quen từ cửa sổ của Thái Bạch Cư ở Khai Phong nhìn xuống, sau đó thấy nha dịch mặc quan phục đỏ tươi đi qua dưới cửa sổ, tuy đã sớm biết, trong số quan sai nhất định không có cái người ôn văn nhĩ nhĩ kia, nhưng hắn làm sao cũng không muốn chết tâm.

Miêu nhi dần đó, sao còn chưa tìm được đường về nhà?

Vậy mà không biết, Miêu nhi trong miệng hắn, đã trở về ngôi nhà chân chính của y.

Sau đó, sau đó...

Bạch Ngọc Đường buồn buồn uống Nữ nhi hồng.

Sau đó nữa, thói quen này của hắn, làm sao cũng không bỏ được, sau hơn hai năm, thói quen này vẫn cứ bám miết trên người hắn, không chịu rời đi.

Có lẽ, là một chút chấp niệm của chính hắn.

Tửu lâu phức tạp, loại người gì cũng có, chắc còn đếm được không ít giang dương đại đạo ẩn trong đây, thậm chí còn vài tên bị triều đình truy nã, nghĩ tới đều là do Trữ lão gia tử khoa trương quá mức, nên người dẫn tới cũng quá nhiều, chẳng qua không biết trong này có bao nhiêu người trong ngoài bất nhất.

Ngoài mặt thì cung cung kính kính với Trữ lão gia tử kia, mà trong tối, chỉ sợ là vẻ mặt không thềm.

Người tập võ, chỉ có tâm phục khẩu phục người võ nghệ cao cường, thoại ra khỏi miệng cũng là chân thành, giống như đối với Tương Bình của Hâm Không Đảo, hay là Bạch gia ở Kim Hoa, hoặc là Triển Lâm ở Thường Châu, người giang hồ đều không dám nói thêm cái gì.

Danh hiệu Phiêu giang thủ Tương Bình, ở trên giang hồ không nhỏ, chỉ luận về công phu trong nước, trên giang hồ chỉ sợ là không có mấy ai so được với hắn, huống chi, sau lưng hắn còn có toàn Hâm Không đảo làm hậu thuẫn, mà Kim Hoa Bạch gia, công phu của đương gia Bạch Cẩm Đường hiện giờ cũng hết sức hảo, chẳng qua ở mặt này, hắn không sánh bằng bào đệ của mình, nhưng công phu chân chính xuất ra, cũng khiến đám người thuần giang hồ kia không dám khinh thường, lại nói Triển Lâm, công phu của người này

ước chừng còn phải tốt hơn Bạch Cẩm Đường nhiều lắm, hẳn không chỉ có danh tiếng trên thương trường, mà còn có cả danh tiếng trên giang hồ.

Người giang hồ gọi hẳn “Ngọc Phiến Tử.”

Nghe nói, vũ khí của Triển Lâm là một cây quạt ngọc, chế tác hảo, chất ngọc cũng cực hảo.

Nhưng, theo đạo lý mà nói, ngọc có khá hơn nữa cũng không sánh bằng đao thương sắc bén, vì thế, có thể nắm bắt được thứ này, thì không chỉ cần công lực đơn giản như vậy, Ngọc phiến kia của Triển Lâm có thể dùng tới bây giờ, cũng có thể chứng minh công phu hẳn không kém.

Về phần Trữ lão gia tử bên đây, nhìn thôi cũng biết không phải người biết võ.

Người như thế, cao thủ võ lâm chân chính không kết thù với lão có lẽ đã tương đối nể mặt rồi, ngược lại những kẻ võ công không phải quá tốt lại không tính là quá kém trong giang hồ, tuy nhìn qua sẽ hơi cung kính lão, nhưng suy nghĩ thực sự trong đầu là gì, cũng chỉ chính bọn chúng mới biết được.

Nghĩ như vậy, cái tên Trữ Tư này đúng là không biết lượng sức mình.

Còn nữa, tuy lão Trữ Tư hết sức có bản lĩnh ở thương giới, nhưng khác ngành như núi cách nhau, thương giới là thương giới, giang hồ lại là giang hồ, đây là hai lãnh vực hoàn toàn bất đồng, không thể dung hợp lại.

Xét trên điểm này, Trữ Tư thế nào cũng kém Triển Lâm, người trước ý mình tài đại khí thô, muốn đem hai dung thành một, không thiết thực, mà Triển Lâm, lại được tính là nửa người giang hồ, ít nhất có tiếng tăm trong giang hồ cao hơn Trữ Tư nhiều lắm, chẳng qua hẳn tới giờ đều không tự gọi mình là người hành tẩu giang hồ, gặp người cũng chỉ nói mình “một giới thương cổ”, định vị hết sức rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, chuyến này, chắc là uống công thôi.

Người như Trữ Tư, sợ rằng chỉ có thể để lũ buôn bán vũ khí được lời, lão có thể nhận được bao nhiêu binh khí chứ? Chắc chỉ lừa gạt được đám ngốc không biết sự đời.

Bạch Ngọc Đường lại hướng ra ngoài cửa nhìn tiếp, sau đó khựng lại.

Bị một thân ảnh màu lam thu hút chú ý.

Triển Chiêu...

Sao y lại ở đây?

Suy nghĩ đầu tiên của Bạch Ngọc Đường chính là, vũ khí của Triển Chiêu.

Có lẽ, Triển Lâm cũng tới đây vì vũ khí cho Triển Chiêu?

Nhưng nghĩ lại rồi, rất nhanh bỏ qua cái ý niệm này, Triển Lâm là người thương giới, chỉ sợ sẽ có chút tiếp xúc với Trữ lão gia tử kia, cho dù không, tin tức hẳn nghe được chắc chắn cũng chính xác hơn mình nhiều, có lẽ, trên tay Trữ Tư rốt cuộc có bao nhiêu binh khí, hẳn cũng sẽ điều tra cho rõ, hẳn sẽ không uổng công tới đây đâu.

Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại suy nghĩ một phen, cuối cùng đặt lại bạc, cầm Họa Ảnh của mình nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Bất kể thế nào đi nữa, bây giờ chỉ có mỗi mình Triển Chiêu đi trên đường, không có Triển Lâm, không có Diệp Thời Tích, tuy hẳn không biết đến tột cùng là chuyện gì, cơ mà, bây giờ không ra tay còn chờ tới khi nào nữa? Nếu Triển Lâm hay Diệp Thời Tích ở đây, chỉ sợ cơ hội để hẳn biết Triển Chiêu lại cũng không có.

Bạch Ngọc Đường tính toán đơn giản một chút, Triển Chiêu hiện nay tuy mới 18 tuổi, nhưng cộng thêm số tuổi y không biết, thì bây giờ y phải là 24, dĩ nhiên, hiện giờ y cũng không thể làm Triển Chiêu 24 tuổi.

Triển Chiêu của sáu năm trước a...

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, sáu năm trước, mình mới xuất sư không lâu, danh hiệu trên giang hồ dĩ nhiên không có vang dội như nam hiệp Triển Chiêu, có thể nói, mình khi đó đối với Triển Chiêu vừa thích vừa hận, thích chính là Triển Chiêu tuổi tác tương phảng mình, đồn đãi giang hồ cũng tốt, nếu có thể cùng kết giao, là chuyện hết sức tốt đẹp, mà nguyên nhân hận, dĩ nhiên là vì thiếu niên 16 tuổi không thích chịu thua, bằng cái gì mà người kia còn nổi tiếng hơn cả mình?

Đúng rồi, mình khi ấy, vẫn hết sức để ý Triển Chiêu, mặc dù mấy lần đi khiêu khích đều sát người mà qua, vì thời Triển Chiêu còn ở giang hồ hành tung bất định, lúc đầu giang hồ đồn rằng Triển Chiêu tới từ Thường Châu, lại không biết sau lưng thiếu niên có công phu cực cao đó có bối cảnh như thế nào.

Cho nên, bây giờ mình tiếp xúc với y, hẳn sẽ không quá khó khăn đâu nhỉ.

Bạch Ngọc Đường cười cười, đi về phía trước, đang muốn tiến lên chào hỏi Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu ở trên đường cái nhún chân, thì triển khinh công, chỉ trong chớp mắt, đã biến mất trong đám người.

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mi lại, thật không rõ Triển Chiêu đang muốn làm gì lúc này.

Nghĩ một hồi, Bạch Ngọc Đường vẫn không yên tâm, hi vọng tiểu quỷ mới 18 tuổi này đừng gạt Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích để tới đây, để hẳn gặp còn may, nếu gặp người từng kết thù với Triển Chiêu trong sáu năm nay thì, mới thật là phiền toái.

Vẫn là nên đi theo y thôi.

Nghĩ tới chỗ này, Bạch Ngọc Đường cũng thi triển khinh công đuổi theo.

Người khác có lẽ sẽ không thấy được Triển Chiêu biến mất thế nào, Bạch Ngọc Đường sẽ không như thế, trước không nói gân cốt thân thể Triển Chiêu đã bị lùi về tuổi 18, cũng vì vậy, mà nội lực của Triển Chiêu cũng sẽ không bằng như năm y ra biên cương được, hơn nữa y còn nằm trên giường tới hai năm, mà nửa năm nay lại chỉ tập trung vào chuyện đưa cổ trùng ra ngoài cơ thể, cho nên, tuy nói năm đó có thể không phân cao thấp với Bạch Ngọc Đường, thậm chí có thể cao hơn một bậc, nhưng bây giờ đã không thể.

Khoảng cách giữa hai người, đã bị Bạch Ngọc Đường kéo lại thật gần.

Bây giờ, Bạch Ngọc Đường đã có thể dễ dàng đuổi theo Triển Chiêu, dĩ nhiên, cũng sẽ không để cho y tùy tiện rời khỏi đôi mắt hắn.

Ra tới ngoại thành Tô Châu, Triển Chiêu cuối cùng cũng dừng lại, Bạch Ngọc Đường cánh một chút vẫn có thể nghe thấy Triển Chiêu nhẹ nhàng thở phào, không biết vì sao, trong lòng không khỏi ngứa ngáy.

Cái con mèo nhỏ này...

“Huynh đi theo Triển mỗi lần như vậy, phải chăng có chuyện rất quan trọng?”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, thì ra mèo nhỏ này từ nhỏ đã nghiêm trang như thế, chắc trời sanh tính tình y đã là như vậy, trách sao năm ấy, bất kể hắn có trêu ghẹo y thế nào, y cũng rất ít khi giận, cho dù giận thật, mèo này cũng chỉ cau mày hét một tiếng, “Bạch Ngọc Đường”

Cái con mèo nhỏ này, cả chủ người cũng không biết.

“Không có gì, chẳng qua ngưỡng mộ đại danh Nam hiệp đã lâu, hôm nay tình cờ gặp, ừm...” Bạch Ngọc Đường híp lại mắt, nhìn sang phía Triển Chiêu hết sức cảnh giác, “Chà, Nam hiệp hình như có việc bận, không biết Bạch mỗ có giúp gì được hay không...”

Mặc dù Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đã gặp nhau nửa năm trước, nhưng lúc ấy Triển Chiêu cũng không để trong lòng, qua rồi nửa năm, cả chuyện Bạch ngũ gia phong lưu, Triển Chiêu cũng không nhớ rõ, huống chi, cho dù Triển Chiêu còn nhớ chuyện hai người từng gặp mặt nhau, nhưng cũng chỉ là gặp mặt một lần, không tính là chuyện tốt, vì vậy, Triển Chiêu cũng không muốn giao chuyện trên tay mình cho người khác giúp đỡ.

“Đa tạ ý tốt của huynh đài, nhưng mà...”

Hai chữ “Nhưng mà” vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Bạch Ngọc Đường cũng trở nên khó coi.

Con mèo này, không nhớ Bạch gia cũng thôi, chuyện cũng không phải tại người, Bạch gia đại nhân đại lượng tha thứ là được, hôm nay lại vẫn đối xử với ta xa lạ như vậy, căn bản xem ta là ngoại nhân...

Trong đầu Bạch Ngọc Đường không khỏi dấy lên một cảm giác ủy khuất.

“Miêu nhi, người...”

Thoại vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường đã hối hận không kịp.

Đây là cách gọi của Bạch Ngọc Đường năm đó đối với Triển Chiêu, bây giờ hắn lại tiếp tục gọi, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn, vạn nhất không cẩn thận, để Triển Chiêu nhớ lại chuyện vụn vặt năm đó chỉ vì cái tên này, thì chẳng phải Bạch Ngọc Đường hắn sẽ trở thành thủ phạm hại chết Triển Chiêu?

Vậy mà, muốn để Bạch Ngọc Đường đổi đi cái tên gọi thân mật giữa hai người hắn đã gọi thật nhiều năm, thành cách xưng hô giữa huynh đệ bình thường, Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng không muốn.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, làm sao có thể chỉ làm huynh đệ?

Rõ ràng là hai người muốn chấp tay cả đời mà...

Triển Chiêu cũng không nghĩ nhiều như vậy, trừng mắt nhìn, “Bạch huynh nói đùa, chung quanh cũng không có mèo...”

Thân hình Triển Chiêu vẫn núp ở sau cây, lộ ra nửa cái đầu, hướng về phía đất trống trải trước mặt nhìn, chân mày hơi nhíu lại.

Bạch Ngọc Đường cong môi.

Con mèo này, quả là rất có phong tình, chẳng qua không biết...

Bạch Ngọc Đường chợt có cảm giác nguy hiểm, Triển Chiêu ngày thường đẹp mắt, tuy không tương đương như mình, nhưng cũng thanh tú ôn nhã, giống như A Mẫn từng nói, Bạch ngũ gia có hồng nhan tri kỷ vạn thiên, so ra, Triển đại nhân càng làm người ta an tâm hơn nhiều.

Triển Chiêu cũng từng trải qua thời niên thiếu khinh cuồng, y phiêu đảng trên giang hồ, rồi cũng sẽ gặp được một hai người khiến y động tâm...

CHợt, trong đầu cảm thấy chua, từng chút, từng chút trào ra, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, mình đã ngửi được mùi dấm chua rồi.

“Cái con mèo ngốc này...” Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi.

20. Quyển 2 - Chương 7: Man Thiên Quá Hải (7)

*Vì tuổi tác chênh nhau khá xa nên mạn phép dùng xưng hô ta – em cho chú, và ta – huynh cho em.

Ngoài thành Tô Châu, phong cảnh rất đẹp, nếu có thể cùng người yêu trò chuyện vui vẻ, thì đây có thể tính là một chuyện hạnh phúc trong đời.

Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy hết sức phiền muộn, người trong lòng hẩn lại không hề nghĩ tới chuyện đó.

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, hình như thấy Bạch Ngọc Đường cũng không giống kẻ gian gì mấy, cho nên cũng không quá để ý, chẳng qua là quan sát người ta từ trên xuống dưới, sau đó dời toàn bộ lực chú ý tới người y đang truy đuổi, làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tên kia còn dễ nhìn hơn Bạch gia gia người sao? Không thể nào, sớm muộn gì cũng phải lôi tên đó ra đánh một trận...

Mặc dù bản thân Bạch Ngọc Đường rất hiểu, mình thế này căn bản là vô lý thủ nháo, bắt quá, khó khăn lắm mới tìm được Triển Chiêu, bây giờ không nắm chắc cơ hội, 20 năm của Bạch Ngọc Đường xem như sống uổng phí không.

Nghĩ xong, Bạch Ngọc Đường liền xích xích về bên cạnh Triển Chiêu, dán sát lại một chút, “Ta nói miêu nhi, em đang nhìn ai đấy? Hẩn lại gây ra chuyện gì rồi?”

Triển Chiêu nhú mào, nhìn cánh tay tự nhiên khoác lên vai mình, “Bạch huynh, Triển mỗ họ Triển tên Chiêu, cũng không phải là... mèo...”

Bạch Ngọc Đường thế mà như không thấy ánh mắt kỳ lạ của Triển Chiêu, ngược lại dùng thêm tí lực vào cánh tay đang khoác vai Triển Chiêu, “Ai da, Triển nam hiệp cần gì không tự nhiên thế, chúng ta đều là giang hồ nữ nhi, đại lượng chút đi, chỉ là một cách gọi thôi, cần gì phải vội, huống gì, không cảm thấy gọi Miêu nhi sẽ thân thiết hơn một chút sao?”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ.

Giao tình giữa Triển mỗ với Bạch huynh hình như còn chưa tốt tới mức để cho huynh tùy ý dùng cách xưng hô “thân thiết” như thế để gọi a.

Triển Chiêu há miệng, mà cũng không nói gì.

Y không biết nên nói với Bạch Ngọc Đường thế nào, chỉ biết thở dài, thôi, dù sao cũng chỉ là một cách gọi, cứ so đó như thế đúng là không giống giang hồ nữ nhi.

Thấy Triển Chiêu hình như không kháng cự nữa, môi Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cong lên, “Triển tiểu miêu, em còn chưa cho Bạch gia biết, rốt cuộc em đang theo dõi kẻ nào đấy? Hay, em nói cho Bạch gia nghe một chút xem, tên kia đã làm gì khiến em để ý đi?”

“Bạch huynh, chuyện này không liên quan tới huynh, vẫn là...”

“Nếu em lấy lòng được Bạch gia, biết đâu Bạch gia cao hứng, sẽ cho em chút đầu mối đấy...” Bạch Ngọc Đường thật không thích nhìn bộ dáng Triển Chiêu cái gì cũng gánh hết lên vai mình như thế, bất kể là năm đó hay còn là bây giờ, lúc nào cũng lừa gạt mọi người, cũng vì như thế, Bạch Ngọc Đường mới không chờ kịp mà cắt lời Triển Chiêu.

Nếu là ngày xưa thì thôi, đấy là vì quan hệ của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường tuy không tới mức thủy hỏa bất dung, nhưng cũng không thể xem là tốt, lại thêm một phần Triển Chiêu không muốn Bạch Ngọc Đường dính líu tới quan phủ, nên mỗi lần nhìn mặt hắn, khuôn mặt lại lạnh lùng thêm mấy phần, nhưng bây giờ thì...

Triển Chiêu đã không phải người trong quan phủ nữa, làm sao có thể bảo sợ dính líu đây?

Nếu chỉ đơn giản là chuyện của Triển Chiêu thì, Bạch Ngọc Đường bất kể làm sao cũng phải chen vào một cuộc.

“Bạch huynh, huynh... biết người kia?” Triển Chiêu có chút kinh ngạc, có điều suy nghĩ cẩn thận một hồi là hiểu.

Bản thân y đã lâu không ra giang hồ, rất nhiều chuyện giang hồ y không hiểu rõ, y biết mình ngủ sáu năm, mà y cũng không biết trong sáu năm nay xảy ra những chuyện gì.

Sáu năm, đã đủ làm giang hồ hôm nào thay đổi.

Bạch Ngọc Đường cười tự mãn, mèo này hiếm khi mới có dịp không lạnh mặt với mình, hắn dĩ nhiên là vô cùng cao hứng rồi, “Đúng, Bạch gia lừa em làm gì? Tên này, mấy năm nay, trên giang hồ cũng xem là như cá gặp nước, đều nhờ vận hắn tốt, bây giờ mới để Bạch gia đụng mặt lần đầu, bằng không hắn cũng sẽ không sống tới tận bây giờ, chẳng qua...”

Bạch Ngọc Đường hướng Triển Chiêu thổi một cái, “Vận hắn sao lại xui như thế, chọc tới Nam hiệp rồi?”

Triển Chiêu chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu, mới đáp, “Cũng không phải, có điều, đại tẩu bị hắn tranh thủ dịp cháy nhà vào hồi cửa...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Diệp Thời Tích bị chôm đồ? Tên này từ khi nào có bản lĩnh tới mức đi cướp đồ trong tay Diệp Thời Tích?

Triển Chiêu trông sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút không tin, thở dài tiếp theo chăm chú nhìn bộ dáng người nọ, “Thật đấy, tuy Triển mỗ không biết Bạch huynh làm sao quen biết đại tẩu Triển mỗ, cơ mà...”

“Lúc đó, đại tẩu đang bận chữa bệnh cho Triển mỗ, bị hấn tranh thủ được thuận tay dắt đi không ít.”

Lúc đang chữa bệnh cho Triển Chiêu...

Bạch Ngọc Đường tự nhiên chột dạ.

Không phải là lúc Bạch gia xông vào Miêu trại, nên khi đó những người mạnh nhất Miêu tộc mới phải đặt hết sự chú ý lên người Bạch gia, cho nên mới tên tầm thường này tranh thủ, trộm đi thứ gì của Miêu Cương đó chứ?

“Thứ bị hấn lấy đi, là thứ gì?”

Triển Chiêu tùy tiện đáp, “Không phải thứ gì tốt, chỉ sợ, tên này dùng thứ đó để giết người, lại còn hại người vô tội, hơn nữa...”

Lời tiếp theo, Triển Chiêu không nói.

Có điều tự Bạch Ngọc Đường cũng đoán được.

Bất kể là sáu năm trước hay còn là hiện tại, cái tên Miêu cương, đều có danh tiếng vang dội ở giang hồ Trung Nguyên, cổ độc Miêu cương rất lợi hại, nếu trúng, thì chết là chuyện không thể nghi ngờ, loại bí thuật này, đến nay vẫn chỉ có người Miêu sử dụng, hơn nữa theo tin tức một tháng trước Bạch Ngọc Đường nghe được khi xông Miêu trại thì, cả người Miêu cương, cũng không phải ai cũng có thể học được bí thuật của cổ độc, hình như chỉ một phần trong đó mới học được thôi.

Nguyên nhân vì sao, Bạch Ngọc Đường không rảnh đi nghĩ, có lẽ bí thuật cổ độc này cũng là một cách để tộc trưởng Miêu Cương giữ vững địa vị trong tay thì sao.

Mà tên kia, chắc là chôm cổ gì ra khỏi Miêu Cương rồi.

Lại thêm danh phận giang hồ của hấn, nếu không đoạt lại cổ mà hấn đã chôm, chỉ sợ Miêu Cương sẽ lại chịu dồn đũa thêm một trận, tuy người Miêu Cương ẩn cư Miêu Cương cũng sẽ không quan tâm đến lời nói của Trung Nguyên lắm.

“Cái thứ bị lấy, là cổ rất lợi hại à?”

Triển Chiêu do dự một chút, nói tóm lại vẫn không yên lòng, “Bạch huynh, huynh từ đâu biết được chuyện đại tẩu của Triển mỗ vậy?”

“Hả? Diệp Thời Tích ư? Bạch gia quen cô ta nửa năm trước, ừ, liên quan tới người nọ...” Lúc nói tới đây, Bạch Ngọc Đường nhìn sang khuôn mặt của Triển Chiêu, nhưng người kia chẳng có chút phản ứng, rõ ràng đã đem chuyện nửa năm trước quên không còn một mống rồi, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể thâm thở dài, “Em yên tâm, chờ thời cơ tới, Bạch gia tự nhiên sẽ nói cho em...”

Bạch Ngọc Đường hài lòng cười, luôn cảm thấy cái thời cơ này sẽ không xa.

“Người kia?”

“Đúng, một người rất... chậm lụt...”

Chân mi Triển Chiêu nhẹ cau, lại không kéo dài, xem tình hình này, y tự giác thấy mình không nên chú ý tới vấn đề kia, cho dù hôm nay thấy có gì sai sai, cũng không được phân tâm nhiều quá.

“Bạch huynh, xin huynh cho ta biết, người kia, rốt cuộc là ai...” Triển Chiêu giơ tay, chỉ chỉ cái người hoàn toàn không biết mình đang bị theo dõi, yên tâm ngồi dưới bóng cây liễu chờ.

“À, tên đó hả...” Chân mày Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng siết lại, cánh tay khoác lên vai Triển Chiêu lại càng dùng sức hơn, “Tên kia gọi Phùng Kỳ, khá nổi tiếng trên giang hồ, có điều võ công hắn cũng không quá tốt, hắn nổi danh đều nhờ bản lãnh trộm gà trộm chó của mình, khinh công của hắn thì không tệ thật, còn dám vào Đường Môn trộm đồ, lại không ai bắt được, nhưng Đường Môn cũng không có ngồi yên, hắn đi đâu cũng phải chịu không ít đau khổ, tên này chủ yếu trộm vũ khí thượng hạng cùng độc dược, người giang hồ tuy khinh thường hắn, nhưng người tìm tới hắn cũng không phải ít...”

Nghe tới đây, Triển Chiêu đã hiểu cái người thi triển khinh công chạy từ Tô Châu tới một cây liễu, ngồi nghỉ là người thế nào rồi.

“Bất kể qua bao lâu, giang hồ này, có chút phong khí không sao đổi hết a...”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói ra một câu như vậy, ngăn người, nhưng rất nhanh sau đó lại hiểu.

Mười lăm tuổi, Triển Chiêu vào giang hồ, dù hôm nay y chỉ có trí nhớ 18 năm, nhưng trên giang hồ có nhiều chuyện xấu xa bỉ ổi, hạ lưu như thế, nếu y có lại trí nhớ lúc còn ở giang hồ, cũng chỉ có thể nhớ được mấy chuyện vậy thôi.

“Nè, mèo con, em nói tên Phùng Kỳ này đang làm gì?”

Triển Chiêu suy nghĩ một lúc, chân mày khẽ cau lại, “Có lẽ, hắn đang chờ người thuê...”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng lại.

Lời Triển Chiêu nói cũng không phải không có đạo lý, người giống Phùng Kỳ, không phải hiệp nghĩa chi đạo, mà tự gã cũng biết rõ, nếu bị người của chính đạo không vừa mắt bắt được, kết quả có thể dẫn tới tử lộ, cho nên theo lẽ thường, hắn sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người, như thế, rất có lẽ là đúng như Triển Chiêu nói...

Hắn đang chờ người thuê?

Bạch Ngọc Đường liếc mắt, tên này cũng hiểu phong tình phết, lại hẹn hắn ở một nơi phong hoa tuyết nguyệt như vậy...

“Mèo con, em có chắc trên người hắn mang theo cổ hắn chôn được từ Miêu Cương chứ?”

“Ừ, Bạch huynh thấy hắn mang theo cái bọc kia không? Khối vải đó, nhìn qua tưởng bình thường, nhưng thật ra...” Triển Chiêu nói tới đây dừng lại rất lâu, mới nói tiếp, “Đồ Miêu cương mang ra đều không được tùy tiện động, thứ bên trong bọc vải đó tuy không phải cổ gì lợi hại nhưng mà...”

Cổ trùng vốn là thứ rất nguy hiểm, cho dù đã cách một cái bình, nhưng nếu một miếng vải bọc lấy cái bình nuôi cổ trùng quá lâu, thì cho dù không dính tới hiệu quả của cổ trùng, cũng sẽ dính vào chút độc tính...

“Ý em là, tên Phùng Kỳ này đã trúng độc?”

Triển Chiêu lắc đầu, bĩu môi, “Không tính là cổ độc, không nghiêm trọng như thế, dù sao mấy con cổ trùng kia cũng không có đi vào cơ thể hắn, cơ mà, có lẽ sẽ có chút di chứng các loại, còn về phần di chứng là gì, thì đại tẩu chưa nói.”

Bạch Ngọc Đường còn định hỏi tiếp, lại bị tiếng bước chân đột nhiên xuất hiện cắt đứt, ngăn người ra, mà Triển Chiêu càng là, vì muốn cản Bạch Ngọc Đường nói chuyện, trực tiếp giơ tay trái ra che miệng mũi Bạch Ngọc Đường, núp núp ra sau cây.

Con mèo nhỏ này, vẫn còn cẩn thận như thế.

Có điều...

Đôi môi bị Triển Chiêu che lại nhẹ nhàng cau lên.

Mặc dù biết mèo này không có ý, có điều chịu sát lại Bạch gia gia như thế, cũng xem như có tiến bộ đi...

Có lẽ hai năm qua, Triển Chiêu uống thuốc quá nhiều, cho nên tới giờ trên người Triển Chiêu vẫn còn mùi thuốc thoang thoảng, hòa quện vào cùng hơi thở của Bạch Ngọc Đường, chọc cho trái tim đã nhiều năm không thấy người thương phải kích động không thôi, càng thêm tâm viên ý mã.

Bạch Ngọc Đường ở trong lòng tranh đấu một hồi lâu, cuối cùng lấy tay Triển Chiêu từ miệng mình xuống, cầm trong tay nhéo một cái.

Cảm giác không tệ, có lẽ do lâu không đánh võ, nên vết chai trong lòng bàn tay đã tiêu tán đi nhiều.

Nghĩ một hồi, lại dùng sức bóp thêm.

“Mèo ngốc ạ, gấp cái gì, Bạch gia tự có phân tặc...”

21. Quyển 2 - Chương 8: Man Thiên Quá Hải (8)

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường núp đằng sau cây, nhìn sang hướng Phùng Kỳ.

Phùng Kỳ kia rốt cuộc đang chờ ai?

Người xuất hiện trước mặt Phùng Kỳ, là một người mặc bạch y, trên tay là một cây quạt bạch ngọc, phẩy a phẩy, trên đó ghi bảy chữ to, “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân.”

Khóe miệng Triển Chiêu co quắp, nhìn nhìn Bạch y nhân kia, lại nhìn nhìn Bạch y nhân bên cạnh mình, cuối cùng không nói, chỉ nghiêng đầu qua, tiếp tục quan sát động tĩnh bên đó.

So với sự tỉnh táo của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường toàn thân đều bất hảo.

Danh tiếng Cẩm mao thử trên giang hồ dĩ nhiên rất vang dội, nhưng danh tiếng vang cũng không có nghĩa là tên này dễ dùng, Bạch Ngọc Đường trên giang hồ tuy không phải hiệp nghĩa chi đạo, nhưng vì tính tình hần khó khăn, lòng dạ lại ác độc, vì thế trên giang hồ hần cũng không được hoan nghênh, thậm chí nếu gặp phải người hơi tự phụ, sẽ bị quần lấy đánh nhau một trận.

Nếu không có bản lĩnh gì, lại tùy tiện dùng danh hiệu của Bạch Ngọc Đường, đúng là hết sức nguy hiểm

“Triển Chiêu, em đừng cản, bây giờ Bạch gia phải lập tức đánh hần một trận...”

“Bạch huynh an tâm một chút, chớ nóng, xem trước xem tình hình của họ là thế nào đã.” Thấy Bạch Ngọc Đường nổi giận thật, Triển Chiêu bắt đầu dĩ gờ tay ngăn cản, “Nếu người kia giả danh Bạch Ngọc Đường,

có lẽ có mục đích...”

Bạch Ngọc Đường phiêu qua mặt Triển Chiêu một cái, “Được rồi, trước nghe lời em...”

Chờ chuyện của Triển Chiêu xong, Bạch gia sẽ không bỏ qua cho hai người kia, hai tên đều sẽ có phần, đừng hòng trốn.

Bạch Ngọc Đường tuy đồng ý với Triển Chiêu bỏ qua cho hai tên nọ, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, cò cò lên người Triển Chiêu, chỉ sợ tên Bạch Ngọc Đường giả mạo không biết trời cao đất dày kia nói ra lời nào khiến mình tức giận.

Nếu hắn dám nói xấu quan hệ của mình với Triển Chiêu, đấy mới là chuyện không thể tha thứ, không phải, Triển Chiêu lúc này không hề có quan hệ gì với Bạch Ngọc Đường hắn...

Mà người đang gặp gỡ bên kia cũng không nghĩ nhiều như vậy, Bạch y nhân phe phẩy cây quạt tới trước mặt Phùng Kỳ, giọng nói khinh bạc giống như đã quen, “Phùng Kỳ, thứ đó, có thật đã lấy được không?”

“Dĩ nhiên rồi, chuyện Ngũ gia nói, tiểu nhân làm sao dám không theo?”

Triển Chiêu nghe được người đang bám sát vào y nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu là Ngũ gia thật, đời nào sẽ để loại người như thế tới gần? Muốn giả trang cũng phải giả cho giống chứ...”

Triển Chiêu ngẩn người, cuối cùng khẽ cười một tiếng, “Thì ra Bạch ngũ gia chân chính ở nơi này đây...”

Lúc này, tới phiên Bạch Ngọc Đường bối rối.

Thì ra, Triển Chiêu còn không biết hắn là ai...

Bạch Ngọc Đường nhớ lại nửa năm trước, hắn lúc đó hoàn toàn không biết chuyện gì, chặn đường Triển Chiêu lại, đối phương bất đắc dĩ quan sát hắn từ trên xuống dưới, mới không dám chắc chắn gọi lên một cái tên, “Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu quên Bạch Ngọc Đường một lần lại một lần.

Nhưng chỉ cần y có thể sống tốt, thì Bạch Ngọc Đường cảm thấy, cho dù Triển Chiêu có quên hắn tám lần, mười lần cũng tha thứ được.

Bạch Ngọc Đường cười cười, giơ tay đặt lên vai Triển Chiêu, “Chính là Bạch gia của em!”

Triển Chiêu quan sát người bên cạnh từ trên xuống dưới, “Nghe nói Bạch ngũ gia xưa nay phong lưu thiên hạ, bộ dáng kiêu căng luôn có cây quạt ngọc không rời...”

“Bộ dáng kiêu căng.” Một từ làm tim Bạch Ngọc Đường không thoải mái chút nào, nếu người khác nói thì thôi, Bạch ngũ gia không thêm so đo với lũ lâu la kia, nhưng người nói lời này lại là Triển Chiêu, nên hắn mới vô thức liếc về một cái, “Em nghe ai nói đó?”

“Đại tẩu nói.”

Diệp Thời Tích à....

Bạch Ngọc Đường bấu bới, nữ nhân kia hình như hơi bị ý kiến hắn.

Nếu là do quan hệ với Triển Chiêu, thì năm đó Triển Chiêu “chết” ở trận mạc, nếu thế, người Diệp Thời Tích hận nhất đáng lẽ phải là đương kim Thánh thượng, Bạch Ngọc Đường hắn hình như đâu có làm chuyện gì quá đáng đâu.

Không lẽ là do chuyện hắn cướp đi kiếm tuệ của Triển Chiêu?

Bạch Ngọc Đường còn nhớ rõ, lần đầu tiên Diệp Thời Tích xuất hiện trước mắt hắn, chính là vì kiếm tuệ của Triển Chiêu, lúc đấy hắn đã cho rằng đó là bí mật chỉ hắn mới biết.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ cong lại, “Thôi, đại tẩu nhà em Bạch gia không chọc nổi, tạm thời nhìn tên giả mạo kia rồi cuộc là muốn thứ hại người hại mình đó để làm gì đã...”

Nếu sơ ý chọc tức Diệp Thời Tích, để cô ta giấu Triển Chiêu đi, hắn muốn đi đâu tìm y chứ?

“Bạch gia, ngài muốn thứ này làm gì? Cái này cũng chẳng phải thứ gì tốt, nghe nói chỉ cần sơ ý, sẽ khiến mình mất...” Phùng Kỳ cũng khá tò mò, loại đồ như cổ độc này, thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa tuy hắn chưa từng gặp qua Bạch Ngọc Đường, nhưng từng nghe nói, Bạch Ngọc Đường là người chính đạo, theo đạo lý mà nói sẽ không động tới thứ như vậy...

Bất quá, cái này cũng không thể khẳng định.

Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành si, nói không chừng mấy năm nay, Bạch Ngọc Đường bị cái gì kích thích, cuối cùng mới ra như thế...

“Bạch gia làm việc cũng cần người hỏi tới?” Bạch y nhân kia liếc Phùng Kỳ một cái, tuy tự xưng Bạch Ngọc Đường, đại khái cũng có công nghiên cứu, nhưng cuối cùng vẫn không phải là Bạch Ngọc Đường.

Mắt thấy bọc đồ từ Miêu Cương ở trên tay Phùng Kỳ sắp bị Bạch y nhân cầm đi, Triển Chiêu hơi híp mắt, tay khẽ động.

Chỉ nghe “Vút” một tiếng, chờ tới khi hai người bên kia phục hồi tinh thần lại, cái bao nọ đã bị một con tụ tiễn bằng sắt đánh lên cây liễu, đâm sâu ba tấc, rõ ràng, chủ nhân tụ tiễn kia chính là một cao thủ có nội lực thâm hậu.

Sắc mặt Bạch y nhân trắng bệch.

Có lẽ, hẳn không ngờ, mình lại đụng trúng một người có võ công cao cường như vậy, còn bị bắt tại trận.

Bạch Ngọc Đường chỉ cười khê, tam tuyệt danh chấn giang hồ của Nam hiệp Triển Chiêu: Tụ tiễn, Kiếm thuật, Yến tử phi.

Triển Chiêu mặc dù không còn nội lực thâm sâu như năm ấy, cũng vì thân chứa cổ, không thể tùy tiện dụng võ, nhưng tam tuyệt này của y vẫn tuyệt vời như xưa.

Lúc này, nếu là Bạch Ngọc Đường thật, dĩ nhiên sẽ không lúng túng như thế, Bạch Ngọc Đường chỉ biết hét lớn một tiếng, “Kẻ tới là ai, có giỏi ra đại chiến ba trăm hiệp với Bạch gia gia người.” Sau đó Họa Ảnh xuất võ.

Còn Bạch y nhân chỉ thấy một cái bóng trắng lắc lư, hẳn bị sợ thiếu điều hét văng lên một tiếng, lại thấy một Bạch y nam tử tuấn mỹ tà mị, đứng trước mặt mình, trường kiếm màu bạc trên tay xoay một vòng, tự tiểu phi tiểu, “Nói xem, ngươi là ai?”

“Bạch, Bạch Ngọc... Đường...”

Bạch Ngọc Đường vác Họa Ảnh trên vai, “Vây, gia là ai?”

“Bạch, Bạch mỗ không biết...”

Họa Ảnh mang theo võ gác lên cổ Bạch y nhân, lúc Bạch Ngọc Đường nói tăng thêm chút nội lực, “Người nghe nhé, thanh kiếm trên cổ ngươi, gọi Họa Ảnh.”

Nói xong lời này, sắc mặt Bạch y nhân càng thêm nhợt nhạt.

Sống lẩn lộn trong giang hồ một thời gian, nghe không ít tin đồn về Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên cũng phải nghe tới binh khí của hắn.

Họa Ảnh.

“Người, người là...”

“Ta?” Bạch Ngọc Đường tà ác cười, “Bạch gia đi không thay tên ngồi không đổi họ, Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu lúc này đi thẳng tới chỗ cái bao bị ghim trên cây, thu hồi tụ tiên, từ trong ngực lấy ra bọc vải đã chuẩn bị trước, đem cái bọc đó bọc thêm một lớp, lúc này mới an tâm, ôm lấy nó, sau đó, mới nhìn về phía Phùng Kỳ.

Tên Phùng Kỳ này không sống trong giang hồ quá lâu, ít nhất nếu Triển Chiêu không có ấn tượng, thì phải là mới xuất hiện trong sáu năm nay.

Triển Chiêu cũng không có mấy hảo cảm với Phùng Kỳ, nếu không phải vì hắn, đại tẩu mình sẽ không bị tộc trưởng Miêu tộc hung hăng dạy dỗ một trận, cuối cùng còn ép tẩu ấy mang được thứ này về.

Cổ này ở trong mắt người Miêu am hiểu về cổ, có lẽ sẽ chẳng là gì, mang nó về tới nơi cũng không phải chuyện gì khó quá, nhưng đối với đám người Trung Nguyên không hề biết dù chỉ một chữ, thì đây đúng thực là độc dược chết người, nếu không mang về trước khi bị sử dụng, sợ rằng sẽ dẫn tới sai lầm lớn.

Cổ trùng sẽ sinh sôi, chỉ cần sơ ý, cổ trùng sẽ tràn lan khắp Trung Nguyên, tuyệt đối có thể trở thành một trận ôn dịch cực lớn, sẽ hại chết hàng ngàn người.

Phùng Kỳ thấy Triển Chiêu đột nhiên xuất hiện, một lúc thì có kinh nghiệm, lúc lại chẳng hiểu gì.

Hắn không quen biết Triển Chiêu, mỹ nam tử trên giang hồ cũng không tính là ít, trong đó Bạch Ngọc Đường là danh tiếng vang dội nhất, mạo như xử tử, nhìn một cái là kinh hồng, nhưng Phùng Kỳ nhìn thiếu niên mới xuất hiện, lại không khẳng định được, người này đến tột cùng là ai...

Triển Chiêu không thể tương đương bằng Bạch Ngọc Đường, hắn chỉ nhìn một cái, bắt quá là thanh thanh tú tú, ôn văn nhã nhĩ, nhưng lại hết sức hấp dẫn, càng nhìn càng thấy y rất xinh đẹp, người như vậy, nếu lẫn lộn vào giang hồ, hắn có thật nhiều người đồn đại, nhưng Phùng Kỳ suy nghĩ một hồi lâu, cũng không nghĩ ra cái tên nào phù hợp với y hết.

Trông y tuổi còn chưa lớn, có lẽ mới vào giang hồ đi...

Triển Chiêu mím môi, giống như không biết phải nói gì, cuối cùng thở dài, “Phùng Kỳ, ngươi nên theo Triển mỗi một chuyến, cái bọc này đã bọc cổ trùng quá lâu, dính độc rồi, nếu ngươi còn để mặc nó nhập vào phế phủ, chỉ sợ không tới nửa năm sẽ phải chết, tranh thủ lúc này, độc còn chưa sâu, có lẽ còn cứu được ngươi một mạng...”

Y tự xưng Triển mỗ?

Phùng Kỳ chợt nhớ tới một người đã thành truyền thuyết, cẩn thận ngẫm lại cũng thấy không thể nào, làm gì có chuyện người chết sống lại? Hơn nữa tuổi tác cũng không hợp...

“Bớt hù nhau, cho dù có trúng độc thật, thì tìm đại phu là được...”

Triển Chiêu lắc đầu, “Cổ độc không phải độc, đại phu bình thường chỉ sợ không nhìn ra, nếu người còn tiếc mạng sống, thì nghe lời Triển mỗ, nếu người muốn chết, vậy Triển mỗ cũng không khuyên người nữa, có điều...”

“Có điều gì...”

“Tính khí chủ nhân cổ độc này, khụ, tính cách nàng không quá tốt, có thể nhờ nàng cứu mạng cho người hay không, còn chưa chắc, dù sao nàng cũng vốn ghét nam nhân...”

Diệp Thời Tích đúng là ghét đàn ông, lần đầu gặp mặt Bạch Ngọc Đường, cũng mở mồm ra là chửi.

“Lão tử mới không tin, làm gì có thứ nào lợi hại như thế...” Phùng Kỳ liếc mắt lắc đầu, “Các người dám phá buổi làm ăn này của lão tử, cứ chờ đấy, lão tử sớm muộn gì cũng cho các người biết tay...”

Bạch Ngọc Đường dạy dỗ xong kẻ mạo danh rồi, mới tiến tới bên cạnh Triển Chiêu, đứng lúc nhìn bóng lưng Phùng Kỳ đi mất, “Sao vậy Miêu nhi, em không đuổi theo à?”

“Đuổi theo làm gì?”

“Hắn trúng cổ độc đó...”

“Thứ hắn trúng không thể gọi cổ độc được, trong người hắn cũng không có cổ trùng, vì vậy sẽ không lây bệnh đâu, không sao...”

“Nhưng hắn trúng độc a, không cần mang hắn đi chữa trị à?”

Ánh mắt Triển Chiêu tối lại, thở dài, “Hắn không muốn sống thì Triển mỗ hà khổ phải cứu hắn? Huống chi, cho dù Triển mỗ mang hắn trở về, đại tẩu chưa chắc sẽ đồng ý cứu hắn, ít nhất cũng không dễ dàng cứu, dù sao, vụ này, đều do hắn gây ra...”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa mũi, có chút chột dạ.

Thật ra, Bạch gia cũng được tính là thủ phạm nhỉ, nếu không phải hắn xông vào Miêu trại, cũng sẽ không để tên kia đục nước béo cò...

Triển Chiêu đi mấy bước, thấy Bạch Ngọc Đường không đuổi theo, giống như đang trầm tư gì đó, không hiểu, “Bạch huynh, huynh không theo về sao?”

Bạch Ngọc Đường ngăn người.

Triển Chiêu đang yêu cầu hắn đi chung ư?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường hờ hững đuổi theo, sóng vai với Triển Chiêu mà đi, chỉ cảm thấy trong tim, trong đầu mình, có một con chuột bạch nho nhỏ đang nhảy điệu Ba Tư.

(Ý chú là thể loại lắc mông lắc đùi đó hả =)))))))))))))

22. Quyển 2 - Chương 9: Man Thiên Quá Hải (9)

Lão bất tử họ Trữ kia...

Lúc Bạch Ngọc Đường theo Triển Chiêu về khách sạn Triển Chiêu tạm cư, thì nghe được cuộc đối thoại của Trữ Tư với Triển Lâm, trong đầu chợt khó chịu, trong tối âm thầm mắng một câu.

Mục đích Triển Lâm tới Tô Châu, có lẽ không phải vì tụ hội võ lâm của tên Trữ Tư này chẳng qua đúng lúc đợt làm ăn của mình tới Tô Châu, hoặc chỉ đơn giản là theo ái thê mình, tới tìm về cái bình cổ trùng bị mất, dù sao, hắn với tên Trữ Tư này một chút cũng không có quan hệ, chẳng qua, có kẻ tự mình đa tình.

“Triển lão bản lần này tới Tô Châu, có chuyện quan trọng gì sao? Nếu rảnh rồi, có thể tới phủ lão phu một chút...”

Triển Lâm không lập tức trả lời, mà phải chờ một lúc lâu, có lẽ đang bận nghĩ xem lão gia trước mắt là người nào, “Các hạ là...”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy ngây ngốc.

Triển Lâm là người làm ăn, Trữ Tư cũng là người làm ăn, trên lý thuyết, Triển Lâm hẳn cũng có chút quen biết Trữ Tư mới đúng chứ, sao hắn nghĩ lâu như vậy rồi, lại chỉ thốt ra một câu như vậy?

Triển Chiêu giống như nhìn thấu nghi vấn của Bạch Ngọc Đường, bĩu môi, “Đại ca trước giờ không nhớ được mặt người, ngoài người nhà, cũng chỉ nhớ được mấy người làm ăn quen mặt thôi, còn người khác, phần lớn đều phải nhờ Trung bá với đại tẩu...”

Bạch Ngọc Đường co quắp khóe miệng, “Vậy tại sao hần còn chưa gặp Bạch gia, đã nhớ Bạch gia chứ?”

Hần cũng không quên, nửa năm trước, là bản thân Triển Lâm tới đây cảnh cáo hần.

“Ủm? Cái này chắc đại khái là do, huynh ấy cảm thấy huynh là người phải nhớ đi...” Triển Chiêu thờ ơ, “Đại ca rất lười, nếu là người không có mấy quan hệ với huynh ấy, huynh ấy chắc chắn không thèm nhớ, có lẽ Bạch huynh đã làm gì chọc tới huynh ấy rồi...”

Bạch Ngọc Đường cười khan hai tiếng.

Còn không phải sao? Mình đang tìm kẻ ôm em trai bảo bối của hần đi mất, hần có thể không tức ư?

Người Triển Lâm nhớ, là những người hần cảm thấy đáng để nhớ, ví dụ như Triển Chiêu, là em trai bảo bối của hần từ khi còn nhỏ, tỷ như Diệp Thời Tích, đó là vợ của hần, hần cùng nàng trải qua khoảng thời gian hoạn nạn, nàng giúp hần đặt xuống cừu hận từ nhỏ tới lớn, tỷ như Triển Ký, đó là hài tử của hần với nàng, lại tỷ như, vợ chồng Triển Trung, họ ở Triển gia mấy năm, lúc nào cũng trung thành, làm Triển Lâm không chỉ một lần cảm động.

Về phần những kẻ như Trữ Tư, Triển Lâm đều không buồn ghi nhớ.

Bạch Ngọc Đường nhớ, tứ ca mình thường nhắc tới Triển Lâm, quan hệ giống như vô cùng tốt, nhưng Triển gia cũng từng có mâu thuẫn với Hãm Không đảo, Bạch Ngọc Đường nhớ khoảng thời gian mình không cam lòng với danh hiệu “Ngự Miêu” mà lên Biện Lương tìm Triển Chiêu tính sổ.

Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười, cái tên Triển Lâm này có lúc là một người thất thường, hần muốn ra mặt giúp em trai còn phải dính lứu tới quan hệ hai nhà, nhưng cách này của Triển Lâm đúng là rất thành công.

Vì thế, Bạch Ngọc Đường bị buộc cầm rượu nửa năm.

Người trong nhà hình như cũng không ngờ đối phương sẽ phản ứng như vậy, thân ảnh rõ ràng khựng lại một chút, mới nói tiếp, chẳng qua không còn sốt sắng như trước: “Triển lão bản thật là quý nhân hay quên, ở Tô Châu, Trữ gia cũng được xem như danh gia vọng tộc.”

“Triển mỗ là người Thường Châu.”

Trữ Tư hiển nhiên đã hơi giận, lão thấy vị trước mặt mình có chút không biết điều, mình đã có ý tốt đến mời, đối phương lại cư xử với mình như thế, đúng là bực bội:

“Triển lão bản thể mà an tâm, Trữ gia xem như có chút thế lực ở Tô Châu, nếu muốn người Triển gia không có đất đặt chân lên Tô Châu, cũng không phải chuyện gì khó khăn lắm...”

Bạch Ngọc Đường lại nhú chặt chân mày, lão Trữ Tư này hình như đặc biệt thích uy hiếp người, với hắn cũng vậy, với Triển Lâm cũng vậy.

Mà bên kia, Triển Lâm thế nhưng không vội, ngược lại còn cảm thấy hơi buồn cười, “Trữ lão bản cho là mình có thể không chế bao nhiêu người? Máy chỗ thị phường tiểu phiến cũng thôi, mà những người có bản lĩnh, thực lực, lão tưởng họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời? Trữ lão bản, ông sống cũng nhiều năm vậy rồi, cả những chuyện này cũng không rõ, khó cho ông có thể luồn lách tới tận bây giờ, Trữ lão bản này, sản nghiệp tổ thượng đã bị ông đánh mất bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt, thì ra lão Trữ Tư này cũng chỉ dựa vào tổ nghiệp a, đám thị phường đem truyện lão ấy truyền đi như vậy, còn tưởng lão thật có chút bản lĩnh nha...

Lão nhân trong nhà dường như hơi sững sốt, khựng lại một lúc lâu, mới nghe có chút cắn răng nghiêng lợi: “Triển Lâm, ngươi đừng để lòng tốt bị phí hoài...”

“Trữ lão bản, ông cứ nói thẳng ra đi, ông tới tìm Triển mỗ để làm gì, Triển mỗ không rảnh ngồi đây nói chuyện vớ vẩn nữa...” Lời của Triển Lâm rất thẳng thắn, “Nếu ông không muốn nói, thì mau về đi thôi, đừng để phu nhân chờ lâu nóng nảy...”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi.

Triển Lâm cần gì nề mặt lão như thế, cái tên già không đứng đắn này làm gì có lòng để ý tới “phu nhân” chờ lão quá lâu? Lão cũng không phải loại người để ý chuyện cả đời chính là cả đời như Triển Lâm, cũng không giống Bạch Ngọc Đường tuy là cha mẹ môi chúc nhưng đối xử với người ta cũng là thật lòng thật dạ, giờ cũng không biết trong nhà lão có tới bao nhiêu “Phu nhân” đây...

“Vậy, Triển lão bản, chúng ta minh nhân bất thuyết ám thoại, cậu hắn đã nhận được thiệp mời rồi đi?”

“Thiệp mời?” Triển Lâm như thể không biết, còn hỏi một câu, “Thời Tích, nàng có nhận được không?”

Lúc này mới nghe thấy một giọng nữ trong trẻo, “Thiệp mời? Là tấm giấy đỏ? Chàng để thiệp xử lý, nên thiệp cho Ký nhi chơi rồi...”

“Ký nhi, Ký nhi, đừng ngủ, chờ nhị thúc về nào...” Diệp Thời Tích đang gọi đứa bé sắp ngủ dậy, “Giấy hồng mẹ cho con chơi con để đâu rồi? Có nhớ rõ không?”

“Giấy hồng?” Lần này là giọng tiểu hài nhi có chút lười biếng ngây thơ, “Tiểu Thanh lúc đó trông có vẻ đói bụng lắm, nên Ký nhi cầm giấy hồng dứt tiểu Thanh a...”

Còn chưa nói xong nữ nhân đã hét hồn hét lên, làm Bạch Ngọc Đường đang đứng ngoài cửa cũng bị sợ, “Ký nhi, sao con có thể cho tiểu Thanh ăn bậy bạ như vậy? Ai mà biết cái lũ người ngoài tiền ra cái gì cũng thiếu, thiếu nhất là lòng dạ kia dùng cái gì viết chữ a, biết đâu là cái gì độc dịch, thi thủy thì sao, tiểu

Thanh sẽ bị bệnh...”

Bạch Ngọc Đường giơ tay chọt chọt Triển Chiêu bên cạnh, “Miêu nhi, tiểu Thanh là cái gì?”

Trông có vẻ rất quan trọng với Diệp Thời Tích...

“Trúc Diệp Thanh.” Triển Chiêu giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cười có chút ám muội, “Bình thường nó ăn chuột.”

Bạch Ngọc Đường giật giật khóe mắt, Triển Chiêu vậy mà còn nhớ danh hiệu trên giang hồ của Bạch Ngọc Đường là Cẩm Mao Thủ, “Nhà em cất rượu bằng chuột?”

“Rượu gì, Bạch huynh, ngoài rượu ra trong đầu huynh còn cái gì hử? Tiểu Thanh là rắn.”

Bạch Ngọc Đường khinh bỉ, tiếp tục ở trên vai Triển Chiêu, nhòm qua cái lỗ nhìn vào trong nhà.

Ngoài rượu ra Bạch gia còn nhớ cái gì? Dĩ nhiên là Triển Chiêu.

Bất quá, nghĩ kỹ một chút, hình như Diệp Thời Tích đúng là có nuôi con gì, nữ nhân Miêu Cương có khác, nuôi thú cũng kỳ quái, cái thứ người ta nghĩ cũng không muốn nghĩ, gặp là thét rú lên, giờ kiểm chém, cô ta lại mang đi nuôi...

Triển Chiêu hình như nhìn hiểu thần sắc của Bạch Ngọc Đường, bĩu môi, “Tiểu Thanh rất ngoan.”

Bạch Ngọc Đường hình như cũng không quá hứng thú với con rắn hằn không quen cũng không biết đó, “Miêu nhi, em nói chúng ta có nên vào không? Lão Trữ trông qua như còn nhiều điều muốn nói, nhưng lại chẳng chịu nói...”

Triển Chiêu lắc đầu, “Tạm thời không nên, chờ đại ca đại tẩu xử lý xong rồi tính, huống gì, lấy sức của đại ca, chắc chắn đã biết chúng ta ở đây.”

Đây là sự thật, võ công Triển Lâm cao, có lẽ không thể so với Bạch Ngọc Đường, dù sao hắn cũng phải để ý tới chuyện kinh doanh của mình, không thể ngày ngày tập võ, nhưng cũng đủ có danh xưng, hai người họ đứng ở đây còn nói nhiều như vậy, có lẽ Triển Lâm đều sẽ nghe được hết, chẳng qua là vương Trữ Tư, nên hắn mới không để ý tới bên đó được...

Có điều, cái tên Trữ Tư nọ nhất định sẽ không biết rằng ở đây còn hai người đang quan sát bộ dáng khó coi của lão, hơn nữa, trong đó còn có một Bạch Ngọc Đường trước đó từng khiến lão mất mặt.

Bạch Ngọc Đường từ trong lỗ nhỏ nhìn qua, tuy tầm mắt không quá rộng rãi, nhưng muốn thấy được

khuôn mặt xấu xí, toàn là nếp nhăn của Trữ Tư kia cũng vẫn dư sức.

“Chắc chắc, khuôn mặt lão Trữ Tư này, hẳn là không phí...”

“Bạch huynh có quen biết với Trữ lão bản sao?” Triển Chiêu không muốn bình luận người mình không quen biết, cũng không kiên trì đi chế giễu Trữ Tư như Bạch Ngọc Đường, chẳng qua chỉ dựa lên khung cửa sổ, không giành cướp cái lỗ nhỏ với Bạch Ngọc Đường.

“Cũng không phải đại sự gì, nếu lão ta thật chọc giận Bạch gia, thì đã không thể sống tới tìm đại ca em được.” Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn vào trong nha, hai người này đặt chung một chỗ, đúng là một trời một vực, bất kể là tướng mạo hay là phong độ, “Mèo con, em nói lão ấy tới tìm đại ca em, là vì chuyện gì chứ?”

Triển Chiêu trầm tư một lát, “Triển mỗ nghe nói, Trữ viên ngoại ở Tô Châu muốn tổ chức một đại hội gì đó, mời rất nhiều nhân sĩ võ lâm tham gia, chiến lợi phẩm là một binh khí rất trân quý, có lẽ ông ấy muốn mời đại ca tới tham gia đi? Nhưng mà, người này trông không hiểu biết lắm, đồ đại ca muốn không phải vật phạm, ông ấy dĩ nhiên không có được.”

“Trữ lão bản, Triển mỗ cũng nên thật lòng với ông đi.” Bên trong, Triển Lâm hình như cũng không còn sự nhẫn nại cho người trước mặt nữa, thôi thì nói thẳng ra cho rồi, “Triển mỗ đại khái đã biết mục tiêu của ông, hơn nữa, nói thật, Triển mỗ bây giờ quả là đang tìm một thanh binh khí, nhưng, ông không phải người trong võ lâm, có lẽ ông từng thu gom được không ít binh khí trông lợi hại, nhưng, ông tưởng thần binh sắc bén thật sự là thứ có thể đơn giản thu thập sao? Mấy thứ trong tay ông, cùng lắm là trông không tệ mà thôi, thứ Triển mỗ cần, là một thanh bảo kiếm có thể so sánh với Cự Khuyết...”

Bạch Ngọc Đường bây giờ mới thật sững sốt.

Không lẽ, mục đích của Triển Lâm với hắn là như nhau?

“Ồ? Triển lão bản muốn bảo kiếm?” Trữ Tư giống như tìm thấy điểm chính, sắc mặt tái nhợt vừa nãy lại hồng hào lên, “Có lẽ Triển lão bản không biết, vài ngày trước, lão phu vừa bỏ một số tiền lớn mua một thanh bảo kiếm, lão phu đã tự thân thử, thật chém sắt như chém bùn...”

Triển Lâm chỉ cười một tiếng, “Trữ lão bản, ông tỉnh lại đi, nếu là bảo kiếm Triển mỗ muốn, chỉ bằng ông, bảo đảm không chế ngự được, đừng nói chém sắt như chém bùn, không chém lộn ông cũng là tốt lắm...”

Sắc mặt Trữ Tư chớp mắt tối sầm.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đúng rồi, cái người tay trói gà không chặt như Trữ Tư, nhất định sẽ không chế ngự được kiếm, mà nếu là kiếm hắn chế ngự được, vậy khẳng định không phải kiếm tốt gì.

Triển Chiêu nghe tới đây, chân mày nhăn lại, cuối cùng vẫn nhịn không được, bước lên một bước, đẩy cửa ra, “Ca....”

Bạch Ngọc Đường vẫn đứng ngoài cửa, nhìn vào trong.

Hắn rõ ràng nhìn thấy trong mắt Trữ Tư có một loại thần sắc có thể gọi là “vui vẻ”, lập tức cắn răng nghiêng lợi.

Cái lão bất tử già không nên nét này, lại dám lộ ra bộ dáng đó với Miêu nhi, lão không muốn sống sao? Muốn?

À, không muốn hả, được, Ngũ gia thành toàn lão!

23. Quyển 2 - Chương 10: Man Thiên Quá Hải (10)

Triển Lâm hơi híp mắt, bối rối nhìn cánh cửa bị Triển Chiêu đột ngột mở ra, chỉ có thể thở dài, “Tiểu Chiêu, chuyện này đại ca tự biết phân tặc, đệ tạm thời không cần quan tâm nhiều...”

“Ca, mặc dù em không rõ hai năm trước đã xảy ra chuyện gì khiến Cự Khuyết gãy, nhưng, em cũng không phải người có thể bị ai khống chế cũng được, cho dù không có kiếm cũng có sao đâu, hơn nữa, kiếm như Cự Khuyết làm sao có thể tùy ý tìm là có được?” Triển Chiêu rút cuộc dời xuống tầm mắt, nhìn qua trông thật bất đắc dĩ, “Huống chi, đại ca huynh vốn bận bịu như thế, làm sao có thể để huynh phân tâm vì em được?”

Ngoài cửa Bạch Ngọc Đường cười tự tại.

Chính là nói, chuyện này giao cho Bạch gia gia là được rồi, không nhọc Triển đại thiếu gia phí tâm.

Nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường cũng bước ra, tới trước Triển Chiêu, sắc mặt tự tiểu phi tiểu, “Triển thiếu gia, đã lâu không gặp a...”

Bạch Ngọc Đường thấy tình huống hiện tại của Triển Lâm, có lẽ không biết đầu mối trên tay mình, cho nên cười càng thêm vui vẻ.

Thanh kiếm này chính là nguyên nhân quan trọng để quan hệ của mình với Triển Chiêu tiến thêm một bước, tại sao lại muốn đem đầu mối này nói với Triển Lâm? Đây là cơ hội hiếm có khó tìm a...

Triển Lâm từ khi thấy Bạch Ngọc Đường xuất hiện trước mắt mình, sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi.

Mặc dù hắn đã sớm biết Bạch Ngọc Đường với em trai bảo bối của mình đang núp ngoài cửa, cũng nghe được rất rõ lời của hai đứa, nhưng khi cái tên mặc bạch y trường dương xuất hiện trước mặt hắn, trong lòng hắn vẫn không quá thoải mái.

Con chuột bạch này nhìn sao cũng thấy như đang gây sự với mình chứ, hẳn chính là nhìn thế nào cũng không vừa mắt cái con chuột này!

Triển Chiêu hơi bối rối, y cảm nhận được sát khí giữa Bạch Ngọc Đường với đại ca mình.

Nhưng, không phải họ quen nhau sao?

“À, đúng rồi, Triển đại công tử, đại ca ta tình cờ ra đường lấy được một món, bảo ta nếu tìm thấy người thì giao cho người!” Dứt lời cũng không để ý tới mặt mũi khó chịu của Triển Lâm, móc ra một khối bạch ngọc thuần mỹ, ném tới, “Nghe nói quạt ngọc của người bị gãy, đại ca lại tình cờ có được món này, khối ngọc này rất tốt, về phần mài dũa, nghe nói người của người khá hiểu biết cho nên, cũng không động tới làm gì.”

Triển gia Thường Châu, làm buôn ngọc cùng lá trà.

Triển Lâm liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nhận bạch ngọc, ngón cái nhẹ nhàng miết trên ngọc hai cái, thản nhiên gật đầu, “Đúng là ngọc tốt, thay ta cảm ơn Cẩm Đường.”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, Triển Lâm với đại ca, hình như quen thân lắm vậy —

Bất quá, nghĩ lại cũng đúng, phu thê Triển Lâm cứu đại ca mình một mạng, vậy đại ca mình thân với họ cũng là lẽ thường, bất quá, nếu chỉ dựa vào một tầng quan hệ này để bắt Bạch Ngọc Đường hẳn buông Triển Chiêu ra, chỉ là vọng tưởng.

Còn bên kia, Trữ Tư bị Triển Lâm với Bạch Ngọc Đường quên lãng tới tận chân trời nào đang cau mày, chăm chú nhìn Triển Chiêu đang không biết xử lý quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường với đại ca mình, nghĩ ngợi cái gì.

Trên vấn đề làm ăn, cũng biết những kẻ trẻ tuổi đồng trang lứa, xuất sắc nhất, là những kẻ cứng chiều đệ đệ nhất.

Bạch Cẩm Đường là vậy, Tương Bình là vậy, Triển Lâm cũng là vậy.

Mà Triển Lâm có thể nói là người quá đáng nhất trong số đó, bảo vệ em trai mình tới mức quá đáng, thậm chí còn không muốn người ta biết đệ đệ mình là ai, vốn cứ tưởng đệ đệ hẳn không biết võ, chỉ sợ kéo ái đệ của mình vào đồng lằng nhằng này, không ngờ...

Đệ đệ khiến Triển Lâm yêu thương như bảo bối, lại là vũ nhân dụng kiếm.

Nếu đã là vũ nhân, vậy chắc không còn gì lo lắng rồi? Trữ Tư có chút mơ hồ không hiểu.

Bất quá, sao cũng được, xem như đã bắt được chuỗi của Triển Lâm...

Trữ Tư âm thầm híp mắt, quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới, vóc người Triển gia rất đẹp, Triển Lâm cũng thế, trên thương trường bao nhiêu người muốn đưa khuê nữ của mình gả cho hắn, đáng tiếc, Triển Lâm đối với phu nhân trẻ trung xinh đẹp nhà mình tuyệt đối trung thành, từ không trêu hoa ghẹo nguyệt, hưởng chi, con trai hắn chỉ mới ra đời không lâu...

Đang lúc suy nghĩ lung tung, Trữ Tư chợt thấy bên tay trái có gì dính dính...

Dính dính, lạnh băng...

Liếc qua một cái, cuối cùng sợ tới mức thét văng lên...

Chỉ thấy một con rắn màu phi thủy bám lấy tay lão, thỉnh thoảng khè ra lưỡi rắn, ánh mắt vàng kim như thể vừa lưỡi biếng, vừa khinh thường.

“Tiểu Thanh, tới đây, không được dọa người...” Triển Chiêu đúng là không thể nhìn được, khoát tay, gọi con rắn phi thủy sang, hướng vào trong nhà hồi, “Đại tẩu, tiểu Thanh không phải đói bụng chứ?”

“Không đâu, tẩu mới cho nó ăn mà.” Bên kia, một mỹ phụ mặc váy lụa màu tím, bế đứa bé trông qua có vẻ hơi khó chịu đi ra, “Ừ, có lẽ tiểu Thanh nhìn ra tên kia không phải người tốt gì, đệ cũng biết nó vốn sinh ở Quý Châu, ít nhiều gì cũng có chút linh tính...”

Giống như người thấy hơi thở chủ nhân dần đậm thêm, tiểu Thanh từ người Triển Chiêu trượt xuống, trườn về phía mỹ phụ nọ.

“Người, các người... lại mang theo thứ này...”

Nữ nhân nhìn Trữ Tư giễu cợt, cười, “A, tiểu Thanh còn có ích hơn lão nhiều lắm, có điều lão cứ an tâm, người giống như lão, mang đi đút tiểu Thanh, ta còn sợ nó bị đau bụng...”

Rắn màu xanh leo lên cổ tay nữ nhân, nữ nhân vẫn tự nhiên cười, còn giơ tay lên quan sát con rắn thật kỹ, hoàn toàn không cảm thấy dọa sợ người ngoài.

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng giống như đã thành quen của nữ nhân trước mắt, quan trọng nhất là, tay kia của nàng còn ôm đứa trẻ, nếu sợ ỷ để bị cắn thì làm sao?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ký nhi đã quen với tiểu Thanh rồi, sẽ không bị cắn đâu, bất quá Bạch huynh không nên tùy tiện chạm vào tiểu Thanh, dù sao nó vẫn là rắn độc, bình thường lúc đói tiểu Thanh cũng sẽ tự đi tìm chuột để ăn.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, giơ tay ôm bả vai Triển Chiêu, “Sợ gì, không phải em quen với nó sao, Bạch gia chỉ cầm bám lấy em, lâu rồi sẽ dính mùi của em, con rắn kia ngửi được, sẽ không cắn Bạch gia nữa rồi...”

Nói thật, nếu bảo muốn sớm dính được mùi Triển Chiêu vào người...

Bạch Ngũ gia nghĩ rồi có chút vui vui.

Diệp Thời Tích đẩy Triển Ký vào trong lòng Triển Chiêu, sau đó giơ Trúc Diệp Thanh này giờ vẫn hay khê lười ra trước mặt Trữ Tư, lão nhân gia không chịu nổi kích thích, sớm bị dọa xụi lơ trên đất, chẳng qua Diệp Thời Tích giống như không thèm để ý tới lão nhân gia lắm, “Trữ lão bản, chuyện ông nói với chồng ta ta cũng nghe gần hết rồi, rốt cuộc trong lòng ông đang tính toán cái gì, ta chỉ là một giới nữ lưu cũng lười nghĩ, bất quá, ta tạm nói trước cho ông hiểu thế này, nếu ông dám làm ra hành động kỳ quái gì với Triển gia, ta chắc chắn sẽ không tha cho ông, dù sao, những kẻ ta muốn báo thù không ít, thêm một cũng chẳng là bao, so với những kẻ có quyền thế nọ, ông lại là cái gì chứ...”

“Thời Tích...” Triển Lâm nghe tới đây, cuối cùng nhú mào, cắt lời nàng.

Nữ nhân quay lại, nhìn chồng mình cười khanh khách, “Đừng lo, thiếp biết nặng nhẹ, chỉ là có vài chuyện...”

Có vài chuyện, không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nữ nhân Miêu cương dám yêu dám hận, cũng biết báo đáp ân nghĩa, so với nhiều người Trung Nguyên nhìn thì sạch sẽ nhưng thật ra bên trong che dấu toàn những âm mưu xấu xa không tả nổi, thì còn chân chất hơn nhiều lắm.

Triển Lâm biết phu nhân mình là một người kiên trì, hẳn cũng không muốn theo nàng hỏi chuyện đã qua, chỉ cầu hiện tại được bình an là đủ.

Về phần Trữ Tư, lão nuốt nước bọt, “Con, con rắn này có độc...”

Diệp Thời Tích cười thản nhiên, “Dĩ nhiên sẽ có, tuy không nguy hiểm tới tánh mạng, nhưng cũng không quá dễ chịu, để người ta tê liệt cũng là chuyện thường thôi.”

“Sao, sao có thể nuôi rắn độc chứ? Con ả độc nữ này...”

Trữ Tư còn chưa dứt lời, đã thấy Triển Lâm lạnh mặt, “Trữ Lão bản rốt cuộc muốn gì? Chuyện nhà ta nuôi rắn, ông có quyền gì mà hỏi tới? Còn dám thuyết tam đạo tứ với phu nhân của ta sao?”

Trữ Tư đánh không lại, cắm đầu chạy mất, trông đến là chật vật.

Bạch Ngọc Đường tận mắt thấy Triển Lâm thay đổi, cười một tiếng.

Người như Triển Lâm, đúng là không quen chuyện đời, nếu không phải chuyện dính líu tới người quen của hắn, có lẽ hắn sẽ không bao giờ thay đổi sắc mặt mình, vẫn luôn là bộ dáng thản nhiên, cho dù là trong “Tang lễ” của Triển Chiêu năm đó, cũng hết sức thong thả.

Bất quá nhớ lại, Triển Lâm hẳn đã biết Triển Chiêu không có chết, chẳng qua Triển Chiêu vẫn còn lâm trọng bệnh, thân là huynh trưởng, hắn là tức quá, liền chạy tới Biện Lương, trong ngày đặc biệt ấy, xuất hiện trước mặt Hoàng đế gây sự.

Cẩn thận hồi tưởng, trong tang lễ năm đó, hình như Triển Lâm có nói, “Giang sơn Triệu gia hại đệ đệ duy nhất của ta”, chứ không có bảo là hại chết...

“Bạch huynh, huynh sao vậy?” Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn còn cười vui vẻ, Triển Chiêu trợn mắt nhìn, có hơi nghi ngờ.

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ dán sát người lên Triển Chiêu, còn giơ tay捏 má của đứa bé trong lòng y, “Ta nói, ca ca em xem ra thật yêu thương em...”

“Dĩ nhiên rồi...”

Có điều, lời Triển Chiêu nói còn chưa dứt, tay Bạch Ngọc Đường đã bị tiểu hài nhi đẩy ra, “Người xấu, Nhị thúc đừng nói chuyện với hắn.” Vừa nói, tiểu hài nhi còn muốn kéo khuôn mặt Triển Chiêu đang mơ màng nhìn Bạch Ngọc Đường về phía nó, “Nhị thúc, đừng nhìn tên bại hoại đó!”

Triển Chiêu không hiểu lý do lắm, “Bạch huynh, sao huynh lại chọc tới Ký nhi vậy? Không đúng, huynh chưa từng gặp nó mới đúng chứ...”

Bạch Ngọc Đường cũng không rõ, tuy hắn biết mình từng gặp thằng nhóc này, nửa năm trước sau khi hắn với Triển Chiêu gặp lại nhau, hắn nhớ rõ, thằng nhóc này khi ấy đã hết sức ghét mình rồi, chẳng qua tới giờ vẫn không hiểu nổi nguyên nhân, vậy nên chỉ có thể chọn im, “Tiểu quý, Bạch gia chưa hề gặp mặt mày, lúc nào trên chọc đến mày đây?”

Vẫn còn vọng tưởng chấm dứt quan hệ của mình với Miêu nhi à, không thể chịu được nữa!

“Mẹ nói, nam nhân mặc bạch y đều là người xấu, đặc biệt thích chọn những người xinh đẹp cướp đi mất, Nhị thúc tốt như vậy, Ký nhi mới không để y bị người xấu cướp mất.” Tiểu hài nhi phùng má, cổ chấp kéo mặt Triển Chiêu về phía mình, “Nhị thúc, đừng nhìn hắn, hắn là người xấu!”

Hắn là người xấu...

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, lại không thể tức giận một đứa trẻ, dĩ nhiên càng không thể giận Triển Chiêu, chỉ có thể dùng cặp mắt hoa đào trừng Diệp Thời Tích vẫn còn đang giơ cao con rắn.

Lại thấy đối phương không chịu yếu thế, trừng về.

Trừng cái gì mà trừng, lão nương nói sai chắc, coi chừng lão nương sai tiểu Thanh cắn người, tiểu Thanh thích ăn nhất chính là tiểu bạch thử nhá.

24. Quyển 2 - Chương 11: Man Thiên Quá Hải (11)

Trữ Tư một đường chạy về Trữ gia, luôn cảm thấy trong đầu nghẹn, nhưng không thể nào phát tiết ra được.

Chuyện nào cũng không thuận.

Trữ Tư cẩn thận nghĩ lại, kể từ lần nhân sĩ võ lâm tụ hội lại xong, không phải, chính xác là từ khi tên Bạch Ngọc Đường kia xuất hiện, chuyện gì của mình cũng bắt đầu không thuận, chỉ có thể thở dài, trên giang hồ, không phải người nào cũng là người hành hiệp trượng nghĩa, cũng có vô số kẻ tự cho là phải.

Danh hiệu Bạch Ngọc Đường tuy vang, nhưng hắn cũng chỉ là một gã thanh niên đầu 2, có thể lợi hại tới mức nào? Nghe nói, mấy thứ nội công tâm pháp gì đó cũng phải qua tích lũy hàng hăm hàng tháng, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu chỉ là một lũ 20 mười ba mươi tuổi, có thể tích lũy được tới đâu?

Cho dù bọn chúng có là kỳ tài luyện võ, nhưng chỉ dựa vào hai người mà muốn chống lại một đám giang hồ, thì làm sao mà được?

Càng nghĩ càng thấy, chúng cũng chỉ hù dọa được những người không có võ công như mình mà thôi, Trữ Tư cũng bắt đầu cảm thấy khinh thường Triển Lâm với Bạch Ngọc Đường, ngược lại cô ả nuôi rắn độc kia trông phát khiếp, con rắn nọ nhìn có vẻ rất độc, cả vảy của nó trông cũng độc nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, bảo bối đệ đệ của Triển Lâm gọi là gì nhỉ, đứa bé này trông thật thơm ngon, nhìn qua thấy cũng ôn hòa, có lẽ...

Trữ Tư bước vào sường phòng của nữ nhi mình, muốn cùng nó nói chuyện mấy hôm nay gặp, vậy mà còn chưa tới gần khuê phòng của bảo bối, đã sớm nghe thấy tiếng đồ sứ rơi xuống đất, nghe “choang” một tiếng, cùng với tiếng mắng chửi đầy giận dữ của con, chỉ có thể lắc đầu.

Không biết lại ai chọc tới nó, thật là, tuy nói tánh khí con gái mình không phải quá tốt, nhưng nếu không có nhiều lũ hạ nhân không biết trời cao đất dày như thế, có lẽ tính khí của nó cũng không nóng nảy mọi lúc thế này.

Nhưng, trong nhà lại không thể không có lũ hạ nhân, đã từng đổi một nhóm lại một nhóm, cũng không thấy chuyển biến gì.

Chỉ có thể phát tay bảo đám hạ nhân kia lui xuống, một mình đi đối mặt với nữ nhi đang tức giận, “Liên nhi, con cần gì phải như thế, bọn chúng không lành lợi, thì mắng được rồi, sao cứ phải để mình khó chịu làm chi?”

“Cha, cha nhìn chúng đi, không bao giờ để con vào trong mắt, dám ở trước mắt con dă tình mạ tiểu kìa...”

“Nói vậy, thật là quá đáng...” Trữ Tư cau mày, bất quá không cau được bao lâu đã giãn ra, hoặc giả là nhớ lại thái độ của chính mình. “Thôi, bọn chúng cũng toàn là tiểu cô nương tiểu tử lớn rồi, vậy cũng bình thường, chắc không để ý thấy con mà thôi, đừng giận nữa, a...”

Con gái Trữ Liên lại quệt mồm, “Cha, con không thích, bọn chúng...”

“Đừng giận, đừng giận, chúng ta đã đổi bao nhiêu nhóm hạ nhân rồi, cứ tiếp tục thế này sẽ không còn ai muốn tới nhà chúng ta làm việc nữa, chúng ta sẽ phải nhịn đói đó, nghe lời.” Rốt cuộc vẫn là con mình, thái độ của Trữ Tư đối với nàng tốt hơn rất nhiều, rất nhiều người khác.” Cha nói cho con biết nha, hôm nay cha gặp một thiêu niên hết sức dễ nhìn, cũng có chút võ nghệ hộ thân, nếu con...”

Nhưng, lời Trữ Tư còn chưa hết, đã thấy Trữ Liên đỏ mặt lắc đầu, “Không chịu, không chịu, cha, người thanh niên lần trước tới tìm cha đã tuần lăm rồi, cần gì tìm người khác...”

Trữ Tư bối rối, “Ý con là, Bạch Ngọc Đường? Không được, không được, nếu theo hấn, con thế nào cũng phải chịu thiệt, con thấy nó dám uy hiếp cả cha không...”

“Phụ thân, người sợ cái gì, chúng ta chỉ cần dùng nhiều người coi chừng hấn là được a...”

“Liên nhi, người nọ tuyệt đối không đơn giản đâu, núi dựa của hấn quá lớn, vừa có Hãm Không Đảo, vừa có Bạch gia Kim Hoa, còn có tửu phương Giang Trữ, không thể bắt hấn tới ở dễ được, còn nếu cho con gả qua cho, kiểu gì cũng sẽ bị khi dễ...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trữ Liên bĩu môi, tim cũng ghen, “Con, con thích huynh ấy mà...”

“Liên nhi, nghe cha, đừng nghĩ tới tên đó nữa, trông bộ dạng của hấn liền biết, năm xưa không biết quen bao nhiêu thiếu nữ rồi, huống gì, theo lời trên giang hồ, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường tự xưng, “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhất.” Một kẻ hoa tâm như thế, con không trị được đâu.”

Trữ Liên có chút ủy khuất mím môi.

Nghĩ tới, nữ nhân này từ nhỏ chính là được gia đình cưng chiều, muốn gì liền có đó, giống y hệt cha mình,

không biết trời cao đất dày, chỉ biết mình thích người ta, lại không hề biết người ta đã sớm có tình nhân rồi.

Như hôm nay, Bạch Ngọc Đường khó khăn lắm mới tìm ra người trong lòng cứ tưởng đã mất đi rồi, làm sao có thể để ý tới một tiểu cô nương đội nhiên xuất hiện cái gì cũng không biết?

Có thời gian rảnh như vậy, không bằng đi nói chuyện trên trời dưới đất với Triển Chiêu!

Hai cha con nàng đúng là không thương lượng ra được cái gì, trong lòng Trữ Liên giống như chỉ chấp nhận đúng một người như vậy, mà nàng cũng biết cha mình nói không sai, bối cảnh Bạch Ngọc Đường sâu dày, nếu hấn không chịu ở rể, mình có lẽ sẽ bị ủy khuất.

Nghe nói người nhà của hấn cũng hết sức thương hấn, cho dù cưới xong quan hệ của họ có tốt tới đâu, thì ít nhiều gì cũng sẽ có mâu thuẫn, nếu vậy, sau này bên kia sẽ ủng hộ hấn, mình thì... *(Đm hoang tưởng với nỗi...)*

Trữ Liên càng nghĩ càng thấy ủy khuất, tí nữa rơi lệ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trữ Liên cảm thấy không bằng mình tranh thủ trước, kéo người tới đây, sau đó, nếu hấn thực sự yêu nàng, có lẽ sẽ đồng ý tới ở rể, đến lúc đó, mình nói gì chả được.

Nghĩ tới đây, trong lòng lại thoải mái, “Cha, Bạch Ngọc Đường kia, có tới tham gia đại hội võ lâm không?”

“Vẫn chưa chắc, hấn vốn đến đưa thiệp mời, nhưng hôm nay, con cũng biết, cha với hấn có chút mâu thuẫn, hấn có tới hay không cũng không chắc được...”

Trữ Liên rũ mắt, khẽ thở dài, “Nếu thật vậy, thì không thể làm gì hơn là...”

Tự mình đi tìm hấn...

Trữ Liên thật không nghĩ tới, vận khí của mình có thể tốt như vậy.

Bên kia, mình mới cùng cha nói xong chuyện liên quan tới Bạch Ngọc Đường, vốn định cho người đi dò xét nơi ở của người nọ, nếu hôm nay hấn chỉ muốn ở trong khách sạn, thì cũng không phải không thể mời hấn tới nhà, vậy mà nghĩ một hồi, liền quyết định tự mình đi tìm.

Nếu để hấn thấy mình bỏ sức thế này, có lẽ sẽ cảm động...

Sau đó, nàng lên phố, thậm chí còn chưa kịp hỏi người ta chỗ trọ của hấn, đã nhìn thấy hấn rồi.

Có lẽ, đây chính là số mệnh đi?

Nàng vui vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng vén váy, tiến sát lại gần bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

Sau đó nàng mới nhận ra, bên cạnh hẳn có người rồi.

Bất quá...

Trữ Liên cười, không sao, một nam nhân thôi, lại còn là nam nhân mang theo một đứa bé 3 4 tuổi.

Trữ Liên đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, giống như trong con hẻm đông đúc này, chỉ còn mỗi mình với hai người họ, nàng mím môi, khẽ gọi, “Ngọc Đường...”

Người luyện võ thính lực luôn rất tốt, huống gì còn là tên của mình, được gọi một cách thân mật bằng thanh âm xa lạ, vốn dĩ định cùng Triển Chiêu mang theo Triển Ký ra ngoài chơi một chút, lại không hiểu sao gặp phải chuyện khó hiểu như vậy.

Mây kiếm khóa lại nhìn sang hướng phát ra thanh âm, sau nhìn thấy một nữ nhân ăn mặc chiêu hoa chi triển trước giờ chưa từng gặp...

Bạch Ngọc Đường có thể xác định, hẳn khẳng định chưa từng thấy qua nữ nhân này.

Ngay cả hai năm rưỡi trước ngông cuồng vung bút viết xuống “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân” cũng không hề biết một nữ nhân như thế, nữ nhân hẳn biết trong Thanh lâu cầm các nhất định phải có cầm kỹ nhất lưu hoặc nơi đó có Nữ nhi hồng thượng hạng, tỷ như Yêu Nguyệt của Phượng Vũ lâu.

Cho dù là Yêu Nguyệt, cho dù là Phượng Vũ lâu, Bạch Ngọc Đường cũng rất lâu không tới.

Lần cuối Bạch Ngọc Đường tới Phượng Vũ Lâu đã là chuyện nửa năm trước rồi.

“Bạch huynh, có cần Triển mỗ đi trước không...”

Bạch Ngọc Đường quay mặt sang thấy bộ dáng ôn hòa nhi do dự của Triển Chiêu, liền giận không thể phát tiết được, vội vàng hét cắt lời, “Không được, em đợi ở chỗ khác cho Bạch gia, không được nhúc nhích, có thể cho thằng quý kia về trước thì càng tốt...”

Triển Ký vẫn ôm 12 phần địch ý với Bạch Ngọc Đường, mới mở miệng đã là “Thúc thúc xấu xa.”

“Bạch huynh nói đùa, Ký nhi chỉ mới ba tuổi, sao có thể để nó một mình?”

Bạch Ngọc Đường bấu môi lại quay người khuôn mặt nhìn về phía cô gái cũng không còn vội vàng như khi nãy, ngược lại là 12 phần khó chịu, lạnh băng, “Cô nương là người phương nào? Bạch mờ hình như cũng không nhận ra cô!”

Trữ Liên lúc này mới phục hồi lại tinh thần, cười vui vẻ, “Ngọc Đường nói gì vậy? Hôm trước chúng ta mới gặp nhau, lúc ở Trữ phủ...”

Trữ phủ?

Bạch Ngọc Đường híp mắt, nữ nhân này chính là khuê nữ bảo bối của lão bất tử Trữ Tư kia? Quả nhiên cùng một đức hạnh!

Hôm trước, Bạch Ngọc Đường theo lễ phép tới bái kiến Trữ Tư, cũng cảm nhận được một tầm mắt nóng rực, chẳng qua chủ nhân của ánh mắt kia cũng không có hiện thân, hướng gì, nếu thật là cao thủ võ lâm, thì làm sao không biết che giấu hành tung của mình, lại đi minh trưng mục đích cho hẳn biết có người đang nhìn hẳn?

Cho nên, trước khi rời đi, hẳn hướng tầm mắt nhìn về phía người kia một cách giấu cợt...

Không lẽ chỉ vì cái đó, là để nữ nhân này hiểu lầm?

Bạch Ngọc Đường cảm thấy, thế giới của nữ nhân này, so với người khác rất bất đồng, ít nhất là một thế giới hẳn không tưởng tượng được.

“Thì ra là Trữ tiểu thư, bất quá, ta thấy cô như hiểu lắm chuyện gì.” Bạch Ngọc Đường cười còn phải giấu cợt hơn cả ánh mắt trước khi đi nữa, “Bạch gia từ trước tới giờ hình như chưa có gặp qua cô...”

“Sao có thể, rõ ràng hôm đó chúng ta đã gặp mặt!” Nữ nhân liên tục áp đặt, có ý muốn thay đổi quan điểm của Bạch Ngọc Đường.

Chẳng qua là, Bạch Ngọc Đường không thể lĩnh tình của ả, “Cho dù có gặp thì thế nào, thôi thì, cô muốn gì, nói thẳng ra đi?”

“Thiếp muốn chàng cưới thiếp.”

Bất kể là Bạch Ngọc Đường hay còn là Triển Chiêu, thậm chí cả Triển Ký, cũng bị một lời như vậy dọa sợ.

Tại sao có thể có nữ nhân như vậy chứ, một câu như thế mà có thể nói ra giữa ban ngày ban mặt, trước mắt nhiều người như vậy? Nữ nhân này có biết khiêm nhường là gì không?

Cuối cùng cũng may Bạch Ngọc Đường có nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, đã phản ứng trước: “À, nữ nhân muốn gả vào trong nhà Bạch ngũ gia, của Hãm Không Đảo, Bạch gia Kim Hoa nhiều như vậy, nếu cô chỉ nói mà muốn ta đáp ứng, thì nhà Bạch gia đã sớm thê thiếp thành đoàn, hưởng gì...”

Nói tới đây, sắc mặt Bạch Ngọc Đường chợt ảm áp rất nhiều, “Huống gì, trong đầu Bạch gia đã sớm có một người, sau khi y trải ra thật nhiều chuyện, Bạch gia mới có thể tìm ra y, bây giờ, sao có thể vì một câu nói của cô mà từ bỏ? Cô tưởng Bạch Ngọc Đường ta là ai? Còn nữa, Bạch gia gia trước cảnh cáo cô, đừng để ta nghe thấy cô gọi tên của Bạch gia gia, cô không xứng đâu.”

Lời nói thẳng thắn mà tàn nhẫn, trực tiếp đánh nát lòng ngưỡng mộ của nữ nhân thành bụi phấn, theo gió mà bay.

“Người...”

Trữ Liên còn muốn nói cái gì đó, nhưng Bạch Ngọc Đường không cho ả thêm cơ hội, quay người đi về phía Triển Chiêu vẫn còn chờ hấn.

“Bên cạnh Bạch huynh có người như vậy sao? Triển mỗ hình như chưa hề thấy...”

“Mèo ngốc, về đi thôi...”

25. Quyển 2 - Chương 12: Man Thiên Quá Hải (12)

Bạch Ngọc Đường vốn không muốn dính líu gì tới Trữ gia, lại không biết làm sao, chợt tin tức thay đổi, không ngờ dính dáng tới chuyện tụ hội của đám võ lâm vớ vẩn của Trữ gia.

Bình khí tốt, chỉ có ở trong tay chủ nhân tốt, mới có thể phát huy tác dụng, bằng không, cũng chỉ là một bình khí tầm thường, thậm chí, nếu bản lãnh chủ nhân không cao, không chế ngự được, thì cuối cùng sẽ hại người hại mình.

Bạch Ngọc Đường “chặc chặc” hai tiếng, sau đó mặt dày đi theo bên cạnh Triển Chiêu, có ý để y theo mình đi chung.

Triển Lâm thấy Bạch Ngọc Đường cứ bám lấy Triển Chiêu, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không nói gì.

Tình hình hiện tại của Triển Chiêu, thật sự khó mà nói, Bạch Ngọc Đường cũng là người có phân tặc, nếu có hấn theo bên người Triển Chiêu, ít nhiều gì cũng an tâm được chút, chẳng qua, hấn vẫn rất không muốn Triển Chiêu xuất đầu lộ diện, chỉ cần sơ ý một chút, bị người ta nhận được, sẽ lại một phen tình phong huyết vũ.

Nam hiệp hai năm rưỡi trước chết trận chết mà sống lại?

Triển Lâm rất không thích Triển Chiêu bị một đám người đẩy lên đầu gió đỉnh sóng.

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ cầm tin thơ mấy ngày trước anh tư phái bồ câu của Hãm Không đảo gửi tới, đưa ra trước mặt Triển Lâm.

Từ lúc Triển Chiêu xuất hiện trở lại, tâm tình của Bạch Ngọc Đường bắt đầu xuẩn xuẩn dục động, hẳn nhớ lại Cự Khuyết bị cắt đôi năm ấy thay thế Triển Chiêu chôn xuống đất, hẳn nhớ lại lần nữa nhìn thấy Triển Chiêu là một người mặc thân lam y cùng hai bàn tay trắng.

Trải qua một khoảng thời gian dài, nhóm đương gia của Hãm Không đảo rốt cuộc cũng bỏ qua.

Biểu hiện của Bạch Ngọc Đường hết sức rõ ràng, hẳn không lập gia đình, người hẳn muốn là Triển Chiêu, chỉ một người này.

Nếu hẳn nhất định không chịu buông tha, nếu bây giờ Triển Chiêu đã sống lại, vậy, cứ mặc tội nhỏ đi, nếu bọn nó thật sự có thể thành chánh quả, ngược lại cũng không sao, chỉ sợ Triển Chiêu không chịu.

Cho dù Triển Chiêu chịu, Triển Lâm cũng không muốn nhẹ lòng.

Người khác có thể không rõ, nhưng Tương Bình biết, Triển Chiêu từ nhỏ tang mẫu, hồi đó làm ăn của Triển gia vẫn rơi trên vai Triển phụ, nhiệm vụ chủ yếu của Triển Lâm là chăm sóc em trai mình cho tốt, có thể nói, Triển Chiêu gần như do Triển Lâm nuôi lớn, muốn giao cả đời Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường, Triển Lâm chắc chắn sẽ không đáp ứng dễ dàng như vậy.

Bất quá, đây là chuyện Bạch Ngọc Đường cần phải lo.

Trong thư Bạch Ngọc Đường đưa cho Triển Lâm nói là, Tô Châu vốn có một cao nhân ẩn sĩ, là chủ nhân của Thất Tinh Long Uyên, nghe nói, ba tháng trước người này qua đời, đem Thất Tinh Long Uyên cho hảo hữu xử trí.

Người bị giao phó trách nhiệm nặng nề này bất quá chỉ là một giới thư sinh, mà Thất Tinh Long Uyên là thượng cổ thần binh, chỉ mới không quá mấy tháng, người này đã không chịu nổi sát khí của cổ kiếm, cuối cùng muốn bỏ đi, chẳng qua, y cũng không muốn đem hảo kiếm giao cho kẻ vô dụng, nếu không hảo hữu trên trời có linh thiêng cũng không an lòng, người vô dụng lại không trị được hảo kiếm, vừa mai một kiếm vừa hại người.

Vị thư sinh này cũng hiểu, y biết mình khẳng định không thể đặt kiếm bên người lâu, nếu không nhất định không toàn mạng, tuổi mình cũng không nhỏ nữa, có lẽ sẽ không chịu được lâu, cơ mà y cũng biết, Tô Châu nàu có một thương cổ rất thích giang hồ, thu thập rất nhiều binh khí, vì vậy hấp dẫn rất nhiều người giang hồ tới đây.

Y hiểu không thể gửi gắm hi vọng vào những kẻ giang hồ ngay cả binh khí thuận tay cũng không tìm được, người như thế, cho hấn, cũng chỉ biết hại người hại mình, y gửi hi vọng chính vào những kẻ tới để góp vui chứ không màng binh khí vậy, phần lớn họ là cao thủ chân chính, có lẽ có thể trị được Thất Tinh Long Uyển, hoặc là tìm cho nó một tân chủ nhân tốt.

Cho nên, vị thư sinh này muốn đi xem lôi đài kia một chút.

Triển Lâm cầm tin thư trên tay, trong lòng kích động không thôi.

Chuyện hấn muốn tìm cho Triển Chiêu một thanh binh khí thuận tay đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng binh khí dễ tìm, binh khí tốt thì khó lại càng khó, hấn cũng không muốn tìm đại đũa một binh khí cho Triển Chiêu.

Đệ đệ của Triển Lâm hấn, đồ trên tay, dĩ nhiên phải là thứ tốt nhất.

Tin tức này thực sự là quá tốt, ít nhất là có khả năng.

Triển Lâm nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, hiếm khi hòa hoãn lại không ít, “Làm phiền Bạch ngũ gia phí tâm...”

Bạch Ngọc Đường khoát tay, “Không phí, những chuyện này đều nhờ Tứ ca tra, huynh ấy có thể tra kỹ như thế, đúng là Bạch gia cũng không ngờ...”

Triển Lâm gật đầu, tra thế này đúng là cẩn thận, “Đã vậy, tiểu Chiêu, đệ với Bạch ngũ gia cùng nhau đi xem một chút, có lẽ còn gặp được mấy tiền bối, ừ, nhớ phải chú ý, nên cẩn thận chút, tốt nhất đừng cho người ta nhận ra.”

Bạch Ngọc Đường gật, “Ừ, chúng ta sẽ chú ý.”

Tuy nói như thế, nhưng vẫn không an tâm, Diệp Thời Tích lúc này mở miệng, “Thiếp cũng theo nhìn một chút, từ lúc thiếp lui khỏi giang hồ chắc cũng được chín năm rồi, đúng lúc đi xem xem, người trẻ tuổi hiện nay, đặc biệt là nam nhân trẻ tuổi, có còn không biết điều như năm đó hay không...”

Lúc nói tới đây, ánh mắt của Diệp Thời Tích híp lại thành một đường chỉ, mang theo mùi nguy hiểm.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại, Diệp Thời Tích hết sức ghét nam nhân, nhưng tới giờ, hấn cũng không biết lý do thế nào, có điều cũng không sao, chỉ cần cô ta đối xử với Triển Chiêu thật tốt, mấy chuyện khác cũng không cần nghĩ nhiều.

Triển Chiêu bây giờ, tốt nhất không bị người ta nhận ra, Bạch Ngọc Đường tuy không biết tình hình hiện tại ra sao, nhưng, thấy dáng vẻ của Diệp Thời Tích cùng Triển Lâm, xem ra họ có tính toán riêng của mình.

Bộ dáng cương chiêu Triển Chiêu của Triển Lâm, cũng bộ dáng ca ca cương chiêu mình cũng không khác mấy, thậm chí Triển Lâm còn mạnh hơn, có lẽ Triển Chiêu từ nhỏ đã khá khéo léo, không giống mình quậy tung, nhưng bất kể ra sao, Triển Lâm tuyệt đối không phải người sẽ hại Triển Chiêu.

Còn về những khả năng khác, tỷ như, Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích muốn giấu Triển Chiêu đi, Bạch Ngọc Đường chỉ cười cười cho qua.

Triển Lâm, nhất định sẽ không để Triển Chiêu mai danh ẩn tánh cả đời, mặc dù cái này cũng không chắc lắm, nhưng kiểu gì cũng sẽ cho Triển Chiêu quanh mình chính đại bước chân trên lãnh thổ Đại Tống rồi, bây giờ chỉ là tạm thời, tới lúc đó, bất kể như nào, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ tìm thấy hành tung của Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường đã sớm hiểu rõ rất nhiều chuyện, cho nên, chuyện cướp Thất Tinh Long Uyển kia chỉ là tình thế bất buộc, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Triển Chiêu không nói gì, chỉ gật đầu, ý bảo mình hiểu.

Bạch Ngọc Đường tùy lâu lâu nhìn qua rất trẻ con, có lúc cãi nhau với Ký nhi không ngừng, nhưng Triển Chiêu vẫn cảm thấy, Bạch Ngọc Đường là một người đáng để người ta tin nhiệm, tuy y không nói ra những lời này, nhưng trong đầu y, lại cho là như thế.

Những lời như thế mà nói ra, cái đuôi con chuột của Bạch Ngọc Đường khẳng định sẽ chìa lên trời.

Mặc dù lòng tin của Bạch ngũ gia là 10 phần, nhưng vẫn muốn phòng ngừa vạn nhất, nếu vị thư sinh kia không lợi hại như tứ ca nói, thì để ông ta hiểu rõ sự lợi hại của võ công, đúng là làm khó người ta.

Hôm sau, tuy Bạch Ngọc Đường 12 phần không cam lòng, lại vẫn kéo Triển Chiêu dậy thật sớm, đi về phía lôi đài của Trữ gia.

Cái lôi đài này, cách xa thị trấn khủng khiếp.

Tô Châu dù sao cũng chỉ là một vùng nhỏ, đông người lắm chuyện, một khi nháo lên rồi, thì không chỉ ồn ào thôi, mà có lẽ còn tổn thương tới tánh mạng, nếu chỉ có người giang hồ không thì thôi, giang hồ quản chuyện giang hồ, quan phủ cũng không muốn quản, nhiều lắm là phát thông báo có người chết ở đây để người quen xách về, không thì đào hố chôn, không lo gì nhiều lắm, nhưng, trong thị trấn phần lớn lại là dân chúng tay trái gà không chặt, họ không phải người giang hồ, nếu xảy ra chuyện lớn gì, Trữ gia sẽ phải chịu phạt.

Tuy bảo của cái Trữ Tư nhiều, nhưng cũng không muốn chịu tội oan uổng, vậy nên dứt khoát dời lôi đài tới ngoại ô.

Ngoại ô tuy không náo nhiệt bằng thị trấn, nhưng người tới người đi cũng không thiếu, còn nữa, Trữ Tư tổ

chức đại hội lớn như vậy, mục đích cũng chỉ cho đỡ nghiện mà thôi, chuyện như vậy tự mình biết là được, làm huyên não quá không tốt.

Bạch Ngọc Đường khoác tay lên vai Triển Chiêu, vẫn là bộ dạng huynh đệ tốt, cả Triển Chiêu cũng quen rồi, chẳng qua, trên tay dùng mấy phần lực.

Quá nhiều nhiều, không được tách ra, lỡ đầu bị người ta nhận ra, không phải chuyện tốt.

Ánh mắt bắn đi bốn phương tám hướng, cái vị thư sinh trong thơ đó rốt cuộc trông như nào? Tứ ca nói, chủ nhân của THất Tinh Long Uyên là do tuổi lớn nên mới chạy không thoát số mạng, huống gì hắn còn ẩn cư, cho nên xem như thư sinh quen biết hắn trẻ, thì người này ước chừng cũng không trẻ tuổi bao nhiêu.

Còn Diệp THời Tích đi theo sau lưng Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, ánh mắt chăm chăm nhìn lên cánh tay đang ôm vai Triển Chiêu của Bạch Ngọc Đường, hơi híp lại.

Cái tên Bạch Ngọc Đường này, quả nhiên còn chưa chịu buông tay.

Thật ra dưới mắt Diệp THời Tích, người như Bạch Ngọc Đường rất mâu thuẫn, hắn không giống những nam nhân trước kia nàng biết, tham luyến mỹ sắc ở lại thanh lâu, thậm chí không xem phu nhân trong nhà là thứ gì, cũng không giống người Triển gia, chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ chuyện tình cảm, chỉ thuận theo tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường như thể nằm giữa, làm Diệp THời Tích hận cũng không được, nhưng cũng không thể thưởng thức.

Có điều, mục đích của hắn là tiểu cữu tử đơn thuần, cho nên, vốn là không có quan hệ, lập tức hóa thành tử địch.

Triển Chiêu đối với Diệp THời Tích không chỉ là tiểu cữu tử, mà còn là ân nhân cứu mạng, hơn nữa, trong mắt nàng, y đúng là kẻ đơn thuần không thể tả, vì vậy, người nào muốn cướp y đi chính là kẻ không thể tha thứ!

Người thật nhiều, không, là quá nhiều...

Triển Chiêu vốn là người an tĩnh, hôm nay tới một nơi phức tạp như thế, dĩ nhiên không thể thích ứng.

Vô thức nhú mày, y không muốn để người bên cạnh lo lắng cho mình quá, hai năm lâu như vậy, chỉ vì bệnh tật trên người, mà đại tẩu đã phải bận bịu nhiều việc, hiện giờ, đây chỉ là vấn đề nhỏ nhoi....

Tuy nói thì nói thế, nhưng vẫn còn không thích được.

“Mèu con, chúng ta tạm thời chờ chút đi, người bây giờ nhiều quá, chen mệt...” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu lại gần mình, hắn vẫn nhớ, Triển Chiêu vốn là người an tĩnh, tình hình như thế, y chắc là khó chịu lắm.

Nghĩ nghĩ nữa, Bạch Ngọc Đường càng cảm thấy đau đầu.

Chờ tới lúc thi đấu diễn ra, chỉ sợ càng phức tạp hơn bây giờ nhiều, la ó gào rú bảo đảm không thiếu, tình hình thế này, chỗ nào có thể để Triển Chiêu tốt hơn đây?

Đáng ra, không nên cho y tới, chuyện này tự đi một mình, có lẽ cũng xử lý xong, nhưng mà...

Hắn có tư tâm, muốn y một mực ở bên cạnh mình.

26. Quyển 2 - Chương 13: Man Thiên Quá Hải (13)

Tiếng người đáng sợ.

Cổ Lận Thiên nhìn đám người khổng lồ, bỏ qua ý niệm chui vào trong đồng vũ nhân đó, một giới thư sinh như ông sẽ không thể cảnh giới được cái gì, còn nữa, nghĩ tới chuyện cao thủ võ lâm hẳn sẽ không thích cảm giác chen tới lấn lui, hưởng chi, để phòng ngừa tin tức truyền ra gây sóng gió, ông đã phải cố tình che giấu rồi.

Bình khí, với người học võ mà nói, giống như bút với thư sinh, đều là thứ không thể thiếu.

Có lẽ, bình khí còn quan trọng hơn nữa, bình khí tốt, có thể giúp võ giả phát huy công lực bản thân tới cảnh giới cao hơn, dĩ nhiên, với điều kiện người này phải chế ngự được bình khí, nếu không...

Ông nhớ, lúc bạn mình nhắc tới cái vấn đề này, thường xuyên lắc đầu thở dài, “Vì sao có nhiều người tẩu hỏa nhập ma như thế? Có lẽ phần lớn cũng vì chuyện này mà ra đi...”

Cổ Lận Thiên tự giác tuổi mình đã cao, sớm không có hăng hái như người tuổi trẻ, ông bây giờ chỉ mong có người giúp mình sớm xử lý chuyện này, sau đó có thể yên lặng sống, bất kể giang hồ có xảy ra đại sự gì vì thanh kiếm kia, cũng không quan hệ gì tới ông nữa.

Ông cũng chỉ là một giới thư sinh thôi, những chuyện tinh phong huyết vũ liên quan tới thanh trường kiếm này, thật không thể nhúng tay vào được.

Cổ Lận Thiên đứng bên ngoài ngáy ngốc nhìn một hồi, vẫn không có ý tưởng gì, chỉ cảm thấy đau đầu.

Đám võ lâm nhân sĩ kia tụ lại một đoàn, chỉ gần hồng một phát, đã làm tai người ta đau.

Cổ Lận Thiên xoa xoa lỗ tai, lùi ra xa hơn chút.

Cho dù có là cao thủ võ lâm, chỉ sợ cũng không chịu được thanh âm hỗn tạp như thế này? Những cao thủ trong truyền thuyết kia, đều cao lai cao khứ phiêu phiêu tay áo như thần thiên sao...

Khi một thư sinh xen vào giữa đám vũ sinh, thì người phiền toái nhất, vẫn là thư sinh.

Cổ Lận Thiên không dưới một lần nghe thấy, “Thư sinh tới đây làm cái gì” bất quá, ông cũng không nghĩ nhiều, chỉ là khó chịu trong đầu mà thôi.

Võ giả cùng võ giả, cũng có sự khác biệt rõ ràng.

“Tiên sinh, nếu ngài muốn xử lý tốt Thất Tinh Long Uyên thì không nên tìm đám người đó, công phu không có bao nhiêu, chỉ thích cậy mạnh mà thôi.” Đứng bên cạnh Cổ Lận Thiên là một nam tử chừng 40 50 tuổi, trên tay không có đao cũng không có kiếm, chẳng qua chỉ cầm một quyển trục, “Nếu thật sự muốn giải quyết sạch sẽ, bây giờ an tĩnh một chút, nhìn sang bên kia...”

Cổ Lận Thiên nhìn về phía tay chỉ của nam tử, chỉ thấy cách lồi đài không xa, cũng không gần, dưới bóng râm có ba người đang đứng, hai nam trẻ tuổi, một trắng một lam, còn có một nữ nhân mặc áo lụa màu tím, tuổi lớn hơn hai người một ít, thắt tóc phụ nhân, mắt lạnh nhìn đám người ở chỗ lồi đài.

“Bọn họ, thế nào?”

“Đề nghị của ta là, ngài giao kiếm cho Bạch y nhân kia giữ, danh tiếng của Bạch ngũ gia trên giang hồ hết sức vang dội, cả minh chủ võ lâm cũng phải nể mặt hắn mấy phần, mặc dù loại chuyện như vậy đã lâu lắm rồi hắn không để ý, bất quá vận khí ngài cũng tốt, hình như bây giờ hắn đang tìm một thanh hảo kiếm, không phải cho hắn dùng, cho người khác.”

Nam tử “Chậc chậc” hai tiếng, “Cầm Mao thử Bạch Ngọc Đường, Bạch ngũ gia Hãm Không đảo, Nhị thiếu gia Kim Hoa Bạch gia, còn có mẹ nuôi là nữ hiệp Giang Trữ từng dùng một Khốn Long Tác đi khắp giang hồ, thế lực hậu phương khá lớn, không mấy ai dám trêu chọc hắn, về phần người sau này sẽ dùng thanh kiếm nọ, cũng không cần vội, bây giờ tuy y còn chưa có lợi hại như Bạch ngũ gia, nhưng so với đám người này, cũng đã vượt xa rất xa rồi...”

Cái tên “Bạch Ngọc Đường”, xem như Cổ Lận Thiên không phải người trong giang hồ, cũng đã từng nghe qua, mấy năm trước đâu đâu cũng là tin đồn về hắn, cả bây giờ, cũng còn chưa thiếu người nói qua.

Tuy ông không rõ, nhưng cũng nghe hiểu đại khái, mấy tên giang hồ tuy có rất nhiều kẻ cứng miệng nói “Chẳng qua chỉ là thằng nhãi mới đầu 20”, nhưng, đều rất kiêng dè hắn, có lẽ đúng người lời nam tử này nói, hắn quả thật có chút bản lãnh, hoặc giả, thế lực sau lưng hắn không thể khinh thường, là người thực

sự có bản lãnh, chứ không phải như đám người trông có vẻ rất lợi hại đang bu lấy lời đài kia, về phần tốt cùng ra sao...

Cổ Lận Thiên bất kể là quá khứ hay tương lai, chỉ biết cười lạnh một tiếng.

Trữ Tư là hạng người gì, ông không biết rõ sang? Có lẽ, trên đời này không ai biết rõ hơn ông, giả vờ giả vịn lại, trợ trụ vì ngược, chuyện như vậy, năm đó Trữ Tư làm không thiếu đâu, nếu không phải vì Trữ Tư, ông có lẽ sẽ không gặp lão bằng hữu của mình.

Bất quá, chuyện đã qua nhiều năm vậy rồi, ông cũng lười nghĩ lại...

“Thì ra, hần chính là Bạch Ngọc Đường? Còn trẻ hơn ta nghĩ...” Cổ Lận Thiên nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng Diệp Thời Tích, thoáng động tâm, nhưng vẫn không an lòng, “Bất quá, vì sao người lại tới chỉ cho ta...”

“Cổ tiên sinh, trên đời này có rất nhiều chuyện, đều là bất đắc dĩ, giống như Hạ Vạn năm đó bất đắc dĩ quy ẩn, giống như năm đó, chủ nhân Thất Tinh Long Uyên cũng chọn cách quy ẩn.” Nam tử nghịch quyền trực trên tay, mở ra một chút, lại nhanh chóng cuốn lên, làm như không muốn cho người ta thấy, “Tại hạ cũng chỉ vì muốn tránh trận tinh phong huyết vũ này thôi, thật ra, nếu ngài chịu tìm tòi một chút, sẽ còn rất nhiều sự lựa chọn, tỷ như, Tây Bắc, Phượng Tường, núi Liên Hoa chín đỉnh còn có một cao nhân ẩn cư, nếu ngài tìm tới đó, hần tự nhiên sẽ giúp đỡ, nhưng, đã là cao nhân, còn là người ẩn cư, sẽ không thể dễ dàng tìm được, bây giờ, cách nhanh nhất, có lẽ là nhờ vị Bạch ngưu gia này...”

“Các hạ, rốt cuộc là ai?” Cổ Lận Thiên hơi híp mắt, tuy ông là giới thư sinh, nhưng cũng có thể cảm thấy chút bất thường....

Nam tử chỉ lắc đầu, “Cổ tiên sinh, không cần nghi ngờ, lừa ngài tại hạ cũng chẳng được gì cả, tại hạ chỉ là không muốn thấy giang hồ gặp chuyện tinh phong huyết vũ thôi, nếu thật sự tới lúc đó, cả Minh chủ vô lâm hiện tại cũng không khống chế được cục diện, những người đang ẩn cư cũng phải lộ mặt, như thế quá sức phiền toái...”

Cổ Lận Thiên cũng không ngờ, bị hần nói như vậy, tự nhiên sẽ hiểu.

Hần vốn là kẻ ẩn cư, nhưng cao nhân ẩn cư cũng sẽ lo cho thiên hạ, nếu thật Thất Tinh Long Uyên sẽ gây ra đại sự, họ sẽ không nguyện thấy, đúng lúc mình cũng không truyền tin ra, bọn họ lại moi ra được tin tức, dứt khoát thay mình nghĩ đường ra, không cần một cuộc hạo kiếp, chỉ cần đưa được binh khí tới tay chủ nhân mà thôi.

Về chuyện vì sao hần không tự ra mặt thì, thứ nhất, Thất Tinh Long Uyên dù sao vẫn nằm trong tay mình, hần không phải chủ nhân, mà mình cũng không phải người giang hồ, cũng không biết hần, hần lại là người ẩn cư nữa, dĩ nhiên sẽ không muốn để người ta nhận ra.

Suy nghĩ rõ ràng, Cổ Lận Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu với nam tử một cái, “Đã thế, thì đa tạ

tiền bối...”

Lúc ngẩng đầu lên, Cổ Lận Thiên đã không còn nhìn thấy thân ảnh nam tử đâu cả.

Thầm thở dài, quả nhiên, đây mới là cao thủ thật sự, hoàn toàn khác với đám đang bon chen nhau kia.

Hít sâu một hơi, Cổ Lận Thiên đi về phía Bạch Ngọc Đường.

Đồng thời, ông cũng có chút tò mò, nếu Bạch y nhân nọ là Bạch Ngọc Đường, vậy, thiếu niên lam y trầm tĩnh kia lại là ai? Nghe nói Bạch Ngọc Đường là một người hết sức bất bẻ, người có thể đứng cùng với hắn, trên lý thuyết chắc sẽ không kém cỏi, hơn nữa, thiếu niên kia trông bộ dáng tư văn, so với Bạch Ngọc Đường, rõ ràng Cổ Lận Thiên có hảo cảm với thiếu niên lam y kia hơn.

Đám đông vẫn ồn ào vô cùng, bọn họ chỉ biết kho binh khí của Trữ Tư lão bản thật mê người, chứ không ngờ, giao dịch càng mê người hơn đang được tiến hành.

“Các hạ, chính là Bạch ngũ gia, Bạch Ngọc Đường?” Ở trong mắt Cổ Lận Thiên, Bạch Ngọc Đường còn rất trẻ, ông dù sao cũng có một bằng hữu hết sức lợi hại, cũng biết quan hệ giữa tuổi tác với công phu, muốn ở lúc trẻ như vậy luyện ra công phu khiến dân giang hồ kính trọng, thì tư chất của hắn phải hết sức tốt.

Bạch Ngọc Đường nhìn Cổ Lận Thiên từng bước đi về phía mình, trong lòng cũng dần ổn định theo bước chân của ông, cười tự đắc, “Chính là tại hạ.”

Hôm nay muốn cầu cạnh người khác, Bạch Ngọc Đường cho dù có cuồng vọng tự đại hơn nữa, cũng phải thu lại tính tình.

Vậy mà, cho dù Bạch Ngọc Đường đã cố tình thu liễm không ít, Cổ Lận Thiên nghe một câu của đối phương, vẫn thầm nói: Quả thật ngông cuồng!

Cổ Lận Thiên khẽ thở dài, nói thẳng.

Nếu Bạch Ngũ gia cần, không bằng giao Thất Tinh Long Uyên trên tay mình ra đi...

Triển Chiêu cùng Diệp Thời Tích cùng lúc sửng sốt, họ hiển nhiên không ngờ đích thân người đang cầm Thất Tinh Long Uyên trong tay sẽ tới tìm Bạch Ngọc Đường, chỉ có Bạch Ngọc Đường cười mà không nói, hẳn là biết rõ nội tình.

Đối với đề nghị của Cổ Lận Thiên, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên sẽ vui vẻ đáp ứng.

Thất Tinh Long Uyên đối với một giới thư sinh mà nói, lệ khí quá nặng, chuyện này bất kể người dùng

kiếm như Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường, hay còn là người thường dùng ám tiễn như Diệp THời Tích, đều biết rõ, cho nên khi Cổ Lận Thiên đề nghị họ tới nhà ông xem kiến, toàn bộ đều đồng ý.

Thay vì để Thất Tinh Long Uyên hại người ăn ngủ bất an, không bằng để họ tranh thủ mang đi mất.

Chẳng qua, trước khi đi, Diệp THời Tích ngừng một chút, sau đó hơi nheo mắt.

“Tiểu Chiêu, trước đó mấy ngày, có phải đệ từng gặp tên chòm đồ của chúng ta?”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó gật đầu, “Gọi là... cái gì nhỉ, hắn cũng trúng độc, bắt quá hắn không muốn giải, sau nữa đệ cũng...”

Bạch Ngọc Đường đồng ý gật, “Là Phùng Kỳ đi, thế nào, hắn đang ở gần đây sao?”

Diệp THời Tích gật, “Ừ, trước khi người nọ ra tay, tiểu Thanh cũng ở đó, chẳng qua để hắn chạy, cho nên tiểu Thanh nhớ được mùi, bây giờ, tiểu Thanh hơi lạ...”

Tiểu Thanh, chính là con Trúc Diệp Thanh vừa nãy...

Nghe tới đây, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu như có chuyện suy nghĩ, “VẬY, hắn muốn làm gì?”

Diệp THời Tích nhún vai, ý bảo mình cũng không rõ, chẳng qua, nét vui vẻ trên mặt nàng cũng rất đầy ắp ẩn ý.

27. Quyển 2 - Chương 14: Man Thiên Quá Hải (14)

Diệp THời Tích là loại người không thích chịu thiệt.

Chính vì thế, khi để nàng biết người đáng lẽ phải chịu một buổi giáo huấn của mình đang ở gần đây, nàng cũng không khách sáo nữa, “Một sáng bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”, chuyện thế này có lẽ cũng không thích hợp dùng cho Diệp THời Tích, ngược lại, nàng vô cùng hưng phấn.

Mặc dù, chuyện này với nàng cũng không phải chuyện đại sự gì, nhưng, thái độ Diệp THời Tích đối đãi với người ta cũng rất cứng rắn, thậm chí cũng không muốn giải độc cho hắn.

Bất quá...

Diệp Thời Tích cẩn thận suy nghĩ một chút, độc này đã lưu lại trên người hắn quá lâu, từ lúc Bạch Ngọc Đường xông vào miếu trại tới giờ đã được một tháng, nói cách khác, độc này cũng dính trên người hắn một tháng, đã thế...

Cao lắm là không tới nửa năm, hắn sẽ mất mạng.

Cổ độc không phải độc, những đám đại phu sinh trưởng lâu dài ở đất Trung Nguyên, tuy ít nhiều gì cũng nghe nói tới độc Miêu cổ, nhưng, cũng không dễ dàng giải được nó, chờ tới lúc đám đại phu kia có thể hiểu ra, sợ rằng tên này cũng khỏi sống.

Diệp Thời Tích thầm quệt miệng, cùng Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu đi theo Cổ Lận Thiên, nhưng bên kia còn bất mãn.

Hừ, nếu không phải a cứu mấy lần nói với ta, “Miếu trại đã rời khỏi võ Lâm Trung Nguyên lâu, nếu không cần thiết thì đừng gây phiền toái”, thì lần này ta nhất định không tha cho người!

Cơ mà, cũng không sao.

Diệp Thời Tích thầm tính toán, độc kia bám lại trên người quá lâu rồi, cho dù bây giờ lập tức bảo nàng ra tay trị cho hắn, e là phải để lại chút tác dụng phụ, sau này tới mùa mưa, hắn sẽ đau đớn tới bất tỉnh.

Thôi thôi, nếu hắn không quá đáng, thì tha cho hắn một mạng đi...

Dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên là hắn không được làm chuyện quá đáng.

Triển Chiêu biết tác phong của đại tẩu mình, tuy nàng là người không thích bị thua thiệt, nhưng đều lấy đại cục làm trọng, huống gì, tộc trưởng Miêu tộc còn cảnh cáo đại tẩu trước khi đi, bảo tẩu ấy làm việc khiêm tốn, như thế, chỉ cần đối phương không làm ra chuyện gì khiến người ta phẫn nộ, thì còn có thể giữ được mệnh.

Bất quá, có còn khỏe mạnh được như trước hay không, Triển Chiêu cũng không dám nói.

Cổ Lận Thiên sống trong một tiểu khu ngoài thành Tô Châu, vì ông là một thư sinh, lại là một thư sinh có tuổi, nên thường ngày cũng giúp viết mấy chữ kiếm chút bạc, khi nào rảnh rỗi, thì đi chăm sóc hoa cỏ trong vườn, không còn chuyện gì khác.

Cổ Lận Thiên là thư sinh, ông không cảm nhận được cái loại gọi sát khí mà ông nói chỉ là tin đồn, bất quá, dù sao ông cũng là người sống lâu năm, đã từng có một bằng hữu võ nghệ cao cường, cho dù không phát hiện ra sát khí, cũng có thể nhìn ra nhóm Triển Chiêu có gì đó bất ổn.

Họ đều là những người hết sức lợi hại, cho nên khi gặp chuyện, có lẽ sẽ có thái độ không giống với những

người bình thường.

Đặc biệt là nữ nhân mặc váy tím cười nói uyển chuyển, nụ cười của nàng làm Cổ Lận Thiên có cảm giác lặn lẽo.

Diệp Thời Tích dựa vào cửa tiểu viện, giống như thần giữ cửa, nở nụ cười xinh đẹp, “Ta nói, nếu đã đi theo, cũng không cần lén lút lút lút như thế, người trẻ tuổi bây giờ a, kẻ nào cũng tự cho mình là đúng, bây giờ mình chủ võ lâm là kẻ nào thế, không chịu quản nữa sao...”

Người trong bóng tối vẫn trầm định, không có bị dụ ra, ngược lại, Triển Chiêu nhẹ nhàng nghiêng đầu, “Đại tẩu, mình chủ võ lâm hình như không quản mấy chuyện như thế chứ?”

“Phải không? Lúc tẩu còn ở trong giang hồ, Minh chủ võ lâm còn thường xuyên chạy qua chạy lại, cái gì cũng phải nhúng tay...” Diệp Thời Tích khinh thường nhún vai, “Bất quá, nếu Minh chủ võ lâm không quản những chuyện như vậy, thì hắn quản cái quỷ gì a?”

Ngồi lên vị trí đó để ở không sao?

“Lòng người không thành thật a...” Diệp Thời Tích thốt ra một lời cảm khái từ trong lòng, lắc đầu, “Ngược lại mùi âm mưu quỷ kế càng lúc càng đậm, từ 8 9 năm trước, đều dựa vào bản lãnh nói chuyện, bây giờ đứa nào cũng tìm cách thu lợi mà không phải bỏ công...”

Tám chín năm trước...

Triển Chiêu thâm tính toán, cộng cả 6 năm thời gian mình ngủ mê man bất tỉnh, phải là lúc mới cứu đại tẩu về nhà ha, chẳng qua không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại tẩu mình sao lại té xỉu ở Nhạn Đãng Sơn.

Thôi, dù sao cũng là chuyện từ rất lâu về trước rồi, ai mà không có tâm sự?

“Con chuột trắng, ngươi với tiểu Chiêu đi trước đi, ta tạm thời ở đây, nếu đúng là cái tên nọ, thì ta phải dạy dỗ hắn một chút, cho hắn biết cái gì gọi là tôn trọng tiền bối, ừm...” Diệp Thời Tích ngưng một chút, “Sáng nay hình như quên cho tiểu Thanh ăn rồi, hèn gì sáng giờ không chịu yên...”

Bạch Ngọc Đường nhếch khóe miệng, quan sát Diệp Thời Tích từ trên xuống dưới.

Con rắn xanh kia tuy không phải mãng xà, nhưng dài những 4 thước, muốn giấu đi hình như vẫn khó phải không? Hơn nữa, trông cơ thể cô ta rất nhẹ, không phải dùng nó làm đai lưng chứ...

Triển Chiêu ngược lại rất an tâm đại tẩu nhà mình, kéo Bạch Ngọc Đường qua đi theo Cổ Lận Thiên vào trong nhà, “Bạch huynh cứ an tâm, đại tẩu có phân tặc, hơn nữa, nếu không để tẩu ấy tận mắt gặp cái

người gọi gì gì đó kia, hắc đại tẩu sẽ khó chịu trong lòng, nếu người theo tới chính là hắc, thì cứ dứt khoát kẻ đi, để đại tẩu xả giận một chút cũng được.”

Thất Tinh Long Uyên được Cổ Lận Thiên giấu kỹ vô cùng.

Trong phòng ngủ còn có một ám thất, dưới ám thất còn có cơ quan, tính phức tạp của cơ quan, Bạch Ngọc Đường cũng phải gật đầu, có thể so sánh với Trùng Tiêu Lâu năm đó.

Khó trách, tới nay Thất Tinh Long Uyên còn được an ổn ở nơi này, Cổ Lận Thiên không có võ, nhưng cơ quan ông ta làm rất tinh xảo.

“Thất Tinh Long Uyên là bảo vật duy nhất hắc để lại, tôi cũng không muốn tùy tiện vất bỏ nó đi, bất quá, chắc là khoảng khi hắc còn sống, Thất Tinh Long Uyên có hắc còn trấn được, vậy mà sau khi hắc đi rồi, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ có thể tận lực đào hầm cách xa nó đi một chút, nhưng vẫn còn chưa thoải mái, nếu không, tôi cũng không muốn mang nó cho người ta như thế...”

Nghe Cổ Lận Thiên nói vậy, Bạch Ngọc Đường có chút ngượng ngùng.

Hắc dĩ nhiên hiểu tầm quan trọng của binh khí với võ giả, chủ nhân vốn có của Thất Tinh Long Uyên hắc cũng rất coi trọng thanh kiếm này, nếu không phải bất đắc dĩ, Cổ Lận Thiên cũng không muốn dễ dàng giao đi vật của hảo hữu cho người ta nhỉ.

“Bạch Ngũ gia, tuy hôm nay tôi quyết định giao Thất Tinh Long Uyên cho cậu, bất quá, Cổ mẫu cũng nghe nói rằng, cậu sẽ dùng nó tặng người ta, nên thứ cho tại hạ nhiều chuyện hỏi một câu, cậu định đưa kiếm này cho người nào?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy, tuy Cổ Lận Thiên rất bất đắc dĩ mới phải đem bảo kiếm cho người khác, nhưng, ông ta vẫn còn để ý, tới kiếm này...

“Cổ tiên sinh xin cứ an tâm, Bạch mẫu...” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bên cạnh một cái, mím môi, dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng cho y biết, dù sao người biết chuyện này cũng đã nhiều rồi, chỉ cần là người có quan hệ thân mật với Triển Chiêu, không khỏi đêm dài lắm mộng, dứt khoát nói thẳng chuyện này cho y đi, hắc thậm chí còn nói, “Bạch mẫu định là, mang kiếm này tặng cho người trong lòng...”

Sau đó, Bạch Ngọc Đường lập tức cảm thấy cơ thể Triển Chiêu ở bên cạnh mình khựng lại, tiếp đó dời tầm mắt lên trên người hắc, cho dù hắc không nhìn, cũng biết ánh mắt người nọ khôn hoặc, mê man, ngoài không hiểu, còn thêm kinh ngạc.

Nhưng, chỉ cần y là Triển Chiêu, y sẽ không xem thường ai chỉ vì một chuyện như vậy.

Triển Chiêu là một người quá mức ôn nhu, ôn nhu tới mức cho dù biết là vạn kiếp bất phục, cũng sẽ cam tâm tình nguyện làm con thiêu thân đập lửa, người ôn nhu như thế, tới giờ sẽ không xem thường bất kể ai

vì bất kể chuyện gì, cho dù có là một ác đồ từng giết người, y cũng sẽ không nhìn bọn hắn bằng ánh mắt xem thường.

Bạch Ngọc Đường đã không chỉ từng một lần cười, “Người trời sanh tính lạnh lùng”, Triển Chiêu tới giờ đều không phản bác.

Nhưng, tới nay, Bạch Ngọc Đường cũng không nói ra lời như vậy nữa.

Triển Chiêu không phải trời sanh lạnh lùng, y chẳng qua là không muốn ghi nhớ quá nhiều người, quá nhiều chuyện, tính cách này có lẽ liên quan rất nhiều tới Diệp Thời Tích cùng Triển Lâm, trên đời này có quá nhiều quá nhiều chuyện, làm người ta cảm thấy rất nhiều rất nhiều chuyện đó đều dơ bẩn không chịu nổi.

Bọn họ không muốn để Triển Chiêu đứng ở nơi như thế.

Nếu Triển Chiêu không thể không đứng ở nơi như thế, thì chỉ có cách để y quên đi những chuyện dơ bẩn kia, để một mình y sạch sẽ, không còn nhiều suy nghĩ lung tung nữa.

Cho nên, ôn nhu của Triển Chiêu, thật ra chính là ánh đèn trong đêm tối.

Trông thì sáng, lại vô cùng nguy hiểm.

Nó chỉ biết sáng, không có bất kỳ mục đích gì, lại làm người ta không thể tự kìm hãm.

Mà Bạch Ngọc Đường sở dĩ nói ra câu nói trên, chỉ vì hắn không muốn lúc nào cũng làm mình nhất phương tình nguyện, hắn mong ước xa vời, để ngọn đèn kia chỉ vì mình mà sáng.

Hắn đang đánh cược, hắn đang đánh cược địa vị của Bạch Ngọc Đường trong lòng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy bây giờ còn chưa tới thời cơ, hắn với Triển Chiêu chỉ “mới vừa” quen biết, nhưng, hắn lại cảm thấy mình không thể chờ thêm nữa, mặc dù chuyện hắn với Triển Chiêu dựa trên đạo lý mà nói, ít nhất trong lòng Triển Chiêu mà nói, là mới quen biết không lâu, nhưng, hắn luôn cảm thấy mình đã chờ thật lâu, cực kỳ lâu rồi...

Lâu tới mức, hắn cảm giác tình cảm trong tim đã bành trướng tới mức không còn chỗ chứa, nhất định phải kể cho người ta.

Người ta, gọi là Triển Chiêu.

Người ta, bị hắn gọi “Miêu nhi.”

“Người yêu?” Cổ Lận Thiên cũng không để ý đến phản ứng lạ lùng của Triễn Chiêu, chợt hiểu, “Khó trách, nghe nói đại hội võ lâm lần trước Trữ Tư lập ra cho võ lâm nhân sĩ cùng tới, còn bị Bạch ngũ gia khinh thường...”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, “Bạch gia cũng không hi vọng gì vào cái tên đó, loại người như thế, có thể nắm được binh khí nào trong tay?”

Cổ Lận Thiên cũng cười, “Cái này cũng khó nói, tên Trữ Tư kia, tuy không có công phu, nhưng thủ đoạn không ít...”

Thủ đoạn?

Bạch Ngọc Đường hơi ngần người, lại nhìn vô số cơ quan trong mật đạo, hiểu ra, “Thì ra, Cổ tiên sinh cũng chịu không ít khổ vì lão, bất quá, lão ấy không đánh chủ ý lên Thất Tinh Long Uyên chứ?”

“A, sao lại không, bất quá nếu chủ nhân Thất Tinh Long Uyên mà không để ý tới cả điểm này, thì sao có thể tự xưng là chủ nhân được? Không giống tôi, hẳn là người từng trải qua sóng gió trên giang hồ, Trữ Tư không thể làm gì hắn.” Cổ Lận Thiên lắc đầu, cười khẽ, “Như đã nói, người yêu của Bạch ngũ gia cậu...”

“Cổ tiên sinh cứ an tâm, y...” Bạch Ngọc Đường cười rục rịch, liếc về Triễn Chiêu ở bên đang không biết làm sao, “Y là một người rất lợi hại, chẳng qua có chút chậm lụt...”

“Đã thế...” Cổ Lận Thiên chỉ chỉ Thất Tinh Long Uyên bị ông để lên bàn trong ám thất.

Đã thế, kiếm này, cậu liền mang đi đi...

—

Chú đã tỏ tình, đã giao sính lễ ... ahihi

28. Quyển 2 - Chương 15: Man Thiên Quá Hải (15)

Bây giờ trong lòng Triễn Chiêu rất mất tự nhiên.

Cổ Lận Thiên không biết mục đích cuối cùng của bọn họ là gì, nhưng Triễn Chiêu lại biết.

Lúc đầu, Triễn Chiêu cũng không muốn mọi người quan tâm đến thanh kiếm còn không biết ở địa phương nào vì mình như vậy, muốn tìm kiếm giống như Cự Khuyết quả thật rất khó, trên đời này ở đâu ra nhiều

thượng cổ thần binh như vậy?

Ngày cả lúc đối mặt với đại ca mình, Triển Chiêu cũng cảm thấy có lỗi.

Triển Lâm vốn đã quá bận rồi, bây giờ còn vì chuyện binh khí của mình mà tâm phiền ý loạn, Triển Chiêu đúng là không chịu được.

Nhưng bây giờ, đối mặt với Bạch Ngọc Đường, y không chỉ cảm thấy áy náy cùng khó chịu, mà càng nhiều hơn chính là mất tự nhiên.

Rất mất tự nhiên.

Vũ khí này, là tìm cho y, nhưng Bạch Ngọc Đường nói, “Bạch mã muốn đem kiếm này tặng người trong lòng.”

Cái này bảo y làm sao không mất tự nhiên đây.

Nếu y là nữ, ngược lại nghĩ cũng thông, danh tiếng của Cẩm Mao thử Bạch Ngọc Đường sáu năm trước y đã nghe đủ nhiều, gia đình phú hào, lại được mấy ca ca cưng chiều từ nhỏ, Bạch Ngọc Đường này xưa nay chính là muốn làm gì thì làm, không có thứ gì hắn không có được, lại thêm danh tiếng phong lưu thiên hạ, dĩ nhiên đối xử cực tốt với các cô nương, bỏ tiền như đất tạm thời không nói.

Nhưng, hắn là đàn ông. *(ôi please em ơi, chả có thành đàn bà tui cũng k dám cưới ý Orz, chắc chỉ có mình em là yêu nổi thẳng chả thôi. Tình tình khó chịu dễ sợ)*

Y cũng chưa từng nghe chuyện Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường có tính đoạn tụ, hơn nữa, Triển Chiêu rất tự giác, mình tới giờ đều không có mấy quan hệ với nữ nhân, những nữ nhân thuở nhỏ tiếp xúc, trừ mấy người bạn nhỏ hay chơi ra, thì có lẽ chỉ còn đại tẩu, ngay cả mẫu thân, cũng vì mất sớm, mà y cũng không tiếp xúc bao nhiêu.

Ngay cả ấn tượng cũng không có.

Triển Chiêu cẩn thận nhớ lại, mình không tỷ không muội, chỉ có một huynh trưởng, không có tỷ muội có thể khiến Bạch Ngọc Đường tới lấy lòng...

Vậy, một câu vừa nãy của Bạch Ngọc Đường là vì cái gì?

Bạch Ngọc Đường từ trên đài lấy kiếm xuống, tỉ mỉ miết trên vỏ kiếm, cuối cùng nở một nụ cười hài lòng.

Thượng cổ danh kiếm quả là không giống kiếm thường, mới chỉ nhìn qua vỏ kiếm thôi, đã cảm thấy không

giống, nghe nói thanh Thất Tinh Long Uyên này chính là thành tín chi kiếm, nghĩ lại cũng chỉ có Miêu nhi khéo léo nhà mình mới xứng với kiếm tốt như vậy.

“Thế, đa tạ Cổ tiên sinh, Bạch mỗ ở nơi này tạ lễ.” Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên hết sức hài lòng, hành đại lễ hiếm thấy với Cổ Lận Thiên.

“Không ngại, Bạch ngũ gia xem như cũng giúp tôi xử lý được một vấn đề lớn.” Cổ Lận Thiên vội vàng đáp lễ, “Như đã nói, hai cậu để vị cô nương kia ở ngoài không sao chứ? Tuy không chắc là hắc, nhưng nếu thật là người của Trữ Tư, thì thủ đoạn của hắc không ít đâu...”

“Cổ tiên sinh, xin đừng lo lắng, gia tẩu trước đó rất lâu từng lẫn lộn trong giang hồ.” Triển Chiêu nghe Cổ Lận Thiên nhắc tới đại tẩu mình, cuối cùng cũng kéo trở về suy nghĩ đã trôi đi thật xa.

Nhưng mà, tuy lời nói thế, nhưng nghĩ tới đại tẩu mình vẫn là nữ nhân, Triển Chiêu còn có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường tuy đang nhìn về phía Cổ Lận Thiên, nhưng không hề bỏ qua chút phản ứng của Triển Chiêu, trong lòng căng thẳng, có lẽ, vẫn là ép y rồi.

Thật ra tự hắc cũng biết, hắc ép Triển Chiêu cũng không chỉ là một chút như vậy.

Bất quá, trông phản ứng của Triển Chiêu, dường như cũng không đặc biệt chán ghét, chỉ là nghĩ không ra, nếu là vậy, thì có lẽ...

“Miêu nhi, chúng ta cũng nên ra ngoài xem một chút đi, đại tẩu nhà em tuy là cao nhân, nhưng vẫn là nữ tử, xuất đầu lộ diện thế này không tốt, em phải chịu trách nhiệm với đại ca em nữa...” Nói xong, vỗ tay với Cổ Lận Thiên, “Đã thế, Cổ tiên sinh, bọn tôi xin cáo từ, bây giờ ông tạm thời không nên ra ngoài, chờ bọn tôi xử lý xong đám người kia lại tính...”

Cổ Lận Thiên gật đầu.

Mấy chuyện này đều là chuyện của dân giang hồ mới hiểu, ông cũng chỉ là người ngoài nghề, biết gì đây? Cứ giao cho họ giải quyết đi!

Vốn dĩ Triển Chiêu đang không chuyên tâm, nhưng chuyện xảy ra bị Bạch Ngọc Đường quấy một trận, cho dù Triển Chiêu vốn không hiểu, nhưng cũng khá mất tự nhiên, đặc biệt là khi tay của Bạch Ngọc Đường đặt lên vai y, cả người y cũng cứng lại.

Động tác như vậy, cũng không tính là quá thân mật, huynh đệ quen biết nhau, làm vậy rất bình thường, nhưng Triển Chiêu lúc này, làm sao cũng thấy không được tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu, một câu vừa nói ra của hắc cho dù Triển Chiêu có cảm thấy không đúng vẫn

là những lời thật tâm nhất của hắn, Triển Chiêu ít nhiều gì cũng để trong lòng đi.

A, nếu là người khác, chỉ sợ cũng sẽ không nghiêm túc với chuyện này, sẽ cho là mình nói giỡn, nhưng Triển Chiêu lại chính là người nghiêm túc như thế đấy.

Cũng không rõ chuyện đến nước này rồi sẽ là tốt hay xấu...

Bạch Ngọc Đường hừ tâm dùng sức siết vai Triển Chiêu một cái, kéo người ra ngoài cửa, “Miêu nhi, đi thôi...”

Ở ngoài tiểu viện Cổ Lận Thiên, cảnh tượng trông cũng không phiền phức như vậy, ngược lại, nếu nói đây là chuyện họ phải xử lý thì, Diệp Thời Tích đã xử lý xong xuôi cả rồi, nhưng, dường như Diệp Thời Tích còn chút chuyện riêng.

Triển Chiêu biết, đại tẩu mình từng xuất hiện trên giang hồ, lúc ấy nghe nói còn hết sức lợi hại, chẳng qua, không hiểu rõ tình hình ra sao, chuyện cũng đã qua rồi, bất kể là Triển Chiêu hay Triển Lâm đều sẽ không muốn nhắc tới.

Chẳng qua thật không thể nào nghĩ tới, lại có thể gặp được cố nhân của cô ngay dưới tình huống này.

Con rắn màu xanh đang ngóc đầu trên mặt đất, diều vô dương oai khè lười với kẻ đang nằm, phát ra tiếng “khè khè” rất nhỏ, thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn về người đàn ông chưa hề gặp qua đang giằng co với chủ nhân mình.

Người nằm trên đất đã không còn ý thức, hắn rõ ràng là Phùng Kỳ, hiển nhiên hắn với Diệp Thời Tích, không có bao nhiêu sức đe dọa.

Ngược lại người kỳ quái cầm quyền trục kia, là ai?

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra trên giang hồ có ai dùng quyền trục, chẳng qua chỉ cảm thấy kỳ lạ, bất quá ngẫm nghĩ thêm một hồi, nếu có cùng niên đại với Diệp Thời Tích, thì có lẽ đã rời khỏi giang hồ từ lâu.

Dù sao, bây giờ cả Bạch Ngọc Đường đây cũng có ý muốn thoái lui khỏi giang hồ.

Bạch Ngọc Đường vốn nghĩ thế này, nếu có liên quan tới Diệp Thời Tích, thì Triển Chiêu sẽ rõ hơn, lại không ngờ, sau khi nhận được tầm mắt hỏi thăm của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng lắc đầu, ý bảo y cũng không biết.

Như vậy, phải là người quen của Diệp Thời Tích trước khi quen biết Triển Chiêu?

Bạch Ngọc Đường nhún vai, thôi, chuyện này cũng chẳng quan hệ gì tới mình, bất quá nếu hai người này còn đánh, Triển Chiêu nhất định sẽ giúp đại tẩu mình, như vậy, mình khẳng định cũng phải giúp đỡ Miêu nhi của mình chứ...

“Đúng là đã lâu rồi không gặp...” Nam nhân nghịch quẩy tóc trên tay, ánh mắt liếc tới búi tóc trên đầu Diệp Thời Tích, khẽ mỉm cười, “Nhớ lại Độc y năm đó danh chấn giang hồ, không ngờ ở lúc không ai hay, đã gả làm vợ người ta rồi, bất quá, thật làm người ta không ngờ tới, độc y từng căm ghét nam nhân như vậy, lại cũng có lúc gả làm vợ người ta...”

Diệp Thời Tích bất động thanh sắc, lạnh mặt, học được 10 phần bình tĩnh của phu quân, “Không cần phải kinh ngạc như thế, trên đời này, mặc dù phần lớn nam nhân đều không phải người tốt, nhưng rồi sẽ có 1 hai người đàn ông tốt xuất hiện, mặc dù trước kia ta vẫn nghĩ nữ nhân đều bị nam nhân chà đạp, nhưng sự thật lại không giống lắm, có vài nữ nhân luôn tự cho mình là phải, bao nhiêu âm mưu quỷ kế đều đã dùng tới thuần phục rồi...”

Nam tử ngẩn người, “Sau chuyện ở Nhân Đăng Sơn, cô dường như gặp không ít chuyện...”

Diệp Thời Tích trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc thở dài, “Chuyện lúc trước bỏ qua đi, ta cũng không muốn nghĩ nhiều, quan nhân nhà ta nói, có một vài người rất bất đắc dĩ, nhưng cũng có vài người cũng chỉ do quá tò mò thôi, ta không muốn nghĩ xem người thuộc loại nào, huống gì năm đó người cũng không phải chủ mưu, bỏ đi, xem như người chưa từng thấy ta, ta cũng chưa từng thấy người, bây giờ ta có cuộc sống của ta, người cũng có ngày tháng của người, sao phải đánh vỡ cục diện cân bằng như vậy?”

Vì sao phải đánh vỡ?

Triển Chiêu thấy nam nhân bên kia như cau mày, “Đánh vỡ... thăng bằng sao...”

Diệp Thời Tích là một người hết sức thông minh, đã sớm nhìn thấy những chuyện kia, lại thêm hôm nay đã có gia đình, làm sao còn phải cố chấp những chuyện đó, “Cứ vậy đi!”

“Ừ, cứ vậy đi.” Nam nhân như thế đã nghĩ rõ ràng, chân mày dần ra, “Đã thế, bảo trọng, à, chuyện này tính ra ta cũng giúp sức không ít, Bạch ngũ gia, cậu nói Giang Trữ bà bà có thể cho ta mấy bình rượu ngon?”

Lúc này, Bạch Ngọc Đường chợt hiểu ra người trước mắt mình là người nào, nhất thời hết ý kiến.

Triển Chiêu quay mặt qua, “Huynh biết ông ta?”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Ta không biết, bất quá mẹ nuôi ta quen, chắc là mẹ nuôi nhờ ông ta tới giúp đỡ...”

Lúc này, Triển Chiêu cuối cùng đã hiểu ra mọi chuyện.

Cổ Lận Thiên không phải tình cờ tìm thấy Bạch Ngọc Đường, chẳng qua là Giang Trữ Bà bà tìm ra bằng hữu ở Tô Châu tới giúp đỡ, tìm Cổ Lận Thiên, dụ dỗ ông, phân tích tình hình, để ông tin tưởng Bạch Ngọc Đường mới là lựa chọn chính xác nhất.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn thanh niên bạch y đứng bên, không biết phải nói gì, ngược lại Diệp Thời Tích gơ lên con rắn xanh không biết đã quấn lấy tay nàng từ khi nào, âm thầm nói một câu, “Âm hiểm...”

Mà so những chuyện này....

Triển Chiêu vuốt ve vỏ kiếm Thất Tinh Long Uyển Bạch Ngọc Đường mới giao cho y, thầm nói một câu, “Bạch Ngọc Đường, huynh vì sao đối xử với ta tốt như vậy?”

Bạch Ngọc Đường công phu cực cao, dĩ nhiên nghe thấy những lời này của Triển Chiêu, làm tim hắn bắt đầu run lên.

Bạch Ngọc Đường kéo qua khuôn mặt đang cúi thấp của Triển Chiêu, để y đối mặt hắn, dùng giọng nói có lẽ là nghiêm túc nhất trên đời nói chuyện với y, “Triển Chiêu, những lời Bạch Ngọc Đường ta đã nói hôm nay đều là lời thật lòng, ta không xin em có thể lập tức tiếp nhận, Bạch gia biết đây vốn là chuyện không thể nào, nhưng, ta xin em, ta xin em, hãy xem câu nói kia là thật lòng, đây không phải là lời nói bậy bạ Bạch gia nói ra khi cao hứng...”

Nghe tới đây, Diệp Thời Tích cuối cùng cũng phản ứng kịp, “Bạch Ngọc Đường, người nói gì với tiểu Chiêu rồi!?”

Bạch Ngọc Đường liếc trả về một cái, “Cái gì nên nói đều đã nói, không nên nói, cũng đã nói.”

Nói cách khác, Bạch Ngọc Đường tranh thủ lúc mình không có ở đâu, đã biểu đạt tâm tư của mình cho tiểu Chiêu rồi?

Diệp Thời Tích cắn răng nghiêng lợi, trong lòng chỉ còn một câu vang vọng.

Tiểu Thanh, cẩn hẩn!

(Hết quyển 2)

29. Quyển 3 - Chương 1: Trọng Phùng Tương Túc (1)

Tháng tám, thời tiết gần trở lạnh.

Trên Hãm Không Đảo vẫn luôn náo nhiệt như cũ, nguyên nhân cũng là, từ sau nửa tháng trước ở Tô châu, Bạch Ngọc Đường, Triển Lâm, Diệp Thời tích tì tìm được bội kiếm cho Triển Chiêu rồi, còn xảy ra vài chuyện nữa.

Trữ viên ngoại của Tô Châu không phải kẻ bắt tài, lão đã quan sát cơ quan ám khí của Cổ Lận Thiên từ lâu rồi, tài nghệ của ông hết sức tinh xảo, tuy không thể so với Đường Môn, nhưng cũng dư sức, đồ tốt của Đường Môn không truyền ra ngoài, càng vô cùng đắt. Người thường mua không nổi, cho nên trên giang hồ không thiếu người lui tới xin bán, những kẻ giang hồ tìm đến Cổ Lận Thiên không phải ít, mà Trữ Tư không chỉ một lần muốn giao dịch ông.

Lão muốn gia nhập vào giới giang hồ từ rất lâu rồi, những thứ như cơ quan ám khí này, nhu cầu trong giang hồ có thể nói là nhiều lắm, lợi ích của nó cũng không thể nói là nhỏ.

Nếu có thể thu mua giá thấp, sau đó bán lại với giá chỉ thấp hơn Đường Môn một chút, không biết sẽ kiếm được bao nhiêu tiền...

Trữ Tư nghĩ như vậy, cũng đã tới cửa “xin xỏ” vị thư sinh không biết võ công nhưng thủ nghệ tinh xảo không dưới một lần, nhưng, bất kể thế nào, ông ta cũng không chịu chế biến số lượng lớn.

Cổ Lận Thiên ra giá không thấp, cũng không tính là cao, lại nói chất lượng tốt, cho nên, người nghe tiếng mà tới cũng không ít.

Nếu lượng nhu cầu không quá lớn, Cổ Lận Thiên đại khái còn đáp ứng, nhưng nếu muốn chế biến nhiều, thì cả Cổ Lận Thiên cũng không chịu được.

“Cổ mẫu chỉ là một giới thư sinh, những chuyện thế này nếu tiếp tục làm dài lâu, có lẽ không tới mấy năm liền mất mạng...”

Người giang hồ tuy là vũ nhân, so với thư sinh có vẻ lỗ mãng một chút, nhưng vẫn là người thông tình đạt lý.

Muốn một thư sinh làm những chuyện này, thỉnh thoảng làm còn không sao, nếu muốn làm lâu dài, thân thể nhìn thế nào cũng thấy mỏng manh này có lẽ rất nhanh sẽ nguy hiểm, cho nên thỉnh thoảng mới tới nhờ ông làm một lần.

Nhưng Trữ Tư lại không nghĩ vậy.

Có lợi, tại sao không kiếm?

Lão là thương nhân chân chính, vì ích lợi không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, bất quá cũng may Cổ Lận Thiên quen biết nhiều người giang hồ, tuy không phải lúc nào cũng bảo vệ cho ông, nhưng cũng khinh thường hành vi của Trữ Tư, thế là thuận tay giúp đỡ xử lý đả thủ của Trữ Tư phải tới.

Cho dù là thế, Trữ Tư vẫn còn mang lại không ít phiền toái cho Cổ Lận Thiên, biết ông tình cờ gặp được chủ nhân củ của Thất Tinh Long Uyên đã ẩn cư.

“Trữ Tư ở Tô Châu? Không phải người tốt lành gì.”

Tương Bình rót cho mình chén trà, thông thả nói một câu.

Tương Bình là người làm ăn, trong lĩnh vực làm ăn, vẫn là lời hẩn nói tương đối dễ tin, chuyện làm ăn trên Hãm Không đảo phần lớn là để hẩn quản lý, người gặp cũng nhiều.

“Chuyện giống thế này, ta đã nghe qua không ít, người giống Cổ tiên sinh phần lớn đều bị lão chiêu mộ, vài người đã chết, vài người sau này chạy xa khỏi Tô Châu, ánh mắt lão ta đặc biệt tinh, chuyên dùng tìm những người có chút bản lãnh, không có vai vế mà cũng không có công phu, ép người vào đường cùng, thật sự là rất ghê tởm.”

Nghe Tương Bình nói như vậy, mấy nam nhi nhiệt huyết ở Tự Nghĩa sảng lập tức cảm thấy máu nóng xộc thẳng lên đầu, Từ tam gia càng lợi hại hơn, xốc búa dậy nói đi trừ hại cho dân, ngược lại, đại ca Lô Phương vẫn còn lí trí, “Thế này, Cổ tiên sinh tạm thời nên an trí ở Hãm Không đảo đi, Hãm Không đảo của phủ Tùng Giang tôi cũng tính là địa đầu xà, cho dù Trữ Tư có tìm được nơi này, cũng không thể làm gì chúng ta, nếu Cổ tiên sinh thích, có thể tới bàn bạc với công tượng trên Hãm Không đảo, mấy chuyện kia thật sự không tốt cho cơ thể tiên sinh, nếu thích cơ quan, thì có chung đề tài với Ngũ đệ, cơ quan trên Hãm Không đảo chúng ta đều xuất phát từ tay Ngũ đệ mà ra...”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, hạ giọng thật thấp, “Mới không thêm, Bạch gia muốn đi theo Miêu nhi...”

Mẫn Tú Tú liếc hẩn một phát, giữa răng môi nặn ra một câu, làm Triển Chiêu đỏ cả mặt: “Thấy sắc vong nghĩa!”

Lại nói hôm đó, nam tử cầm trục cùng Diệp Thời Tích vốn đã xử lý xong Phùng Kỳ, có lẽ Phùng Kỳ chỉ bị tiểu Thanh dọa sợ mà thôi.

Mà khi Diệp Thời Tích nhớ tới lời căn dặn của a cửu, tuy không cam lòng, cũng không thể không làm, giờ tay muốn bắt mạch cho hẩn, ánh mắt chợt run lên, thu tay về, cơ thể xoay qua một bên.

Một tụ tiến xẹt qua bên người Diệp Thời Tích, xé rách tay áo màu tím.

Người tới lúc này, nhưng là sát thủ chân chính, mục tiêu hình như là Diệp Thời Tích...

Triển Chiêu nhất thời biến sắc mặt, chân nhẹ một chút đã chạy theo phía tụ tiến bắn ra.

Khinh công Triển Chiêu cực tốt, cho dù nội lực không thể so với năm ấy, nhưng nếu để y bay đi trước,

muốn đuổi theo cũng không phải dễ, cho nên Bạch Ngọc Đường không dám khinh thường, thi triển khinh công theo sát Triển Chiêu.

Kẻ tới là sát thủ nhà nghề, mà Triển Chiêu bây giờ chỉ là người mới ra giang hồ không lâu, tuy đã quen biết không ít, nhưng muốn so sánh với sát thủ nhà nghề, chỉ sợ võ công thì thừa mà tâm cơ không đủ, nếu thật đối mặt với hắn, sẽ bị thua thiệt.

Triển Chiêu là chánh nhân quân tử, muốn xuất thủ cũng sẽ hạ thủ lưu tình, nhưng đối phương là sát thủ, xuất thủ sẽ đoạt mạng người.

“Miêu nhi, cẩn thận...”

Cho dù Bạch Ngọc Đường có nghĩ nhiều, Triển Chiêu vẫn cứ là Triển Chiêu, vẫn là Nam hiệp năm đó, tuy trí nhớ đã không còn, nhưng công phu vẫn như cũ, không tới nửa khắc, Thất Tinh Long Uyên đã đặt lên cổ người kia.

“Người rút cuộc là ai?”

Sát thủ có thể làm sát thủ chính là để lấy tiền, vì mục đích của người bỏ tiền mới không chừa thủ đoạn nào.

Vậy mà, nếu nói về người bắt kẻ thủ đoạn, phải nói về Diệp Thời Tích.

Nam tử cảm bức họa rõ ràng biết Diệp Thời Tích, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, quay người đi mất.

Diệp Thời Tích thì âm hiểm cười một tiếng, “Người có thể không đáp, bất quá, chắc người không biết, lúc ta sát trá phong vân, thật không biết người đang ở nơi nào, người có biết năm đó ta làm sao náo loạn giang hồ không? Chính là nhờ... ộc...”

Diệp Thời Tích làm như không thấy sắc mặt xám xịt của tên sát thủ, từ từ móc ra một bình sứ nhỏ trong túi, nhẹ nhàng lắc, “Biết không, có vài món, có thể làm người ta nói thật, nói xong rồi, người sẽ không thể động...”

Sắc mặt sát thủ trầm xuống.

Trên giang hồ, thứ như vậy có rất nhiều, khi các môn phái xảy ra mâu thuẫn về lợi ích, những vật như thế sẽ được lôi ra sử dụng rất nhiều, những người bị chúng làm chết lên chết xuống bây giờ đã...

“Ta nói...”

Chuyện cũng đơn giản, hắn cũng chỉ là một sát thủ, nhận tiền xử trí, Trữ Tư đã bỏ rất nhiều tiền bảo hắn

xử lý “Nữ nhân mang rắn xanh đi theo Bạch Ngọc Đường.” cùng với, mang theo một thư sinh tuổi khá lớn ở đây về...

Lấy được câu trả lời mình muốn, Diệp Thời Tích hài lòng thu về bình sứ, “Tiểu quý, trước khi nhận khách, phải điều tra con mồi trước đã, đây là kiến thức cần biết của sát thủ.”

Cho dù xử lý xong sát thủ, nhưng không chắc Trữ Tư sẽ không làm ra chuyện gì nữa.

Bạch Ngọc Đường kể mặt chuyện THất Tinh Long Uyên, quyết định đưa Cổ Lận Thiên về Hãm Không đảo, ít nhất ở đó, Cổ Lận Thiên sẽ không bị Trữ Tư quấy rối nữa.

Cổ Lận Thiên cân nhắc, Hãm Không đảo có danh tiếng, lại là người hiệp nghĩa, có lẽ sẽ không biến chất như Trữ Tư, cho nên lập tức đồng ý.

Nếu không chịu nổi, thì đi là được.

Triển Chiêu tuy theo Bạch Ngọc Đường lên Hãm Không đảo, nhưng y luôn cảm thấy người này luôn vô tình cố ý nhìn y, cho nên hơi lúng túng.

“Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường quay người thấy Triển Chiêu hơi nhăn mặt, giống như rất mất tự nhiên, “Làm sao, không thoải mái chỗ nào?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Triển mỗ không có khó chịu, nhưng mà...”

Ta không thích sống ở đây.

Nhưng lời như thế, Triển Chiêu làm sao cũng không nói ra được.

Cuối cùng vẫn là Triển Lâm vỗ quạt, “Vây, Cổ tiên sinh đã đưa tới rồi, lần này cảm tạ Bạch ngũ gia giúp một tay, Triển mỗ lần nữa xin cảm ơn, bất quá, nhiều chuyện còn chưa xử lý xong, Triển mỗ xin cáo từ trước.”

Bạch Ngọc Đường há miệng, nhìn về phía Triển Chiêu ở bên, hơi ngốc.

Muốn đi?

Y cứ thế muốn đi rồi?

Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, “Miêu nhi, em có phải, rất không muốn đi theo ta không?”

Lần này, tới lượt Triển Chiêu sững sốt, “Không có, Bạch huynh nghĩ nhiều, Triển mỗ tuyệt đối không có ý này...”

“Cho dù không có ý đó cũng không sao, tiểu Chiêu đừng lo, cứ nói thẳng ra, đại tẩu sẽ làm chủ cho đệ!” Diệp Thời Tích tới giờ vẫn rất không ưa Bạch Ngọc Đường, “Bây giờ không đánh lại hấn, sẽ cho tiểu Thanh gặm hấn!”

“Đại tẩu, tiểu Thanh có độc!”

“Sợ gì? Độc có chết người đâu, lại nói hấn không phải người luyện võ sao, chỉ cần khóa lại huyết đạo, lấy nội lực bức độc ra cũng khó gì, tiểu Thanh do tẩu nuôi, cũng không phải a cữu nuôi, cũng không độc lắm, cùng lắm là để hấn khó chịu mấy ngày...” Diệp Thời Tích ném đứa bé ba tuổi rưỡi về lại lòng phu quân mình, nheo mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cười lạnh, “Hừ, nếu không phải nể mặt Thất Tinh Long Uyên, ta cũng không để cho người gặp nó...”

Một bộ mặt bất mãn.

“Cô này nói gì thế? Lão ngũ chúng ta ở đâu cũng tốt, không lẽ không xứng với con mèo nhỏ kia?”

Con mèo nhỏ, dĩ nhiên là nói Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng chỉ nhú mày, nghiêng đầu, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Mà Tương Bình nhìn bộ dáng kia của Triển Chiêu, liên gào to trong lòng, Không tốt.

Người khác ở đây có thể không biết, nhưng nếu là người làm ăn thì sẽ rõ, hấn dĩ nhiên hiểu Triển Lâm, tuy hấn tuyệt đối không cho ai nói xấu đệ đệ mình, mặc dù Từ tam gia bây giờ đang ôm bất bình cho Ngũ đệ, nhưng như thế không có nghĩa Triển Lâm sẽ không làm thế vì em trai hấn.

Không, Triển Chiêu là nhất định sẽ ra mặt cho Triển Chiêu...

Nghe “phạch” một tiếng, cây quạt ngọc trên tay Triển Lâm bị mở ra, bên trên là một hồ sen bát ngát, rất đẹp.

“Nếu Từ tam gia đã nói vậy, chúng ta cũng không nên ở lại đây bắn mắt ngài, Thời Tích, chúng ta đi!” Dứt lời, tiếp tục quạt gió cho con trai như không thèm để ý.

Tuy nói là tháng tám rồi, nhưng trời vẫn còn nóng.

“Phụ thân, Phụ thân...” Triển Ký tròn mắt, nhìn phụ thân mình, sao tự nhiên phụ thân lại giận?

Phụ thân giận lên là đáng sợ nhất, nhị thúc, ôm...

Triển Ký quay người nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng nhị thúc mình.

“Bọn họ nói xấu Nhị thúc của con đó...”

“Nhị thúc tốt như vậy, họ còn nói xấu, hư...” Đôi mắt đứa bé chuyển một cái, chu môi, “Tiểu Thanh, cắn hần!”

30. Quyển 3 - Chương 2: Trọng Phùng Tương Túc (2)

Triển Lâm với Diệp Thời tích ở phương diện dạy con, thật sự là hai người cá tính, mà có lẽ là mấy năm nay cũng do chuyện của Triển Chiêu, nên thằng bé phải lưu lại đất Miêu Cương, nhìn thấy nhiều chuyện rắn rết dọa người, nên lá gan cũng lớn.

Lúc này, Triển Ký chắc chắn không hề khiếp sợ, còn mở to đôi mắt nhìn thẳng Từ Khánh, quệt mồm, giống như đang bắt bình thay cho nhị thúc mình.

“Lão tam, đệ bao lớn rồi, còn so đo với tiểu hài nhi ba tuổi...” Thấy Từ Khánh trông như còn muốn trừng lại, Lô Phương cuối cùng không chịu được thở dài lắc đầu, sau đó nhìn sang Triển Lâm, ông dù sao cũng là người đứng đầu một đảo, dĩ nhiên phải tinh táo hơn lão Tam làm việc theo cảm tính nhiều, tuy cũng khá bất mãn với việc dùng từ của Triển Lâm, nhưng “Triển huynh, thật sự không muốn lưu lại thêm mấy ngày sao?”

Ánh mắt Triển Lâm sâu hoắm, “Hảo ý của Lô đảo chủ, Triển mạo xin lĩnh, bất quá, bây giờ rất nhiều người đều nói Nam hiệp Triển Chiêu không còn trên nhân thế, ta cũng không muốn em mình cứ tiếp tục thế này, có một số chuyện cuối cùng, cũng phải giải quyết cho xong...”

Đúng vậy, rất nhiều người đều nghĩ Triển Chiêu đã sớm chết trận ở hai năm rưỡi trước, bản thân Triển Chiêu có lẽ cũng không cảm thấy thế nào, nhưng thân là huynh trưởng Triển Chiêu, trong lòng vẫn luôn khó chịu.

Lô Phương đứng bên bến tàu Hãm Không Đảo, đưa mắt nhìn họ rời đi, nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài.

Hiện giờ trong mắt rất nhiều người, Triển Chiêu đã là một người chết, lời như vậy, hai năm rưỡi qua, Triển Lâm đã nghe quá nhiều, quá nhiều, khó trách sao hôm nay hần mất khống chế như vậy.

Tương Bình phe phẩy cây quạt lông, bĩu môi, “Bỏ đi đại ca, trình độ Triễn Lâm cứng chiều đệ đệ cũng không thấp hơn mấy huynh, các huynh cũng quên năm đó là ai ép lão Ngũ nhà chúng ta cai nửa năm rượu sao?”

Chuyện xảy ra lâu quá, bọn họ đúng là không nhớ lắm.

Lô Phương nhìn trời một chút, Mẫn Tú Tú hé miệng cười một cái, “Nếu tứ đệ không nhắc, chúng ta cũng thật không nhớ rồi, nhắc tới, có thể cho Ngũ đệ chúng ta cấm rượu hơn nửa năm, Triễn Lâm dĩ nhiên cũng không phải người dễ chọc, cũng may Tam đệ vừa rồi không tranh cãi nhiều với hắn, nếu như...”

Mẫn Tú Tú nói tới đây, đưa mắt liếc Từ tam gia một cái, làm người kia rụt người.

Nhớ năm đó cả Ngũ đệ cũng không có biện pháp tránh khỏi ma trảo của Triễn Lâm, chỉ bằng đầu óc của Từ Khánh hắn á? Nghĩ cũng không cần nghĩ...

Mà Lô Phương vẫn cứ không an lòng.

“Triễn Lâm tuy có chút bản lĩnh, nhưng, năm đó người đem Triễn Chiêu tới biên cương, chính là quan gia a, nếu muốn nói đạo lý với y, sẽ không đơn giản như vậy...”

Hoàng đế, dù sao cũng là hoàng đế, gần vua như gần cọp, cho dù hôm nay rất có tiếng, nhưng bất y thừa nhận mình sai, chỉ sợ không dễ, còn nữa, chuyện Triễn Lâm muốn chỉ sợ rằng không chỉ là một câu thừa nhận.

Triễn Lâm là một nhân tài, chỉ hi vọng hắn đừng vì quá giận mà làm ra chuyện quá phận.

“Đại ca, huynh cứ an tâm, Triễn Lâm nọ đúng là nhân tài, bây giờ hắn còn chưa đủ tuổi, đã có thể thấu triệt hết các đạo trên thương trường, dĩ nhiên biết cái gì có thể không thể làm, chẳng qua từ trước, hắn luôn chán ghét quan trường phồn văn nhục tiết, tuy không khi nào can thiệp vào việc em trai mình làm, chỉ cần tự nó vui là được, nhưng Triễn Chiêu vào quan phủ vẫn làm hắn mất hứng, có lẽ cũng vì những chuyện mất hứng này, mà khiến hắn suýt nữa mất đi đệ đệ của mình...” Tương Bình thở dài, “Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân làm hắn thà chịu nguy hiểm của phải đòi lại công bằng cho Triễn Chiêu...”

“Bất quá, để lão Ngũ đi theo, có sao không?” Mẫn Tú Tú ôm chặt Lô Trân trong lòng, “Ngũ đệ nó, khó khăn lắm mới ra khỏi nơi ấy...”

Tương Bình lắc đầu, “Đại tẩu, chuyện Ngũ đệ đã quyết định, chúng ta có kéo lại được không?”

Kéo lại sao?

Mẫn Tú Tú chấp nhận lắc đầu, “Ai, nếu kéo lại được thì nó đã sớm cưới vợ sinh con, trong hai năm nay

chúng ta đã nghĩ quá nhiều biện pháp...”

Thật sự, là đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cứ ta thích ta làm, cho dù có nhiều cách hơn nữa thì có thể đủ không?

Cùng lúc đó, bên trong chiếc thuyền mới rời khỏi Hãm Không đảo, Triển Chiêu nhẹ nhàng cau lại chân mày, “Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường hí mắt cười nhìn Triển Chiêu, “Mèo con, em an tâm, Bạch gia tuyệt đối sẽ không để em ra đi với người khác...”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triển Chiêu thoáng đỏ, tiếp theo là hóa đen, “Bạch huynh, huynh đừng nói bậy nữa!”

Diệp Thời Tích với chuyện Bạch Ngọc Đường mặt dày bám theo Triển Chiêu thế này vô cùng khó chịu, hôm nay nghe lại lần nữa, trong lòng càng thêm bất mãn, bất quá hiện giờ có Bạch Ngọc Đường giúp đỡ quả thật sẽ tiện lợi hơn nhiều chuyện, cho nên cũng chỉ liếc qua mấy lần, không nói gì nhiều nữa.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu đã sớm không phải chuyện bí mật gì, ít nhất là với mấy người bọn họ, không phải là chuyện bí mật, tự hẳn cũng đã nói hết ra.

Nhưng...

Triển Lâm cảm thấy chuyện báo thù này cũng không thể tính là báo thù, chuyện ám sát đương kim Thánh thượng thế này quá sức kinh thiên động địa, hẳn cũng không muốn làm, cùng làm là tới cảnh báo mấy người sống trong hoàng cung một chút, nếu chuyện như thế xảy ra thêm mấy lần nữa, chỉ sợ cái người đứng ở vị trí nọ, không thể đơn giản đối phó, nói thế, vị trí của Triệu Trinh, chắc chắn sẽ phải đổi chủ.

Bất quá, cho dù chỉ là cảnh báo, cũng đã rất phiền phức rồi, nếu hoàng đế đã sớm nhận định Triển Chiêu không có ở đây, vậy Triển Chiêu chỉ có thể mai danh ẩn tính sống cả đời, đây là chuyện Triển Lâm không cho phép, nhưng nếu để hoàng đế biết Triển Chiêu bây giờ Ngự miếu ngày ấy còn sống, thì...

Triển Chiêu, Diệp Thời Tích, Triển Lâm, ba cái tên này, đều bị khệp vào tội “Khi quân”.

Mà những chuyện đó, vốn dĩ không hề liên quan tới Bạch Ngọc Đường.

Chẳng qua, hẳn hình như rất muốn góp vui một chân.

Triển Lâm nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, mày nhăn tít lại, không thể nói ra rốt cuộc là cảm giác gì.

Cho dù là thích, cũng rất ít người biết được sẽ gặp nguy hiểm cực lớn vẫn cứ mạo hiểm sinh tử đi theo.

Nếu như, nếu như, Bạch Ngọc Đường không có loại suy nghĩ kia, Triển Lâm sẽ không phản đối hần giao hảo với Triển Chiêu, bây giờ muốn tìm ra một tri kỷ hiểu rõ suy nghĩ mình, thật sự là chuyện khó.

Triển Lâm không muốn Triển Chiêu mất đi một người bạn, nhưng, chuyện này không có nghĩa là hần muốn tặng đệ đệ bảo bối của mình cho người ta, vì thế, hiện giờ Triển Lâm đang rất khó xử, hết sức khó xử.

Triển Chiêu lại không nghĩ nhiều như vậy, tuy là y cũng rất khó xử.

Triển Chiêu không phủ nhận, thậm chí khẳng định rằng Bạch Ngọc Đường đúng có thể tự xưng là một đại hiệp, mặc dù hai người chỉ quen biết nhau mới có mấy ngày, bất quá vẫn không cản trở được chuyện Bạch Ngọc Đường đã tạo thành hình tượng hơi chính nghĩa trong lòng Triển Chiêu, đồng thời cũng tạo thành hình tượng không khác gì đường da trâu trong lòng Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường sau khi trải qua chuyện Triển Chiêu chết đi sống lại, không những không cải thiện mà còn càng thêm tàn ác, càng xem Triển Chiêu là toàn bộ của mình, không cho người khác mơ ước.

Mà lần này, nơi phu thê Triển Lâm muốn đưa Triển Chiêu tới là kinh thành, kinh thành đó kinh thành đó...

Ở trong mắt Bạch Ngọc Đường, kinh thành là một nơi hết sức nguy hiểm.

Nơi đó có thiên tử gần vua như gần cọc, đây là chuyện làm phu thê Triển Lâm nhức đầu nhất, nếu hần có thể giúp đỡ dĩ nhiên là tốt, nếu không thể để Triển Chiêu quang minh chính đại nói một tiếng “Tại hạ Triển Chiêu” thì ngay cả hần, cũng cảm thấy khó chịu.

Bạch Ngọc Đường một mực lấy cách gọi tự mãn là “Bạch gia”.

Còn bên kia, bên trong kinh thành có một cô nương từng có cơ tâm bất lương với Triển Chiêu gọi “A Mẫn”, nghe nói từng nói rằng muốn trông chừng tửu lâu Triển Chiêu để lại cho cô ta cả đời.

Vốn dĩ Bạch Ngọc Đường cũng không cảm thấy chuyện A Mẫn làm có gì không ổn, tự hần cũng không muốn đi cưới một nữ nhân hần không thích, thì hần có tư cách gì bắt a Mẫn gả cho một nam nhân nàng không thích?

Nhưng, lúc ấy, tuy hần còn đi khắp nơi tìm một người gọi là Triển Chiêu, nhưng hần chung quy không tìm thấy, mà bây giờ, Triển Chiêu còn sống sờ sờ bên cạnh hần, tuy y cùng với Triển Chiêu trong trí nhớ A Mẫn có rất nhiều bất đồng, nhưng, y vẫn là Triển Chiêu.

Y chính là Triển Chiêu, cho nên, tuyệt đối không thể cho a Mẫn thấy Triển Chiêu!

Muốn không cho a Mẫn thấy, thật ra cũng không phải rất khó, mặc dù biểu hiện của A Mẫn trong chuyện thái tử chỉ tranh vô cùng anh dũng, nhưng nàng dù sao vẫn là nữ nhi, hơn nữa, gia môn của nàng dường như cũng vô cùng tốt, không giống tam đại tiểu thư ở Mạt Hoa thôn, thỉnh thoảng trốn nhà ra đường.

Từ sau khi a Mẫn ổn định ở Quân Mẫn lâu rồi, nàng liền bớt ra ngoài.

Cho nên, chỉ cần không cho Triển Chiêu đi qua quán Quân Mẫn lâu thì a Mẫn sẽ không còn cơ hội gặp Triển Chiêu đúng không?

Ừ, tòa nhà của Triển gia ở kinh thành hình như xa hơn khoảng cách từ phủ Hãm Không đảo tới Quân Mẫn lâu, bất quá, cũng xa hoàng cung hơn chút, theo tính cách Triển Lâm, chắc chắn sẽ không đồng ý để người khác giúp một tay, đại khái sẽ tới phủ của chính hắn, cái tánh này chắc chắn là Triển Chiêu học của Triển Lâm, năm đó mở miệng là bảo “Chuyện quan phủ không liên quan tới Bạch huynh”, làm hắn giận điên không chỉ một lần...

Còn cách kinh thành không bao nhiêu, Bạch Ngọc Đường đã tính toán xong hết.

Càng cách xa Quân Mẫn lâu, tỉ lệ Triển Chiêu với A Mẫn gặp nhau càng nhỏ...

Bạch Ngọc Đường thay Triển Chiêu rót một chén Quân sơn ngân châm, đưa tới trước mặt y, “Miêu nhi, sau khi em tới kinh thành tính ở đâu?”

Mặc dù đã có câu trả lời, nhưng phải bảo đảm vạn vô nhất thất...

“Hừm? Hình như đại ca có tòa nhà bên trong kinh thành, Bạch huynh không có chỗ ở sao?” Triển Chiêu từ trong tay Bạch Ngọc Đường nhận lấy chén trà, chớp mắt

Không có chỗ ở huynh theo tới làm gì?

Những lời như vậy, Triển Chiêu trước giờ luôn có hàm dưỡng sẽ không nói ra miệng.

Bạch Ngọc Đường không biết có nghe hiểu ý người ta hay không, cứ cười hì hì tiến tới trước mặt Triển Chiêu, “Ồ, Miêu nhi, em muốn thu lưu ta sao?”

Muốn thu không?

Triển Chiêu rất nghiêm túc tự hỏi.

Mặc dù Bạch Ngọc Đường trong lòng Triển Chiêu đã được xem là “hiệp”, nhưng không có bảo chữ “Hiệp” này là thập toàn thập mỹ, ngược lại, Triển Chiêu cảm thấy, Bạch Ngọc Đường là một người hết sức phiền

toái.

Chính xác là một đại thiếu gia bị người nhà cưỡng chiều hư, cái gì cũng phải nghe lời hần, cho dù biểu đạt tâm ý hần cũng không cho phép đối phương nói “không”.

Triển Chiêu hoàn toàn quên rằng khi đó mình căn bản đã bị sợ nên mới không nói ra chữ “không” ấy.

Bạch Ngọc Đường rất phiền toái, người thường không thể khống chế được, thay vì để hần chạy ra ngoài làm ồn ào phiền mình chạy tới chạy lui, dứt khoát để mình thu đi...

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường không ngờ, Triển Chiêu thật đồng ý, Triển Lâm chỉ méo miệng, sau đó xoa xoa mái tóc được cột gọn của Triển Chiêu giống như Triển Ký, không nói, Diệp Thời Tích thì nghiêng rằng, bực bội như nhìn thấy con chuột trộm được dầu.

Lão nương sớm muộn gì cũng phải chế ra thuốc chuột có dược tính cao cường, đặc biệt dùng đối phó với một con gọi “Bạch Ngọc Đường”, không độc chết người cùng phải no chết người!

Chỉ có Triển Ký thể hiện rất rõ, chu chu môi, lao vào trong lòng Triển Chiêu, “Nhị thúc, Ký nhi không muốn ở chung với người xấu...”

Lần này tới lượt Bạch Ngọc Đường hung hăng cắn răng.

Tiểu quỷ, đừng tưởng mày là cháu của Triển Chiêu thì Bạch gia gia không dám đánh người!

31. Quyển 3 - Chương 3: Trọng Phùng Tương Túc (3)

Giữa tháng chín, trời là chuyển lạnh.

Tuy không tới nỗi không bước chân ra khỏi đường, nhưng gió lạnh hiu hiu thổi ào vào trong cổ áo, cũng làm người ta lạnh run người, đặc biệt là những người sợ lạnh.

Bạch Ngọc Đường rất đau lòng.

Triển Chiêu vốn có thể chất thiên hàn, lại thêm lần này bị trọng thương, Diệp Thời Tích dùng cổ chữa trị bệnh của y, mà cổ cũng là vật âm hàn, cổ độc ở lại người y hơn hai năm, ảnh hưởng cũng không ít.

Triển Chiêu hôm nay, quả thực hết sức sợ lạnh.

Diệp Thời Tích thấy tình huống của Triển Chiêu, mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng Bạch Ngọc Đường cảm thấy thần sắc nàng trở nên lạnh lẽo rất nhiều.

Ngay cả Triển Kỳ cũng nhận ra.

“Mấy nay cảm thấy mẫu thân càng ngày càng đáng sợ...”

Bạch Ngọc Đường hiếm khi đồng ý với thằng nhóc suốt ngày không nể mặt hắn này, Diệp Thời Tích đúng là ngày càng đáng sợ, mặc dù hắn không biết nguyên nhân vì sao.

Triển Chiêu sợ lạnh, Bạch Ngọc Đường biết.

Năm đó, lúc Triển Chiêu còn nhậm chức Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, hắn đã biết rồi.

Nhớ lại, hắn còn hung hăng cười nhạo, “Đường đường một đại nam nhân, lại sợ lạnh? Triển hộ vệ nói xem có sợ mất mặt hay không?”

Hắn còn nhớ rõ, sau khi hắn nói xong câu này, Vương Triều Mã Hán họ liễu mạng lắc đầu.

“Cái này có gì mà mất mặt?” Công Tôn tiên sinh nói, “Tiểu Triển trời sanh thể chất thiên hàn, hơn nữa, tiểu Triển nhìn còn non mềm hơn những đại lão gia chúng ta, không giống như loại có thể chịu được lạnh...”

Hắn nhìn Triển Chiêu đang nhất quyết không chịu ra khỏi chăn quan sát từ trên xuống dưới sau đó, nở một nụ cười đầy ý vui vẻ, “Quả thật nhìn non mềm, là món ưa thích của Hắc sơn lão yêu...”

Triển Chiêu tuy vẫn không thêm để ý tới hắn, nhưng y vẫn liếc mắt, sau đó chui vào trong chăn.

Bây giờ nhớ lại, Bạch Ngọc Đường chỉ thấy buồn cười.

Miêu nhi của hắn vẫn luôn đáng yêu như thế, hồi trước hắn thật không ngờ, Triển Chiêu lại là một người sợ lạnh như vậy, sợ lạnh tới mức để một người bình thường hắn muốn khuyên thể nào cũng không chịu nhất định phải đi xem một chút mới cam tâm từ bỏ không đi tuần nhai nữa.

Vậy mà, tuy Triển Chiêu sợ lạnh, nhưng thủy chung vẫn luôn đem an nguy của Bao Chửng để trong lòng.

Y có thể chui vào trong chăn khi trời còn chưa tối, nhưng cũng có thể lập tức xuất hiện sau một tiếng hô “Có thích khách” ở phủ Khai Phong, chặn lại tất cả đao quang kiếm ảnh đang lần trốn trong bóng tối, thậm chí cũng không kịp mặc vào một cái áo khoác.

Bạch Ngọc Đường đã từng ở mùa đông lạnh nhất, thấy Triễn Chiêu mặc một thân trung y đứng trong sân phủ Khai Phong, lưng duỗi thẳng tắp, Cự Khuyết trong tay, trong tuyết trắng nhìn thấy thích khách áo đen, bàn tay cầm chuôi vẫn trắng nõn, kiên định, không thấy một tia chiến ý, giọng nói vẫn thanh lượng lại mang chút uy nghiêm. “Dẫn người vào đại lao phủ Khai Phong.”

Chờ đám nha dịch đáp một tiếng “Vâng” rồi, quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đã tìm không ra y nữa.

Triễn Chiêu không như ngày thường tận tâm tận lực tự mình giải người đến đại lao, Bạch Ngọc Đường tìm được y ở trong chần.

Khi đó, Triễn Chiêu dùng chần bọc mình lại thành một viên cầu, tròn tròn, chỉ lộ ra gương mặt cũng một bó tóc đen.

Bất quá, thời tiết lúc đó cực rét, còn có tuyết rơi, thu hút ánh mắt mọi người.

Bạch Ngọc Đường cắn môi, âm thầm mang kẻ đang ngồi trên ghế hoàng đế ra mắng thật lâu.

Hôm nay, Triễn Chiêu đã cảm thấy trời cuối thu không có chút lạnh với người tập võ lạnh vô cùng, Bạch Ngọc Đường đang lo, nếu thật sự rơi vào đông, Triễn Chiêu có còn có thể như ngày xưa, đứng nghiêm, như một đoá mai mùa đông ở trước cửa.

Nếu không do một “mệnh lệnh” của người được tôn kính gọi “Quan gia” kia, Triễn Chiêu làm sao còn chịu khổ sở nhiều như vậy?

Bạch Ngọc Đường thâm hận Triệu Trinh, nhưng cũng hận mình.

Nếu năm đó hần sớm chạy tới bên y, cho dù không thể mang Triễn Chiêu bình yên ra khỏi chiến trường, hần nghĩ, dưới tình cảnh như vậy, Triễn Chiêu sẽ không thể bỏ lại tất cả tướng sĩ làm một đào binh, nhưng ít nhất có thể chia sẻ với Triễn Chiêu một chút khổ đau, giảm đau bệnh của y xuống một chút, chỉ cần một chút...

Nhưng, ở đâu ra nhiều cái ‘nếu’ như vậy?

Không phải chuyện nào cũng có thể trở lại một lần, cho dù có thể giống với Triễn Chiêu lúc này, quên đi quá khứ mấy năm trước, thân thể xương cốt cũng trở lại sáu năm trước, nhưng, sáu năm này, Triễn Chiêu thật trải qua.

Y vốn sợ lạnh, bây giờ, y càng thêm sợ lạnh hơn.

Diệp Thời Tích giống như đã sớm quen, hoặc có lẽ cô đã sớm dự liệu được, bây giờ Triễn Chiêu sẽ rất sợ lạnh, nên mỗi sáng sớm đều tự mình nấu một chén canh gừng.

Lúc đặt vào tay Triển Chiêu, nàng chỉ nói hai chữ.

“Trừ lạnh.”

Nàng tuy nói ít, cũng là do trải nghiệm quá nhiều.

Chung sống hơn một tháng, như thế thấy được bản tính Bạch Ngọc Đường, địch ý của Diệp Thời Tích với Bạch Ngọc Đường cũng bớt đi không ít, mặc dù vẫn nhìn thấy khó chịu, nhưng nàng sẽ kể cho Bạch Ngọc Đường nghe những chuyện liên quan tới Triển Chiêu.

Chuyện năm đó, chuyện hai năm trước, chuyện Triển Chiêu.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện, Bạch Ngọc Đường không biết.

Diệp Thời Tích nói, sau khi Triển Chiêu bị trọng thương nơi biên cương đã ngủ mê man rất lâu, nhưng hai năm, nửa năm trước, lúc Bạch Ngọc Đường gặp mặt Triển Chiêu ở Biện Lương, khi đó Triển Chiêu mới tỉnh lại được một tháng.

Hai năm kia, thực sự vô cùng nguy hiểm, cơ thể Triển Chiêu lấy tốc độ cực nhanh mà quay ngược, tuổi cũng biến càng ngày càng nhỏ, mà phu thê Triển Lâm canh giữ bên người y cũng càng thêm lo lắng, trước không nói chuyện nghịch thiên cổ quái kia đến tột cùng là chuyện gì, chỉ nói chuyện vấn đề trên người Triển Chiêu cũng đã nhiều lắm rồi.

Mặc dù cơ thể y lùi lại, nhưng nội lực tích lũy những năm gần đây vẫn còn đó.

Có điều, gân mạch Triển Chiêu cũng giống như thân thể y, lùi ngược lại, dần dần sẽ chịu đựng nội lực cường đại quá mức, nếu không thể xử lý kịp thời, chỉ sợ sẽ gặp chuyện gân mạch đứt đoạn.

Công phu Triển Chiêu cực tốt, nội lực cũng hết sức thuần khiết, chính vì vậy nên không có bao nhiêu người có thể giúp y sơ đạo nội lực, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ mất một lần là hai mạng.

Triển Lâm tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm được sư phụ đang du ngoạn, à không, du lịch khắp nơi.

Triển Lâm với Triển Chiêu là huynh đệ đồng môn, Triển Chiêu càng là đệ tử cuối cùng của lão nhân gia, lại thêm Triển Chiêu từ nhỏ hiểu chuyện, từ bé chịu tang mẫu, lão nhân gia có lẽ do mẫu tình đột phát, mới yêu thương y như cháu trai mình.

Lúc này nghe tới chuyện tiểu đồ đệ mình xảy ra chuyện này, phản ứng đầu tiên của lão nhân gia chính là lỗi Triển Lâm ra dạy dỗ một trận.

“Không phải dặn con trông chừng nó thật kỹ sao? Vì sao còn xảy ra chuyện bực này?”

Phản ứng thứ hai là muốn vào kinh tìm hoàng đế tính sổ.

“Ai cho hần phái tiểu Chiêu tới biên cương? Lão nương không cho phép, không cho phép!”

Triển Lâm vất vả lắm mới khuyên lại sư phụ mình, “Tính mạng tiểu Chiêu vẫn quan trọng hơn, tiểu hoàng đế kia đã có huynh trưởng con thay tiểu Chiêu đòi công bằng, sư phụ, người trước giúp tiểu Chiêu sơ đạo nội lực đi ạ...”

Nhận được một tia liếc mắt từ lão nhân gia, “Ai bảo bình thường con không chịu luyện công cho tốt, đến giờ cả bản lĩnh giúp đệ đệ mình sơ đạo nội lực cũng không có!”

Rồi sau đó, cách năm ngày, lão nhân gia liền giúp Triển Chiêu sơ đạo nội lực một lần, chờ đến một tháng sau, nội lực Triển Chiêu đã tới mức cả bà lẫn Triển Lâm đều không thể kiểm soát.

Tuổi lão nhân gia đã không còn nhỏ, sau khi xảy ra chuyện này, càng nghĩ nhiều.

Nàng thường xuyên nghe thấy lão nhân canh giữ bên giường Triển Chiêu đang mê man, dùng giọng hết sức bắt đầu dĩ nói chuyện với y, cho dù biết rõ y căn bản không thể nghe được lời nói nào của bà.

“Tiểu Chiêu a, vì sư đã sớm nói với con, quan trường không phải nơi để con có thể bước vào, cần gì phải làm chức quan cổ sức mà không được tạ ơn? Cùng vì sư đi du sơn ngoạn thủy không tốt sao, con xem vì sư không phải đã mang được bao nhiêu ngọc đẹp về cho anh con sao? Mặc dù đồ nhi bất hiếu nọ luôn chê vì sư không phân biệt được cái gì là lưu ly hay ngọc...”

“Nghe a Lâm nói, tiểu Chiêu con hồi trước từng bảo, con cũng không thích quan trường có phải không? Chẳng qua là tìm được vị thanh quan hiếm có trong đó, chờ tới khi địa vị Bao Chứng vững chắc rồi, con sẽ trở về đây có đúng không? Vì sư sẽ thay con hỏi thăm, hôm nay Bao Chứng cũng xem như có tiền đồ vững vàng, con phải nhớ lại lời mình đã nói, đừng đi vào vũng bùn kia nữa, tuy Thời Tích bảo, chờ con tỉnh lại, con đã không nhớ tới Bao Chứng nữa rồi...”

“Tiểu Chiêu a, sao con còn chưa dậy? Tham ngủ như thế, cứ ngủ hoài, chờ khi con tỉnh lại, chắc phải gọi vì sư là bà nội quá...”

“...”

Triển Chiêu ngủ hai năm, tới khi tỉnh dậy, trợn mắt nhìn, nói một câu đầu tiên làm lão nhân gia rất vui vẻ, “Sư phụ, thật lâu không gặp người, con tìm không được người a...”

Có chút mùi làm nũng.

Lão nhân từ sau khi Triển Chiêu chính thức xuất sư sau, liền đi du đẳng khắp nơi, đi tới đi lui, mặc dù tới giờ đều không gặp mặt, nhưng cũng chưa bao giờ quên hỏi thăm tình trạng gần đây của hai anh em Triển Lâm, Triển Chiêu.

Triển Lâm đem làm ăn trong nhà khuếch trương, cũng tạo ra danh tiếng trên giang hồ.

Triển Chiêu hành hiệp tượng nghĩa, bị gọi là “Nam hiệp”.

Bà đều biết.

Thấy Triển Chiêu cuối cùng cũng tốt rồi, còn biết làm nũng với bà, lão nhân rất cục an tâm, đồng thời bỏ qua ý định “đi tính sổ với Hoàng đế”

Bà là người giang hồ thuần, cùng với người trên quan trường nước sông không phạm nước giếng, tuy không giống mấy kẻ đạo đức giả trên giang hồ, nói ra nói vào chuyện nam hiệp Triển Chiêu vào quan trường, cổ động chê bai, cứ như làm thế có thể phô bày sự chính nghĩa của họ, nhưng cũng không muốn dính líu quá nhiều tới quan trường.

Dù sao, Triển Lâm cũng bảo huynh trưởng nó sẽ lấy lại công bằng cho Triển Chiêu, thế là tảng đá trong lòng bà cũng rơi xuống, tiếp tục đi du sơn ngoạn thủy.

Chẳng qua, trong tin thư gửi tới, đều có một câu cuối là “Tình trạng tiểu Chiêu gần đây ra sao.” Hơn nửa năm không có gì thay đổi.

Bạch Ngọc Đường mím môi, nhận lấy chén canh gừng giải hàn trong tay Diệp Thời Tích.

Hắn thực sự biết quá ít về Triển Chiêu, năm ngoái hắn vẫn còn ở lại phủ Khai Phong, hắn cứ nghĩ Triển Chiêu chỉ có một thân một mình, hắn chỉ biết cha mẹ Triển Chiêu mất hết, hắn lại không ngờ, bên cạnh Triển Chiêu vẫn còn nhiều người như vậy.

Y có huynh trưởng yêu thương y, thậm chí còn cưng chiều y hơn cả huynh đệ hắn cưng chiều hắn, y cũng có đại tẩu, y thuật cao minh, cổ độc trên đất Trung Nguyên cũng xem như không ai bằng, ở đất Miêu cương thì bỏ, y còn có tiểu chất tử, tuy còn nhỏ, nhưng vô cùng xem trọng nhị thúc mình.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại, A Mẫn từng ngồi trong nhĩ gian của Quân Mẫn Lâu, chảy nước mắt nói cho hắn nghe.

“... một năm trước khi y mất, đại tẩu nha y vừa cho y thêm một tiểu chất tử, đặt tên Triển Ký, hôm đó y uống nhiều hơn mấy chén, lại nói muốn dành thời gian về thăm tiểu chất tử mới sanh...”

Không biết cuối cùng, y có trở lại nhà cũ của y ở Thường Châu hay không, trước khi chuyện xảy ra, ôm

tiểu chất tử trong nhà...

32. Quyển 3 - Chương 4: Trọng Phùng Tương Túc (4)

Trời quả nhiên càng lúc càng lạnh.

Chủ bộ phủ Khai Phong thở dài, tay trái là chi tiêu mấy ngày nay của phủ Khai Phong, tay phải là một cây bút lông, nhìn mấy dòng, rồi vung bút lên giấy.

Trời lạnh, tiền chi tiêu liên tăng, quan phục cũng phải đổi thành đồ mùa đông, nếu là vũ nhân thì thôi, mấy người da thô thịt dày như Triệu Hồ thì không có gì đáng ngại, đại nhân tuy nhìn như than, bỏ vào trong lửa xem như ấm áp nhưng dù sao cũng chỉ là giới văn sinh, cho dù ngài ấy ở trên đường triều không sợ gì, thì về lại trong phủ cũng phải cho thư phòng ngài ấy thêm noãn lò.

Công Tôn tiên sinh ngẩng đầu, xoa xoa cái gáy hơi tê vì xem sổ sách quá lâu, lại vô ý nhìn qua cánh cửa sổ thấy được cửa phòng đóng chặt.

Cánh cửa kia, cũng y như ngày xưa, được đóng chặt.

Điểm khác biệt, là ngày xưa nơi đó có người, người đó tới mùa đông vô cùng sợ lạnh, mà bây giờ, bên kia trống vắng, đã lâu rồi không ai hỏi han.

Bất tri bất giác cũng đã qua lâu như vậy...

Hai năm trôi qua, phủ Khai Phong tới bao nhiêu người, lại đi bao nhiêu người, Công Tôn Sách đều nhớ rõ, trí nhớ của ông vốn dĩ vô cùng tốt, nhưng người không cách nào quên đi nhất, thủy chung chỉ có một người kia.

Người kia, lúc nào cũng mỉm cười, nhìn thấy mình, sẽ thanh cạn gọi một câu, “Công Tôn tiên sinh”.

Người kia, luôn nghĩ tới an nguy của đại nhân, tranh thủ lúc đại nhân mới mang y vào phủ Khai Phong, đã chọn ngay cái phòng gần thư phòng nhất, nói là có thể nhanh chóng chạy tới.

Công Tôn tiên sinh cười một tiếng, ông nhớ, lúc cậu bị thương mình luôn phải bắt đặc dĩ cầu nhàu một câu, “Cái đứa bé này”, mà cậu ấy sẽ bĩu môi, ầu trĩ nói một câu, “Tiên sinh, ta không nhớ”.

Chẳng qua là a, chẳng qua là...

Công tiên sinh chăm chú nhìn cửa phòng đang đóng, ánh mắt thâm sâu.

Đứa bé kia, vẫn không thể tránh khỏi phần đen tối trong quan trường, cuối cùng chỉ lấy được kết quả như vậy.

Thiên hựu... Đại Tổng...

Công Tôn tiên sinh nhẹ nhàng thở dài, tay bất giác run lên, vô thức để lại một vệt mực trên cuốn hồ sơ, từ từ lan ra mặt giấy.

“Ai da, chết...”

Công Tôn tiên sinh thở nhẹ một tiếng, gác bút, nhưng bất kể làm sao, vệt mực đó vẫn ngoan cố bám lại trên cuốn sổ.

Rất nhiều chuyện, không cách nào làm lại.

Công Tôn tiên sinh vẫn đang thở dài, lại nghe được tiếng cửa thư phòng bị gõ, trong giọng nói ôn nhuận còn nguyên của Vương Triều lộ ra chút kích động, “Công Tôn tiên sinh, Triển công tử tìm tới.”

Triển công tử...

Nghe tới cái tên này, Công Tôn Sách khựng lại, đầu tiên nghĩ tới, chính là thanh niên năm đó đi ra chiến trường sau đó không trở về nữa, ngay cả mộ của cậu ta, cũng phải dùng bội kiếm năm đó của cậu thay thế.

Nhớ lại, càng làm ông thêm đau lòng.

Đứa bé kia, chẳng bao giờ để ý tới an nguy bản thân, chiến trường không so được với ân oán giang hồ, cần là bày binh bố trận, kinh nghiệm binh lính, mà võ nghệ tinh xảo kia, tuy có thể có tác dụng, cuối cùng lại không có tác dụng lớn đến thế, theo Bàn Thống nói, chỉ cần nhiều kinh nghiệm, thì cho dù có là lính quèn thôi, cũng có thể chạy trốn khỏi tay đối phương tướng quân.

Triển Chiêu luôn quật cường như vậy, có lẽ lúc đầu y còn nghĩ, một mạng mình đổi lấy ba tên đội tướng đối phương, vẫn còn đáng giá...

Cuối cùng nhớ ra, đứa trẻ đó đã không còn nữa rồi...

Công Tôn Sách bước tới cửa mở ra, nhìn về ánh mắt còn mang dấu ấn vui vẻ, hồng hồng, “Vương Triều, cậu mới bảo Triển công tử sao?”

Vương Triều dùng sức gật, “Không sai, chính là Triển công tử.”

Giống như sợ mình nói chưa đủ rõ, Vương Triều lại giơ hai đầu ngón tay ra với Công Tôn Sách, “Là hai vị Triển công tử.”

Tim Công Tôn Sách càng đập nhanh hơn, nhưng vẫn không dám nghĩ quá nhiều.

Hai vị Triển công tử.

Ít nhiều sẽ gọi lên cho người ta vài chuyện, nhưng, nhưng...

Ở đâu ra hai vị, một vị trong đó, không phải là đã đi rồi sao?

Công Tôn Sách lắc lắc đầu, nhẹ cau mày.

Đã tháng chín rồi, vì sao còn nóng tới vậy?

Công Tôn Sách hít sâu một hơi, rõ ràng chuyện đã sớm biết, vì sao tới giờ vẫn hi vọng một kết cục khác với ban đầu?

Rõ ràng, đều đã hạ tác...

Nhưng, nhưng...

Ngoài Cự Khuyết đã đứt đôi, thì đâu còn chứng cứ chứng minh Triển Chiêu đã mất đúng không?

Công Tôn Sách cảm thấy, trong lòng mình lại giấu một chút hi vọng tuy biết là không thể nhưng vẫn không chịu tán đi.

Cho dù chỉ là hi vọng...

Công Tôn Sách khoát tay với Vương Triều một cái, “Mời vào đi, học trò ra khách sảnh chờ họ...”

Ông vẫn còn rất để ý tới, “Hai vị Triển công tử” kia.

Công Tôn Sách tự mình pha một ấm trà.

Ông còn nhớ rõ, Triển Chiêu năm đó là người yêu trà, cậu không giống với đám Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ hay mấy nha dịch trong phủ Khai Phong, một khi dính rượu là kéo không động, rót ừng ực vào bụng, thái độ của cậu với rượu là có thể có, có thể không.

So sánh với đám vũ sinh thô mãng kia, Triển Chiêu không giống, y nhìn qua là một người văn nhã, có khi còn văn nhã tới mức một văn sinh như Công Tôn Sách cũng tự thấy không bằng.

Ông còn nhớ sau khi án Thái tử năm đó kết rồi, trong phòng Triển Chiêu phát ra tiếng tiêu nhàn nhạt, không biết thổi cho ai nghe, có thể là chính y, có thể, là A Mẫn cô nương đang tạm trú ở trong phủ Khai Phong.

Một bình Công Tôn Sách pha là Quân sơn ngân châm.

Là trà Triển Chiêu năm đó thích nhất.

Người đến phải là huynh trưởng của Triển Chiêu, còn một Triển công tử khác...

Công Tôn Sách tự đoán, có lẽ y còn một huynh trưởng khác, hay là đệ đệ?

Tự giễu cười, rõ ràng đã bắt đầu hi vọng, nhưng vẫn không dám nghĩ tới hướng đó.

Y có lẽ, chính là Triển Chiêu.

Công Tôn Sách không ngờ, một lời của mình lại đúng.

Người tới đúng là Triển Lâm, còn có nữ nhân áo tím nửa năm trước vừa xuất hiện ở phủ Khai Phong để lấy di vật cuối cùng của Triển Chiêu để lại, trong tay nữ nhân có bằng một tiểu hài nhi khả ái, còn có Bạch Ngọc Đường, còn có, còn có...

Chớp mũi Công Tôn Sách chợt cay.

Ông không nghĩ tới, trong đời mình ông còn có thể gặp lại thanh niên ôn nhuận dịu dàng gọi ông “Công Tôn tiên sinh”.

Ông không biết vì sao tới giờ y mới bằng lòng xuất hiện trước mặt ông, nếu hồi trước Diệp Thời Tích đã tới phủ Khai Phong rồi, vậy khi đó chắc y cũng đã tốt rồi...

Với người học y như ông mà nói, Diệp Thời Tích là loại người hết sức mâu thuẫn.

Y thuật nàng vô cùng tinh xảo, trong Trung Nguyệt hiện đã có ít người có thể so sánh với nàng, nàng từng bị người Thần Y cốc phản bội, người như thế mà mất đi, đúng là đáng tiếc, đồng thời, nhân mạng trong tay nàng cũng không ít, tuy đa phần đều là người đáng chết, nhưng là do nàng giống như rất ghét nam nhân, cho nên, mạng những người không đáng chết trên tay nàng chỉ sợ cũng không ít...

Cơ mà, bất kể nói sao, nếu có nàng ở đây, kịp thời cứu được Triển Chiêu ở biên cương, vậy...

Có lẽ, kể từ lúc Diệp Thời Tích xuất hiện ở phủ Khai Phong, kể từ lúc biết Diệp Thời Tích có quan hệ với Triển Chiêu, thì ông đã hi vọng, có lẽ sẽ có ngày, Triển Chiêu sẽ sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Vậy mà, sau khi tỉnh táo lại, Công Tôn Sách liền phát hiện ra có gì không đúng.

Triển Chiêu theo sau Triển Lâm, có cái gì đó hết sức không đúng.

Phủ Khai Phong, với Triển Chiêu mà nói, phải là nơi hết sức quen thuộc, y đã từng sống ở đây mấy năm, vì bảo vệ đại nhân, nhưng bây giờ, y trông có vẻ hết sức xa lạ.

Thật sự là lạ...

Năm đó, lúc Triển Chiêu quyết định đi theo đại nhân, cũng chính là đúng tuổi này, có lẽ lớn hơn một tí, cụ thể thì Công Tôn Sách đã không nhớ rõ nữa, ông với Triển Chiêu sống chung cũng ba bốn năm, lần đầu họ gặp nhau, y còn là một thiếu niên, tới khi y đi rồi, y hẳn phải gọi là thanh niên.

Mà người trước mắt, phải gọi thiếu niên, so với Triển Chiêu lần đầu gặp, giống y như đúc.

Công Tôn Sách há miệng, nhưng như thể thất thanh, nói gì cũng không nói được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Triển Lâm.

Người là do hấn mang tới, vậy chỉ có hấn mới có thể cho ông một lời giải thích.

Triển Lâm nhìn bình trà đặt trên bàn, không khách khí ngồi xuống, “Đã lâu không gặp Công Tôn tiên sinh, đây là bào đệ, Triển Chiêu.”

Tới đây, Công Tôn Sách hoàn toàn bình tĩnh.

Trong lời Triển Lâm nghe ra, Triển Chiêu đúng là đã quên đi tất cả về phủ Khai phong, hơn nữa, thái độ Triển Lâm rất rõ ràng, hẳn không muốn để Triển Chiêu nhớ lại bóng tối nơi quan trường này nữa.

Đây cũng là tự nhiên, trong quan trường Triển Chiêu bị bao nhiêu khổ, hấn thân là huynh trưởng làm sao có thể không biết?

Mặc dù ngoài mặt hần cũng không nói gì, nhưng, tự ông biết, Triển Lâm năm đó đã lén lút động tay động chân nhiều lần, bất kể là Bao đại nhân hay còn là Bàng thái sư, đều thu được cảnh cáo từ vị này,

Hai vị đại thần đương triều, hiếm khi nhìn nhau cười khở.

Vị Triển công tử này, thật là bênh người nhà.

Bàng thái sư không dưới một lần giận dữ với đại nhân, “Bao hắc tử, vì sao ngươi cứ phải mang Triển Chiêu vào trong quan trường? Làm hại bốn Thái sư cứ phải chịu sự cảnh cáo của tên kia!”

Quan Trường tằm tới, rất nhiều chuyện không phải mình muốn là điều khiển được, cũng khó trách vì sao Triển Lâm khổ tâm như vậy.

Công Tôn Sách thở dài, thay họ rót trà, “Quả thật đã lâu không gặp, Triển công tử, Triển...”

Hai chữ “Hộ vệ” cứng lại trong họng một hồi lâu, vẫn bị gượng ép nuốt xuống, nụ cười Công Tôn Sách mang theo chút đau khổ, “Nhị công tử...”

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, hai năm rưỡi trước đã chết trận nơi biên cương, thánh chỉ đã hạ, mộ xây xong đã lâu, làm sao còn ai dám nói một chữ “Không”.

“Không biết lần này Triển công tử tới đây để nói chuyện gì?”

Công Tôn Sách không tin Triển Lâm tới đây chẳng qua là cho ông thấy Triển Chiêu một chút, để họ biết, “Triển Chiêu còn sống”, hôm nay khi Triển Chiêu đã không nhớ rõ chuyện Phủ Khai Phong, thì Triển Lâm không thể để tất cả mọi người ở Biện Lương biết chuyện của Triển Chiêu mới phải.

Triển Chiêu khó khăn lắm mới rời khỏi quan trường, đời nào Triển Lâm để y trở lại?

Triển Lâm cười, cười thật tự tại, nhưng lời hần nói ra, lại làm người ta mất tự nhiên.

Hần nói, “Lần này Triển mô tới, là để báo thù.”

Công Tôn Sách sợ hết hồn, hần đến tìm ai báo thù?

Ông chợt nhớ ra, lúc đầu khi Diệp Thời Tích tới lấy đồ Triển Chiêu để lại, cũng là bộ dáng hết sức giận dữ, mang khí thế, “Thù này không báo không phải quân tử”.

Không lẽ...

33. Quyển 3 - Chương 5: Trọng Phùng Tương Túc (5)

Biện Lương, Hoàng cung, Ngự hoa viên.

Gió thu ào ào thổi, thật là rất lạnh.

“Nương nương, chúng ta nên về thôi, trời lạnh, mặc thêm một lớp xiêm áo rồi lại...”

Bàng phi nghe nha hoàn bên tai liên thoảng nói chuyện, sợ mình bất cẩn sẽ nhiễm lạnh, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó tiếp tục nhìn về phía sâu trong hoa viên.

“Ngưng Hương, người bảo, trong hậu cung từ lúc nào có nữ nhân như vậy?”

Câu trả lời băng quơ của Bàng phi cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của nha hoàn thiếp thân, Ngưng Hương lúc này mới nhìn về phía của Bàng phi đang nhìn, thầm giật mình.

Kia là một nữ nhân rất dễ nhìn, thân mặc váy màu tím, ngồi trên chiếc ghế đá trong hoa viên đình, trong tay là một ly trà, sắc mặt trầm tĩnh.

Nhưng, đây là một nữ nhân mà các nàng tới giờ chưa từng gặp.

Không lẽ, là nữ nhân quan gia vừa mới cưới?

Cái này cũng không đúng, nếu là nữ nhân quan gia muốn cưới, thì làm sao an tĩnh như vậy chứ? Cáo thị sẽ được báo ra, huống chi, nữ nhân này còn búi tóc phụ nhân.

Chưa kể, y phục của nàng tuy chất liệu cực tốt, lại cũng không phải là y phục của tần phi cung nữ bên trong Hoàng cung...

Nói cách khác, nàng tự ý vào cung khi chưa được truyền?

Ngưng Hương tuy chỉ là một cung nữ, nhưng từng nghe nói qua rất nhiều chuyện, huống chi mấy năm trước khi Triển đại nhân còn sống, đặc biệt là ngày Triển đại nhân tại chức, trong hoàng cung sẽ thường xuyên xuất hiện một người cao lai cao khú có lá gan khá lớn.

Tuy nàng không phải người giang hồ, nhưng cũng từng nghe nói qua, Thái tử điện hạ có thể trở lại hoàng cung, đều nhờ một phần công lao của người đó, nghe nói cũng vì thế, mà quan gia mới có thể chịu đựng hẳn.

Thế, nữ nhân này là sao?

Bàng phi là một cô gái thông minh, có lẽ do sống bên cạnh cha mình lâu nên đã học được ánh mắt đánh giá tinh tế đó, vì vậy, khi đối mặt với tình huống không giải thích được, Bàng phi trở nên tỉnh táo hết sức.

Nếu đổi lại là một phi tần không có chủ kiến, sợ rằng chỉ biết hét la thật to cho người tới bẩm báo quan gia, mà Bàng phi lại bất động, nàng biết dưới tình hình hôm nay, mặc dù chỗ này là hoàng cung, mặc dù mình là người trong hậu cung, nhưng người giang hồ mới không thêm để ý những thứ này.

Nhớ năm đó, những chuyện như đâm cung nhân rồi sợ tội bỏ trốn các loại, cũng không phải chưa từng có.

Hơn nữa, nữ tử này nhìn qua tuy hết sức lãnh đạm, nhưng tới giờ vẫn chưa thấy nàng làm gì, không giống Bạch Ngọc Đường, nàng rất thờ ơ, cũng không mang cảm giác “Ghét ác như thù” mà mấy người giang hồ kia nói, lỡ làm ra chuyện gì chắc sẽ không ác động như Bạch Ngọc Đường năm đó đâu.

Nàng không giống loại người vì chuyện mình làm mà kiếm cớ.

Bàng phi thậm chí còn đang do dự không biết có nên cho người đi báo Quan gia không, nếu nàng chỉ là muốn tới thăm muội muội năm ngoái tiến cung hay gì đó thì...

Nữ tử giống như nhìn thấu tâm tư của Bàng phi, quay mặt về phía nàng, khóe miệng nhẹ cong, mang theo chút vui vẻ như có như không, “Ta tới báo thù.”

Nghe tới đây, cả Bàng phi cũng thật kinh ngạc.

Nàng nhìn không ra nữ nhân này là loại người có hận...

Nữ nhân cười một tiếng, để xuống ly trà bên tay, “Không nhìn ra hả? Vì ta giấu sâu quá đó mà, nói thật, trên người ta có nhiều thù lắm, bất quá, có người từng bảo, cần gì vì một chữ ‘thù’ mà khiến bản thân không thoải mái, nhân sinh vốn dĩ không dễ dàng, cô cứ an tâm, tuy ta nói tới báo thù, nhưng cũng không định giết ai cả, giết chết người ở đây thật là phiền quá, nếu Đại Tổng vì chuyện này mà đại loạn, ta thật sẽ thành tội nhân thiên cổ...”

Bàng phi mím môi, vốn muốn nhin lại câu hỏi, nhưng nhin không được, “Quan gia người, đáng lẽ phải không có cơ hội tiếp xúc với người ngoài cung mới đúng, người có phải...”

Hiểu lầm cái gì...

Chuyện Bàng phi không ngờ chính là, nữ nhân vốn có sắc mặt rất trầm tĩnh sau khi nghe nàng nói thế, sắc mặt chớp mắt trở nên khó coi, cả trong mắt cũng mang theo chút mùi vị nguy hiểm. “Những lời như thế không nên nói một cách khẳng định vậy, tuy đã trải qua khá nhiều năm, nhưng ta còn chưa quên đâu, năm

đó không phải chính quan gia trong miệng cô đem đưa đang đảm nhiệm ở Khai Phong phủ thường xuyên vào cung làm nhiệm vụ, tưởng nó trẻ tuổi dồi dào là không cần ngủ phải không?”

Lời nói càng về sau, là oán giận, giống như đang trách móc quan gia không chăm sóc tốt hài tử nhà nàng.

Nhưng nghe kỹ lời nàng nói, Bàng phi lập tức hiểu ra.

Nó trong miệng nàng nói, chính là Triển Chiêu, năm đó sau khi hiến nghệ ở Diệu Võ lâu, liền nhậm chức Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ, được điều tới phủ Khai Phong.

Nghĩ tới, nữ tử này chắc vì Triển Chiêu nên mới tới tìm quan gia nói chuyện...

Bàng phi mím môi, vốn muốn khuyên nhủ nữ nhân một phen, quan gia hiện giờ tuy hơi dễ nói chuyện, nhưng tôn nghiêm hoàng gia không phải tùy ý người nào cũng có thể động vào được, tuy bảo quan gia luôn mang lòng áy náy với Triển Chiêu, nhưng...

Không ngờ nữ nhân còn mở miệng nhanh hơn, “Ta nói ta tới báo thù, không phải tới nói chuyện, còn nữa, nếu ta thật sự muốn giết kẻ liên quan tới Hoàng cung, cần gì dùng loại nguy hiểm như ám sát, chỉ cần bỏ độc vào giếng nước trong cung là được rồi, ta có biện pháp để ngăn châm không phát hiện ra độc...”

“Huống gì, nếu ta đã xuất hiện ở nơi đây, đã tức là không có ý quay đầu lại, dù sao, nghĩ tới chuyện bất kể Triệu Trinh hay còn Lý thần phi đều không dám làm gì ta.” Nữ nhân vui vẻ cười, sau đó giống như chưa nói gì đứng dậy, vỗ váy mình, “À, đúng rồi, mấy cái người... gọi là gì nhỉ, hình như là ảnh vệ ấy, các người cũng mau đi nói cho Triệu Trinh biết, dân nữ, sớm muộn gì cũng muốn đi tìm hắn...”

Lời này, đúng là lời để nói với quan gia, cũng tự mình xưng “Dân nữ”.

Bàng phi càng thêm lo lắng, nói thật, nàng thật không muốn cô ta xảy ra chuyện, nhưng nàng cũng không muốn quan gia gặp chuyện gì, tuy nữ nhân nói nàng không muốn lấy mạng ai nhưng...

Nữ nhân như thể nhìn hiểu tâm tư nàng, cười một tiếng, “Quả nhiên, bất kể là Miêu cương hay còn là Trung Nguyên, đa số cô nương đều rất khả ái, chẳng qua nam nhân phần lớn đều không phải thứ gì tốt, tuy, cũng có người tốt...”

Nàng hình như rất ghét nam nhân...

Bàng phi nhìn nữ nhân quay người, sau đó sắc mặt chợt đổi.

Nhìn theo hướng cô ta, Bàng phi càng thêm kinh hãi.

Trên mái hiên không tính là xa, có một nam tử mặc trường sam màu lam, tóc dài như mực lộ vẻ rối loạn trong gió, không rõ thần sắc, nhưng vẫn hết sức quen.

Nếu là một phi tử nào đó, sợ rằng cũng không biết y, nhưng Bàng phi được quan gia sủng ái, cho nên may mắn ra mắt người nọ mấy lần.

Nhưng, nhưng...

Bàng phi cắn môi thật sâu, cố gắng để bản thân tỉnh táo, làm sao cũng không ngừng được buồng tim cuộn loạn.

Nhưng, hai năm trước, trong đánh sách táng thân ở biên cương, đã có tên của người này, y ở hai năm trước, đáng lẽ phải chết trên chiến trường rồi!

Nhưng, nếu là người năm đó đã chết, làm sao có thể xuất hiện ở Hoàng cung bây giờ?

“Y, y là...”

Bàng phi muốn nói gì, nhưng thanh âm ra ngoài miệng nghe vỡ nát.

Nàng nhẹ nhàng quay người sang, cười sâu hơn, “Nó là Triển Chiêu.”

Hết sức khẳng định, là như có hơi bất đắc dĩ.

Nó là Triển Chiêu...

Bàng phi lại ngẩng đầu lên, người vốn dĩ đứng yên, không ngờ đã biến mất.

Mà gần như cùng lúc đó, Bàng phi nghe được sau lưng truyền tới tiếng đánh nhau.

Tuy nàng không tập võ, nhưng cũng có một huynh trưởng làm đại tướng quân, người võ nghệ cao người không động thì thôi, một khi động chính là kinh thiên động địa, nàng biết.

Giữa tiếng va chạm chói tai của binh khí, Bàng Phi cắn môi dưới, đứng trước mặt nữ nhân, nghe giọng nói thanh cặn của nàng dần trở nên hư ảo.

“Ta tổn hai năm, cuối cùng mới đem nó đoạt lại khỏi Diêm Vương điện, sau đó nó, ừ, có thể nói là mất trí nhớ đi, tóm lại, rất nhiều chuyện y đã không nhớ nữa, ta vốn không nghĩ hẳn sẽ có quan hệ gì với chốn quan trường này, dù sao địa vị Bao Chửng đã vững chắc, những chuyện như thế quên thì quên đi, nhưng

không ngờ...”

Nhưng không ngờ, vì một chút sơ sót của nàng, lại để y biết đại khái chuyện năm đó.

Một cuộc hội thoại của nàng với Bàng phi, tuy không chỉ mặt gọi tên, nhưng Triễn Chiêu cũng không ngờ, ngược lại y là người tâm tư rất tỉ mỉ, nàng với Triễn Lâm tuy không nói rõ mục đích của mình, nhưng họ đều biết, Triễn Chiêu vẫn luôn biết, họ đang lên làm chuyện gì.

“Chỉ sợ, chính y cũng biết, y quên đi rất nhiều chuyện, trống rỗng lâu như vậy, tuy y không nói, chỉ sợ trong lòng cũng khổ sở lắm...”

Cho dù là vậy, chốn quan trường này nàng quyết không cho phép y bước lên một bước nữa.

Nàng nghiêng đầu, nhìn Bàng phi, thấy bộ dáng suy tư của nàng, ngược lại cười nói, “Không cần cảm thấy lạ, nếu nó chết thật, ta sẽ không tới tìm cô nói những lời như thế, trực tiếp tới hạ độc trong chén quan gia luôn, làm sao để ý nhiều như vậy?”

“Cho dù cô nói, nó vì giang sơn đại nghĩa, vậy thì sao chứ? Đó là giang sơn của Triệu gia, không liên quan tới ta, ta biết, trước kia các người đều khuyên nó như vậy, lấy đại cục làm trọng, cho tới khi...”

Cho tới khi, sau đó, nó viết thư cho chúng ta, đều toàn là những chuyện này.

Triễn Chiêu là người Triễn gia, không phải sinh ra vì người Triệu gia, càng không phải đặc biệt tới bán mạng cho Triệu gia.

“Bàng Cát cũng được, Bao Chửng cũng được, ai cũng nghĩ chuyện mình làm là đúng, bắt người khác bán mạng cho mình, họ có khi nào nghĩ tới cảm thụ của chúng ta? Bất kể tham quan hay thanh quan, đều vì một chữ quan, bất kể vì mình hay vì thiên hạ, hôm nay đều bán mạng vì Triệu gia...”

Bàng phi thấy nữ nhân cười, chán ghét, mang theo châm chọc cùng quyết tuyệt: “Nếu Triễn Chiêu chết vì giang sơn của Triệu gia, ta sẽ chôn cả giang sơn Triệu gia theo nó, bất quá, nếu nó đã không chết, cũng được, cô đúng lúc là phi tử Triệu Trinh, thì tìm một cơ hội chuyển cáo hắc, Triễn Chiêu đã trở lại, nhưng một chút quan hệ với Triệu gia hắc cũng không có.”

Chỉ mấy câu nói, hai ảnh vệ quan gia sắp xếp cho Bàng bị đã bị điểm huyết, đứng nơi nó với tư thế kỳ dị, không thể động đậy, mà thiếu niên áo lam từng bước đi về phía đỉnh.

Gió thu uyển chuyển cuốn lên sợi tóc lạc bên gò má thiếu niên, y nhẹ nhàng nghiêng đầu, đôi môi câu lên một góc cong cong, “Đại tẩu...”

Diệp THời Tích chợt cảm thấy tim như được thứ gì lấp đầy, cảm động muốn khóc.

Triển Chiêu một chút cũng không có ý trách cứ.

“Tiểu Chiêu, đệ thật không trách chúng ta?” Dù sao chúng ta gặt đệ lâu như vậy...

Thiên niên nhẹ lắc đầu, “Bất kể ra sao, hai người sẽ không hại đệ, thật, hai người không cần phí tâm gặt đệ vậy đâu, rất nhiều chuyện, nếu đã quên, thì sợ đều là chuyện đệ không muốn nhớ, à, lúc đệ tỉnh lại, không phải nhớ hai người sao? Đã thế...”

Đã thế, thì chuyện quên đi, phải là chuyện không quan trọng...

Diệp Thời Tích cũng cười, “Nói như đệ, chỉ sợ sẽ có người muốn tới tìm đệ liều mạng...”

(Chú bị em liệt vào danh sách không quan trọng =))

34. Quyển 3 - Chương 6: Trọng Phùng Tương Tích (6)

Cảnh vệ hoàng cung sâm nghiêm, nhưng Diệp Thời Tích rõ ràng là chọn đúng thời cơ tới, còn có thêm Triển Chiêu ở sau viện trợ, hai ảnh vệ Triệu Trinh phái cho Bàng phi căn bản không phải đối thủ, mà cung nhân theo cạnh Bàng phi càng không phải nói, hai người muốn trốn dĩ nhiên không khó.

Lúc Triển Chiêu với Diệp Thời Tích khinh công đi rồi, hai ảnh vệ chỉ có thể thở dài.

Ai cũng biết khinh công của Triển Chiêu cao thâm khó lường, mà nữ nhân này tuy không có khinh công cao cường như Triển Chiêu, cũng thuộc hạng bọn họ không thể so được.

Trước khi đi nữ nhân còn rất phách lối bỏ lại một câu, “À đúng rồi, ly trà trên bàn kia không nên uống, trừ phi cô muốn ngủ luôn không tỉnh.”

Bàng Phi sau khi liên tục do dự, thì cho người gọi ngự y tới, cũng phái người đem chuyện nói với quan gia.

Diệp Thời Tích với Triển Chiêu ra khỏi Hoàng cung rồi, không còn vẻ lẫm liệt vừa nãy, thông thả bước trên đường, nói mấy câu.

Triển Chiêu cũng không trách chuyện họ giấu giếm, Diệp Thời Tích không biết đây tính ra chuyện tốt hay xấu nữa.

Nếu là Triển Chiêu 24 tuổi, Diệp Thời Tích tự nhiên sẽ không băn khoăn, y đã hiểu được thị phi, biết mình muốn cái gì, không muốn cái gì, mặc dù phần lớn thời gian chuyện y muốn không phải do tự y.

Nhưng hôm nay...

Diệp Thời Tích nhìn mặt Triển Chiêu, trong lòng thở dài.

Hiện giờ Triển Chiêu chỉ vừa 18, làm sao biết chuyện công việc bộn bề, nghe nói, năm Triển Chiêu ra khỏi giang hồ cũng là do bị Triển Lâm ép buộc, đứa bé này xưa này tính tình thờ ơ...

Thôi, chuyện năm đó tạm thời bỏ qua không xét, hôm nay họ chỉ có thể trông chừng Triển Chiêu thật kỹ, không để cho y đi theo con đường cũ năm đó, mà người đặc biệt như Triển Chiêu...

Diệp Thời Tích cười khổ một tiếng.

Phản lão hoàn đồng, có vô số người ham muốn, nhưng, khi chuyện như thế xảy ra ngay trên bản thân, loại mê man kia cũng không phải ai có thể hiểu.

Nàng thương Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu vẫn cố chấp với sáu năm trống không của y, nàng không hiểu.

Chưa từng gặp, làm sao có thể hiểu đây?

“Bạch Ngọc Đường lại không trông chừng đệ, thật kỳ lạ...” Diệp Thời Tích bĩu môi, tuy nói chuyện này không phải hấn, nhưng, nàng vẫn không nín được mà tức giận.

Nếu Bạch Ngọc Đường có thể phát huy tuyệt kỹ “Bách tuộc thần công” như thường ngày với Triển Chiêu, trông nó kỹ vào thì e Triển Chiêu sẽ không phát hiện ra chuyện này.

Triển Chiêu nhẹ giọng cười, “Đệ nói với huynh ấy ‘trời lạnh quá’, huynh ấy liền đi...”

Diệp Thời Tích méo miệng, chuyện đơn giản thế thôi à...

Nói thật, Bạch Ngọc Đường đối xử với Triển Chiêu thật quá tốt, có lẽ sau khi trải qua một lần Triển Chiêu chết đi, hấn cuối cùng mới hiểu ra.

Người lúc nào cũng mâu thuẫn như vậy, ban đầu lúc Triển Chiêu ở bên hấn, hấn không bao giờ biết quý trọng, ngày nào cũng chỉ biết cùng y đấu trí đấu dũng đánh nhau lật trời lật đất, đao quang kiếm ảnh hết ánh này tới ánh khác, mà khi y không thể trở về trước mặt hấn nữa, lại cảm thấy hối hận.

Ít nhất Bạch Ngọc Đường chính là như vậy.

Bây giờ, Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Triển Chiêu, thoát nhìn không giống Bạch Ngọc Đường trong lời

giang hồ đồn đãi, chỗ nào còn “tàn nhẫn ngoan lệ” đâu, cả Diệp Thời Tích cũng cảm thấy, Cẩm mao thử năm đó bị đồn đến xuất thần nhập hóa là Diêm la chuyển thể cùng với hắn rõ ràng là hai người.

Dĩ nhiên đây chẳng qua là trước mặt Triển Chiêu thôi.

Nếu không phải trước mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn là một Cẩm mao thử lòng dạ độc ác, Diệp Thời Tích vẫn còn nhớ rõ tình cảnh mấy tháng trước Cẩm mao thử độc xông miếu trại, thật sự làm lòng người ta sợ hãi.

Độc vật a cữu nuôi bao nhiêu năm, chỉ trong chớp mắt bị một Bạch Ngọc Đường giết không biết bao nhiêu rồi...

Có điều, thấy hắn quả thật đối xử với tiểu Chiêu tốt vậy, thì thôi đi...

Chờ tới khi Diệp Thời Tích cùng Triển Chiêu trở về Triển gia, Bạch Ngọc Đường đã sớm không nhận được, hắn vốn không phải người có tính nhẫn nại, lại thêm lúc này bị Triển Chiêu lừa, trong đầu càng thêm phiền não, không nói ra tư vị gì.

Con mèo đàn kia, cũng không biết gặt Ngũ gia cái gì...

Nhớ lại rồi, lại cảm thấy có chút ủy khuất.

Nhớ hắn đường đường là Bạch ngũ gia Hâm Không đảo, từ khi nào móc tim móc phổi đối xử tốt với người như thế? Mà con Triển tiểu miếu nọ không những không cảm kích, còn muốn đẩy mình ra...

Nhưng cái chữ “ủy khuất” này chung quy nghe quá đàn bà, Bạch Ngọc Đường chẳng qua chỉ thấy phiền muộn mà thôi.

Có lẽ, mình đã ép con Miếu nhi bây giờ cái gì cũng không rõ kia quá chặt rồi...

Tự hắn chắc cũng không cảm thấy, nhưng Triển Chiêu thân rơi vào kỳ cảnh, ưu tư suy nghĩ trong lòng so hắn khác nhau, người nọ có sáu năm trống rỗng.

Sáu năm này, y sống uống sao?

Sáu năm này, làm sao để y cam tâm được?

Sáu năm này...

Hắn đối với y đúng là cực tốt, điểm này Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình có thể không thẹn với lòng, nhưng, Triển Chiêu cũng có cố chấp của y, mặc dù y không nói ra nhưng...

Bạch Ngọc Đường thấy mình sơ suất, thật ra kể từ khi hắn lại quen biết Triển Chiêu, thì hắn vẫn không có ở trong trạng thái này.

Có lẽ vì họ gặp lại sau thời gian quá lâu, mà Triển Chiêu xưa nay đều có tính ỉn ỉn, cho nên hắn vẫn luôn quên mất, hoặc có lẽ hắn đã đem hết mấy chuyện sai sót đổ vạ cho tuổi tác của Triển Chiêu.

Lúc hắn quen Triển Chiêu, Triển Chiêu đã 19 tuổi, Triển Chiêu 18 tuổi là thuộc về giang hồ, còn Triển Chiêu 19 đã vào miếu đường, đây chính là sự khác biệt to lớn.

Bạch Ngọc Đường thở dài, bất kể ra sao, sau khi Triển Chiêu về, họ cần phải nói chuyện thật tốt một chút.

Đối với chuyện Triển Chiêu có điều giấu giếm, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy không cam lòng.

Vì vậy, lúc Triển Chiêu cùng Diệp Thời Tích vòng qua đầu phố xuất hiện trong tầm mắt hắn, Bạch Ngọc Đường nhún nhẹ mũi chân thì triển khinh công bắt người đi rồi, để lại Diệp Thời Tích bĩu mũi, bất đắc dĩ nói, “Khinh công không tệ.”, liền trở về phòng ngủ tìm Triển Ký còn an giấc.

Lúc Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu trở về phòng, chớp mắt, Triển Chiêu đã thấy một bát canh gừng, nhớ lại mình dùng cái cơ “trời hơi lạnh” để lừa hắn đi, Triển Chiêu liền có chút cảm giác áy náy, nhưng cũng rất ấm áp.

Cõi đời này, vẫn còn một người nguyện ý đối xử tốt với mình như vậy, bỏ hết lòng dạ ...

Bạch Ngọc Đường giống như nhìn thấu suy nghĩ của y, liếc y một cái, sau đó kéo y đến trước bàn ngồi xuống, lại đặt canh gừng trước mặt y, sau đó theo ngồi xuống, nâng mặt cười nhìn y, “Miêu nhi không cần cảm động, Bạch gia không phải người tốt, gia đối tốt với em, dĩ nhiên là đòi hỏi báo, mà hồi báo...”

Bạch Ngọc Đường cười sâu hơn, càng thêm thâm ý, “Bạch gia đã sớm nói rất rõ, Miêu nhi em cũng sớm rõ ràng, dĩ nhiên nếu con mèo nhỏ em còn muốn nghe thêm lần nữa, Bạch gia dĩ nhiên sẽ không keo kiệt...”

Nói tới về sau, càng thêm nhiều mùi vị trên đầu.

Triển Chiêu mặc kệ mấy cái đó, đôi môi nhỏ nhắm nháp chén canh gừng ấm áp Bạch Ngọc Đường bỏ trước mặt y.

Trời lạnh thật, hươu gì đại tẩu mình mới sáng ra đã chạy ra ngoài tìm vị phi tử quan gia gì đó tâm sự, y theo sau còn phải che giấu đại tẩu có công phu không thua mình, dĩ nhiên phải càng cẩn thận, nhiệm không ít sương lên y phục, sáng sớm đầu óc lẫn thân thể đã cứng như băng, nhưng không cảm nhận được,

lúc này hết chuyện rồi, cảm giác lạnh lẽo kia lại hiện lên.

Còn Bạch Ngọc Đường, không biết bỏ bao nhiêu gừng vào cái bát này nữa, cay chết...

Cuối cùng chờ canh gừng chỉ còn lại cùi không thấy canh, Triển Chiêu rót cuộc thả chén xuống, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bạch huynh, chúng ta quen biết sao?”

Bạch Ngọc Đường khó khăn lắm mới hòa hoãn lại sắc mặt, chớp mắt lại trở nên khó coi, hắn thậm chí không nhìn được gờ tay siết chặt cầm Triển Chiêu, giọng cũng bắt đầu hung ác, “Mèo thối, nếu em dám nói không quen biết Bạch gia, Bạch gia gia sẽ nhốt em lại, để em khỏi gặp được ai, chỉ có thể nhìn thấy Bạch gia nhà em, để xem khi đó em còn dám hỏi ra những lời như thế hay không!”

Tuy Bạch Ngọc Đường không dám làm vậy thật, nhưng trong nháy mắt Triển Chiêu nói ra câu ấy, bất chợt hắn lại nổi lên ý niệm như thế.

Triển Chiêu đã quên hắn hai lần, lần đầu thì thôi, chuyện có nguyên nhân, Triển Chiêu không chỉ quên hắn, còn quên luôn toàn bộ sáu năm nay, hắn không oán y được, nhưng lần thứ hai trở lại, Triển Chiêu không gặp chuyện gì, mà giữa họ còn từng có gặp gỡ, bọn họ nói chuyện nhiều, thậm chí suýt chút nữa đánh nhau, mà chỉ cách có nửa năm, khi gặp lại, Triển Chiêu lại đem hắn quên không còn một mống.

Mà chuyện khiến Bạch Ngọc Đường khùng nhất chính là, tới giờ Triển Chiêu cũng không nhớ tới một lần vô tình gặp gỡ của họ.

Mặc dù lúc đó Bạch Ngọc Đường không rõ chuyện gì xảy ra với Triển Chiêu, nên không băn khoăn tới tình huống của y, tuy không kể ra sáu năm bị y quên lãng, nhưng so với bây giờ cẩn thận, đã có sơ hở, Triển Chiêu tốt nhất không nên nhớ ra...

Nghĩ nhiều, Bạch Ngọc Đường không tự chủ được dùng thêm lực tay, Triển Chiêu chỉ cảm thấy cảm bị đau, nhưng không phản ứng lại.

Y thủy chung không tin cái gì gọi là vừa thấy đã yêu, thứ bị hấp dẫn e chỉ có khuôn mặt, nếu cả phẩm hạnh cũng không hiểu rõ, sao có thể nói tới chuyện cả đời chấp tay?

Mà trước, Bạch Ngọc Đường cũng là không từng xuất hiện trong ký ức của y, vậy mà mới gặp nhau, Bạch Ngọc Đường có thể dễ dàng nói ra lời như vậy.

Tuy rất nhiều người bảo Bạch Ngọc Đường “Phong lưu thiên hạ”, nhưng từ chuyện tới nay hắn còn chưa thành thân xem ra, đây không giống như một người sẽ tùy tiện nói với người xa lạ như vậy...

Triển Chiêu liếc mắt nhìn bàn tay vẫn siết chặt cầm mình, thở dài, “Đã vậy, Bạch huynh cùng Triển mỗ quả thật quen biết đã lâu đi...”

Bạch Ngọc Đường nghe tới đây, rốt cuộc phát hiện ra có gì không đúng.

Bây giờ Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu chỉ biết nhau chưa tới hai tháng, làm sao có thể tính đã lâu, cho dù tính luôn lần gặp gỡ vô tình nửa năm trước, cũng chỉ có nửa năm thôi, sao lâu được?

Sao lâu được...

Bạch Ngọc Đường cuối cùng nóng nảy, thả lỏng bàn tay đang siết cầm Triển Chiêu, đổi sang cầm cổ tay y, “Miêu nhi, em...”

Hắn phải hỏi thế nào?

Hắn có thể hỏi thế nào?

Bạch Ngọc Đường há miệng, chỉ có thể nói một từ “Mèo con”, sau đó không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Hắn không dám hỏi, cũng không thể hỏi.

Mặc dù Diệp Thời Tích nói với hắn, thân thể Triển Chiêu bây giờ sẽ không có vấn đề gì, gân cốt đều là 18 tuổi, trí nhớ dĩ nhiên cũng thế, cho dù người cho nó biết mọi chuyện từng xảy ra, nó cũng không nhớ ra gì cả, nhưng, nhưng...

Hắn không muốn Triển Chiêu lại tới gần triều đình đầy âm mưu quỷ kế, hắn chỉ cần Triển Chiêu theo hắn cùng rong ruổi giang hồ.

Cho dù không rong ruổi giang hồ cũng không sao, trong giang hồ có rất nhiều góc tối, hắn chỉ muốn Triển Chiêu ở bên hắn, nhưng, nếu Triển Chiêu nhớ lại năm đó mình cùng y...

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể cười khổ, có phải mối quan hệ mình khó khăn lắm mới tạo ra được với y, lại sắp bị vỡ nát, trở về năm đó thử miêu chi tranh, đao quang kiếm ảnh?

Cái này bảo hắn làm sao cam tâm?

Triển Chiêu không biết tâm trạng đang bách chuyển thiên hồi của Bạch Ngọc Đường, chỉ thở dài, “Triển mỗ sáng nay theo sau đại tấu, vào hoàng cung...”

35. Quyển 3 - Chương 7: Trọng Phùng Tương Túc (7)

Hoàng cung...

Bạch Ngọc Đường giống như hiểu rồi một chút.

Có lẽ, hôm nay Diệp Thời Tích đi thăm dò người trong hoàng cung đã lỡ nói cái gì, mà Triển Chiêu lại ngẫu nhiên thấy tẩu mình ra cửa, cho nên mới lấy cớ “trời hơi lạnh” để đuổi mình đi.

Bất quá, Triển Chiêu lại biết dùng cớ lừa mình, còn mình thật ngu ngốc đi mất...

Chuyện này làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không còn giận như vừa nãy nữa, chẳng qua vẫn thò tay nắm mặt Triển Chiêu một cái, “Thôi, lần này tha cho em, lần sau không cho em lừa Bạch gia nữa...”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn, “Bạch huynh, Triển mỗ biết huynh khi nào?”

“Trước đây thật lâu.” Bạch Ngọc Đường dừng một hồi lâu, nhìn Triển Chiêu, “Sao, em muốn biết quá trình năm đó chúng ta quen biết sao? Bạch gia có thể nói cho em biết từ đầu tới đuôi!”

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không thể nào nói thật, năm đó Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chân chính là thử miêu tranh nhau, thủy hỏa bất dung, quan hệ hai người tuy bảo không tới mức người chết ta sống như giang hồ nói, nhưng thật tình nhìn rõ ràng là chán ghét nhau, mỗi người cũng thấy khó chịu, có thể nói là khác một trời một vực hôm nay, nhưng, Bạch Ngọc Đường có thể nói cho Triển Chiêu nghe một vài chuyện mà hẳn nghĩ là nên xảy ra.

Dù sao Triển Chiêu cái gì cũng không nhớ nữa rồi, Diệp Thời Tích của cô đảm bảo, Triển Chiêu bây giờ tuyệt sẽ không nhớ ra chuyện năm đó...

Chỉ tiếc, Triển Chiêu dường như đã nhìn thấu chút chiêu trò nho nhỏ của Bạch Ngọc Đường, liếc hần một cái, “Thôi đi, nếu đã qua, Triển mỗ cũng không muốn nghĩ nhiều, chuyện qua rồi thì đại ca mới có thể xử lý xong xuôi, còn về chuyện chức quan Đại Tổng kia thì...”

Triển Chiêu vẫn còn trầm mặc...

Nghĩ đến chuyện đại ca đại tẩu mình nhất định phải tới đây, có lẽ không khỏi liên quan tới phần “chức quan” này.

Nếu có thể cứ mượn “tử vong” để y ra khỏi quan trường, Triển Chiêu cảm thấy, đại ca đại tẩu sẽ không phải phí công tới mức làm ra chuyện bậc này, mặc dù thân phận đại tẩu mình đặc biệt, không sợ triều đình Đại Tổng, nhưng chọc trúng vẫn sẽ có vô số phiền toái.

Bất kể là đại ca hay còn là đại tẩu, họ đều là người hết sức ghét phiền toái.

Hồi trước, họ từng nhắc với Triển Chiêu muốn để y được quang minh chánh đại mà xuất hiện trước mặt mọi người, tuy bây giờ Triển Lâm không tính để Triển Chiêu dính vào giang hồ hay ân oán triều đình, nhưng, hắn vẫn muốn cho em trai mình một danh phận đường đường chính chính, chứ không phải để mọi người luôn tưởng y là ma quỷ.

Mà chức quan này...

Triển Chiêu nghĩ tới cũng thấy nhức đầu, đều do trên thân mình còn một chức quan như thế, cho nên khi triều đình có người nhắc tới, chỉ sợ quan gia sẽ truy cứu, không chừng còn bị gán cho tội danh “Khi quân phạm thượng”....

Triển Chiêu có tật nghĩ lung tung, Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên sẽ biết.

Triển Chiêu mặc dù đã hóa thành Triển Chiêu 18 tuổi, nhưng y chung quy vẫn còn là Triển Chiêu, tính tình hắn sẽ không thay đổi, mà tự Triển Chiêu 19 tuổi năm ấy quen biết hắn, tuy phần lớn đều gặp mặt trong đao quang kiếm ảnh với hắn, nhưng cũng có thể hiểu rõ tình tình con mèo này.

Con mèo con ngốc này, chính là thích nghĩ nhiều.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường không nhịn được thở dài, giơ tay xoa xoa mái tóc ban sáng Triển Chiêu cột nghiêm túc, làm nó xốc xếch hết lên, mới hài lòng thu tay, “Mèo đàn, vẫn y như trước kia, nhiều chuyện như vậy làm sao một mình em có thể gánh hết? Lần này con mèo ngốc em cũng đừng hòng bỏ Bạch gia lại mà một mình chạy mất, sau đó lại làm ra chuyện mất trí nhớ, cho dù có mất trí nhớ nữa, Bạch gia cũng sẽ quả quyết, sẽ khiến em sau khi tỉnh lại sẽ thấy, Bạch gia gia em đầu tiên...”

Thật sự bá đạo...

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng lúc Triển Chiêu đối mặt với những lời bá đạo này của Bạch Ngọc Đường, cười, nhưng trong lòng có chút áy náy.

Lời hắn nói tuy ngoan, ừ, trong giang hồ đồn Bạch Ngọc Đường vốn là một nhân vật hết sức ngoan lệ, vậy mà hắn có thể móc tim móc phổi vì mình như vậy, còn mình giống như không thể hồi báo cái gì, thậm chí còn quên hết về hắn, Triển Chiêu cảm thấy mình thật thẹn với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nói không ra cao hứng hay áy náy, hắn luôn cảm thấy mình đang lừa tình Triển Chiêu, quan hệ hai người vốn cũng không phải như vậy, thậm chí còn vì quan hệ với A Mẫn, mà có một khoảng thời gian hận nhau, có lẽ là hắn tự mình hận Triển Chiêu, nhớ lại một chút, a Mẫn thật là một cô nương hết sức tốt, có năng khuynh tâm, Triển Chiêu lại chưa từng dao động chút nào...

Nguyên do phần lớn do bản thân Triển Chiêu, nhưng a Mẫn cũng không chỉ tỏ tình một lần, nàng không

sợ khổ, nhưng Triển Chiêu vẫn như cũ lắc đầu nói “Không”.

Có thể, Triển Chiêu thế là do mình từng nói với y tâm ý của mình với a Mẫn?

Thật ra, Bạch Ngọc Đường hiểu, nguyên nhân quan trọng để Triển Chiêu từ chối a Mẫn, vẫn là do mình đã định hôn sự, mặc dù tự y cũng không muốn quyết định hôn sự kia, chẳng qua tình hình vội vã, Song hiệp Đình gia ngời một lời ta một lời, Bạch Ngọc Đường cũng may ngoan lệ nhưng cũng không đỡ nổi, chớ đừng nói tới Triển Chiêu vốn là người dễ nói chuyện như vậy...

Hai cục đình đáng chết!

Thôi bỏ đi, theo lời Triển Chiêu nói, cái gì qua cứ để nó qua, dù sao hôm nay, Triển Chiêu cũng không nhận ra ai hết, cho dù là a Mẫn hay còn là Đình Nguyệt Hoa, Triển Chiêu đều không để trong lòng nữa, chỉ cần để ý nhiều chút, trước khi trong đầu Triển Chiêu có một Bạch Ngọc Đường hoàn chỉnh, không để các nàng xuất hiện là được, ừ, mai một bảo các ca ca để ý một chút, xem nha đầu bên thôn Mạt hoa có còn đeo bám Triển Chiêu nữa không...

Bạch Ngọc Đường đã sớm quên sạch cảnh hai năm trước tự mình tới cửa khuyển nhủ.

Đổi tâm tư, Bạch Ngọc Đường lại nhìn Triển Chiêu, “Miêu nhi, mau nói cho Bạch gia nghe chút, hôm nay rốt cuộc em gặp được gì trong hoàng cung?”

Triển Chiêu thở dài, “Chỉ e, chuyện không nhỏ, theo tình hình khi đó, quan gia giờ chắc đã biết chuyện Triển mỗ còn sống, chỉ sợ không lâu sẽ sai người đi tìm, Triển mỗ mặc dù không còn rõ tình hình năm đó, nhưng theo tình huống hiện tại, sợ là không được lạc quan...”

“Có Bạch gia ở đây, sợ gì? Năm đó bởi vì chuyện của Miêu nhi gốc em, Bạch gia đã từng xuất không ít lực cho triều đình này rồi, cũng từng giúp tiểu hoàng đế vào sanh ra tử, nếu hắn đã xuất ngự tứ kim bài ra, cũng không thể thu lại đúng không?” Bạch Ngọc Đường vỗ vai Triển Chiêu, “Huống gì, tẩu tẩu em không phải người Miêu cương sao? Hình như còn có dính dáng tới tộc trưởng Miêu cương mà? Mấy hôm trước Bạch gia nghe nói, hình như sắp tới vương tộc Miêu cương sẽ tới tham kiến vua, Miêu Cương là nơi nào? Toàn bộ Trung Nguyên đều bảo đó là tộc không dễ chọc, cổ thuật Miêu cương ngôn chi sắc biết, tại thời điểm này, tiểu hoàng đế kiêu gì cũng không thể để tẩu tẩu uy vũ của miêu tộc nhà em gặp chuyện không may đúng không?”

“Vương tộc miêu cương gặp vua?” Triển Chiêu nghe thấy tin như thế, hắn là kinh ngạc hết sức, cả thanh âm ôn nhuận cũng theo đó vút lên.

“Thì sao? Mấy nay khắp phố phường hẻm hóc gì cũng nói chuyện đó, vài hôm trước Bạch gia tới quán nhà họ Bạch xem xét, còn có người bảo, Miêu cương muốn kết thân với Trung Nguyên đây...”

“Không thể, không thể nào ...” Triển Chiêu mạnh lắc đầu, trong bụng bắt đầu gấp gáp, “Chuyện này hết sức phức tạp, nhưng, vương tộc Miêu cương, vốn là không thể...”

“Miêu nhi, rốt cuộc là sao? Tuy em với đất Miêu cương có chút dính líu nhưng đây vẫn là chuyện người ta, nếu để tâu em nói ít nhất còn có chút hiệu lực, dù sao chuyện vương tộc Miêu cương gặp vua cũng là...”

Lời Bạch Ngọc Đường còn chưa nói hết, cửa phòng đã bị đập “Bốp” ra, người đi vào là Triển Lâm. “Bạch Ngọc Đường, người mới bảo vương tộc Miêu Cương gặp vua?”

Lần này, Bạch Ngọc Đường cũng bối rối.

Triển Lâm có thể tính là rể của Miêu cương, lời nói ra cũng có tác dụng, cho nên nghe thấy câu hỏi của Triển Lâm, hắn chỉ có thể gật đầu nói, “Bạch gia... à, ta hôm trước, lúc tới cửa hàng Bạch gia, nghe thấy, còn nhiều chuyện khác nữa, bất quá tuy đây chỉ là lời đồn, không tính là chính xác, nhưng hắn cũng không phải chuyện bịa...”

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt hai huynh đệ Triển Lâm, Triển Chiêu đều không ổn, lại nghĩ hai người họ vốn rành chuyện Miêu Cương hơn hắn chút, mặc dù hắn từng vọng tưởng xông vào đất Miêu cương, nhưng chung quy đều không thành, mà hai người này đều vào được, chắc sẽ biết được nhiều hơn, “Chỗ này... có gì không đúng sao?”

“Bạch huynh, người có thể xác định chính là vương tộc Miêu Cương không?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhớ lại, gật, “Ta sẽ không nghe nhầm, Bạch Đình đã bảo ‘mấy hôm nữa, vương tộc Miêu cương sẽ tới diện thánh, nghe nói người Miêu cương phục sức kỳ lạ, chúng ta cũng có thể nhìn ngắm một chút’ đại khái vậy...”

“Miêu Cương, vốn dĩ không có vương tộc...” Triển Lâm lẩm bẩm một câu, híp mắt ánh mắt lớn bằng Triển Chiêu, nghĩ một hồi, chỉ thở dài, “Thôi, chuyện này phải từ trường thương nghị, tiểu Chiêu đệ cũng thế, không được khinh cử vọng động, trước ta tìm đại tẩu đệ nói chút, sợ nàng cũng không biết chuyện này, ít nhất, không muốn tới Hoàng cung nữa...”

Dứt lời, quay người ra cửa, thuận tay đóng cửa phòng.

Triển Chiêu chăm chăm nhìn cánh cửa bị đại ca mình đóng hồi lâu, cuối cùng thở dài, “Chuyện liên quan tới đại tẩu, đại ca luôn vội như thế, hơn nữa, đại ca chắc đã biết chuyện ta theo đại tẩu vào cung...”

Bạch Ngọc Đường vỗ vai Triển Chiêu, an ủi, “Đừng lo, đại ca đại tẩu nhà em đều là người khôn khéo, nếu không người như đại ca em, chẳng nhớ mặt ai, sẽ có mấy người muốn làm ăn với hắn? Nhưng em xem đi, buôn bán hắn làm còn không nhỏ hơn Hâm Không Đảo chúng ta nữa...”

Người tinh ranh như Triển Lâm, có thể khiến Bạch gia cầm rượu nửa năm, làm sao có thể chịu thiệt?

Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ, cũng thôi không lo lắng quá, “Cũng phải, đại ca huynh ấy là người hết sức lợi hại, bàn về võ công có lẽ huynh ấy không tính là lợi hại, nhưng thủ đoạn vẫn sẽ có, còn nữa, còn đại tẩu

ở đây, tẩu là người Miêu Cương, mấy kẻ giả mạo kia sẽ không phải đối thủ của tẩu ấy...”

“Cơ mà, cho dù nói thế nào, Ngọc Đường, vẫn phải cảm ơn huynh...”

Bạch Ngọc Đường chóng, trong não lên xuống liên tục.

Mới nãy Triển Chiêu gọi hắn cái gì? Hình như là “Ngọc Đường” đúng không, không phải xa lạ như “Bạch huynh”, không phải giận dữ như “Bạch hạo tử”, mà là ôn nhuận gọi “Ngọc Đường”, giống như là gọi vào tận trong tim hắn...

Không chịu nổi, Bạch Ngọc Đường tiến tới bên môi Triển Chiêu, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng, “Quan hệ của chúng ta thế nào, cần gì nói cảm ơn...”

36. Quyển 3 - Chương 8: Trọng Phùng Tương Tích (8)

Biện Lương là thủ đô Đại Tống, dưới chân thiên tử, đáng lẽ ra phải là nơi hết sức an toàn.

Diệp Thời Tích thật là phiền não.

Kể từ khi phu quân nói với nàng chuyện “Vương tộc Miêu Cương” gặp vua, nàng liền nhức đầu, trong đầu nói “Vương tộc Miêu Cương” bảo đảm không phải a cửu mình, nhưng nàng luôn cảm thấy không bỏ được.

Miêu Cương đã không bước vào võ lâm Trung Nguyên từ rất lâu rồi, mặc dù Trung Nguyên thường xuyên sẽ xuất hiện mấy cái độc kì quái, hay cổ gì đó, nhưng so với cổ thuật chân chính của Miêu Cương, thật chưa tính là cái gì, nhưng người Miêu Cương tuy không đưa ra giải độc giúp, nhưng phần lớn đều do độc này Miêu Cương không rõ.

Miêu Cương thật đã thoái ẩn rất nhiều năm, thậm chí cổ thuật Miêu Cương cũng đang dần mất đi.

Cổ quả thật không phải vật gì tốt, lỡ như bị người lợi dụng, nếu là người ngu ngốc, thì cả chuyện mình chết thế nào cũng không rõ, giống như bình trà nàng để lại hoàng cung hôm đó...

Nếu không có ai đến tìm, vậy chắc là đã nghe lời của nàng, không có uống bình trà đó, bất quá người đi rửa bình trà có chút đáng thương, thôi, dù sao thời gian dài nhiệt độ thấp, nhanh chóng sẽ chết, chỉ cần họ nghe lời, không uống cổ vào trong người thì không có vấn đề gì lớn đâu.

Diệp Thời Tích thở dài, bây giờ đau đầu nhất vẫn là chuyện vương tộc Miêu Cương.

Miêu cương có vương tộc hồi nào a? Thân là người Miêu Cương, Diệp Thời Tích bày tỏ mình thật không biết, nàng chỉ biết cữu mình là tộc trưởng Miêu Cương, có thể gọi là quân sự, uy nghiêm nhất, còn về cái “vương tộc” gì đó, thật chả nghe qua khi nào, chỉ có thể lừa gạt những kẻ không có học...

Diệp Thời Tích lắc đầu, muốn đem hết chuyện lung tung trong đầu hát ra.

Bây giờ quan trọng không phải là lũ người giả mạo người Miêu Cương, mà là chuyện của Triển Chiêu, lần này họ tới Biện Lương không phải vì muốn cho Triển Chiêu một thân phận quang minh chính đại sao?

Mà chuyện “Vương tộc miêu cương” kia, bất quá là ngẫu nhiên mà gặp thôi, xem như xem chuyện hài đi...

Diệp Thời Tích tùy ý lang thang trên Biện Lương, vốn dĩ mấy ngày nay nàng đã gặp quá nhiều chuyện, lần này chuyện vương tộc Miêu Cương với chuyện Triển Chiêu lại vô cùng một ngày, trong lòng khó bỏ, cho nên mới giao Ký nhi cho Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chăm sóc, mình chạy đi hóng mát chút, loại chuyện như vậy, đợi tới lúc gặp rồi sẽ đỡ hơn.

Chợt liếc mắt qua, Diệp Thời Tích chỉ còn lại nụ cười lạnh.

Dưới chân thiên tử, dân thái an khang.

Không biết lời này do ai nói ra, chỉ biết không đáng tin là được, nếu dưới chân thiên tử mà có thể dân thái an khang, thì năm đó, tiểu Chiêu cân gì phải bận rộn tới mức không về nhà?

Triển Chiêu làm quan ba năm, thực sự hiếm khi về lại nhà mình, cẩn thận tính lại, hình như chỉ sau hôm Ký nhi ra đời, nó mới ở nhà lâu như vậy.

Triệu Trinh quá kiệt xỉ!

Bất quá, trọng điểm lúc này không phải chuyện Triệu Trinh keo hay không keo...

Trong mắt Diệp Thời Tích mang nét cười, ánh mắt nàng đã híp lại thành một đường hẹp.

Thiên tử của Triệu Trinh làm cũng không quá thành công, nếu còn có người ở ngay dưới mắt hấn gây án, thì mấy chuyện này chắc đều để tiểu Chiêu tới xử lý...

Diệp Thời Tích bĩu môi, mũi chân nhẹ nhún, bay về một phía.

Mấy chuyện giống vậy nói thật, cũng hay thấy ở chỗ khác, nếu người bị bắt là nam, đặc biệt là kẻ bộ dáng đặc biệt cường tráng, Diệp Thời Tích sẽ không xen vào, đường đường bốn thước nam nhi còn phải chờ nữ nhân tới cứu? Bất quá, trừ lũ công tử nhà có tiền, thì cũng không có kẻ nào thêm bất cớ đàn ông. Nếu là

thư sinh tay trói gà không chặt, nên suy nghĩ lại một chút, thật ra cứu rồi cũng không quá cam tâm. Bất quá, nếu là đứa trẻ kiêu gì cũng phải cứu, dù sao cũng còn trẻ, lỡ sau này lớn hơn sẽ trở thành người như phu quân mình hay tiểu cữu tử mình thì sao? Vậy mà, người bị bắt là một cô nương...

Diệp Thời Tích hừ lạnh một tiếng, nàng không chỉ muốn cứu người ra, mà còn muốn đánh tên bắt cóc một trận.

Thấy bộ dáng cô nương người ta yếu ớt dễ khi dễ sao? Người như thế không cho hắn ăn khổ là không thể ngoan được!

CHẳng qua, Diệp Thời Tích không ngờ, mình chỉ cứu người thôi, lại sinh ra thêm chuyện.

Cô nương bị bắt đi cũng lớn mặt, không giống cô gái tầm thường, gặp chuyện như thế không phải khóc thì chỉ biết hô lớn kêu cứu, cũng không sợ gào lớn rồi người muốn cứu mình cũng bị bại lộ, nhưng cô gái này không giống, mặc dù cô bé không biết võ, có lẽ chỉ biết chút quyền cước, có điều giờ tay bị trói không đánh được, cho nên nhìn không ra, nhưng cô bé rất bình tĩnh, ít nhất nhìn qua là thế, không la không hét, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm tên bắt cóc.

“Người tốt nhất là thả ta ra mau, nếu không người nhất định sẽ thảm.” Tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, nhưng lúc này cũng biết bày ra thần sắc hung ác, mặc dù không có hiệu quả mấy, “À, đúng rồi, nếu như còn nữ nhân khác bị bắt, người tốt hơn cũng thả ra luôn đi, bọn cô nương đã biết chiêu trò của người rồi!”

“Tiểu nữ oa, gan không nhỏ, mi nói thử xem, lai lịch của lão tử là cái gì hử?”

Diệp Thời Tích nấp trong tối “chặc chặc” hai tiếng, cái tên này thật ngu ngốc, dáng vẻ không đẹp mắt bằng phu quân với tiểu cữu tử nhà mình cũng thôi, hai người kia vốn là nhân trung long phượng, không phải là loại thứ tiểu nhân có thể so sánh, chẳng qua cả cách nói chuyện cũng khó nghe như vậy, kiểu cách khinh bạc, còn bày đặt “lão tử”, kiêu gì cũng rõ ngứa mắt!

“Hừ, xú danh của người toàn BIện Lương cũng biết rồi, nửa năm trước người bắt cóc thiếu nữ bị Bao đại nhân giam vào đại lao Khai Phong đúng không? Người cứ chờ xem, nếu người lại làm ra chuyện vô pháp gì, bọn cô nương sẽ tố hết với Bao đại nhân, đến lúc đó bối cảnh người có lớn tới đâu, cũng đừng hòng sống sót đi ra khỏi phủ Khai Phong nha!”

Tuy cô bé nói nghiêm trang, nhưng tên kia hình như không thêm để ý, “Sợ cái gì, lão tử có Ôn đại nhân làm chỗ dựa, tiểu nha đầu vớ vẩn như mi làm sao tìm được sơ hở của lão tử? Mà nếu thật có, Ôn đại nhân cũng có thể xóa đi. Còn mi, hừ hừ, lão tử bây giờ liền xử mi xem có còn dám nói năng bậy bạ nữa không!”

Dứt lời, tên kia thật rút ra dao, lè lưỡi liếm lưỡi dao, trông khát máu vô cùng.

Cô bé kia dù sao cũng còn nhỏ tuổi, ăn mặc lụa là, có lẽ gia cảnh sung sướng, thuở nhỏ được nuông chiều, không bao giờ bị ủy khuất, hôm nay đối mặt với sinh tử khó khăn, cuối cùng vẫn sợ, nhưng mạnh mẽ cắn răng, làm sao cũng không nhận thua, giọng run run nhưng còn mạnh mẽ lắm, “Người, người nhất định sẽ hối

hận...”

“Hừ, ta cho mi biết, lão tử từ đó tới nay không hề biết hối hận là gì...” Nam nhân mặt mũi dữ tợn giờ lên con dao, đang muốn đâm xuống thì cảm thấy trên tay trơn trơn lạnh lạnh, chờ đến khi tỉnh lại, thì thấy trên tay có một con rắn màu xanh lá quần lên, đang khè lưỡi về phía hắn, sợ tới mức bụng lạnh toát, hét to.

“Rắn, rắn...”

Diệp Thời Tích cuối cùng cũng ra khỏi chỗ tối, đứng trước mặt tên nam nhân vừa ngã xuống rất khó xoi, hừ lạnh, “Chắc, thật khó xem, mới này không biết kẻ nào mặt dày ỷ hiếp một cô bé con nhĩ? Bây giờ bị một con rắn dọa ra như thế, lại là ai ha...”

Tên kia vẫn còn cố bảo vệ mặt mũi, “Lão, lão tử không tin người không sợ cái con rắn này...”

Bám lên trên tay...

Lời còn chưa nói xong, hắn đã không nói được.

Con rắn xanh kia không biết từ khi nào đã bám lên tay nữ nhân áo tím, cái đầu hình tam giác kia còn hết sức thân mật cọ cọ tay nữ nhân.

Tên kia thấy cô gái nhìn hắn thần sắc hết sức miệt thị, “A, tiểu Thanh ngoan như vậy...”

Diệp Thời Tích không thèm để ý tới tên kia, ngồi xổm xuống giúp cô bé bị trói tháo dây thừng, sắc mặt lãnh đạm như thường, bất quá giọng nói nhu hòa hơn khi nói với tên kia rất nhiều, “Muội không sao chứ?”

Cô bé lắc đầu: “Tên kia... hắn...”

Xử lý sao đây...

Tiểu cô nương rõ ràng là mới gặp chuyện như thế lần đầu, mặc dù lúc đối mặt với tên kia vẫn là mạnh chống, giờ rốt cuộc được cứu, có lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn về Diệp Thời Tích mặt còn hơi đỏ, không biết là do hưng phấn hay sao.

“Hắn...” Diệp Thời Tích thấy cô bé hình như không sao, liền đứng dậy, nhìn nam nhân vẫn đang nằm trên đất xoa cằm nghĩ, “Nói thật, ta cảm thấy loại đàn ông này chết không có gì đáng tiếc, bất quá ta đã đáp ứng một người, không nên tùy ý giết người, theo lời cô vừa nói, tên này hình như còn bắt nữ nhân khác...”

“A, đúng đó.” Tiểu cô nương lại lên giọng, “Muội, muội nghe nói, tên này gần đây lại phạm án, Biện Lương đã bắt tích mấy cô gái rồi, muội, muội ỷ vào chút võ công của mình nên, không ngờ...”

Diệp Thời Tích cũng đã chú ý ra, cô nương này vốn là muốn bắt lại người, nhưng chưa nghĩ tới chuyện có tâm vô lực, mình bị đối phương bắt mất...

“Thôi, nghĩ tới chuyện Bao thanh thiên được nhiều người khen như thế, chắc không phải kẻ tham lam gì, giao hẳn cho quan phủ là được, ta không muốn tham gia chuyện này, trong nhà mình còn rất nhiều chuyện chưa xử lý xong...” Diệp Thời Tích bĩu môi, nang thật không muốn lãng phí thời gian, “Đúng rồi, cô nhớ bảo Bao thanh đen hỏi kỹ một chút, xem chuyện liên quan tới Ôn đại nhân đó là sao, chắc sẽ không phải chuyện nhỏ đâu...”

“Ôn đại nhân?” Tiểu cô nương lúc này mới nhớ tới chuyện nam nhân vừa nói, “Muội biết, có một người làm Lễ bộ thị lang trong triều gọi Ôn Văn Khánh, có điều người kia bình thường trông rất thân thiện, có gì về rồi muội sẽ nói cho ca ca...”

Nói xong, tiểu cô nương trông có vẻ khổ sở, “Đại hiệp, tỷ có thể giúp muội dẫn hẳn về phủ Khai Phong không? Tuy muội có chút công phu nhưng mà...”

Rõ ràng không phải địch thủ của tên này.

Diệp Thời Tích nhận mệnh thở dài, tự an ủi mình, “Người tốt làm tới cùng”, đuổi tay về phía nam nhân, nửa đường quay lại, chuyển thành một chưởng đánh mạnh lên bụng hẳn.

Thì ra tên kia muốn tranh thủ lúc hai người nói chuyện không để ý, muốn đánh lén, nhưng không ngờ bị Diệp Thời Tích đoán ra.

Diệp Thời Tích cười lạnh, “Nhớ năm đó Diệp mỗ xông xáo trên giang hồ cũng lấy được danh tiếng, có lẽ không thể nổi bằng các người hiện nay, bất quá, kẻ như ngươi, 1000 tên nữa cũng không thua nổi!”

Một bọc độc phấn, toàn bộ các người đều xuống tìm Phật tổ uống trà đi!

37. Quyển 3 - Chương 9: Trọng Phùng Tương Túc (9)

Diệp Thời Tích nguyện ý đưa tên kia tới Phủ Khai Phong, sau tự trở về xem con của mình có ngoan ngoãn nghe lời, có đem hai đại nam nhân kia hành hạ hay không...

Chắc không đâu nhỉ, Kỳ nhi nghe lời tiểu Chiêu nhất, cùng lắm là thấy Bạch Ngọc Đường khó chịu thì sặc hẳn mấy câu “Thức thức xấu xa” thôi.

Chẳng qua, Diệp Thời Tích không ngờ, chuyện lại phát triển tới mức như vậy.

Người phủ Khai Phong vì trước đó đã gặp qua hai lần, cũng hơi quen nàng, gặp người thì gọi một tiếng “Triển phu nhân”, cũng không có gì lạ, chỉ là nhìn thấy cô nương bên cạnh lại làm ra bộ dáng hết sức kinh ngạc, khụy té xuống đất, xưng...

“Công chúa điện hạ!”

Lại là công chúa điện hạ...

Diệp Thời Tích chỉ cảm thấy khóe miệng mình co quắp, nếu nàng biết cô nương này là đương kim công chúa, nàng cũng không cứu! Lại nghĩ lại, thôi đi, cô nương này tuy có một tiếng “công chúa”, nhưng bất kể triều đình hay là hậu cung, đều không phải nơi nàng có thể làm chủ, huynh trưởng cùng mẫu thân nhà nàng muốn làm gì, chỉ sợ nàng không biết gì hết, cần gì phải giận nàng?

Diệp Thời Tích vẫn rất bao dung cho nữ nhân.

Hơn nữa cô nương này dù sao cũng là công chúa điện hạ, với một vài chuyện, tin đồn nàng nghe được ít nhất sẽ đáng tin hơi ngoài đường cái nhiều...

Diệp Thời Tích chợt cảm giác thấy, cứu nàng cũng không phải chuyện gì xấu.

Mà công chúa điện hạ, nói tới cùng cũng chỉ là một cô bé chưa trưởng thành, gặp người ta cung kính, bắt mồm bĩu môi, “Thôi đi, dậy dậy, bốn công chúa muốn gặp Bao than đen, cái tên này hình như là tên bắt cóc gần đây rất lộng hành, có vẻ có không ít cô nương bị bắt rồi, các người xử lý cho tốt...”

Còn, chuyện liên quan tới “Ôn đại nhân”....

Công chúa điện hạ suy nghĩ một chút, vẫn quyết định, nói với Bao than đen đi rồi tính tiếp.

Mặc dù công chúa trẻ tuổi, nhưng vẫn là lớn lên trong cung, không giống cô nương nhà người ta, ở tuổi này chỉ biết ở trong khuê phòng, nàng thuở nhỏ đã nhìn thấy rất nhiều âm mưu quỷ kế, mà chuyện giống như vậy...

Bất kể có phải là ‘Ôn đại nhân’ mà nàng biết hay không, khi nghe tên kia nhắc tới, người này nhất định phải là trọng thần triều đình, ít nhất địa vị cao, loại nhân vật này, cho dù là phủ Khai Phong, nếu như không có bằng chứng, cũng không thể nói gì tới hấn, chỉ sợ bên trong phủ này, cũng chỉ có Bao than đen mới động được, à, có lẽ Công Tôn tiên sinh cũng đoán được tâm tư.

Nữ nhân bĩu môi, nàng còn nhớ rõ mấy năm trước, có người từng nói với nàng.

“Công Tôn tiên sinh hết sức thông minh.”

Hộ vệ ngoài cửa sững sờ một lát, sau đó nhìn về phía tên bị Diệp Thời Tích chế trụ, nhú mào, “Bẩm công chúa, Bao đại nhân vào triều còn chưa trở lại, nếu công chúa có việc gấp, không bằng, tạm thời nói với Công Tôn tiên sinh đi?”

Tiểu cô nương mím mím môi.

Công Tôn tiên sinh cho dù có thông minh hơn nữa, cũng chỉ là một chủ bộ phủ Khai Phong, cùng lắm là cho Bao than đen mấy chủ ý, chủ sự các loại, còn phải chờ Bao hắc tử a.

Ừ, thật ra về nói với hoàng đế ca ca cũng vậy thôi, bắt quá...

Nàng không muốn hồi cung.

Diệp Thời Tích tuy trông hết sức trẻ, nhưng dù sao cũng là người có tuổi, nhìn mấy người tiểu nhân như Triệu Lâm, liếc một cái cũng đoán được, chép miệng, “Hay là, vào xem một chút, nếu là tên Ôn đại nhân kia không dám nói, Công Tôn tiên sinh cũng có tính toán...”

Triệu Lâm nghĩ một chút, ngược lại đúng vậy, Công Tôn tiên sinh ở phủ Khai Phong không chỉ là chủ bộ, thường xuyên giúp Bao đại nhân nghĩ kế, cứ vậy, chỉ sợ chuyện trong triều đình, Công Tôn tiên sinh biết chỉ nhiều chứ không ít, dứt khoát nói cho ông ấy xem?

Nghĩ rồi, liền gờ bước đi vào trong, “Thế, Công Tôn tiên sinh đang ở đâu? Bẩm công chúa muốn tìm ông ấy...”

Công chúa không thể ở lại phủ Khai Phong quá lâu, bây giờ không biết nàng trốn làm sao, chỉ sợ lúc này trong cung là phi thường náo nhiệt.

Công Tôn tiên sinh thấy công chúa điện hạ trong phòng khách, suy nghĩ đầu tiên chính là, làm sao đưa người trở lại.

Giờ đã không còn Triển hộ vệ, bất kể Triển Chiêu nhận biết Bao Chứng là lời đồn đãi giang hồ, hay là nhiều hơn, cũng đều từ huynh trưởng Triển Lâm của y mà biết, Triển Lâm lại không kiên nhẫn nói chuyện với quan phủ, e lúc này trong đầu Triển Chiêu, tuy không tới nỗi cùng quan tham đồng lưu hợp ô, cũng không phải giống như Triển Chiêu năm đó quen biết...

Mà không có Triển hộ vệ, muốn mang công chúa điện hạ hồi cung, thật không phải chuyện đơn giản, nếu gặp người nào ở trong cản lại...

Công Tôn tiên sinh hí mắt, chuyện thế này quá nguy hiểm, còn là tranh thủ sớm đưa cái người này về thôi...

Triệu Lâm thì không nghĩ nhiều như thế, sau khi gặp Công Tôn tiên sinh rồi, nàng cuối cùng cũng an lòng, tim cũng trở về đập vững vàng, không còn run lên như lúc gặp tên bắt cóc, thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, chuyện đại sự, Triệu Lâm vẫn chọn trọng điểm nói với Công Tôn tiên sinh.

“Công Tôn tiên sinh, ông nói, Ôn đại nhân tên kia nhắc tới là ai?” Triệu Lâm nâng cằm, nhìn chủ bộ phủ Khai Phong, “Có phải Lễ bộ thượng thư Ôn Văn Khánh không vậy? Cơ mà ông ấy nhìn qua không giống loại người như thế...”

“Công chúa điện hạ, mặc dù người biết vài trọng thần trong triều, nhưng, những người không có chức trọng thân, chỉ sợ không có tư cách chạy tới trước mặt người đi, quan gia cũng sẽ không cho phép những kẻ như thế chạy tới trước mặt người làm người phiền lòng, huống chi, Ôn đại nhân tuổi đã lớn, những cô nương bị bắt đi tuổi cũng ngang con gái ông ấy, về phần con trai, ai nên thành thân cũng đã thành thân, cho nên chuyện này chắc không có quan hệ tới Ôn đại nhân.” Công Tôn tiên sinh cầm một quyển thư trên tay, nghe Triệu Lâm kể lại, híp mắt, “Nếu so ra, Quang Lộc Tự thiếu khanh Ôn Khải càng đáng nghi hơn...”

Quang Lộc Tự thiếu khanh... Ôn Khải...

Triệu Lâm bĩu môi, ai nha, nàng cũng không biết...

“Công chúa điện hạ, dân phụ cả gan hỏi ngài một chuyện...”

Diệp Thời Tích vốn không quan tâm chợt mở miệng, làm Triệu Lâm lẫn Công Tôn tiên sinh đều hết hồn, “Tỉ tỉ, tỉ nói gì vậy, tỉ là ân nhân cứu mạng ta, nếu hoàng đế ca ca biết ân nhân cứu mạng đối xử với ta như thế, huynh ấy sẽ giận...”

Diệp Thời Tích thăm bĩu môi, nếu vị công chúa ngây thơ này biết cô muốn tìm ‘hoàng đế ca ca’ của nàng gây sự, không biết nàng có còn giống như thế không...

Nghĩ nhiều...

Diệp Thời Tích kéo tâm tư trở về, “Thật ra, với ta mà nói, cái này cũng không phải đại sự, nhưng ta cảm thấy với hoàng đế ca ca của cô mà nói, chỉ sợ liên quan lớn, ta vốn là người Miêu Cương, cho nên với chuyện Miêu Cương vô cùng để ý, ta nghe nói, sắp tới vương tộc Miêu Cương sẽ tới gặp vua, thật không?”

Triệu Lâm nhất thời vui vẻ ngẩng đầu, nhìn Diệp Thời Tích, “A, tỉ tỉ là người Miêu Cương? Tốt quá, vương tộc Miêu Cương gặp vua chính là thật, bất quá vương tộc Miêu Cương ẩn cư thật lâu, hử hử hử kỳ chúng ta một chút cũng không biết, hoàng đế ca ca cũng đang bận rộn, bảo người đi tra tài liệu, tỉ tỉ, có thể nói cho ta nghe...”

Triệu Lâm nóng lòng nhất chính là ngày tộc Miêu Cương tới diện thánh, nếu có thể trấn an người ta, có lẽ hoàng đế ca ca sẽ không cần lo lắng tới vậy, mà Công Tôn tiên sinh lo lắng chính là kế hoạch báo thù của

Triển gia phụ phụ, mặc dù ông cũng hiểu theo tính tình Triển Chiêu, cùng với tính cách cứng chiều Triển Chiêu của Triển Lâm, chắc sẽ là mắng to đánh khê mà thôi, nhưng nếu lúc này có thể để Diệp Thời Tích giúp đỡ, sau này bọn họ sẽ tốt hơn, cho nên mới nói giúp, “Nếu Triển phu nhân biết gì xin cứ báo, nếu có thể giúp đỡ hoàng thất, thì lợi nhiều hơn hại...”

Diệp Thời Tích nghe rồi cũng hiểu, Công Tôn Sách đây là đang cho nàng biết, hôm nay Triệu Trinh nợ nàng một món ân tình, lại thêm chuyện nàng cứu công chúa điện hạ một mạng, cho dù Triệu Trinh khó chịu tới mức nào đi nữa, cũng không thể làm gì họ, họ vốn tới vì Triển Chiêu, nếu có thể đơn giản hóa chuyện thì tốt nhất còn gì.

Thầm thở dài, Công Tôn tiên sinh này cũng là thật lòng nghĩ cho tiểu cữu tử nhà mình, suy nghĩ một chút, cũng nói, “Tộc Miêu Cương thiện được, cổ, cũng thiện độc, lập Trâu làm thánh vật, ngũ độc làm sủng vật, y quan khác hẳn Trung Nguyên, nếu bảo chuyện quan trọng, thì đại khái chỉ có vậy, nhưng...”

“Nhưng?” Triệu Lâm trợn mắt, “Còn chuyện gì nữa?”

“Cái này không liên quan tới tập tục Miêu Cương, ...quan gia, nên đặc biệt chú ý.” Diệp Thời Tích nhìn Triệu Lâm, “Theo ta biết, Miêu Cương quy tắc đều thoái vị, đến giờ thì hết, không có vương tộc, chỉ có tộc trưởng, hướng chi, cổ thuật Miêu đã ngày càng phai mờ, tộc trưởng hiện tại mặc dù tinh thông cổ thuật, nhưng cũng bảo cổ độc không phải thứ gì tốt, để người lớn tuổi ôm đi là được, mặc dù ông ấy không nhận đây là suy nghĩ lung tung...”

“Tỉ nói, không có vương tộc Miêu Cương...” Triệu Lâm nhất thời choáng váng, “Vậy, người muốn tới gặp vua, rốt cuộc là ai?”

“Cho nên mới nói, đây mới là chỗ quan gia cần để ý, tuy ta không phải người Miêu chính thống, tất cả cổ độc Trung Nguyên xài lại không để tâm, nhưng nếu có người dùng những thứ cổ độc kia làm người trong cung trúng độc, ta cảm thấy ta cũng không có sức quản lý, một hoàng cung nói gì cũng có hơn ngàn người, nếu muốn mổ cổ, thật không bằng giết hết cho xong...” Diệp Thời Tích vốn là người giang hồ, gặp chuyện như thế, cũng chỉ nhẹ nhú chân mày, dùng cách hơi giang hồ mà nói.

Chỉ mới vậy thôi, Triệu Lâm đã trắng bệch, “Vậy, phải làm sao mới phải...”

Tiểu cô nương cuối cùng vẫn quá nhỏ, lại sống trong thâm cung quanh năm, được người sủng ái mà lớn, chưa từng gặp chuyện lớn thế này, bây giờ khi hiểu rõ chân tướng, chớp mắt liền luống cuống tay chân.

Ngược lại, Công Tôn tiên sinh lúc đầu nghe qua cũng thất kinh, mà sau khi kinh hãi rồi thì rất nhanh tỉnh táo lại, “Chuyện này không phải đùa, kính xin công chúa điện hạ lập tức hồi cung, tìm cơ hội nói cho quan gia biết, Triển phu nhân...”

Công Tôn Sách dĩ nhiên tin Diệp Thời Tích, chẳng qua cũng cần nàng nói rõ với công chúa điện hạ...

Diệp Thời Tích bĩu môi, quả là tự mình hại mình, lúc này phát tay áo, làm Công Tôn tiên sinh cũng xanh

mặt.

Người khác có lẽ không biết, nhưng ông là đại y, ông dĩ nhiên biết, con rắn màu xanh quấn trên tay Diệp Thời Tích gọi là Trúc Diệp Thanh, thân chứa kịch độc, tuy không chết, nhưng nếu không cứu kịp sẽ không bình an nổi, nhưng nếu vô thức, bị nó cắn còn nghĩ chỉ là con rắn không độc, chỉ sợ sẽ gây phiền toái lớn.

Muốn gây tê liệt toàn thân, cả đời không động đậy cũng không thể không...

“Con rắn này là ta nhặt được lúc về Miêu Cương, nuôi đã mấy năm, nó trưởng thành ở Miêu Cương, sau khi được ta huấn luyện, có thể phân biệt ra nào là cỏ nào là thuốc, bất quá, tiểu Thanh có kịch độc, còn nữa, người Trung Nguyên xưa nay không thích rắn độc, mà tiểu Thanh cũng sợ lạ, nếu lỡ vô tình cắn ai, sợ lành ít dữ nhiều, cho nên, không thể cho cô mượn...” Diệp Thời Tích thở dài, sau dừng một chút, nói, “Bất quá, những thứ cổ của Trung Nguyên hiện tại, cũng khá giống, phương pháp giải trừ, ta có thể nói cho cô, chẳng qua tốn chút thời gian thôi...”

38. Quyển 3 - Chương 10: Trọng Phùng Tương Túc (10)

Cách không khó, cổ độc Trung Nguyên bắt đầu quá trễ, hơn nữa còn bắt nguồn từ sau cổ thuật Miêu Cương, mới có được mấy người có lòng sáng thuật điều nghiên, bất quá, cổ độc ấy mà, không phải cứ muốn là điều nghiên được.

Diệp Thời Tích để Triệu Lâm hồi cung rồi, cho Ngự phòng nấu chút dấm, huân dưới từng góc một.

Cổ thuật Trung Nguyên thành tựu không sâu, một cổ trùng chỉ cần đốt dấm trắng thì có thể phát hiện, nếu trong phòng có mùi dấm nồng nặc, cổ trùng bình thường sẽ tìm đường bỏ chạy, bởi vậy bảo người cầm gậy gỗ, chặn hết cửa, thấy trùng thì gấp bỏ vào bồn, không được dùng tay động.

Chờ xử lý xong, đem hết cổ trùng vào một chỗ, lấy lửa đốt là được.

Chung một tình huống, cổ trùng đều sợ lửa.

Diệp Thời Tích bĩu môi, “Cho dù có là cổ của Miêu cương nuôi, cũng sợ lửa thôi, chẳng qua, cổ trùng của Miêu Cương có lẽ bị nghịch đủ rồi, nên tụi nó biết chạy, còn cổ trùng Trung Nguyên hình như rất hiếm bị huấn, ít nhất ta từng thấy, có con thích bay vào dập lửa...”

Chuyện trọng đại, Triệu Lâm cho dù không cam lòng hơn nữa, Công Tôn Sách vẫn phái người đưa nàng về hoàng cung, ân cần dặn, “Nếu tạm thời không tìm thấy quan gia, cũng phải nói rõ cho thái hậu, trước tống hết đồ ra cho tốt, đặc biệt phải nói tới “Vương tộc miêu cương” rắc ra mắt quan gia...”

Triệu Lâm khoát tay, “Rồi rồi, bốn công chúa dĩ nhiên biết, chuyện này trọng đại, sẽ xử lý tốt, hơn nữa sẽ

không tùy tiện cho người ta biết...”

Diệp Thời Tích không nói thêm gì nữa, nhưng khi Công Tôn tiên sinh nhắc tới “Thái hậu”, liền không nhận được cười lạnh.

Đương kim quan gia vô hậu, hậu cung dĩ nhiên do Thái hậu trông coi, chẳng qua...

Hít thở sâu, Diệp Thời Tích thở dài, Triệu gia bọn họ làm việc thế nào, Diệp Thời Tích nàng cũng lười quản lý, chỉ cần không dính dáng tới Triển Chiêu, còn tình huống khác, thích ra sao cũng kệ, hôm nay đem chuyện Miêu Cương nói cho Triệu Trinh biết, xem như nàng đã nhân nghĩa tận trí rồi...

Nghĩ rồi, nàng cũng không ở lại lâu, quay đầu chấp tay với Công Tôn tiên sinh, “Công Tôn tiên sinh, chuyện này cứ vậy đi, chờ Bao đại nhân trở lại, các ngài lo thăm vấn tên kia là đủ, tại hạ không còn chuyện gì, về trước.”

“Triển phu nhân, chuyện Triển Chiêu...”

“Công Tôn tiên sinh, ông không cần khuyên nữa, chuyện dính tới Triển Chiêu, chúng tôi tự nhiên không lỗ mãng, để chuyện hoàn toàn không bị khống chế, nhắc tới công chúa điện hạ cũng giúp tôi một tay, theo tôi biết, người Trung Nguyên, bất kể là triều đình hay giang hồ, đều hết sức kỵ người Miêu Cương, mà hôm nay dù sao cũng là tôi cứu công chúa điện hạ, Triệu Trinh muốn cũng không làm gì được tôi, cho dù hẳn ta muốn thể diện, Bạch Ngọc Đường tới lo, hẳn còn có ngự tự kim bài, hơn nữa, chúng ta quả cũng không làm chuyện gì quá đáng, cùng lắm, nói với họ cái chuyện Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ năm đó không có chết mà khó khăn lắm mới cứu sống thôi...”

Diệp Thời Tích nói tới đây, Công Tôn tiên sinh cũng hiểu, ông nói gì cũng vô dụng, chỉ đành thở dài, “Chỉ sợ tôi chết có thể miễn, tôi sống khó tha, chuyện liên quan tới mặt mũi hoàng thất, thật đúng là tuy lớn mà nhỏ...”

Diệp Thời Tích khoát tay áo, cười nói, “Nếu Triệu Trinh có thể không cần thiên hạ, vậy tôi cũng không cần thiên hạ, thiên hạ này là của Triệu Trinh, không phải của tôi, nếu tôi thích, muốn tạo ôn dịch cũng không phải việc gì khó, còn về nguồn ôn dịch, để ở hoàng cung có được không?”

Công Tôn tiên sinh nghe tới đây, cũng nóng nảy, “Triển phu nhân, chuyện này nhất định không thể, chuyện Triển Chiêu có lẽ quan gia có trách nhiệm lớn, nhưng không liên quan tới dân chúng thiên hạ...”

“Công Tôn tiên sinh vội gì? Chỉ cần Triệu Trinh không làm ra quyết định làm ta thất vọng, ta làm sao lãng phí cổ trùng mình nuôi để tạo ôn dịch?” Diệp Thời Tích không nói gì nữa, ôm quyền hướng Công Tôn tiên sinh, “Vậy chuyện xem như xong, Diệp Thời Tích cáo từ, tiên sinh không cần tiễn.”

Vừa dứt lời, Công Tôn tiên sinh cũng không thấy người nữa.

Mà bên kia, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu đang trêu ghẹo tiểu hài tử cũng kỳ nhạc dung dung.

Bạch Ngọc Đường có thể hiểu Triển lâm vì ái thê phiền não mấy hôm nay, mà để người ra cửa đi lòng vòng, hẳn cũng có thể hiểu Triển Lâm bây giờ là người nắm quyền trách nhiệm của Triển gia, làm ăn khắp đại giang nam bắc đều phải qua tay hắn, thật đủ bận, nhưng...

Bạch Ngọc Đường nhìn đứa trẻ ba bốn tuổi đang vui đùa trong lòng Triển Chiêu, trong đầu chua như thể bị đổ mấy hang dấm.

Dựa vào cái gì mà đem tiểu quý này cho hai người họ trông? Hết lần này tới lần khác Triển Ký còn mang địch ý mười phần với hắn...

Về phần nguyên nhân sao, nghe nói, có nguyên nhân rất lớn từ việc lúc Triển Ký ra đời Diệp Thời Tích liền nói cho nó, ‘Ai mặc đồ trắng đều là bại hoại’.

Triển Chiêu cũng từng ôm Triển Ký chớp mắt nhìn hắn, “Ngọc Đường có muốn dứt khoát đổi y phục màu khác mặc không?”

“Không.” Bạch Ngọc Đường kiên định, quyết không thỏa hiệp, “Bạch gia nhìn không hợp mắt, huống gì, không mặc bạch y, làm sao còn là Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu: “....”

Triển mỗ không lẽ không họ Triển mà họ Lam sao? Cơm có thể ăn bậy lời không thể nói bậy, lỡ để đại ca nghe ca ấy sẽ...

Sẽ không làm gì Triển mỗ cả...

Nhưng tuy nói vậy, Bạch Ngọc Đường vẫn là trong ngoài như một, nói không đổi là không đổi, đây là chuyện phiên thoái, không ngừng chọt chọt gò má của Triển Ký, “Nhóc con, cha mày có phải cũng hay mặc bạch y không, lời mẹ mày nói có phải cũng mắng luôn cả cha mày rồi không?”

“Mới không có, phụ thân mới không thêm màu trắng, phụ thân ghét nhất màu trắng.” Triển Ký nghiêm trang muốn đẩy tay Bạch Ngọc Đường ra, chỉ tiếc tuổi nó còn nhỏ làm sao động được Bạch ngũ gia tài cao sức mạnh, cho dù chỉ là một cái tay, cũng chỉ đành bấu bấu môi nhờ nhị thúc yêu thương giúp đỡ, “Nhị thúc, ôm...”

Thấy thiếu niên áo lam nghe tiếng tới đây, tay kia không cần đẩy cũng bỏ qua quai hàm của thằng bé, lập tức vòng qua bả vai của thiếu niên, chủ nhân còn hăng hái nhìn thiếu niên quen tay ôm tiểu hài nhi vào lòng dứt đồ ăn, chân mày giựt giựt, “Chặc chặc” hai tiếng, “Miêu nhi, thật là hiền huệ...”

Lúc nói có ý vị thâm trường.

Triển Chiêu nhất thời không phản ứng kịp, lại nuốt một muỗng cháo vào miệng tiểu hài nhi, “Ngọc Đường nói gì?”

“Không có gì.” Bạch Ngọc Đường giơ tay xoa xoa vai Triển Chiêu mấy cái, “Con mèo đàn em, bản thân còn chưa nuôi mập, còn phải dứt cháu mình ăn, so với năm đó gầy đi thật nhiều...”

Tuy sáu năm kia Triển Chiêu chỉ ngủ, nhưng theo lời Diệp Thời Tích, chỉ sợ cũng chịu không ít khổ.

Bạch Ngọc Đường cũng là người tập võ, người khác không biết, hắn không thể không biết, cái cảm giác nội lực quá thịnh muốn đánh vỡ toàn bộ kinh mạch, tuyệt đối không dễ chịu.

Khi quay mặt sang, thấy sắc mặt Triển Chiêu lạnh nhạt, bình tĩnh, Bạch Ngọc Đường cũng không biết là tư vị gì.

“Miêu nhi, em...”

Triển Chiêu cuối cùng nhận thấy Bạch Ngọc Đường không bình thường, bỏ chén trên tay xuống, “Ngọc Đường, huynh rốt cuộc làm sao?”

“Miêu nhi, sư phụ em, là hạng người gì?”

Triển Chiêu có thể chống đỡ qua hai năm kia, nhất định cần có sư phụ của mình, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, mình bất kể làm sao cũng phải cảm tạ bà thật tốt, mặc dù với bà mà nói, đây chẳng qua là giúp tiểu đệ đệ mình yêu thương mà thôi.

“Sư phụ? Sư phụ là người rất tốt, sư phụ, ừ...” Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ, mới nhìn Bạch Ngọc Đường trả lời, “Ngọc Đường, đại tẩu huynh là người thân y cốt đúng không? Vậy chắc đã gặp cốt chủ Thần y cốt rồi, sư phụ bà nhỏ tuổi hơn cốt chủ một chút, nhưng cũng không kém mấy, bất quá, từ sau khi Triển mỗ xuất sư rồi, Triển mỗ cũng hiếm khi gặp người...”

“Trước khi em xuất sư, sư phụ em không nói chuyện giang hồ bảo em để ý sao? Lão đầu tử bên Bạch gia trước lúc Bạch gia xuất sư hơn thág là lắm bản thật lâu, còn bảo tốt nhất đừng bị người ta bắt đem bán, nếu khi đó không phải công phu Bạch gia không bằng lão, nhất định phải bứt râu ria lão xuống...”

“Phụt” một tiếng, Triển Chiêu cuối cùng không nhịn được, bật cười.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới phản ứng kịp, Triển Chiêu còn chưa nói gì, hắn lại mở miệng nói...

“Mèo thối, có gì mà cười?”

“Ngọc Đường, Triển mỗ tin huynh, cho huynh biết cũng không có gì, có điều, sư phụ người dù sao cũng lớn tuổi, không chịu nổi nhiều chuyện, bây giờ người đang dạo chơi thiên hạ rất thanh nhàn, Triển mỗ cũng không muốn người khó chịu.” Triển Chiêu nói tới đây dừng một chút, thở dài, “Sư phụ giống đại tẩu, năm đó bị kẻ gian hãm hại, suýt nữa chết thảm, đại tẩu là ở dưới Nhạn Đãng Sơn, Triển mỗ tình cờ đi ngang qua, liền cứu, mà sư phụ là được gia phụ cứu, cũng xem như thiếu gia phụ một nhân tình, cho nên khi Triển mỗ còn bé, sau khi gia phụ gia mẫu bỏ mình, đại ca huynh ấy không lo hết được, nên để sư phụ tạm thời mang ta đi...”

Triển Chiêu bỏ Triển Ký đang tò mò trợn mắt lên đùi, cắn răng. “Ngọc Đường có từng nghe qua, rất nhiều năm trước, trên giang hồ có một nữ tử, người ta gọi là Vân Lạc Tử không?”

“Vân Lạc Tử?” Bạch Ngọc Đường ngăn người, “Tung bay thiên lý, qua lại vô tung... Vân Lạc Tử sao?”

Truyền thuyết liên quan tới Vân Lạc Tử thật ra trên giang hồ có rất nhiều, nghe nói bà là mỹ nhân nổi danh giang hồ nhiều năm trước, lại nhờ một thân tuyệt thế khinh công, mau mà nhẹ, võ nghệ lại cao cường, cho nên gọi là ‘Vân Lạc Tử’, chẳng qua, cũng nghe nói thật nhiều năm trước cũng vì liên quan tới tà giáo mà bị vô lâm đuổi đánh, Vân Lạc Tử bị đánh rơi xuống Thiên trì, giai nhân mất mạng.

“Vân Lạc Tử, còn sống a...”

Giang hồ vô lâm nhiều âm mưu quỷ kế, Bạch Ngọc Đường đã không muốn nói nhiều, thậm chí rất nhiều chuyện xưa được lưu truyền qua thành thị, cũng đều được biên lại, có gì nói, còn nữa chuyện qua nhiều năm như vậy, nghĩ tới Vân Lạc Tử mấy chục năm chưa từng lộ diện trên chốn giang hồ, cũng nhìn thấu cả vô lâm, chỉ dạo chơi chốn núi rừng, sẽ không quản mấy chuyện vớ vẩn đó.

“Tên của sư phụ là La Thanh, chính là Vân Lạc Tử năm đó, sư phụ luôn bảo, giang hồ a, chỉ được mặt ngoài, nếu tiến sâu hơn sẽ rất khó chịu, không biết khi nào bị kẻ gian làm hại, bất kể là danh môn chính phái hay còn là bàng môn tả đạo, đều phải cách xa họ...”

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ, năm đó lúc Bao Chứng gạt Triển Chiêu vào quan phủ, Triển Chiêu đáp ứng, có phải là do tác dụng từ lời này của Vân Lạc Tử không?

Nếu muốn cách xa danh môn chính phái, bàng môn tà đạo trong giang hồ, vậy, dứt khoát vào quan phủ đi...

39. Quyển 3 - Chương 11: Trọng Phùng Tương Tích (11)

Cuối mùa thu.

Lúc mặt trời còn chưa lên cao, bên trong hoàng cung đã bắt đầu “tí tách” vang dội.

Trước đó mấy hôm, Bàng phi vì gặp một nữ nhân không quen biết xông vào ngự hoa viên của hoàng cung, từ nữ nhân đó nghe nói ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu còn chưa chết, nên bị Thái hậu nương nương ra lệnh cấm trở về cung diện bích tư quá.

Vậy mà, mới mấy ngày ngắn ngủi, lại có người tới báo, Bàng phi ngủ từ đêm qua, sáng này gọi thế nào cũng không dậy.

Chuyện đột nhiên phát sinh, làm Lý thái hậu cũng sốt ruột.

Bàng phi hiện tại là phi tử được Thánh thượng sủng ái nhất, lại là con gái của đương triều Bàng thái sư, huống chi bình thường Bàng phi cũng thông tình đạt lý, chưa từng làm ra chuyện gì không hợp quy củ, nếu tính luôn mấy ngày trước...

Lý thái hậu cười khổ.

Nếu Triển Chiêu thật sự còn sống, bà có tư cách gì đi trách Bàng phi không bẩm báo kịp thời? Triển Chiêu công phu cao thâm khó lường, cho dù có là đại nội thị vệ thì sao? Rất nhiều người sẽ không chống lại được, huống gì, nghe nói nữ nhân kia cũng có võ công...

Bà vốn nghĩ, thương lượng với Bàng phi một chút, chuyện này bỏ qua, bất kể Triển Chiêu còn sống hay không, chỉ bằng mấy người họ cũng sẽ không tạo ra sóng gió gì, về phần biết mà không báo, liền bỏ đi!

Về phần Bàng phi, qua loa chút là được, dù sao nhân số hậu cung không ít, bị người nắm thóp cũng không ổn.

Thật là không nghĩ tới, chỉ mới mấy ngày, lại xảy ra chuyện như vậy.

Theo bà biết, Bàng phi trước giờ ưa dậy sớm, mỗi sáng sớm đều tới ngự hoa viên đi dạo, hoàng cung rất nhàn chán, cũng chỉ có Bàng phi mới có nhã trí bực này.

Hôm nay gọi sao cũng bất tỉnh, nhất định có nguyên do khác.

Thái hậu tóm lại rất nóng nảy, lại nhớ tới sáng sớm hôm qua, Triệu Lâm bị Công Tôn tiên sinh phái người đưa về hậu cung xong, cũng nói với bà như thế.

Sáng sớm hôm đó Triệu Lâm mất tích, cũng có thể là tối trước đó thoát khỏi cảnh giới hoàng cung ra ngoài, võ công của tiểu nha đầu này thật ra không ra bộ dáng nào, bản lĩnh trốn cung lại là nhất đẳng, đoán được khi nào hộ vệ đi qua, lúc nào hộ vệ trở về...

Mà sáng sớm hôm đó, Triệu Lâm thông thả chạy từ ngoài về, hình như muốn tìm hoàng đế, nhưng lúc đó, hoàng đế còn đang lâm triều, không thể thoát thân.

Cho dù Triệu Lâm tùy ý thế nào, cũng hiểu nàng chỉ là người hậu cung, mà người ở hậu cung, tùy ý chạy tới đại điện, chính là đại kỵ, cho dù hoàng đế không đánh nhau với nàng thì mấy đại thần không có mắt sẽ lôi chuyện này ra phàn nàn, tốt nhất đừng gây phiền toái cho hoàng đế, cho nên, mới tìm tới bà.

Cổ độc Miêu Cương, cho dù bà sống trong thâm cung cũng nghe kể không ít, huống gì năm đó bà lưu lạc dân gian, lời đồn đãi cỡ này càng không đếm xuể.

Cái thứ này, thật là quá ác độc, bà tất nhiên không muốn liên quan tới loại người ác độc như thế.

Cũng vì như thế, khi bà nghe thấy Triệu Lâm bảo nàng xuất cung gặp một nữ nhân Miêu cương, còn thân thiết gọi “Tỷ tỷ”, sắc mặt liền đen xuống, miễn cưỡng bảo người mình mệt mỏi, còn cần nghỉ ngơi, bảo người đuổi Triệu Lâm về, cũng không quản Triệu Lâm còn muốn nói chuyện gì nữa.

Hôm nay nhớ lại, chỉ sợ có chuyện quan trọng.

Vậy mà nhớ tiếp, Thái hậu không khỏi hối hận, lúc ấy không để ý, cũng hại Bàng phi chịu khổ.

Thái hậu chống trượng đi qua đi lại trong tấm cung Bàng phi, làm sao cũng không an tâm được, thỉnh thoảng hỏi thăm thái ý, “Bàng phi rốt cuộc có sao không?”

Thái y cũng bắt đắc dĩ, “Hồi bẩm Thái hậu, mạch của Bàng phi nương nương không có gì bất ổn, chỉ là thân thể không tốt, theo lý thuyết không tới mức nguy hại không tỉnh...”

Thân thể không tốt...

Thái hậu cuối cùng không biết nói gì, bà lưu lạc ở ngoài lâu, tự nhiên biết trong này có gì bất ổn, thái y đã không khám ra gì, vậy bệnh của Bàng phi, tất là cực nặng...

Có lẽ là độc, khiến người ta không phát hiện, mà cũng có thể, chính là cổ độc...

Nghĩ tới đây, thái hậu không nhịn được, “Mau, mau gọi công chúa tới đây, ai gia có chuyện hỏi nàng...”

Chuyện đã tới nước này, thì không thể nói thích hay không nữa, cho dù có thích hay không, chuyện này cũng lớn, tóm lại không tốt, không biết Lâm nhi có nghe cách giải quyết gì không...

Lúc hoàng cung phái người tìm tới tòa nhà của Triển gia, mặt trời đã lên cao.

Người tới Triển trách tìm người, đương nhiên là chính đương triều Thái sư, nghĩ tới chuyện liên quan nữ nhi bảo bối của mình, Thái sư cũng gấp.

Tuy bảo con gái gả ra như bát nước hắt đi, nhưng vẫn là xương thịt của mình, hôm này Thái sư đã không quản được là Triển Chiêu hay không Triển Chiêu nữa, mặc dù lờn được Thái hậu, báo cáo tất cả với Thánh thượng, Thánh thượng cũng cho ám hiệu, nếu thật ngẫu nhiên gặp được Triển Chiêu, tốt nhất khuyên y trở lại.

Ông không nghĩ nhiều tới vậy, chỉ bảo Triển Chiêu đúng là nhân tại, Hoàng đế coi trọng.

Huống gì, xưa nay Triển Chiêu dễ nói chuyện, mặc dù Bàng thái sư cảm thấy, chuyện Triển Chiêu dễ tính là thật, mà Triển Lâm khó tính cũng thật, hơn nữa bây giờ họ càng có điều cầu xin Diệp Thời Tích, muốn mang Triển Chiêu trở về, e là rất khó khăn.

Triển Lâm trước giờ căm ghét quan trường, mà bây giờ Bao Chứng đã vững bước trên đường triều, Triển Chiêu trở lại làm gì?

Bàng thái sư cũng biết hôm nay muốn cầu cạnh người, nhất định phải lấy lễ tương đãi, cho nên trước hết sai người đi bẩm báo, ông cũng không phải đám người ngu xuẩn chỉ biết cách dùng chức quan lấn hiếp người, thương nhân giống Triển Lâm, người giang hồ như Diệp Thời Tích, quan, áp không nổi.

Nếu tính tình tốt hơn, có lẽ vẫn còn có chút lợi.

Vậy mà, ông không nghĩ ra, sau khi Diệp Thời Tích nghe ông kể xong, trước là ngăn người, lăm lăm một câu, “Không thể nào, ta đã bảo nàng ta đừng uống trà, hơn nữa, cổ trùng trong đó, hẳn đã chết sạch mới phải...”

Ông chợt nghĩ tới một khả năng, gương mặt nhìn lại, Diệp Thời Tích cũng không làm gì, chỉ trầm tư.

Nàng, là người trong giang hồ, rất nhiều người giang hồ đều có cừu báo cừu, nếu nàng nghĩ hiện giờ Triều đình thiếu Triển Chiêu, nàng tới báo thù cũng đâu có gì không ổn.

Chẳng qua, giang hồ sẽ không đối địch triều đình...

Lại chợt nhớ, nàng là người Miêu cương, vậy nên nàng có tư cách xem giang sơn là chuỗi.

“Diệp cô nương...”

Diệp Thời Tích lạnh lùng trừng ông, thờ ơ nói, “Phu gia họ Triển...”

Bàng Cát giật giật khoe miệng, tuy ông cũng không cho vị Triển phu nhân này dùng lễ tương đãi, nhưng cũng không nghĩ nàng nói chuyện không khách khí như vậy, mà chẳng thể làm gì.

Ai bảo hiện giờ ông có chuyện muốn nhờ vả.

“Bàng thái sư, ông nên đoán ra đi, hôm đó người vào nói chuyện với Bàng phi, chính là tại hạ.” Diệp Thời Tích nhìn Bàng Cát, đầy thâm ý cười nói, “Bất quá, làm nàng ta ra nông nổi này, không phải là ta, cũng không biết Thái hậu nương nương có phải rất ghét người Miêu cương cho nên chưa nghe công chúa điện hạ nói hết lời liền đuổi đi hay không, chuyện thế này ta gặp qua nhiều rồi, có thể hiểu được, tại hạ hôm qua đều đem cách phòng chống ra nói rõ với công chúa điện hạ, nếu vẫn có người trúng cổ, tại hạ cũng nói, không chịu trách nhiệm.”

Bàng thái sư bấy giờ lạnh mặt.

Người này thật không nể mặt ai, chẳng qua giờ, ngoài Diệp Thời Tích ra, ông thật không biết đi tìm ai...

Bàng Cát vốn tính nói cái gì, há miệng, lại bị một loạt tiếng “Oa oa” cắt lời, sau đó cửa bị đẩy ra, một nam nhân lăm lệt bước vào.

“Con khóc...”

Diệp Thời Tích méo cả miệng, “Rốt cuộc chàng có phải cha nó không? Không biết dỗ con nữa à?”

“Dỗ con không phải chuyện của nàng sao?”

Sắc mặt Bàng thái sư rất xấu, “Các hạ trước khi vào cửa, cũng nên gõ, nếu là ta...”

Lại không ngờ, sắc mặt Triển Lâm càng thêm khó nhìn hơn, khoe miệng kéo ra một nụ cười, lạnh băng, “Bàng thái sư, nơi này là trong nhà, trong cửa là thê tử của tại hạ, tại hạ còn cần gõ cửa sao? Hay là nói, Bàng thái sư muốn cùng ái thê của tại hạ làm chuyện gì không dám nhìn người?”

Bấy giờ, Bàng Cát mới tỉnh hồn lại, cảm thấy lúng túng, cũng thấy mình làm sai.

Trước mắt ông là người có phu có thê, chồng của nàng là Triển Lâm a, người đã cho ông cảnh cái, “Tốt nhất không được khi dễ bảo bối đệ đệ của hần” nha, hiện tại hần muốn tìm ái thê của hần, người này không dễ chọc...

Mà lúc này, sau lưng cửa có hai thanh âm “xì xào bàn tán” càng làm Bàng Cát phát quần.

“Miêu nhi, Bạch gia cảm thấy tiểu quý rất đau, mặc dù nhìn nó khóc Bạch gia thật vui vẻ...”

“Ngọc Đường chớ nói bậy, đại ca làm thế thật không ổn, nhưng cũng có thể thông cảm đi...”

“Bạch gia vẫn thấy đại ca em với nhãi con nhà hần có thù lớn ghê hồn, mới nãy nhéo một phát có phải dùng sức lớn lắm không?”

“Tay Ký nhi chắc đã bị bầm một mảng rồi...”

Hai người bên kia vẫn còn xì xào, bên này tiểu hài nhi khóc lớn đã im lặng, giờ hai tay về phía nữ nhân, “Mẹ, ôm, phụ thân dữ...”

Diệp Thời Tích tuy bảo công phu không cao thâm bằng Bạch Ngọc Đường, nhưng cũng không kém, mà hai người bên kia tuy giọng nói chuyện rất thấp, cũng tính là nói nhỏ nhau nghe, nhưng hình như không có ý giảm thấp, vì vậy, Diệp Thời Tích nghe rất rõ ràng, có chút dở khóc dở cười, nhận lấy đứa trẻ trong lòng Triển Lâm, nhìn về phía hần, “Chọc cho con trai khóc, cái chức cha của chàng thật là có giá trị...”

Triển Lâm chẳng thềm để ý, “Hừ” một tiếng.

“Tối, mẹ xem nè, tay của Ký nhi có bị bầm hay không đây...”

Tiểu hài nhi ở trong lòng mẹ nhẹ nhàng co quắp, nghe nói như thế, lập tức trả lời, “Xanh, xanh một miếng bự luôn, xanh y như tiểu Thanh vậy á...”

“Tiểu tử thúì, sao cứ cướp tiểu Thanh với mẹ?”

“Tiểu Thanh là do Ký nhi phát hiện...”

“Tiểu Thanh là do lão nương nuôi nhiều năm!”

Bạch Ngọc Đường ngoài cửa giờ tay chọt chọt tay Triển Chiêu, “Gia đình đại ca nhà em thật đúng là lợi hại, lão tử bắt tay con trai không chút lưu tình, con trai còn phải cùng nương tử cướp một con rắn...”

Lời còn chưa dứt, trong kia Triển Lâm âm trầm nói một câu, “Ai là nương tử người?”

Bạch Ngọc Đường bên kia không yếu thế đáp lại, “Em trai người.”

Rước lấy một cái liếc mắt của Triển Chiêu, nhận tiện mang theo một chữ ‘Hừ’ không được tự nhiên, cầm cánh tay hần đang khoác lên vai Triển Chiêu ném xuống, quay người đi.

“A, Miêu nhi, đợi Bạch gia...”

Bạch Ngũ gia thành công chọc giận Triển tiểu miêu.

Còn bên này, Diệp Thời Tích cũng giương mắt liếc Triển Lâm một cái, “Thật ngây thơ, bị người ta chế giễu...”

Triển Lâm hí hóp mắt, gơ tay kéo cầm ái thê, “Nàng lại nói ta ngây thơ...”

Bàng Thái sư đứng cũng không xong ngồi cũng không được đi cũng không thể, ở lại càng chết, chỉ đành âm thầm kêu khổ.

Triển gia phụ phụ này sao lại phát tình rồi...

40. Quyển 3 - Chương 12: Trọng Phùng Tương Túc (12)

Lần này Bàng thái sư tới gặp không tính thành công, nhưng cũng không tính là bại trận.

Diệp Thời Tích nói với ông, nếu lúc này triều đình dễ nói chuyện, liền đem chuyện Triển Chiêu công khai, nàng tự nhiên sẽ tình nguyện khiến phủ Thái sư mắc nợ mình, sau này phu quân mình có lẽ sẽ tốt hơn một chút, mặc dù hồi xưa cũng rất tốt rồi.

Nói cho cùng, Diệp Thời Tích với Triển Lâm vẫn ôm bất mãn vì Triển Chiêu.

Cho nên, Bàng thái sư lập tức vào cung liên lạc với thánh thượng cùng Hoàng thái hậu, chuyện của Triển Chiêu vốn cũng không có cái gì ghê gớm, năm đó Triển Chiêu cũng chỉ là một ngự tiền tứ phẩm mà thôi, công phu y cao không giả, nhưng cũng không cần nhất định phải là y...

Ông lại không ngờ, Thánh thượng với Hoàng thái hậu vì chuyện này mà có ý quá khác biệt.

Triển Chiêu còn sống, đây là sự thật, nếu Triển Chiêu đã xuất hiện, y cũng lười giấu, hơn nữa nghe nói, Triển Chiêu còn từng tới hoàng cung, nhưng vì công phu Triển Chiêu quá cao, làm người ta không có tới bẩm báo.

Bàng thái sư với những chuyện trong cung, đặc biệt là hậu cung, không muốn nói nhiều, ông đã sớm hiểu, vào cung dĩ nhiên sẽ chịu khổ, nếu có thể lưu lại cho thánh thượng một hai hài tử thì thôi, thân phận sẽ tôn quý hơn một chút, cũng không ai dám động nàng, nếu không thế, sẽ bị tất cả bắt nạt.

Bất kể là hoàng cung đại viên, sẽ luôn có oan hồn, nhắc tới thì đương kim thánh thượng cũng xem như có lương tâm.

Cách nói cũng Hoàng thái hậu cũng dễ hiểu, chỉ cần sau này Triễn Chiêu không xuất hiện ở Biện Lương nữa, thì sao cũng được, tùy ý đổi cái tên, thích đi đâu thì đi...

Chẳng qua, cái tên Triễn Chiêu này, không thể dùng nữa.

Thái hậu nói, Bàng thái sư đương nhiên hiểu, Triễn Chiêu đã chết, điều này được viết trên thánh chỉ, nhưng hôm nay lại nói Triễn Chiêu chết mà sống lại, chuyện liên quan tới tôn nghiêm hoàng thất Đại tống, dĩ nhiên phải bắt Triễn Chiêu đổi tên.

Bàng thái sư cũng cười khổ.

Nếu thật đơn giản như vậy, Triễn Lâm với Diệp Thời Tích cần gì phiền toái tới đây làm chi, nghĩ kỹ lại, họ hình như cũng không muốn kết quả thế này, thứ họ muốn, là một Triễn Chiêu quang minh chính đại.

Nhưng Thánh thượng cũng không đáp ứng.

Triễn Chiêu là mệnh quan triều đình, thân được phong tứ phẩm quan chức, sao có thể để họ bảo không làm là không làm?

Bàng thái sư không hiểu ý hẩn, chỉ nói đây là vấn đề tôn nghiêm của hoàng thất.

Vậy mà, thái hậu nghe lời thánh thượng nói rồi, cũng lạnh mặt, “Con là hoàng đế, tại sao không hiểu chuyện như vậy? Triễn Chiêu kia cũng chỉ là người gian hồ thôi, huống chi đã sớm qua hai năm rồi, y vừa trở lại phục chức, con liền từ chức cho y, thế là xong, cần gì khổ sở như vậy...”

Hoàng đế mím môi, làm như đang suy xét lời nói của mẫu hậu, hồi lâu sau, vẫn kiên định nói một chữ “Không”.

“Trẫm, sẽ không cho y cứ vậy mà đi...”

Bàng thái sư thật lâu không nói, trong tai chỉ nghe thấy âm thanh ngữ trọng tâm trường của Thái hậu, “Cái thằng bé này, sao không nghĩ thông suốt chứ”, trong lòng lại nhớ tới khi ở trong nhà Triễn gia, nghe một câu hỏi lạnh lùng của Triễn Lâm.

“Ai là vợ của người?”

Câu hỏi này là nói với Bạch Ngọc Đường, nên ông cũng không có để ý, trực tiếp quên mất một câu đương nhiên của Bạch Ngọc Đường, “Đệ đệ người.”, lúc đó cũng không cảm thấy sai ở đâu cả, đến khi nhớ lại...

Đệ đệ Triễn Lâm, không phải Triễn Chiêu sao?

Thì ra, tên Bạch Ngọc Đường này lại ôm tâm tư như thế, tuy không biết Bạch Ngọc Đường đến tột cùng biết tin Triển Chiêu còn sống từ khi nào, nhưng nếu bây giờ hắn có thể nói ra lời như thế, chỉ sợ đã bỏ ra một khoảng thời gian...

Mà thánh thượng...

Bàng thái sư thâm rùng mình, có lẽ, đây mới là nguyên nhân khiến phu phụ Triển gia nhất định phải tới Biện Lương.

“Thái hậu nương nương, thần cả gan hỏi một câu, năm đó Triển Chiêu chết trận ở biên cương, có ẩn tình hay không?”

Sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, nhưng chỉ có thể thở dài.

Tuy thái sư bị nói là kẻ tầm thường, nhưng, nếu ông thực sự tầm thường, làm sao có thể làm tới vị trí hôm nay? Có kẻ bảo Bàng thái sư phải dựa vào con gái mới bò lên được tới vị trí này, lại không biết, thực tế, vì Bàng thái sư làm tới chức Thái sư, nên thánh thượng mới cưới con gái ông.

Cơ mà, hôm nay Thái sư nói vậy, cũng không ổn.

Có lẽ chuyện dính tới con gái mình, nên Thái sư mới rối loạn, mới khẩu xuất cuồng ngôn, tuy nói ra chân tướng nhưng cũng là...

Không ổn.

“Thái sư nói chuyện cẩn trọng, niệm tình người sai phạm lần đầu nên...”

“Thái hậu nương nương...” không ngờ, Thái sư cũng có lúc cố chấp, Thái hậu kinh hãi, trong bụng tuy không ưa, nhưng cũng cảnh giác, Bàng thái sư không phải Bao Chửng, nếu không phải chuyện nguy hiểm, nhất định sẽ không mạo hiểm góp lời như thế, “Vợ chồng Triển Lâm, bây giờ tới, người có từng nghĩ là tại sao hay không?”

“Lời ấy của Thái sư có ý gì? Hiện giờ vương tộc Miêu Cương sắp gặp vua, nếu như Diệp Thời Tích thật sự là người Miêu Cương, cũng không thể chống lại ý tứ của vương thất...”

“Thái hậu nương nương, Miêu cương đã ẩn cư từ bao nhiêu năm trước, người cũng biết, trong tài liệu, năm đó người Miêu Cương chưa ẩn cư, đều che che giấu giấu, mà Miêu Cương với Tổng triều chúng ta trước nay chưa hề liên hệ, lần này vào gặp vua vốn hết sức khả nghi, lão thần sợ, lần này nếu gửi gắm chuyện vợ chồng Triển Lâm vào vương tộc Miêu Cương, chỉ e không ổn.”

“Mẫu hậu, chuyện vương tộc Miêu cương, nhi thần tự có định đoạt.”

Nghe lời nói của con trai, Thái hậu rút cuộc bình tĩnh lại.

Hậu cung để ý chuyện triều đình, vốn là hết sức không tốt, bà thật đã quá đáng.

“Tóm lại, đừng để ai gia nhìn thấy Triển Chiêu...”

“Mẫu hậu...”

“Thái hậu nương nương, nếu người không đáp ứng lời của vợ chồng Triển Lâm, chỉ e, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

“Có gì mà không tưởng được, ai gia cũng không tin không có Diệp Thời Tích là không được? Vương tộc Miêu cương bên kia hai ngày nữa sẽ tới, hoàng đế chuẩn bị một chút là được, tới lúc đó đưa họ đi xem Bàng phi một chút, sẽ tốt ngay.” Nói xong, đi mất không quay đầu lại.

Bàng thái sư đứng tại chỗ, tuy vẫn nghiêm, nhưng nếu cẩn thận nhìn thì có thể nhận ra, ông đang run rẩy.

“Thái sư, bây giờ trong hậu cung đang bận bịu, mẫu hậu cũng là...”

Lời thánh thượng nói, ông không còn nghe được nữa, Thái sư giương mắt, “Thánh thượng, sau này, người chắc chắn sẽ thấy được Triển Chiêu, không chỉ Triển Chiêu, còn có, còn có...”

Vợ chồng Triển Lâm, chỉ sợ sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như vậy.

Tuy biết kết quả lần này chỉ sợ, sẽ không thể khiến phụ phu Triển Lâm hài lòng, Bàng thái sư vẫn cứ cho người viết tin gửi tới nhà Triển gia.

Sau khi Diệp Thời Tích lấy được thơ, chỉ cười lạnh một tiếng, xem cũng không xem, liền đặt qua một bên.

Nàng dĩ nhiên biết, chuyện liên quan tới con gái mình, Bàng Cát sẽ tận lực, nhưng mà cái bà già kia, chỉ sợ là kẻ khó đối phó, hơn nữa, dù sao bà cũng là Thái hậu, Bàng Cát sẽ không dám nói lung tung cái gì.

Chẳng qua là...

“Không lẽ Triệu Lâm không mang chuyện vương tộc Miêu Cương ra nói cho lão bất tử đó?”

Nàng thật không biết, lúc ấy Bàng phi bệnh nặng, Thái hậu dồn hết sự chú ý của mình lên chuyện làm sao giải độc trên người nàng, cũng đem lời của Triệu Lâm về “tập tục Miêu Cương” vất hết, sau này, cũng không có ghi nhớ vào trong lòng.

Bất quá lúc này nàng không còn phiền muộn như thế nữa.

Lúc này nàng đã lên tiếng với Hoàng gia, nếu đến khi đó chuyện thật sự phát triển theo hướng kỳ quái, thì không liên quan tới nàng.

Ai bảo họ lúc đầu không nghe.

Hơn nữa...

Diệp Thời Tích nhìn lá thư Bàng Cát phát người tới đưa cho mình, nếu họ tìm tới nàng, chỉ sợ là vì trong cung có cổ trùng, mà cổ trùng kia, nhất định có kẻ bỏ vào, cổ trùng đầu phải cứ tùy tiện là có thể mang ra, nếu không a cữu của nàng cũng không cần khổ sở nuôi lâu như vậy.

Nếu không phải là nàng bỏ, vậy nhất định là có người khác bỏ.

Nàng cũng không lo lắng, cổ Trung nguyên luyện, phần lớn độc tính không đủ, cho dù có người xui xẻo trúng, chỉ cần thể chất hần tốt, cũng có thể chịu đựng qua một năm rưỡi, không giống cổ Miêu Cương, giống như thứ của Triển Chiêu, hạ cổ dễ dàng, muốn giải, tốn nửa năm.

Chẳng qua, đứa bé kia quá tốt, cho nên cứ bị con chuột trắng khi dễ.

“Đại tẩu, tẩu thật không giúp họ giải cổ sao?”

Diệp Thời Tích xoa xoa mái tóc dài của thiếu niên 18 tuổi, “Sợ gì, cổ thuật Trung Nguyên không tinh tường, Bàng phi nương nương dù sao cũng có thể chịu đựng, nếu không yên tâm, không bằng tối nay chúng ta tới thăm dò thâm cung đi? Dù sao cũng quen cửa quen ngõ rồi...”

Triển Chiêu bĩu môi, “Không biết đường...”

Lời còn chưa nói xong, một cánh tay lại đặt lên bả vai, “Miêu nhi không nhớ đường? Năm đó em thường xuyên vào cung làm nhiệm vụ đấy...”

Thấy được ánh mắt giết người của Triển Lâm với Diệp Thời Tích, Bạch Ngọc Đường mất tự nhiên xoa xoa mũi, sửa lại, “Được rồi, con Miêu nhi dân này gì cũng không nhớ nữa, cơ mà không sao hết, Bạch gia nhớ là được, hoàng cung kia, Bạch gia vào hơn hai ba lần...”

Triển Chiêu quay đầu lại, không hiểu, “Ngọc Đường vào hoàng cung làm gì? Tuy bảo khinh công Ngọc Đường cao thâm, nhưng nơi đó vẫn là hoàng cung, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện...”

Bạch Ngọc Đường đáp không hề nghĩ ngợi, “Chôm rượu.”

Ngự rượu trong cung dĩ nhiên là loại cực tốt, huống gì năm đó vì đạo tam bảo chọc trúng con mèo sau, lại nhận phải oán hận của huynh trưởng cùng em tới trời, cưỡng ép tìm cách bắt hấn cấm rượu nửa năm, khi Hãm Không đảo, phổ rượu Giang Trữ cùng Bạch gia đều không cho Bạch ngũ gia rượu, mà nơi còn lại, rượu hấn nhìn không hợp mắt, tình hình đó, hấn có thể làm sao?

Chôm rượu thôi.

Kho rượu Hoàng cung, kho rượu Thái sư phủ, hấn đi qua không ít lần.

Như vậy, đất hoàng cung hấn dĩ nhiên quen không thể quan hơn, chỉ sợ còn biết đường hơn cả Tuyết Ảnh cư trên Hãm không đảo, đi Tuyết Ảnh cư còn phải phá cơ quan, trong hoàng cung tuy thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng cũng chỉ có mấy người chứ gì...

Triển Lâm ngược lại đã quên mất chuyện mình giúp em trai ra mặt, loại chuyện này hấn làm nhiều quá, làm sao mà lần nào cũng nhớ được.

Hấn giương mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ nghĩ là hấn tham rượu ngon, nên vào cung chôm rượu, “Bạch huynh có nắm chắc không?”

Bạch Ngọc Đường cười, “Đại ca an tâm, hoàng cung ta đã rất quen, nói gì nữa.”

Triển Lâm nghe vậy, nhướn mày, tuy không nói lời nào, nhưng trong đầu cũng không thoải mái như thế.

Ai là đại ca người, lão đây là đại ca tiểu Chiêu!

Nhưng cũng không nói ra bất mãn, chỉ gật đầu, “Tiểu Chiêu, quá cẩn thận, chỉ sợ dính lứu tới mạng sống người khác, nếu không thể xác định chắc, nó cũng không an lòng, mà nó bây giờ chuyện gì cũng không nhớ rõ, nếu người quen thuộc vậy, mang nó theo đi, ta cũng khá an tâm...”

Hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Nếu để Triển mỗ biết người ăn hiếp nó, nhất định sẽ không cho hai đứa qua lại nữa!”

Bạch Ngọc Đường thầm than trong lòng, Triển Lâm với Triển Chiêu tuy là huynh đệ, ngoại hình đương nhiên giống nhau, nhưng tính cách quả là chênh lệch thật nhiều, cũng may ngày xưa có Triển Lâm che chở như thế, bằng không con mèo con đàn này, sẽ bị người ta xé xác...

Cho nên, càng thêm cảm kích, “Đại ca cứ an tâm, Bạch mỗ nhất định sẽ chăm sóc con Miêu nhi kia thật tốt...”

Lão đây mới không phải đại ca người!

41. Quyển 3 - Chương 13: Trọng Phùng Tương Túc (13)

Ban đêm, cái gì cũng an tĩnh.

Tiếng vang “lộp cộp” thỉnh thoảng xuyên qua cành lá rậm rạp, truyền vào tai hai người.

Thiếu niên mặc y phục dạ hành tròn to hai mắt, một đôi mắt mèo dưới trăng dường như có chút sáng, vừa như khăn trương, vừa như tò mò.

Bạch Ngọc Đường nhìn người bên cạnh thật lâu, cuối cùng không nhịn được “phì” một tiếng.

Con mèo con ngốc này chú ý ngay.

Hoàng cung, quả thật xem như thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng với Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường mà nói, vẫn còn kém lắm, cho dù là Triển Chiêu sáu năm trước, muốn lảng lảng đi vào một chuyện, sau đó thần không biết quỷ không hay ra ngoài, đều là chuyện rất đơn giản.

Chẳng qua...

Bạch Ngọc Đường liếc về một cái.

Hắn rút cuộc hiểu vì sao Triển Lâm nhất định bắt hắn đi theo Triển Chiêu, nếu dựa vào bản lĩnh Triển Chiêu, muốn thăm dò cũng là chuyện nhỏ, không cần để cho hắn nhất định không thay bạch y cũng phải chạy vào hoàng cung một lần.

Triển Chiêu, không biết đường!

Nam hiệp Triển Chiêu lại không biết đường!

Bạch Ngọc Đường bắt đầu tò mò, năm đó lúc Triển Chiêu nhận chức ngự tiền hộ vệ, y làm sao có thể đi lung tung trong hoàng cung rộng rãi này mà không lạc.

Cứ nghĩ lại vừa nãy Triển Chiêu toàn dựa theo cảm giác của mình bay qua bay lại trên cành, mà Bạch Ngọc Đường theo sau y hết sức bất đắc dĩ nhảy qua nóc nhà đại điện lần thứ tư, cuối cùng không nhịn nổi mở miệng, “Miêu nhi, đường này chắc không phải đi như vậy đâu...”

Triển tiểu miêu cuối cùng ngừng lại, “Vậy phải đi làm sao?”

Bạch Ngọc Đường hết ý kiến, mặc dù hẳn vốn cho rằng Triển Chiêu sẽ phải nhớ đường, cho dù chuyện Triển Chiêu lang thang hoàng cung đã là chuyện lúc trước, hơn nữa chuyện này còn xảy ra trong sáu năm Triển Chiêu mất trí nhớ, nhưng...

Em đi một chỗ lâu như thế cũng phải có chút phản ứng chứ?

Bạch Ngọc Đường cuối cùng phải đưa tay ra kéo cổ tay của Triển Chiêu, dẫn người trốn dưới cây, chờ tới khi tiếng bước chân dần xa, mới cố hạ giọng nói, “Theo ta.”

Bạch Ngọc Đường quả thật quá quen thuộc hoàng cung, dẫn Triển Chiêu chạy một trận trên cây, đã tới ngoài cung điện.

Nội điện có hơi tối, không một tiếng động, bất quá, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy ánh nến trong điện, dưới màn cửa sổ bằng lụa mỏng loáng thoáng mấy bóng người di động.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đây là chỗ Bàng phi ở sao?”

“Không sai, chỉ cần Triệu Trinh không cho người dời đi, hai năm trước, đây quả thật là chỗ ở của Bàng phi, còn bây giờ, Bạch gia cũng không dám chắc...”

Triển Chiêu hí mắt, thủ vệ nơi thâm cung đại viện quả thật nghiêm, nếu như hai người họ không chú ý...

Lại xoay xoay bình thuốc đại tẩu giao cho y trước khi đi, tuy bảo thuốc này không giải được cổ, nhưng có tác dụng áp chế cổ trùng, trì hoãn phát bệnh, cũng kéo được một thời gian, có điều, dược này dù sao vẫn là đồ của Miêu Cương, nếu Thái hậu đem hi vọng phó thác cho “Vương tộc Miêu cương” kia, chỉ sợ không có tác dụng mấy.

Triển Chiêu đành thở dài.

Ý của đại tẩu nhà mình, y hiểu hơn nữa.

Diệp Thời Tích dù sao cũng là nữ nhân Miêu Cương, nếu không để nàng đụng phải liền thôi, nhưng chuyện này không hiểu sao lại tình cờ như thế, để nàng gặp được, cho nên, nàng phải ra sức vì danh tiếng Miêu Cương.

Cổ thuật Miêu cương, há là thứ bọn người tùy tiện là có thể sáng chế?

Mà Bàng phi, tuy hơi có lỗi với nàng, nhưng chỉ có thể nói số nàng không tốt, trời bắt trở thành người trúng cổ, nếu không, đại tẩu mình có lẽ sẽ không dùng nàng khai đao.

Cung điện tuy không nhỏ, nhưng không chống lại được sự quen cửa quen nẻo của Bạch ngũ gia.

Cấu tạo hoàng cung đều giống nhau, năm đó Bạch Ngọc Đường cũng không chỉ thăm dò hoàng cung một lần, thậm chí còn đi vào tẩm cung của Thái hậu, nơi ở Bàng phi, cũng chả là cái gì.

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nhanh chóng tìm thấy nơi ở của Bàng phi.

Nhưng, chuyện cũng không đơn giản tới thế.

Triển Chiêu cau mày, chuyện có chút phiền toái, sau khi Bàng phi ngủ sau không tỉnh, cung điện này tuy nhìn tối tăm, nhưng thực tế, có rất nhiều chỗ có người ẩn nấp.

Nghĩ tới chuyện có kẻ ở dưới mắt mọi người vào cung hạ cổ, xem ra bản lĩnh của hần cũng không tệ, chẳng qua là một chúng ta, thủ vệ lần này chỉ sợ nhiều hết mức.

Bạch Ngọc Đường vẫn không quan tâm, “Bàng phi cũng đã trúng cổ rồi, nói cách khác, chúng đã đắc thủ, ở đây tăng cường thủ vệ có ích gì? Lo làm chuyện đó, không bằng bảo họ đi trông chừng tiểu Hoàng đế đi, dù sao mạng của Hoàng đế, tính ra còn quý hơn một phi tần nhiều...”

Lời này nghe vào tuy không thoải mái lắm, nhưng Triển Chiêu vẫn gật đầu.

Nếu Đường kim thánh thượng trúng phải cổ độc, hậu quả chỉ e sẽ nghiêm trọng hơn chuyện Bàng phi trúng độc nhiều, thậm chí sẽ có người nhân cơ hội này nghĩ ra ý xấu, kẻ vô pháp sẽ nhiều hơn...

Bạch Ngọc Đường nhẹ đẩy Triển Chiêu, “Thế này, Bạch gia gia dẫn thủ vệ kia ra, em nhân cơ hội đi vào, nhưng động tác phải nhanh, bọn họ có lẽ sẽ nhanh chóng phản ứng kịp, em phải nhớ, chuyện này không nhỏ, an toàn của em mới là quan trọng nhất...”

Triển Chiêu cũng cười, “Ngọc Đường quá lo, Triển mồ cũng không có vô năng như vậy, có huynh giúp dẫn người ra rồi, yên tâm, không tới một khắc là có thể hoàn toàn giải quyết!”

Tuy Triển Chiêu hết sức tự tin nói ra lời như thế, Bạch Ngọc Đường lại vẫn không cách nào an tâm, mặc dù hần cũng hiểu, Nam hiệp Triển Chiêu sẽ không phải loại người đơn giản, sẽ không cần quá chú ý hay bảo vệ, y có tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình, hần lại không dám an tâm, trước khi đi vẫn cứ đưa mắt nhìn Triển Chiêu...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đi xa, khe cắn môi dưới, chỉ cảm thấy mặt mình nóng rần lên...

Thu hút sự chú ý của thủ vệ kia, cũng không phải là cách làm ngày xưa của Bạch Ngọc Đường, chỉ sợ người khác không biết phi hoàng thạch, nó bất quá chỉ là một viên đá hết sức bình thường, là loại có thể thấy đầy ở ngự hoa viên, nhưng vẫn thành công thu hút sự chú ý của thủ vệ.

Một bước, hai bước, ba bước...

Nghĩ tới chức trách hiện tại chính là bảo vệ an toàn của Bàng phi, mấy người thủ vệ hai mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải, trong đó vẫn còn mấy người thông minh.

“Các người ở lại đây, ta đi xem chút, nếu thật có chuyện gì, cũng phải có người trông chừng chỗ này...”

Lại không biết thừa dịp bọn họ nói chuyện không để ý, đã có người bay nhảy, vô thanh vô tức rơi xuống trước cửa Bàng phi, cẩn thận mở cửa, cả một tiếng “Kẹt” cũng rất nhẹ, không ai chú ý.

Mấy cục đá kia tuy chỉ dụ được một người, nhưng Triển Chiêu vẫn có thể lén vào...

Bạch Ngọc Đường nhẹ cong môi cười, nhớ tới bộ dáng Triển Chiêu vừa rơi xuống, thật là nhẹ nhàng, còn không phải là con mèo mun nửa đêm chạy xuống bếp trộm cá sao?

Bạch Ngọc Đường cũng theo y rơi xuống, bắt quả hấn nhảy lên mái nhà của Bàng phi.

Nhẹ lật lên mảnh ngói, tuy trong phòng khá tối, nhưng nội lực Bạch Ngọc Đường thâm hậu, nếu muốn nhìn rõ, cũng là chuyện đơn giản.

Triển Chiêu cong eo, mấy bước chạy tới bên mép giường Bàng phi, chăm chăm nhìn Bàng phi đang ngủ một hồi...

Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong đầu mình có chút chua, rồi lại hiểu Triển Chiêu thật ra chỉ đang nhìn tình huống hiện tại của Bàng phi.

Triển Chiêu là người từng trúng qua cổ, nên liên quan tới cổ sẽ hiểu rõ hơn Bạch Ngọc Đường nhiều, nhưng dù sao y cũng không phải Diệp Thời Tích, muốn hiểu rõ “cổ” trên người phát tác tới trình độ nào, không phải chỉ cần nhìn một cái là hiểu.

Cho nên, khi Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu nhẹ cau mày, sau đó tiến về trước một bước, lúc tới gần Bàng phi hơn, thì môi nhẹ động, giống như nói cái gì, sau đó gờ tay đặt lên cổ tay của nữ nhân đang ngủ tới thiên hôn địa ám, khi đó mặc dù trong lòng hấn chua không tả nổi, nhưng không nói được cái gì.

Triển Chiêu tuy không quá rành y thuật, nhưng đại tẩu y là danh y năm đó nổi tiếng giang hồ, tuy không thể bằng đại tẩu mình, nhưng chắc sẽ hiểu một chút?

Rồi sau đó, mày kiếm Triển Chiêu giãn ra, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không chút nghĩ ngợi liền đem thuốc Diệp Thời Tích cho y nuốt Bàng phi.

Được tính thế nào, Diệp Thời Tích đã nói rõ, bất quá được tính của nó có hợp với Bàng phi hay không, hình như Diệp Thời Tích chưa từng nói rõ với Triển Chiêu.

Chờ đến lúc thời cơ chín muồi, thì thương lượng với Triển Chiêu một lần đi...

Bạch Ngọc Đường híp mắt, tuy hần hiểu, nhưng vẫn không muốn, Triển Chiêu tiếp xúc thân mật với người khác như thế, thủy chung làm hần có chút khủng hoảng, mặc dù hần đã làm rõ quan hệ với Triển Chiêu, cũng từng làm cả những cử chỉ to gan hơn nữa...

Bạch Ngọc Đường tự lắc lắc đầu, muốn đem mấy ý niệm không giải thích được kia vất ra ngoài hết...

Nhớ Bạch Ngọc Đường hần danh tiếng trên giang hồ cũng hết sức vang, Cẩm mao thử xưa nay lòng dạ độc ác, khi nào lại canh cánh lo được lo mất như thế này, tự hần cũng thấy xem thường bản thân.

Cả Triển Chiêu làm thế nào thân mật với người khác cũng đã thấy đủ, Triển Chiêu không nhớ nổi chuyện trước kia, huống gì Bạch Ngọc Đường hần đã sớm cướp được con mèo ngốc này về tay, đừng nói hiện giờ y còn chưa đáp ứng, cho dù không đáp ứng thì sao chứ, Triển Chiêu cũng đâu có cản trở hành động của hần, càng không còn một hộp lại một hộp gọi “Bạch Ngọc Đường” hết sức lạnh lùng, cùng tức giận, chờ lâu, cái con Mèo con đàn này sẽ trở thành Miêu nhi của hần rồi...

Triển Chiêu trong nhà cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, giương mắt lên nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang nhòm vào trong, chỉ bất đắc dĩ cười.

Y dĩ nhiên đã sớm biết con chuột này vẫn luôn quan sát mình làm gì, từ khi quen biết con chuột trắng, hần liền trông coi y thật chặt, tuy y hiểu rõ mục đích của con chuột này, cũng không ghét cử chỉ quá đáng của Bạch Ngọc Đường, cùng lắm mất tự nhiên chút thôi, mà những thứ khác, Triển Chiêu thật sự không cảm thấy thế nào...

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường ở trên ra dấu, ý bảo mình đã giải quyết xong, chỉ cần trốn ra ngoài nữa thôi...

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên thấy được, mắt hoa đào nháy với Triển Chiêu, đặt lại mảnh ngói, đề khí phóng đi ra.

Động tĩnh Bạch Ngọc Đường tạo nên không nhỏ, tiếng “lạch cạch” nghe hết sức rõ ràng, nhưng mắt thủ vệ không nhìn rõ, họ chỉ thấy một cái bóng xoẹt qua trước mặt, thậm chí còn không rõ cái bóng kia là trắng hay đen...

Chờ đến khi phục hồi tinh thần, cái bóng thứ nhất đã không còn tiếng động, ngược lại sau lưng vang lên tiếng “lạch cạch”, lại có cái bóng vụt qua...

Đám thủ vệ hiểu ra, run rẩy.

Cao thủ như thế, họ sao có thể đối đầu?

Mà thủ phạm nay đã lặng lẽ rơi xuống ngoài tường thành hoàng cung, thanh niên bạch y nhìn thiếu niên bay xuống phía mình, cười nói, “Miêu nhi, khinh công vẫn cứ cao minh như cũ...”

42. Quyển 3 - Chương 14: Trọng Phùng Tương Túc (14)

So sánh với bệnh tình của Bàn Phi, vương tộc Miêu Cương tính ra là tới chậm.

Thái hậu nương nương cắn răng, nói thật là tới quá trễ, nếu còn trì hoãn nữa, bệnh của Bàn phi biết làm sao bây giờ...

Bàn phi chung quy vẫn là nữ nhi bảo bối của Bàn thái sư, còn Thái sư, tuy trong lời đồn của dân chúng, ông cũng không phải người gì tốt lành, nhưng lời đồn dù sao cũng là lời đồn, ông không ngay thẳng được như Bao Chứng, nhưng sự đời ông vẫn còn nhìn rõ, mà quan trọng nhất, Bàn thái sư tuyệt không hai lòng.

Không giống vài nhân vật trong triều, khẩu khẩu thanh thanh nói “Thần tuyệt không hai lòng”, mà thực tế thì sao, đừng bảo hai lòng, nếu điều tra thật, có lẽ 20 lòng cũng có.

Bàn thái sư cuối cùng cũng không chịu buông tay “Diệp Thời Tích”.

Tuy Thái hậu không quá hài lòng, nhưng cũng miễn cưỡng, dù sao chuyện cũng dính tới con gái nhà mình, thêm một người là thêm một phần hi vọng, bây giờ Bàn phi nằm trên giường không nhúc nhích, Thái sư cũng không nghĩ nhiều...

Nghe nói mấy ngày trước còn có người thượng tấu lên trên bảo “Thái sư không lo triều chánh rõ ràng là hai lòng”, hơn nữa nói ra lời này cũng không phải Bao Chứng hay Bát hiền vương bình thường thủy hỏa bất dung với Bàn thái sư, mà chính là những người đáng lẽ nên nói đỡ Bàn Cát mỗi lần ông thất thế trong triều, mặc dù lời nói ra cũng không quá êm tai.

“Thái sư nhất định đối với Đại Tổng ta trung thành nhất mực, chẳng qua tuổi khá lớn, có nhiều chuyện phải lo, Vương thái sư nhân cơ hội này xỏ Thái sư, sợ rằng không ổn..”

Mà chuyện vương tộc Miêu Cương, huyền nào thật là lớn, rất nhiều người trên đường cái đều đang bàn bạc chuyện này.

Diệp Thời Tích cười lạnh một tiếng, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng nhét Triển Ký vào trong tay Triển Lâm, “Chàng yên tâm, chuyện này thiếp tự biết lo liệu, ‘vương tộc Miêu Cương’ họ nói thiếp không biết, nhưng thiếp hiểu rõ, tộc Miêu Cương cho dù không thể độc bá nhất phương, cũng sẽ không trở thành một nhánh của người khác, bọn ta không phải quốc gia, chỉ là một bộ tộc, ẩn náu nơi xa xôi làm người ta tìm không

ra, khó khăn lắm mới tách khỏi Trung Nguyên lâu như thế, làm sao còn phải xuất hiện? Huống chi..”

Diệp Thời Tích lạnh lùng híp lại đôi mắt, trên đường cái dẫn tới hoàng cung, “Vương tộc Miêu Cương” đang cho nữ nhân đứng trên xe ngựa nhảy múa một khúc, gọi là “Vũ khúc miêu cương”.

“Nữ nhân Miêu Cương thực thụ đều là người tự chủ, làm sao sẽ ngoan ngoãn nghe lời vương tộc, hôm nay tuy Miêu Cương do a cửu ta làm chủ, mà đây cũng nhờ a cửu được lòng dân, không hề giống với chuyện hoàng đế đại tống của Trung Nguyên vừa ra thánh chỉ thì không ai được cãi lại...” Diệp Thời Tích lại liếc nhìn đám vũ nữ kia một cái, ánh mắt hơi híp, mang theo lãnh ý, cũng hiện lên nguy hiểm, “Chàng mang Ký nhi theo mình đi, thiếp với tiểu Chiêu sẽ tới Biện Lương một vòng, xem trò vui, thuận đường, hoàn thành luôn mục đích khiến chúng ta tới Biện Lương, sau đó nữa, nếu Biện Lương không còn chuyện gì làm, tiểu Chiêu muốn ở Thường Châu hay theo Bạch Ngọc Đường đi xông xáo giang hồ, chúng ta cũng không cần quản lý nó nữa...”

Lời nói đột ngột đổi thay, vốn dĩ là lời nói ầm áp do chuyện liên quan tới Triển Chiêu, mà khi Diệp Thời Tích vừa dời mắt sang phía Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lại lạnh xuống, “Bất quá, Bạch Ngọc Đường người nghe cho rõ đây, tuy ta để tiểu Chiêu theo người, nhưng không có dễ dàng giao nó cho người như vậy, nếu như người để ta biết người làm gì có lỗi với tiểu Chiêu, ta dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho người...”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc gật đầu, “Đại tẩu an tâm, Bạch Ngọc Đường bất kể thế nào cũng sẽ không để Triển Chiêu bị ủy khuất.”

Triển Chiêu thì đứng ở một bên bĩu môi.

Triển Chiêu y cũng đâu phải tiểu cô nương không biết thế sự, một người đàn ông lớn như y bị ủy khuất một tí có sao đâu, cần gì phải nói nghe nghiêm túc như thế?

Y cũng không biết, Bạch Ngọc Đường luôn ghi nhớ chuyện năm ấy.

Lúc Triển Chiêu còn nhậm chức ở phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường tuy luôn thấy y là ghét, nhưng cũng không phải vì vậy mà khinh thường đối thủ, người đều là huyết nhục chi khu, không ai là tường đồng vách sắt, người liều mạng như Triển Chiêu cũng rất hiếm có, mà cũng chính vì Triển Chiêu luôn nghiêm túc làm chức hộ vệ này, cho nên y rất nhiều lần bị thương.

Trời sanh Triển Chiêu tính tình nhẫn nhịn, cho dù bị trọng thương cũng sẽ giấu diếm, chỉ sợ người khác biết, cho dù thật bị Công Tôn tiên sinh biết được, sẽ bị ép vào phủ nghỉ ngơi, y vẫn như cũ không để người ta an lòng, hoặc là sổ sách trong phủ, hoặc bản thu chi của Triển gia tại Phủ Khai Phong, Triển Chiêu luôn luôn sẽ tìm chuyện làm một chút.

Rõ ràng là trời sinh một con mèo lao碌.

Lúc này Bạch Ngọc Đường tự nhiên sẽ hiểu bất mãn của Triển Chiêu, có lẽ y chỉ vì một câu nói nghe qua có vẻ xem thường y nên mới khó chịu, vậy mà, Bạch Ngọc Đường lại thấy mình chẳng nói sai cái gì, “Con mèo

ngốc em, rất nhiều chuyện chỉ biết ôm lấy vào mình, ngày xưa chính là như vậy, nếu em chịu đem chuyện trong lòng mình nói ra với người khác, có lẽ sẽ không dẫn tới kết quả trống rỗng một mảnh như vậy...”

Lại nói, Bạch Ngọc Đường cũng đau lòng thay cho con mèo này, đành thở dài, an ủi y cũng là an ủi mình, “Miêu nhi, em chỉ cần nhớ, sau này, bên cạnh em không phải không còn ai, có Bạch gia ở đây, những chuyện em giấu trong lòng, đại khái đều nói ra với ta một chút, chủ ý của hai người tính ra cũng hơn một người nhiều!”

Triển Lâm ôm Triển Kỳ, tay hơi dùng sức, làm tiểu hài nhi nhẹ giãy, sau đó nằm sấp lên vai phụ thân.

Triển Lâm vẫn còn mâu thuẫn lắm, Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu rõ ràng hết sức tốt, hắn thấy rõ ràng, trong đầu cũng rõ, lại thêm điều tra ra hết, Bạch Ngọc Đường thật là người đáng tin cậy, theo lý giao Triển Chiêu cho người này, thân là anh trai hắn phải nên vui mừng cho em mình, cuộc sống ngăn ngủi, có thể tìm được người hiểu mình không dễ, nhưng, cứ thế tặng không em trai mình cho người khác, trong lòng hắn vẫn không thoải mái tí nào.

Hết sức không thoải mái, giống như con nhà mình bị đoạt đi vậy...

Triển Lâm liếc nhìn đứa bé đang nằm trên vai mình, chân mày cuối cùng giãn ra.

Thôi, tiểu Chiêu vui là đủ rồi, nếu không vui, ông đây tìm tới tận cửa nhà tính sổ Bạch Ngọc Đường, nếu có cơ hội phải bắt hắn cầm 10 năm rượu luôn!

Tuy trong lòng Triển Chiêu rất bất mãn, nhưng phản cảm động kia cũng là thật.

Tuy y đã không còn nhớ những chuyện trọng đại mà Bạch Ngọc Đường nói, nhưng cũng hiểu Bạch Ngọc Đường sẽ không gạt y, mà trên thực tế, tự y cũng biết mình không thích đem quá nhiều chuyện ra nói với người ta, cả sư phụ cũng bảo, có lúc luyện công không để ý bị thương đau cũng không thêm nói cho bà, chỉ biết chịu đựng.

Y tự nhiên sẽ hiểu chuyện lần này với mình cũng không tốt, vậy mà bảo y đi tìm người khác yếu đuối xin giúp một tay, y cũng không muốn đi làm.

Bạch Ngọc Đường giống như hiểu ý Triển Chiêu, bản thân hắn cũng là nam nhân, làm sao không hiểu?

Nhưng lúc này, hắn không thể giải thích quá nhiều, chỉ đành híp lại đôi mắt hoa đào nhìn Triển Chiêu, “Con mèo con em thật là, Bạch gia đã biết, sau này, Bạch gia nhất định sẽ bàn bạc lại với em thật kỹ,”

Canh giờ đã qua, Diệp THỜI TÍCH nhìn chiếc xe trên đường cái đã đi qua trước mặt, quanh mình chính đại tiến về phía hoàng cung, “Chuyện đó để sau hãy tính, hôm nay, tạm thời theo sau đi, chuyện gấp gỡ sứ thần bình thường như vậy...”

Nếu Triển Chiêu không quên, thì có thể biết ngay mục tiêu, chỉ tiếc...

Bạch Ngọc Đường tuy rành rẽ hoàng cung, nhưng cũng không có hứng nhìn Triệu Trinh cùng sứ thần nước khác vui vẻ, cho nên hắn cũng không rõ ràng lắm, vậy mà hắn cũng không quá để tâm, cười lạnh, “Chuyện này có gì đâu, theo xe đó là được mà...”

Diệp Thời Tích nghĩ một hồi, gật đầu.

Nhớ lại hồi ấy, một mình nàng vào cung cũng không để ai chú ý, tới gặp Bàng phi? Triển Chiêu cũng thế, theo sau nàng cả một đường, cũng không bị ai nhìn thấy, cả người bị theo dõi là nàng, cũng không biết gì, về phần Bạch Ngọc Đường, càng không phải nói, hắn với Triển Chiêu năm ấy không phân cao thấp, so với Triển Chiêu hiện tại còn lợi hại hơn mấy phần, thậm chí còn hết sức quen thuộc với hoàng cung, sợ gì bị người ta phát hiện?

Hộ vệ thủ vệ trong hoàng cung tuy nói là lợi hại hơn dân giang hồ một chút, những thích khách cũng không bằng, nhưng cho dù trong cung có người hết sức lợi hại, lại không làm gì được, ba người Triển Chiêu trên giang hồ, kiểu gì cũng tính là nhân tài kiệt xuất.

Cho dù có thật bị phát hiện, trong tay Diệp Thời Tích vẫn còn thứ khiến giang hồ nghe thấy cũng khiếp sợ, có là cao thủ đi nữa, chỉ sợ cũng không đỡ được.

“Đi thôi, trong hoàng cung có nhiều cây, sẽ có chỗ nấp.”

Bạch Ngọc Đường quả nhiên đã vào hoàng cung quá nhiều, mà nhóm xe ngựa kia đi cũng khá chậm, Bạch Ngọc Đường đứng bên người Triển Chiêu, nửa nằm lên vai y, “Miêu nhi, em nói bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Vào gặp hoàng đế còn thông thông thả thả, hơn nữa càng không biết mục đích của chúng là chi, gặp mặt hoàng đế đại tổng thể này, nếu là bộ tộc đã thành công ẩn cư, chắc cũng không nghĩ tới đâu nhỉ...”

Đặc biệt là nhóm bộ tộc không thích bị nhìn mặt ở Trung Nguyên như Miêu Cương...

Triển Chiêu lắc đầu, “Triển mỗ không biết xe ngựa này muốn làm gì, bất quá, Triển mỗ đã tận mắt thấy tộc trưởng của bộ tộc Miêu cương hiện giờ, ông ấy tuyệt đối sẽ không phải người ham danh tiếng, hơn nữa người Miêu Cương đại để cũng hơi khiêm tốn, đặc biệt là người thiện cổ, bọn họ biết rõ mình mang thân cổ thuật rất dễ bị người xấu lợi dụng, bình thường người như thế đều ở lại đất Miêu Cương, sẽ không muốn ra ngoài, huống gì...”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt vẫn luôn bình thản gần trong gang tấc của Triển Chiêu, “Huống gì thế nào...?”

“Huống gì, cách ăn mặc của những cô nương vừa rồi khiêu vũ trên xe ngựa kia đều không phải y phục của miêu tộc, nhảy cũng không phải vũ khúc miêu tộc, tính ra...” Triển Chiêu dừng lại một chút, “Tính ra, giống vũ nữ Ba Tư nhiều hơn...”

Chỉ có điều, lời còn chưa dứt, Triễn Chiêu đã cảm thấy má phải bị ai nhéo, đang muốn nói gì đó, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Mới này em lại dám nhìn nữ nhân? Em để Bạch gia nhà em ở đâu hả?”

Triễn Chiêu giật giật môi, lại dừng lại một khoảng thời gian dài, mới phản ứng lại, “Ngọc Đường được gọi ‘phong lưu thiên hạ’ lại không có nhìn sao?”

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ nghiêm trang, “Đúng, chỉ có mấy nữ nhân thôi, Bạch gia muốn nhìn, dĩ nhiên là con mèo con đàn em chứ...”

“... Ngọc Đường, huynh có thể thôi gọi Triễn mỗ như vậy hay không?”

“Không, em vốn là con mèo con Bạch gia nuôi cơ mà.” Bạch Ngọc Đường híp mắt, thấy Triễn Chiêu hình như không thích, thấp giọng cười một tiếng, “Nhưng mà, Miêu nhi chỉ có thể là mèo con của Bạch gia, người khác, sẽ không có cơ hội gọi em như vậy.”

Mà Hãm Không đảo, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, cũng tuyệt đối sẽ không cho người khác cơ hội đó!

43. Quyển 3 - Chương 15: Trọng Phùng Tương Túc (15)

Tới trước cổng hoàng cung, chiếc xe ngựa của vương tộc Miêu Cương rốt cuộc ngừng lại.

Hoàng cung dù sao cũng là hoàng cung, không thể so sánh với đường cái Khai Phong, cũng không phải vì người tới là vương tộc Miêu cương thì phải cung kính đón chào, ngay cả một hành vi lục soát cũng không có.

Ngược lại, danh tiếng Miêu Cương ở Trung Nguyên không được tốt lắm, giống như vương tộc Miêu Cương, mặc dù Triệu Trinh có thể cho người ta đối xử cung kính, nhưng cũng hiểu chuyện, để người cẩn thận làm việc, cổ độc không phải thứ dễ chọc.

Mấy vương tộc Miêu cương ăn mặc quái dị, cuối cùng được mời vào đại điện hoàng cung, ba người Triễn Chiêu ẩn mình theo sau, hơn nữa mơ hồ nghe được chút chuyện.

“Vương gia...”

Diệp Thời Tích cắn chặt môi dưới, dùng hết sức để ngăn cản thanh âm lao ra khỏi miệng của mình.

Nàng bây giờ thật không biết nên lời dám người tự xưng “Vương tộc Miêu cương” ra đánh cho một bữa hay là trước tìm một chỗ để mình cười cho đã một cái.

Miêu cương khi nào có Vương gia vậy?

Bọn họ cũng quá nể mặt Miêu cương rồi, từ lúc Miêu Cương ẩn cư tới nay không khi nào tự xưng là “nước”, chỉ là một bộ tộc mà thôi, làm sao có thể có “Vương gia”, “vương thượng” hay là “Đại vương” mà nói?

“Có đều, nếu họ dám nói như thế, chỉ e trên tay có vài thứ chắc chắn, ít nhất có thể lừa được mắt quan gia...” Triển Chiêu hết sức chăm chú lắng nghe “thoại” của “Vương gia” cùng hộ vệ Đại Tổng, “Hơn nữa, nếu họ thật là người Miêu Cương, muốn nói chuyện mà không muốn người triều Tống nghe được, hẳn phải nói tiếng Miêu Cương chứ? Người Miêu Cương ở sát vách Trung Nguyên, đi lại trên giang hồ sẽ nói tiếng Trung Nguyên, nhưng Miêu Cương ẩn cư quá lâu, người Miêu Cương biết nói tiếng Trung Nguyên, thật là ít đi...”

Diệp Thời Tích cũng cười, “Cho dù không nói tới chuyện này, chỉ cần nhìn cách ăn mặc đơn giản của chúng, cũng tuyệt không phải y phục Miêu Cương...”

Y phục Miêu Cương, làm sao có thể là lụa là mỏng manh như vậy? Họ đều là người luyện cổ, đặc biệt nếu là người mới học chỉ mặc những kiểu y phục như thế, chỉ sợ đã sớm bị cổ trùng cắn chết, vậy thì người Trung Nguyên cũng không cần hận người Miêu Cương tới vậy...

Ba người chăm chú nhìn đám ngựa xa, lời họ nói càng nghe hết không lọt một chữ.

Triển Chiêu có lẽ không cảm thấy gì, nhưng Diệp Thời Tích cùng Bạch Ngọc Đường lại cau mày.

Bọn họ nói, “Đất Miêu Cương rất xấu, cuối cùng gây ảnh hưởng tới người, ta đây đối xử với tộc nhân tử tế, cuối cùng thương nghị với vương tộc, phục tùng Đại Tổng, đổi lấy một nơi ở...”

Triển Chiêu chỉ bảo, “Bọn họ tìm có thật ác, chỗ ở của Miêu Cương thật là tốt biết bao nhiêu...”

Bạch Ngọc Đường cũng nói, “Đúng thế, đất Miêu Cương sao có thể không hợp người ở, cùng lắm là vô cùng hợp thôi, đám người kia đã không chịu nổi ngũ độc từ bốn phương tám hướng nên mới thế này...”

Diệp Thời Tích thì nhìn Bạch Ngọc Đường híp mắt, “Cũng chỉ có ngoại nhân cỡ như người mới không chế ngự được ngũ độc Miêu Cương, người Miêu Cương có thể ở lại Miêu Cương sinh sống, dĩ nhiên là đều chế ngự được Ngũ độc rồi, đừng nói là Trúc Diệp Thanh, cho dù là Ngân Hoàn cũng vậy.”

“Ngân Hoàn?”

“Ngọc Đường đừng nghĩ nhiều, họ sẽ không mang theo Ngân Hoàn đâu nhỉ? Ngân Hoàn quá độc, nếu không phải là người Miêu Cương từng trải cũng không dám mang theo chúng, nếu chúng còn dám mang Ngân Hoàn...”

“Tức là muốn chết.” Diệp Thời Tích híp mắt, “Có cần tẩu đi tìm một con Ngân Hoàn tới đây hù chúng không?”

Chuyển niệm lại nghĩ, “Thôi đi, ở đây có lẽ cũng tìm không ra Ngân Hoàn.”

Quan gia giống như còn chưa hết chuyện về vương tộc Miêu Cương này, cho người tới đón cũng là hết sức cung kính, không dám chậm trễ chút nào, Diệp THỜI Tích khẽ nhú mày, “Chắc, công chúa điện hạ kia còn không đem chuyện kể cho hoàng đế sao?”

Công chúa điện hạ?

Triển Chiêu rất cuộc không hề chú ý tới mấy người mặc đồ kỳ quái kia nữa, chuyển sang tẩu tẩu mình, “Đại tẩu gặp công chúa điện hạ? Vậy...”

Lời còn chưa dứt, trên bả vai truyền tới một trận đau.

Bị siết.

Triển Chiêu không hiểu được lý do trong này, chỉ cảm thấy lúc Bạch Ngọc Đường nghe nói tới “công chúa điện hạ”, tâm tình lập tức không vui, tốt cuộc là không vui thế nào, y cũng không biết.

Vậy mà, Bạch Ngọc Đường cũng không tự hiểu rõ.

Mặc dù hẳn biết Triển Chiêu bây giờ đại khái không nhớ rõ công chúa điện hạ của Tổng triều, nhưng trong lòng hẳn vẫn không bỏ được, làm sao cũng không bỏ được.

Lúc Triển Chiêu nhậm chức ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, người của phủ Khai Phong vẫn luôn thường nói, thời gian Triển Chiêu vào cung làm nhiệm vụ khá là nhiều, làm vị thanh niên kia luôn vội vàng đi ra đi vào, đừng nói muốn giống Bạch Ngọc Đường tìm chuyện nghỉ tới, uống rượu giải sầu, cả thời gian để mình nghỉ ngơi cũng không có.

Còn có, Công Tôn tiên sinh nói, nếu không phải y thường xuyên bị thương, e là một chút thời gian rảnh rỗi cũng thật không có, xem như thỉnh thoảng có...

Từ sau vụ án Thái tử, Triển Chiêu cũng sẽ đi về chỗ Tẩu lâu.

Mặc dù Công Tôn tiên sinh biết tẩu lâu kia là do Triển Chiêu tìm người mua lại, chỉ vì muốn cho a Mẫn có nương một nơi để an định, khi chuyện tiểu Bảo kết thúc, cha con Hoàng thường gặp gỡ nhau, Triển Chiêu luôn cảm thấy trong đầu a Mẫn như vướng mắc gì đó, không thoải mái, cho nên cứ hễ rảnh rỗi, y liền thường xuyên đi tới Quân Mẫn lâu nhìn một chút. *(Em đúng là kiểu giúp người giúp cho trót, tiền phạt tiền tới Tây thiên mà...)*

A Mẫn cô nương có khỏe không?

Dù gì cũng là đàn bà, muốn trông nom một quán rượu, e rằng không phải chuyện đơn giản.

Mà a Mẫn vốn là khuê nữ con quan, chuyện làm ăn các loại, nàng một chữ cũng không biết, tới tận hôm nay, có thể thản nhiên đứng bên quầy Quân Mẫn lâu tính toán, trong đó ngoài nguyên nhân nàng vốn thông tuệ ra, chỉ sợ còn dính líu tới cách dạy dỗ của Triển Chiêu.

Triển Chiêu không giống Bạch Ngọc Đường, không có gia tài vạn xu, lại ỷ vào nhà mình có người so mình hiểu rõ chuyện này hơn, liền không thèm quản, toàn giao cho Tương tử gia cùng với đại ca đại tẩu thân thiết vẫn còn ở Kim Hoa.

Cũng khó trách a Mẫn lại nhớ mãi không quên Triển Chiêu.

A Mẫn hiện tại dĩ nhiên là một cây đinh trong mắt Bạch ngũ gia, toàn tâm muốn tìm cách nào đó tách Triển Chiêu với a Mẫn ra, nhớ quá nhiều, thì quên luôn những chuyện khác.

Trong thành Biện Lương này, có rất nhiều cô nương vẫn còn ôm hảo cảm với người thanh niên anh tuấn lại hiền lành, nhưng cũng là hảo cảm mà thôi, vẫn không dám chân chính tham lam, cả a Mẫn, trong lời nói cuối cùng của Triển Chiêu, cũng đành bỏ đi tâm tư, chẳng qua, luôn có những người hết sức ngây thơ lại hồn nhiên, làm Triển Chiêu không nỡ nhẫn tâm nói lời cự tuyệt.

Hôm đó trăng thanh gió mát.

Bạch Ngọc Đường tự giễu, vốn là thời cơ đi hẹn hò tốt, ở nơi lớn như Biện Lương, hẳn lại tìm không ra hồng nhan tri kỷ, mà có lẽ là không muốn tìm.

Bạch Ngọc Đường đổ cho mình một hộp rượu, sau đó nhảy xuống nóc nhà phủ Khai Phong.

Con mèo đàn kia, không biết đang làm gì.

Phòng Triển Chiêu vẫn còn đen như mực, vừa nhìn cũng biết người còn chưa về, ngược lại không xa thư phòng Bao Đại nhân kia đèn đuốc còn sáng choang, còn có cái bóng in lên màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cầm quyển sách đi qua đi lại trong phòng, còn có thể nghe được tiếng oán trách rì rầm của người kia.

“Hộ vệ trong cung làm cái gì vậy? Sao lúc nào cũng bảo Triển hộ vệ vào cung làm nhiệm vụ, tướng phủ Khai Phong rảnh lắm sao?” Thoại của Công Tôn tiên sinh rất tức giận, có lẽ, con mèo đầy tốt bụng kia lại làm thay ban cho hộ vệ trong cung, Bạch Ngọc Đường khinh thường bĩu môi, tiếp tục nghe, “Nói gì trong cung gần đây phải tăng cường phòng thủ, còn bắt Triển hộ vệ liên tục nửa tháng vào cung làm nhiệm vụ, đùa hoài, còn tướng võ công thắng bé cao cường thì không cần ngủ chắc, không được, học trò phải đi nấu chén thuốc cho Triển hộ vệ đã...”

Nghe lời đã biết, Triển Chiêu bây giờ đang vào cung làm nhiệm vụ.

Bạch Ngọc Đường không dưới một lần cảm thấy Triển Chiêu không đáng giá, tuy y vốn cũng không giống người hành hiệp giang hồ, Triển Chiêu nhìn qua tư văn quá, không giống dân giang hồ bình thường ăn thịt há mồm uống rượu bằng tô, Triển Chiêu nhìn cũng không có hào phóng như vậy, lại càng không tìm ra sự thô lỗ của giang hồ, y thậm chí không thích rượu, nhưng y đồng thời cũng không hợp quan trường.

Quan trường tầm tối, rất nhiều người đều biết, mà hắn luôn cảm thấy ở đâu đó, Triển Chiêu thật sự quá đơn giản.

Có thật nhiều suy nghĩ về Triển Chiêu, nhưng nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ về hướng xấu, Bạch Ngọc Đường thậm chí còn nghi ngờ, năm đó Triển Chiêu ở trên giang hồ làm sao mà sống, lại hoàn toàn vô sự.

“Mèo ngốc..”

Bạch Ngọc Đường thốt ra một câu, híp mắt một cái, đi về phía hoàng cung.

Cái khu hoàng cung này, cùng Bạch Ngọc Đường mà nói, thật không xa lạ gì, lúc đó so với lúc hắn vào cung giết người đề thơ đã qua lâu rồi, hắn lui tới hoàng cung với phủ Khai Phong cũng nhiều, đâu còn xa lạ nữa, cho nên nhanh chóng tìm ra Triển Chiêu.

Chẳng qua, hắn không ngờ tới...

Triển Chiêu vốn là người nghiêm trang, biết Triển Chiêu lâu như vậy, hắn cũng nghĩ tới giờ chưa thấy qua y thân mật với cô nương nhà nào, có lẽ chỉ có Đinh tam tiểu thư cùng a Mẫn có hơi quen thuộc với y một chút, mà những người khác, đúng là không thấy.

Đúng là không thấy.

Nhưng, Triển Chiêu vốn là một người rất thu hút.

Triển Chiêu võ công tốt, làm người ôn hòa, đối xử với người ôn nhuận lễ độ, hơn nữa thân có quan chức tứ phẩm, tuy không tính là cao, nhưng tuyệt không thấp, trong kinh thành này, bao nhiêu cô nương tâm tâm niệm niệm đấy, chỉ có mèo kia dẫn, cái gì cũng không biết.

Đã quen với Triển Chiêu thường ngày, khi thấy Triển Chiêu trong cung, Bạch Ngọc Đường ít nhiều gì cũng khó chịu. (*Ông khó ở quá vậy hả ==*)

Triển Chiêu vẫn là Triển Chiêu đó, lời nói hành động vẫn là nghiêm trang Triển Chiêu, không hiểu chuyện cười đùa, không biết cách chọc nữ nhân vui vẻ, khác nhau chính là, người đứng bên cạnh y.

Triển Chiêu không bị an bài vào vị trí hết sức quan trọng, nhưng, việc của y nhất định không đơn giản.

Khi đó chính là cuối năm, chỗ nào cũng bận bịu, mà người bên cạnh Triển Chiêu, có lẽ là người rảnh rỗi nhất, cơ mà, nữ nhân bình thường thích nghịch ngợm phá phách kia, lúc này đứng bên cạnh Triển Chiêu, không hiểu vì sao, đặc biệt nghe lời.

Triển Chiêu bị phái tới “bảo vệ” công chúa.

Công chúa là em gái ruột của quan gia, nhưng tuổi còn nhỏ quá, chuyện gì cũng tò mò, dĩ nhiên, để nàng tò mò, còn cách một bức tường, chính là chuyện ngoài cung.

Khi Bạch Ngọc Đường tìm thấy Triển Chiêu, y đang ngồi chung một chỗ với công chúa, bình thản nói chuyện.

Công chúa điện hạ thân phận tôn quý, vốn không nên cùng một “tứ phẩm hộ vệ” như Triển Chiêu ngồi chung một chỗ, mà hôm nay lại thật ngồi ở một nơi, trên bàn có bình trà, còn bốc hơi nóng, giống như mới pha.

Cô gái 15 16 tuổi bưng chén trà, im lặng nghe võ quan hồng y trẻ trung trước mặt kể chuyện giang hồ, chuyện nhà Thường Châu, chuyện anh cả nhà mình, còn có chuyện xưa được truyền trong đường phố, thỉnh thoảng chêm mấy cau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy.

Bạch Ngọc Đường mím chặt môi dưới, trong lòng hết sức khó chịu.

Hắn vốn lo lắng cho Triển Chiêu mới đến xem một chút, lại thấy cảnh y với cô gái cùng ngồi trò chuyện tới vui vẻ, trong đầu sẽ không quá thoải mái, huống chi...

Huống chi, Triển Chiêu vì lý do cá nhân, sẽ không nghĩ tới phương diện khác, Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ, nhưng không có biện pháp bỏ qua.

Cô gái rất căng thẳng, nhìn chén trà trong tay mình, vẫn thỉnh thoảng liếc về khuôn mặt thanh niên hồng y một cái, sau đó đỏ mặt, giống như vừa thoa lên lớp phấn hồng...

44. Quyển 3 - Chương 16: Trọng Phùng Tương Tức (16)

Còn có một công chúa điện hạ nữa...

Bạch Ngọc Đường cau mày, nghĩ lại một hồi mi vũ lại nhanh chóng dẫn ra, nghe người ta nói, lúc này “Vương tộc Miêu Cương” gặp mặt, phần lớn khả năng sẽ dùng “Hôn nhân” tới cầu hòa, mà hoàng thất đại

tổng đúng lúc nhân số ít, hợp điều kiện để “Hòa thân” e là....

Chỉ có mỗi cô công chúa điện hạ năm có rất có hảo cảm với Triển Chiêu.

Nhưng, vương tộc Miêu Cương lần này cũng không phải là thật a...

Cảm thấy phiền toái, không chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường, Diệp Thời Tích nhìn một đoàn nhân mã kia, mày cũng sớm co lại thành cục, có lẽ cảm thấy người giả trang thành người Miêu Cương của nàng như vậy làm người ta bực bội, bất kể ra sao, cũng nên quấy một phát.

So với hai người kia, Triển Chiêu càng giống như đại khai nhãn giới, nhìn một chút hảo hỉ của Hoàng cung với “Vương tộc Miêu Cương”.

Nhân mã cuối cùng cũng đưa vào đại điện.

Đại điện không phải nơi họ có thể dễ dàng bước vào mà không để người ta chú ý, ba người Diệp Thời Tích cũng cau mày, bất quá, hình như ông trời cũng không muốn làm khó họ.

Chừng một khắc, đã có thái giám dài cổ, “Bãi giá Ngự hoa viên...”

Ngự hoa viên, Triển Chiêu cùng Diệp Thời Tích đi đi qua rồi, Bạch Ngọc Đường càng rõ, từ trước vào cung đạo rượu thường xuyên chạy ngang ngự hoa viên, cho nên nơi đó mọi người không còn lạ nữa, không chờ đại đội nhân mã xuất hiện, ba người đã lao về phía vườn hoa.

Nếu bọn họ hành động chậm một chút, đã có thể nghe được tiếng la hét bất mãn của Triệu Lâm, “Con không”, cùng với tiếng hừ lạnh đặc biệt thấp giọng của “vương tộc Miêu Cương” rồi.

Triệu Lâm dĩ nhiên không muốn xuất giá, đặc biệt muốn nàng gả tới một nơi vừa xa vừa ‘âm u’ như vậy, nàng sanh ra được yêu thương nuôi nấng, làm sao có thể quen nổi?

Nhưng, bây giờ, mẫu hậu giống như rất quyết tâm, bất kể ai nói gì, cũng dứt khoát cự tuyệt.

Thái hậu nương nương đối đãi với vương tộc Miêu Cương hết sức hòa khí, có lẽ thật muốn nghị hòa cho Miêu Cương với Trung nguyên, đặc biệt vì quan hệ với hoàng thất đại tổng, không tiếc đem con gái của mình ra.

Triển Chiêu nhìn mà tim cũng lạnh, nhưng không dám nói Thái hậu làm như vậy, nhất định là sai.

Nếu lấy đại cục làm trọng, thì chuyện này chính xác, hòa thân đều là phương thức của Hoàng thất, chuyện này thôi Triển Chiêu mặc dù không biết rõ, nhưng cũng hiểu, nhưng muốn hi sinh hạnh phúc cả đời của

một nữ nhân, từ quan điểm cá nhân mà nói, Triển Chiêu làm sao cũng không đồng ý được.

Cho nên, hôm nay, Triển Chiêu chỉ có thể thở dài.

Người trong cung tuy có thể hưởng tới vinh hoa phú quý, cũng không thể làm chủ cuộc đời mình, không rõ là hỉ hay còn là bi?

Bạch Ngọc Đường nhích nhích về phía Triển Chiêu, giọng đề xuống thật thấp, chỉ có thể cho Triển Chiêu nghe, “Đừng nghĩ lung tung, chuyện nhà của hoàng đế, không phải chuyện chúng ta có thể quản...”

Mà bên kia, vương tộc Miêu Cương cuối cùng đã chuẩn bị dâng lễ vật.

Đây là lần đầu vương tộc Miêu Cương gặp vua, dĩ nhiên sẽ chuẩn bị một vài lễ vật “quý trọng” lại có tính tiêu biểu, đặc sản của Miêu Cương là gì chứ?

Diệp Thời Tích không chút nghĩ nói, “Ngũ độc, rắn chuột kiến này nọ, đại để cũng có sức sát thương, ít nhất đặt trong hoàng cung, cũng có sức tổn hại lớn...”

Thứ vương tộc Miêu Cương cống nạp, chính là một con rắn đặt trong rương, thân rắn dài, đầu rắn hình tam giác, hoa văn chi chít phức tạp, chợt nhìn lại một chút, còn thấy rất đẹp, rất đáng thưởng thức, nhưng, nó vẫn là một con rắn.

Diệp Thời Tích “chep chep” hai tiếng, “Chọn cũng đại biểu quá chứ, nhưng thứ có thể đại biểu cho Miêu trại nhất, thật ra phải là sừng trâu...”

Triển Chiêu âm thầm suy tư thật lâu, sau đó kéo kéo tay áo Diệp Thời Tích, “Đại tẩu, con rắn kia, có độc phải không...”

“Đầu rắn tam giác đều là có độc, hơn nữa...” Diệp Thời Tích nhìn về phía chiếc rương vương tộc Miêu Cương trình lên, nhíu mày, “Bách bộ kim tiền báo...”

Triển Chiêu ngẩn người.

Kiến thức của y với ngũ độc không nhiều như Diệp Thời Tích, nhưng dù sao chung sống với Diệp Thời Tích lâu năm như thế, cũng có chút ít liên lạc, bách bộ kim tiền báo này, tuy y chưa từng gặp qua, nhưng đã nghe đại tẩu kể.

Độc của nó không dễ phân biệt, triệu chứng sau khi bị cắn cũng giống trúng phong, người thường tuyệt đối sẽ không xem là bị rắn cắn, cho dù là đại phu, cũng sẽ cho một phương thuốc giống như bị trúng phong bình thường, nhưng triệu chứng tuy giống, lại không có nghĩa là có thể dùng thuốc giống nhau...

Triển Chiêu còn nhớ rõ, Diệp Thời Tích từng nói, rất nhiều người Trung Nguyên vì chuyện này mà bị chữa chết.

“Con rắn đó có độc?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chúng giả trang thành vương tộc Miêu Cương, sau đó gặp mặt thì cống vào một con rắn độc, tại sao? Có mục đích gì? Hơn nữa, ngũ y trong cung không ít, không có khả năng không ai biết con rắn này đúng không, lấy làm canh xà hay gì?”

Diệp Thời Tích lại không suy nghĩ về mục đích của vương tộc Miêu Cương, nàng chỉ bĩu môi, bất mãn nói, “Con rắn này bị bệnh.”

Triển Chiêu gật, “Nhìn ra được, có vẻ bệnh, có lẽ là...”

Triển Chiêu nhìn về phía vương tộc Miêu Cương, “Có lẽ bọn họ hiểu rõ chút ít chuyện đối phó với cổ độc, nhưng dù sao cũng không phải người Miêu Cương thực thụ, đối phó với ngũ độc, e là còn không giỏi bằng Triển mỗ, họ cũng không biết nuôi rắn, còn sống tới nay, con rắn này xem như lợi hại rồi...”

Diệp Thời Tích gật đầu, sau đó còn nói, “Tiểu Chiêu, chúng ta mang con rắn này về, làm bạn với tiểu Thanh...”

Bạch Ngọc Đường liếc qua một cái, gơ tay kéo Triển Chiêu, “Đại tẩu em phải chẳng có bệnh thích sưu tập rắn?”

“Không đâu, cơ mà...” Triển Chiêu hơi trầm tư một hồi, “Ngọc Đường cũng biết đấy, đại tẩu là người Miêu Cương mà, ngũ độc ở Miêu Cương phong phú, những con rắn cũng rất hoạt bát, hơn nữa người Miêu Cương tùy thân đều thích mang theo một hai con rắn, còn nữa, họ chăm sóc ngũ độc đều có tay nghề đặc biệt, thấy rắn ngã bệnh, dĩ nhiên phải nghĩ cách chữa trị cho nó chứ...”

Mà bên kia, lúc thấy rắn, hộ vệ cấm quân hoàng cung đều cứng ngắc.

Rắn, thật là một vật khiến người ta nhìn thấy liền đau đầu, nhưng họ đều hiểu, rắn là thứ người Miêu Cương thường gặp, thậm chí có nhiều người còn dùng rắn tới làm ám khí...

Mặc dù họ không biết nhiều, nhưng chuyện giống vậy, truyền trên giang hồ không phải ít, trước khi tiến vào làm hộ vệ cung, nhất định đã nghe qua nhiều rồi.

“Hoàng thượng chớ sợ, rắn này không có độc.” Vừa nói, ‘người Miêu Cương’ đã bỏ tay vào trong rương, đem ra con rắn đang ốm. “Rắn này không độc, nhìn đẹp mắt mà thôi, nếu hoàng thượng không tin, thì tới đây, để người ta xoa một cái nó cũng không ngại đâu...”

Diệp Thời Tích cười lạnh, “Dĩ nhiên là vô ngại, nó cũng bệnh ra thế này rồi, nếu có thể cắn người thì nó nhất định sẽ cắn vào cái tay đang cầm lấy nó ý...”

Chuyện dính dáng tới răn, Diệp Thời Tích sẽ có chút kích động.

Triệu Trinh dĩ nhiên cũng nhìn thấy con răn đó, chẳng qua hắn không động, hắn dĩ nhiên sẽ không ngu tới mức theo lời của “Người Miêu Cương” kia sờ nó một cái, cho dù xác định nó không có độc thật, hắn cũng không muốn sờ...

Còn Triệu Lâm, từ lần đầu tiên nhìn thấy con răn kia, chính là lớn tiếng hét lên, trốn ra sau lưng Triệu Trinh, cả Thái hậu, cũng phải kinh hãi.

Con răn này, nếu bảo thu, họ không muốn thu, lỡ xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao mới được, nhưng nếu không thu, sẽ đắc tội vương tộc Miêu Cương lại sợ không thể xử lý...

Hơn nữa...

Thái hậu còn canh cánh Bàng phi bị bệnh ở hậu cung, nếu đắc tội vương tộc Miêu Cương, chỉ e là cả mạng Bàng phi cũng mất, mà con răn nọ...

Bà thật không ưa.

Cuối cùng, gần như là do dự thật lâu, Triệu Trinh vẫn chịu nhận con răn đó, nghĩ là liều mạng chịu mấy ngày, con răn này sẽ chết, tới lúc đó giả vờ nghiêm túc nói mấy câu với vương tộc Miêu Cương, bảo trong cung ít người biết nuôi răn, không có kinh nghiệm, bọn họ chắc sẽ không dám nói gì.

“Đại vương đi đường mệt mỏi, đáng lẽ phải cho ngài được nghỉ ngơi, bất quá, lão sanh còn một chuyện muốn nhờ...”

“Thái hậu nương nương có gì muốn sai bảo?”

“Mấy hôm trước, trong cung không biết ở đâu xông ra cổ trùng, tuy đã kịp thời xử lý, nhưng vẫn có người trúng độc ngủ say tới giờ không tỉnh lại, nếu đại vương có cách, hi vọng giúp chúng ta giải độc trong người Bàng phi, nếu thành công, xin được hậu tạ!”

Diệp Thời Tích cười lạnh, “Cuối cùng cũng tới màn chính.”

Cổ độc trong người Bàng phi thật ra chính là cổ do Trung Nguyên sau này chế biến, không thể so với cổ độc Miêu Cương, giải thật dễ dàng, nhưng Triền Chiêu với Bạch Ngọc Đường dưới ý tứ của Diệp Thời Tích, cho Bàng phi uống một dạng thuốc khác, sợ muốn giải cổ độc, không có đơn giản như vậy.

Đại vương miêu Cương “haha” cười, “Chuyện này có gì khó? Với ta mà nói chỉ là một chuyện nhỏ thôi, để ta chuẩn bị một phen, tất nhiên sẽ giải trừ được cổ bèn trong người bệnh...”

Triển Chiêu hơi híp mắt: “Ngọc Đường này...”

“Sao?”

“Cái tên đại vương Miêu Cương đó, huynh có thấy hẳn rất quen không?”

Rất quen? Triển Chiêu gặp rồi?

Bạch Ngọc Đường nghe lời Triển Chiêu nhắc, liền dời sức chú ý lên người đại vương Miêu Cương.

Bạch Ngọc Đường xưa nay tùy ý, không vô duyên vô cớ nhớ một ai đó, cho nên lúc nhìn thấy đại vương Miêu Cương mặc y phục quý dị, Bạch Ngọc Đường cũng không để tâm, lúc này nghe Triển Chiêu nhắc, liền càng lúc càng thấy đáng kể nọ quen lắm, nhìn sao cũng quen.

Hình như đã gặp ở nơi nào...

Nhưng, rốt cuộc gặp ở đâu, Bạch Ngọc Đường nhất thời không nhớ nổi.

Trọng điểm Diệp Thời Tích cũng không phải trên người đại vương Miêu Cương, dù sao tên đó cũng không phải người Miêu Cương thật, càng không phải a cửu của mình, nếu là tộc trưởng Miêu Cương, sao có thể để con bách bộ kim tiền báo kia bệnh nặng ra nông nổi này?

Trong đầu Diệp Thời Tích lúc này, đều là làm sao cứu được rắn ra...

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường vẫn còn híp mắt mà nghĩ, đại vương Miêu Cương kia rốt cuộc gặp ở đâu ta.

Nếu là do Triển Chiêu nhắc, vậy nhất định là lúc quen lại Triển Chiêu gặp qua, nhưng là ở đâu nhỉ?

Bạch Ngọc Đường không có ý tưởng gì, ngược lại Triển Chiêu hình như nhớ ra gì đó, giơ tay níu lấy ống tay áo Bạch Ngọc Đường.

“Ngọc Đường, huynh xem, đại vương Miêu Cương kia, bên hông hẳn, hình như giắt một cây quạt, nhìn thật quen...”

Quạt?

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn người nọ, bên hông hẳn đúng là có giắt một cây quạt bằng ngọc trắng, chất ngọc không tính là cực tốt, so với ngọc của Triển Lâm, kém hơn rất nhiều, nhưng so với ngọc thường, cũng

không tệ.

Hắn là...

Bạch Ngọc Đường nhớ tới một người, sau đó cắn răng nghiêng lợi.

45. Quyển 3 - Chương 17: Trọng Phùng Tương Túc (17)

Người này đến tột cùng là ai?

Mấy tháng trước, Bạch Ngọc Đường đi về phía Tô Châu, muốn tìm cho Triển Chiêu một thanh kiếm tốt, sau đó cũng chính lúc gặp Triển Chiêu, mặt dày đi theo sau lưng y, biết được Phùng Kỳ thuận tay chòm đi một vò cổ độc từ rất xưa từ miêu trai lúc hắn đại náo nơi đó.

Mà đoàn người Triển Lâm, đến Tô Châu, chính là để thu hồi vò cổ độc vô tình bị đánh cướp.

Gã nam nhân ăn mặc kì dị tự xưng “Đại vương Miêu cương” trước mắt họ, còn không phải là chủ thuê của Phùng Kỳ, cũng chính là kẻ có ý đồ mua lại cổ độc sao?

Bạch Ngọc Đường cắn răng, sau khi nhớ lại hết chuyện, hắn dĩ nhiên sẽ không quên, kẻ này mặc một thân bạch y tay cầm cây quạt viết “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhất” giả trang “Bạch Ngọc Đường”, cho nên giận đến nhe răng, hận không thể lập tức cho hắn một trận hủ giận.

Danh hiệu Bạch Ngọc Đường há là thứ người nào cũng có thể có được? Nếu dám tự xưng “Bạch ngũ gia”, dĩ nhiên là phải trả giá cao.

Triển Chiêu không nghĩ nhiều như Bạch Ngọc Đường, y chẳng qua là nhớ lại hắn.

“Đại tẩu, người kia, cái người đại vương Miêu Cương ấy, đệ nhớ, lúc đầu chính là hắn muốn mua cổ độc mà Phùng Kỳ đã trộm khỏi Miêu Cương...”

Lúc này, đúng là có dính tới Miêu Cương thật, mặc dù không quá lớn, hơn nữa còn không được như ý nhưng...

Diệp Thời Tích thu lại tâm tư đặt trên Bách bộ kim tiền báo, trầm lặng. “Như vậy, hiện giờ hắn xuất hiện nơi này, hơn nữa lấy thân phận vương tộc Miêu Cương, chỉ sợ là đã sớm có dự mưu, muốn hãm hại người Miêu Cương, hay là...”

Triển Chiêu đứng ở góc kín trên mái nhà, bĩu môi, “Miêu Cương không phải đã gần trăm năm không quan hệ rõ ràng với Trung Nguyên sao? Cũng không kết thù gì cả, hơn nữa, người nọ nhìn qua nhiều lắm là hơn 30, sẽ không thể nào kết oán với Miêu Cương được đi, hay là người nào đắc tội hắn, cho nên mới dùng cách thức âm ngoan như thế để báo thù Miêu Cương?”

Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu, “Không chắc, giang hồ ai cũng biết Miêu Cương khó tìm, hơn nữa người Miêu đã lâu không để ý tới chuyện Trung Nguyên, gần như đã thành tục rồi, chuyện như thế, chỉ e người này chỉ cảm thấy không có người Miêu Cương nào tới góp vui, mà mục đích của hắn, cũng không nói rõ được, bất quá hắn tính toán đều sai...”

Bạch Ngọc Đường nói tới đây, nhìn qua phía Diệp Thời Tích một cái, “Chắc hắn không nghĩ tới, thật sự gặp phải người Miêu Cương, hơn nữa, người hắn gặp, lại là người hắn từng kết thù...”

Diệp Thời Tích ngược lại thờ ơ, “Người Miêu Cương ít khi can thiệp vào chuyện người ngoài, bất quá, ta cũng không phải người Miêu Cương chính thống, chẳng qua mẹ ta vốn là Miêu Cương, sau đó ta từ... chỗ của... phụ thân, chạy trốn, trở về Miêu Cương mà thôi.”

Triển Chiêu giơ tay kéo tay áo Bạch Ngọc Đường, “Đừng hỏi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, sau đó liền hiểu, tuy Diệp Thời Tích nói mình là người Miêu Cương, nhưng hôm nay xem lại, hình như chuyện cũng không có đơn giản như thế, có lẽ trong đó còn có ẩn tình.

Nếu Diệp Thời Tích không muốn nói nhiều, thì thôi.

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Vây, tiếp theo chúng ta phải làm gì? Cái tên kia không biết chuẩn bị cái gì nữa, chậm chạp quá...”

Đang lúc nói chuyện, Thái hậu với quan gia đã cho người dẫn vương tộc Miêu Cương tới cung điện của Bàng phi.

Diệp Thời Tích lại cười lạnh, “Đi thôi, chúng ta theo sau nhìn một chút, xem vương tộc Miêu Cương rốt cuộc có bản lĩnh gì...”

Lời tuy nói vậy, nhưng động tác của Diệp Thời Tích lại là nhanh chóng chạy tới trước rương đựng bách bộ kim tiền bảo, “Cục cưng ngoan, tao sẽ trở lại cứu mày, chịu đựng một lát nha...”

Sau đó mới theo Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường đi về phía cung điện Bàng Phi.

Mà lúc này, vương tộc Miêu Cương vốn đang làm bộ làm tịch bắt mạch cho Diệp Thời Tích, chợt đổi sắc mặt.

Suy nghĩ lúc này của hắn chính là: gặp cao thủ.

Chẳng lẽ độc cô ta trúng không phải cái đó...

Nhất thời vội tới mức đổ đầy mồ hôi, vẫn không rõ nên ra tay thế nào.

Cái này với dự tích của hắn, không giống nhau.

Người tỉnh, không bằng trời tỉnh.

Cho dù một người đem ý đồ mưu hại rõ ràng, chỉ cần đi sai một bước, thì cũng là sai toàn cục, hắn chưa từng nghĩ tới hành động lần này của mình sẽ gặp phải một người dùng cổ thuật Miêu Cương chân chính, chút tài nghệ của mình, ở trước mặt người kia sợ ra không ra chút gì.

Mà hiện tại, hắn đang gắng sức nhớ lại, trên giang hồ, còn ai có tài cổ thuật cao hơn mình không.

Thực thế, cổ độc chỉ tồn tại ở Miêu Cương, ở Trung Nguyên, người tu luyện cổ độc, cho dù có lợi hại hay không cũng đều bị người ta xem thường, cho nên ở Trung Nguyên, thật không tìm ra ai có tài dùng cổ cao mình hơn hắn rồi.

“Không lẽ, là người Miêu Cương thật?”

Nghĩ tới đây, hắn hung hăng lắc đầu, không thể nào, người Miêu Cương đã lâu không ra giang hồ rồi, Trung Nguyên cũng lác đác thôi.

Hắn cười lạnh, sợ rằng người Miêu Cương đã sớm hưởng thụ những ngày an dật, quên sách thủ pháp chế tạo cổ độc rồi ý, ban đầu cái bình cổ độc để Phùng Kỳ giúp hắn trộm ra, cũng là hàng cũ thật cũ, còn để Phùng Kỳ vì đụng trúng cái bình mà trúng cổ...

Trước kia cổ độc Miêu Cương thật lợi hại, Phùng Kỳ chỉ mới chạm vào bình thôi, mà hắn tìm mọi cách cũng không giải được, cuối cùng Phùng Kỳ vẫn chết...

Giống như phát hiện ra ánh mắt tập trung lên người mình, nam nhân nhìn Thái hậu bái một cái, “Thái hậu nương nương xin thông cảm, loại độc này thật bá đạo, bốn vương có lẽ cần điều nghiên vài ngày, mới có thể...”

Thái hậu vốn dĩ hết sức thông cảm, cổ độc không dễ giải, vốn định gật đầu đồng ý, không ngờ trên không trung truyền tới giọng nữ nhân, làm người ta cảm thấy bị áp đảo, “Không giải được thì nói thẳng đi, hà tất phải giãy dụa như vậy? Cổ thuật Trung Nguyên nghiên cứu lâu năm như thế cũng chỉ được vậy thôi, còn muốn trưng danh tiếng của Miêu Cương ra để làm chuyện vớ vẩn này?”

“Người tới là ai?”

Xuất hiện trước mắt mọi người, chính là nữ nhân mặc váy tím.

Hộ vệ cấm quân vốn muốn làm khó, lại thấy cô gái giơ tay về phía đại vương Miêu Cương, sau đó một con rắn màu xanh biếc khè lưỡi từ trong tay áo nàng phi ra ngoài, tốc độ cực nhanh quấn lấy cổ đại vương Miêu Cương, “khè khè” khạc lưỡi rắn lên mặt hắn, tràng diện tuy không có máu, nhưng cũng rất đáng sợ.

Sau đó, nữ nhân hết sức kích động lao tới trước mặt đại vương Miêu Cương, kéo cổ áo kỳ quái của hắn lắc a lắc, “Ồ đâu ra người Miêu Cương tài nghệ kém như ngươi a, ở đâu ra người Miêu Cương nuôi chết rắn a, còn bách bộ kim tiền báo kia sắp bị ngươi chọc chết rồi có biết không, ngươi không nuôi được thì nói cho ta biết, ta vì mạng của nó khẳng định sẽ dạy cho ngươi, ngươi nói ngươi đã nuôi chết mấy con rắn rồi hả, nếu là hơn hai ta nhất định sẽ bắt ngươi đền mạng cho rắn!”

“Bổn, bổn vương...”

“Bổn vương con mẹ ngươi ấy, Miêu Cương có vương tộc từ khi nào sao ta lại không biết, ngươi mau nói nha!” Diệp Thời Tích lắc mặt rồi, cuối cùng thả tay, “Miêu Cương từ trước tới giờ chỉ có tộc trưởng, không có vương tộc, còn cổ độc Miêu Cương, trên người ta có mang thuốc dẫn, ngươi có dám thử một chút hay không!?”

Nghe tới đây, người kia đã kinh hãi.

Nếu là Miêu Cương cổ thuật thật, hắn không phải đối thủ...

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường không xuất hiện chung lúc với Diệp Thời Tích, đối phó với “Người miêu cương” phải để người Miêu cương xử lý, họ không phải người Miêu, cùng lắm là hiểu rõ một chút chuyện Miêu cương, so với người Trung Nguyên bình thường hơn một chút, tỉ như cái người mặc y phục kỳ quái đó.

“Ngươi, rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Diệp Thời Tích từ những câu như “Bách bộ kim tiền báo sắp bị ngươi đùa chết” cùng “Người Miêu cương sẽ không có tài nghệ như vậy” tỉnh lại, nghe thấy câu hỏi của người kia, chỉ lạnh lùng liếc, “Ta là ai quan trọng lắm sao? Sao chúng ta không nói tới những chuyện quan trọng hơn nhỉ, ví dụ như, vì sao ngươi lấy danh tiếng Miêu cương ra làm những chuyện mất mặt như thế, hay là, ngươi xuất hiện ở hoàng cung Đại tông có mục đích gì... các loại...”

Chuyện phát triển tới mức này rồi, nếu Triệu Trinh còn không hiểu, thì không thể giữ cái ghế hoàng thượng lâu như thế.

Vương tộc Miêu cương này, là giả.

Đang tính nói gì đó, lại không biết nên nói từ đâu, hẳn không biết nữ tử này, ngược lại Thái sư bước tới, “Triển phu nhân, thẩm vấn tội phạm là chuyện của quan phủ chúng tôi, phu nhân đã không phải người quan phủ thì đừng nên nhúng tay vào quá nhiều, nếu được, có thể phiên phu nhân tới chữa bệnh cho tiểu nữ hay không?”

Diệp Thời Tích suy tư một hồi, gật đầu, chuyện quan phủ không nên dính tới quá nhiều, mục tiêu của họ cũng không phải chuyện đó, cho nên vẫy tay, gọi con rắn màu xanh biếc quay lại, “Nên cẩn thận một chút thì hơn, đồ trên tay hẳn tuy không độc như cổ của Miêu cương, nhưng thân thể người thường còn không chống lại được...”

Diệp Thời Tích vòng qua mép giường hai vòng, “Về phần cổ của Bàng phi nương nương, ngược lại không khó giải, cũng lắm là thiết la hoàn cùng cổ làm người ta ngủ mê man, không phải đại sự, cổ ngủ mê, chính là khiến người ta chỉ muốn ngủ, ngủ một lần hai ba năm, sẽ chết, thiết la hoàn là ta nhờ người cho nàng ăn vào, nó có thể ức chế tất cả cổ độc, bao gồm cả cổ độc Miêu cương, cho nên Bàng phi có ngủ tiếp 5 6 năm cũng sẽ không gặp chuyện gì cả...”

“Cơ mà, cổ ngủ mê dễ giải, khi hòa với thiết la hoàn thì lại không, đồ của Miêu cương rất phiền toái, cho dù không phải độc, là thuốc, muốn làm nó vô hại hoàn toàn cũng không có đơn giản như thế...”

“Triển phu nhân xin nói thẳng, nếu cần gì cứ việc sai bảo.”

“Nước nóng, ngân châm, dấm trắng, nến, lon...” Diệp thời tích thở dài, “Mang tới rồi thì ra ngoài canh chừng, khoảng nửa canh giờ sau là được.”

Dứt lời, vô tức liếc về nóc nhà một cái.

Trên nóc nhà, chính là Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường.

“A, là, là... Triển đại ca...” Triệu Lâm ánh mắt tinh tường, nhìn thấy hai người trên mái, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt khó nhìn của Thái hậu nương nương.

“À, phải rồi, Thái hậu nương nương, chờ chuyện này kết thúc, ta còn muốn cùng ngài tính nợ cũ đây, mặc dù đã qua hai năm, nhưng còn vài việc ta không quên đâu.” Diệp Thời Tích cười lạnh, “Hừ hừ, bà vì giang san có thể vứt đi một Triển Chiêu, ta cũng có thể vì Triển Chiêu không cần Đại Tổng, tự bà tính toán mà làm!”

Nói rồi nhấc chân bước vào trong phòng.

46. Quyển 3 - Chương 18: Trọng Phùng Tương Túc (18)

Diệp Thời Tích nói nửa canh, chính là nửa canh!

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đều không nóng nảy, chỉ lặng lẽ đứng trên nóc nhà chờ đọc y ngày xưa đi ra, cũng không nghĩ rằng mình đang đứng ở Hoàng cung Đại Tổng, hay là trước mặt hoàng đế Đại tổng.

Triệu Trinh ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu, có chút không dám tin.

Hắn luôn cảm thấy, Triển Chiêu là một người hết sức quy củ, tuy bảo hiện giờ đã qua hai năm, lúc đầu viết hoàng bản cũng đã hiểu rõ, thậm chí cả mộ cũng đã xây xong, nhưng, Triển Chiêu...

Sẽ không nên có thái độ như thế.

Triển Chiêu chẳng qua là thỉnh thoảng nhìn về phía hắn một lần, y phải biết mình là hoàng đế chứ nhỉ, bởi vì phải mở tiệc mừng vương tộc Miêu Cương, nên Triệu Trinh dĩ nhiên phải mặc hoàng bào, người thông minh nhìn thôi sẽ hiểu, mà Triển Chiêu nghiêm trang ngày ấy một chút động tĩnh cũng không làm.

Ngoài ra, còn có lời nói của Diệp Thời Tích trước khi vào cửa, làm trong lòng Triệu Trinh có chút lo âu.

Triệu Trinh tự giác, Triển Chiêu tuy năm đó vào làm quan, bạn trong bạn ngoài, nhưng mình thật không có bạc đãi y, thậm chí còn từng nghĩ, Lâm nhi đối xử với y rất khác biệt, hắn còn muốn phong Triển Chiêu làm phò mã, đây là chuyện rất nhiều người muốn mà không được, mặc dù Triển Chiêu thì chưa chắc sẽ cần.

Nhưng, Triển Chiêu đối xử với Lâm nhi cũng không tệ, tao nhã lễ độ, khiêm khiêm quân tử, hai người rất xứng đôi, cũng không có gì không ổn...

Triệu Trinh không hiểu, “lật nợ cũ” trong miệng Diệp Thời Tích là chuyện gì, còn nói nghe nghiêm trọng như vậy, dùng toàn bộ giang san Đại Tổng ra uy hiếp...

Nhưng, hắn không dám không xem trọng lời Diệp Thời Tích.

Người Miêu không muốn tranh giành với Trung Nguyên, đây vốn là chuyện tốt, nhưng nếu tranh thật, cho dù người Trung Nguyên nhiều, cũng chưa chắc chiếm được phần hơn, người Miêu có rất nhiều người có thể sai khiến ngũ độc, đến lúc ôn dịch ập tới hậu quả đúng là khó mà tưởng tượng được...

Có thể không đắc tội Diệp Thời Tích, tốt nhất đừng tranh chấp với nàng.

Chẳng qua, Triển Chiêu...

Nhắc tới Triển Chiêu, Triệu Trinh vẫn còn tiếc lẩm, hai năm trước tuy hắn không hiểu rõ tình hình thế nào, mà y lại đề nghị mình cái gì “biên quan cấp cứu”, lúc đó, mình quả thật cũng vì chiến sự biên cương cần kíp, lúc đó trên tay không có người nào có thể đi, tuy có Phi tinh tướng quân Bàng Thống sẽ không thua tới mức thâm hiểm, nhưng tóm lại, vẫn không thể...

Mà cũng chính vì chuyện này, nên Triển Chiêu mới không tin tức hai năm, chiến địa cũng do cát bụi nên có nhiều thi thể tìm không thấy, chỉ nói Triển Chiêu vì thế mà mất mạng...

Hắn còn nhớ rõ, lúc tin tức này truyền tới Biện Kinh, Lâm nhi khóc đến đau lòng.

Mà bây giờ, Triển Chiêu lại đứng trước mặt họ, cư cao lâm hạ, mặc dù người vẫn lạnh nhạt như thế, nhưng...

Thái hậu lạnh mặt, “Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, các người xem đại viện hoàng gia là nơi nào?”

Triển Chiêu chẳng qua chỉ chớp mắt, không nói, giống như cảm thấy mình như thế không có gì lạ, ngược lại Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Thái hậu nương nương, bà cho mình là ai? Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chỉ là giới giang hồ thảo mãng, dĩ nhiên không chịu nổi tội lớn như vậy...”

“Bạch Ngọc Đường, người... lớn mật...”

Lời Thái hậu nương nương còn chưa dứt, đã nghe cửa ‘cạch’ một tiếng mở ra, bên trong là Diệp Thời Tích đang đen mặt, “Khẩu khí thái hậu nương nương thật là lớn, lâu lâu lại nói một câu ‘lớn mật’, thảo dân chúng ta làm sao mà chịu nổi...”

“Diệp Thời Tích, người có ý gì?”

“Không có gì đâu, xem như tính sổ cũng được.” Diệp Thời Tích sửa sang lại y phục của mình một chút, “Bệnh của Bàng phi còn thiếu một bước cuối cùng, cũng chính là một bước phiền toái nhất, bây giờ đang chăm cứu, nhưng cổ độc vẫn còn trong người nàng, ta cần thận suy nghĩ một chút, nếu bây giờ trên tay ta không nắm được thóp gì, chỉ sợ Thái hậu nương nương sẽ không chịu nghe lời ta nói, cho nên ta giữ lại một chút, à đúng rồi, Bàng phi nương nương, hình như có thai đấy, bắt quá ngày ngày đều ngủ, sẽ không tốt nuôi đâu, sẽ hư...”

“Cái gì? Bàng phi có thai?” Nghe được tin này, Triệu Trinh là người cao hứng nhất, lập tức muốn đi vào trong phòng nhìn một chút.

“Ta khuyên cậu bây giờ không nên vào đó, bước cuối rất phiền toái, muốn động cũng không động được, phải giằng co gần một khắc, đúng lúc, ta tới hỏi Thái hậu nương nương một cái...” Diệp Thời Tích cười đầy thâm ý, Thái hậu lại cảm thấy cả xương cốt mình lạnh ngắt.

“Người muốn hỏi gì?”

“Cự Khuyết làm sao mà gãy?”

“Cự Khuyết?” Tay Thái hậu nhẹ nhàng run run, “Cự Khuyết không phải bị chém gãy lúc Triển Chiêu giết địch trên chiến trường sao?”

“Buồn cười, Cự Khuyết chính là thượng cổ thần khí do Âu Dã Tử làm, không phải những thứ vô dụng trên giang hồ cứ tìm một thanh binh khí tới liền nói là thượng cổ thần binh, mà là thượng cổ thần khí chân chính, là thứ năm đó Vân Lạc tử tìm mười mấy năm mới có được, làm sao nói gãy là gãy? Bà tưởng là đồ do bà chế ra sao?” Diệp Thời Tích híp mắt, lạnh mặt, “Cự Khuyết gãy, nhất định là do hữu duyên, còn về lý do thật sự, ta tạm thời sẽ không truy cứu, dù sao Thái hậu nương nương không thoát liên quan là được, còn một chuyện nữa, chính là Triển Chiêu hai năm trước, vì sao lại vô duyên vô cớ xuất chinh!?”

“Chuyện này có gì mà hỏi? Y chính là con dân đại tống, xuất lực vì nước...”

“Đừng nói cho ta nghe những đạo lý vĩ đại này, cái gì con dân đại tống, xuất lực vì nước, trước khi y ra đi có viết cho ta phong thư, gửi tới Thường Châu, sau đó nhờ Trung bá đưa tới Miêu Cương gửi cho ta, y nói y có thể khó thoát được kiếp này, cũng gửi trả lại viên bạch ngọc đại ca y tặng lúc y vào làm quan, y nói quan trường quả thật âm hiểm, sớm biết như thế, còn không bằng sớm từ quan, về nhà chơi với Ký nhi...”

Sau đó nữa, hốc mắt Diệp Thời Tích đã đỏ ửng, không nói được cái gì, chỉ hít một hơi thật sâu, trầm giọng, “Thái hậu nương nương, những chuyện bà làm, sau hơn hai năm ta đã điều tra ra gần hết, đừng tưởng chuyện trong cung sẽ không ai biết, người luôn sẽ có rất nhiều cách, ta có thể hiểu, vì Đại Tổng này bà không tiếc hi sinh con gái cũng phải bảo đảm an nguy của Đại Tổng, nhưng, hiểu là một chuyện, ta vẫn không thể tha thứ cho bà, lúc đó biên cương nguy cấp, bà đã chuẩn bị tinh thần gả Triệu Lâm đi, nhưng, chuyện đó liên quan gì tới Triển Chiêu? Mặc dù y vào quan trường, nhưng y vẫn là người nhà Triển gia, cho dù các người là hoàng gia, cũng không thể thay y quyết định sống chết của y được, y khi đó chỉ mới 22, thật trẻ, mà cũng vì một cuộc chiến kia...”

“Ai cũng muốn phản lão hoàn đồng, nhưng dù sao đó cũng là chuyện nghịch thiên, Triển Chiêu ngủ hai năm, lúc tỉnh dậy chỉ có 18 tuổi, bao nhiêu lần nó suýt nữa bị đoạn gân mạch mà chết, chuyện nó trải qua hai năm qua, các người làm sao biết được...”

Triển Chiêu vẫn như cũ cùng Bạch Ngọc Đường đứng trên mái nhà, không cảm thấy có gì sai, cả lời của Diệp Thời Tích nói cũng nghe hết, nhưng không có chút động tĩnh nào, giống như đang nghe chuyện người khác chứ không phải là chuyện y từng trải qua, ngược lại Bạch Ngọc Đường trong lòng chua xót, hẳn biết hiện giờ Triển Chiêu không còn nhớ được gì cả, nhưng hẳn vẫn khó chịu, trong đầu cứ như bị nghẹn cái gì.

Triển Chiêu mặc dù không nhớ rõ lắm, nhưng vẫn cảm thụ được, nhớ lại, tuy y luôn ngủ, nhưng cũng thật khó chịu.

“Mấy chuyện khác ta không so đo, dù sao bây giờ Triển Chiêu cũng sống, không nhớ rõ chuyện này nữa, nếu vậy, ta cũng lười làm những chuyện lộn xộn kia, còn bị a cữu mắng, sau đó còn phải dọn dẹp hậu quả, nếu lúc đó Triển Chiêu chết, ta nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.” Diệp Thời Tích dừng một chút, lại thở dài, “Ta cũng không thể làm gì bà, tộc Miêu cương của ta không quản nhiều chuyện Trung Nguyên tới vậy, lúc này đều vì tiểu Chiêu, nếu bà không động tới tộc Miêu cương, chúng ta cũng lười xuất hiện, Tương Tây rất

tốt, lại không có ngoại nhân sang xâm phạm, mục đích hôm nay của ta, cũng chỉ vì không ưa người khác dùng danh tiếng Miêu Cương, để làm chuyện bực này, cùng với...”

Diệp Thời Tích ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu còn đang ở trên nóc, “Ta muốn Triển Chiêu có thể quang minh chính đại sống ở trên đất Trung Nguyên này, nó dù sao cũng không phải người Miêu, mà trước đó bà bảo, cho y đổi tên gì đó, ta nhất định sẽ không đồng ý, Triển Chiêu không phải người khác, Triển Chiêu chính là Triển Chiêu, nam hiệp Triển Chiêu, nó không có làm chuyện gì xấu mặt, vì sao phải đổi tên? Về phần ngôi mộ kia, các người tự xử, tùy ý muốn lấy gì thì lấy, ta mặc kệ.”

Tính toán thời gian, hắn đã sắp tới lúc, Diệp Thời Tích quay người, chân lại khựng một tí, “Thái hậu nương nương, khuyên bà thêm câu nữa, cách bà làm vẫn nên sửa đổi chút đi, lúc này ta có bản lĩnh đem Triển Chiêu đã chết sống lại, thì sẽ có bản lĩnh không cứu người, một khi Đại Tổng thật sự lâm nguy, cách làm của bà, vì Đại Tổng thì con dân Đại Tổng sẽ không trách, nhưng, ta sẽ trách bà, tuy hôm nay ta không thể làm gì, nhưng chung quy sẽ không bao giờ tha thứ.”

Thái hậu lúc này mới thật sự sợ, không dám nói gì, chỉ mím chặt đôi môi.

“Mẫu hậu, năm đó...”

Cuối cùng, Thái hậu hung hăng thở ra, “Đúng, năm đó chính ai gia bắt Triển Chiêu tới biên quan, dù sao biên cương cũng đang nguy kịch, dựa vào hòa thân thật sự không thể thiếu, mặc dù cuối cùng vẫn không dùng tới, Bàng Thống quả là có bản lĩnh, chiến thắng trận năm đó, mà Lâm nhi lúc ấy cái gì cũng để ý tới Triển Chiêu, ai gia biết phải làm sao?”

Triệu Lâm há miệng, rồi cũng mím môi, chuyện như vậy, như vậy...

Nàng có thể hiểu, nhưng nàng không muốn hiểu, chuyện hòa thân, thật sự rơi lên người mình, tuy nàng biết đây là bất đắc dĩ...

“Hơn nữa, hoàng đế cũng vậy, biết rõ tình cảnh khi ấy bất đắc dĩ, ai gia cũng hiểu, con thương muối muối, muốn nó gả cho người nó thương, nhưng, nhà đế vương làm sao có thể theo ý...”

Nhà đế vương...

Cuối cùng Triệu Trinh vẫn thở dài, nhìn về bên trong phòng, tuy đang đóng chặt cửa, nhưng vẫn có thể thấy nữ nhân bên trong đang rút từng cây châm ra khỏi người Bàng phi, hết sức tỉ mỉ.

“Bất quá, cô nương nói không sai, ai gia làm việc chỉ nghĩ tới cục diện của Đại Tổng, cũng quên rằng, cho dù có người thông cảm, vẫn sẽ có người hận...”

Yên lặng hồi lâu, Triệu Trinh mới mở miệng, “Tùy Diệp cô nương đi, hôm nay, Triển... thiệp hiệp đã quên đi rất nhiều chuyện, lần này chúng ta cũng thiếu y, liền...”

Cứ như vậy đi...

Để lại sau lưng một tiếng thở dài thật sâu.

Cứ như vậy đi...

47. Quyển 4 - Chương 1: Hồng Nhan Tri Kỷ (1)

Hoàng băng được dán lên tường, vô cùng nổi bật.

Bạch Ngọc Đường đứng bên người Triển Chiêu, vui vẻ cười, giơ tay khoác lên vai Triển Chiêu, còn không đau không nhột nhéo một cái, “Bầu giờ, xem như đã đem ân oán năm đó của em xử lý, chuyện chỗ Biện Lương này, cứ tính thế đi nhé, có cơ hội lại ghé phủ Khai Phong nhìn một chút, mặc dù em không nhớ rõ, nhưng Công Tôn hồ ly với Bao than đen, à không, là Công Tôn tiên sinh với Bao đại nhân còn rất nhớ em đây...”

Nói hết về sau, Bạch Ngọc Đường bắt mẫn bữu môi.

Mèo này là của Bạch gia, hai người kia tính là gì chứ, cứ gặp mình là bảo mang Triển Chiêu về phủ Khai Phong một lát đi, liên quan gì tới hai người họ chứ...

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẫn nhấn lại cho Triển Chiêu.

“Ừ, Đại ca với đại tẩu mấy hôm trước đã dẫn Ký nhi về Thường Châu rồi.” Nhớ lại, Triển Chiêu cũng cười, y vốn đã hiểu rõ, đại ca là người bận rộn, cũng không tiện ở lại đây ngày ngày lo nghĩ cho mình, vì vậy sau khi chuyện kết thúc cũng không kịp chờ tới lúc phát hoàng băng, đã dẫn đại tẩu cùng Ký nhi mà về, Triển Chiêu thì ở lại với Bạch Ngọc Đường, vui nhất là Ký nhi, trước khi đi không quên dặn dò mình, Bạch Ngọc Đường là kẻ xấu.

“Bach thúc thúc là người xấu, không biết nhị thúc có thể bị bắt đi không nha?” Triển Ký chớp chớp đôi mắt to, hỏi mẹ mình.

“Sai rồi, là đã bị bắt đi mới đúng, Bạch Ngọc Đường xấu nhất đúng không con, chờ Ký nhi lớn rồi giúp nhị thúc báo thù nhen?” Diệp Thời Tích còn sợ thiên hạ bắt loạn.

“Mẹ với cha không phải rất lợi hại sao?”

“Nhưng mà a, kẻ xấu còn lợi hại hơn cha mẹ luôn, cho nên Ký nhi phải chăm luyện công, lớn lên báo thù cho nhị thúc được không? Con xem, bây giờ kẻ xấu còn không cho nhị thúc theo Ký nhi về nhà kìa...”

Bạch Ngọc Đường giận nhưng không dám nói, quan hệ của hắn với Triển Kỳ vốn đã hết sức bết bát, còn bị hồ biên loạn tạo, nhưng mà đối phương lại là chị dâu của Triển Chiêu, còn Triển Chiêu trước giờ hết sức kính trọng đại ca với đại tẩu của em ấy, vì thế hắn chỉ có thể nghiêng rằng nhịn xuống bụng, hận bọn họ không thể mau cút đi một chút.

Đi nhanh coi đi nhanh coi nhanh coi...

“Đúng rồi, Ngọc Đường, lần tới sau Biện Lương, chúng ta muốn đi đâu?” Triển Chiêu phiền não, “lại nói, ta thấy mình giống như không nên ở lại Biện Lương, hình như trước kia rất nhiều chuyện đều xảy ra ở đây, thật phiền...”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng kịp phản ứng.

Triển Chiêu y tuy bảo cái gì cũng không nhớ, nhưng quá nhiều chuyện cũng đã xảy ra, cho dù chỉ là nghe qua, y vẫn sẽ khổ sở.

“Đã vậy, chuyện cũng xong rồi, chúng ta qua cáo từ Công Tôn tiên sinh với Bao đại nhân đi, sau đó thì qua Giang Nam, thời tiết đã lạnh dần, Giang Nam dầu gì cũng ấm áp, trước ghé Hãm Không, đã mấy ngày không gặp ca ca tẩu tẩu, tiếp nữa thì đến Kim Hoa thăm thú, đại ca em hình như có quan hệ khá tốt với đại ca ta, chưa nói, trong nhà còn có một đứa trẻ lớn hơn Kỳ nhi nhà em một chút, ta lâu rồi chưa trở lại, nên mang chút quà vật cho Vân Sinh, sau đó nữa sao...” Bạch Ngọc Đường chuyển mặt nhìn Triển Chiêu, cười khanh khách, “Sau đó nữa, em muốn tới nơi nào?”

“Đi Tần Hoài không, Triển mỗ nghe nói Tần Hoài rất náo nhiệt, cũng từng muốn ghé Tần Hoài một chút, nhưng mà sau đó đi lạc, tới tận Nhạn Đãng Sơn...”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường giật, cái gì cơ, Tần Hoài với Nhạn Đãng Sơn hơi bị xa nhau đi, Triển Chiêu làm sao lạc tới Nhạn Đãng Sơn lận?

“Lúc đó tới Nhạn Đãng Sơn cứu đại tẩu, ra y quán xem tình hình một hồi, lại nghĩ dù sao ở nhà vẫn tiện hơn, liền dùng xe ngựa trở lại Thường Châu, sau nữa thì không còn cơ hội đi, liền không đi...” Giống như nhớ ra cái gì, y mím môi, “Mà cho dù có đi rồi, chắc cũng không còn nhớ gì cả...”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, cuối cùng chỉ thở dài, “Sợ gì, không nhớ thì đi lại một lần cũng được, dù sao lần trước em xuống Giang Nam cũng có Bạch gia đi theo.”

Lúc đó cũng lâu rồi, bắt quá không thoải mái như vậy, Triển Chiêu có công vụ trong người, Giang Nam xảy ra án tử lớn, y phải đi tra án, mà Bạch Ngọc Đường lúc đó còn không ưa Triển Chiêu, hắn đi theo Triển Chiêu đơn giản chỉ vì muốn ngắm chân y.

Có điều, bây giờ, lại hết sức dễ dàng, đơn giản chỉ là đi chơi thôi.

“Miêu nhi, năm đó em làm sao sống trên giang hồ? Nhìn bộ dáng của em cũng thấy là loại người không xen vào chuyện người khác, hơn nữa em luôn xem thường danh lợi, vậy làm sao em còn giành được một danh hiệu ‘Nam hiệp’ chứ?”

Nói đến chuyện mình biết, Triển Chiêu cuối cùng cũng giãn ra mi vũ ẩm đạm, “Ừ, nếu là chuyện đấu võ gì đó thì ta thật không hứng, người như thế đều là người giang hồ đại khái có chút ân oán, sư phụ bảo, ân oán giang hồ là phiền phức nhất, không liên quan tới mình thì tránh xa ra chút, cơ mà, nếu là người giang hồ gây chuyện với người bình dân, thì ta không nhịn được, lúc đó khi ta mới xuất sư, liền gặp một trại cứ hay gây rắc rối cho dân bản xứ, vậy là ta phá tung cả trại, hình như bắt đầu từ khi đó đi...”

Cụ thể, chính y cũng không nhớ rõ lắm, dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước rồi, cả sơn trại kia tên gì y cũng không nhớ nữa.

Mà chuyện này, Bạch Ngọc Đường có chút ấn tượng, hình như là chuyện một mình Triển Chiêu đấu với Cửu Long trại, danh hiệu “nam hiệp” của y vừa mới vang dậy, mà lúc đó tuổi hắc còn nhỏ, mới 13 14 tuổi, còn chưa xuất sư, hắc ngược lại nhớ rất rõ, lúc mình mới nghe được chuyện này đã đòi sư phụ cho xuất sư, cùng “Nam hiệp” đấu một trận.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cười, dùng chút lực lên cánh tay đang khoác trên vai Triển Chiêu.

Khi đó, mình còn không lớn bằng Triển Chiêu đây, bây giờ, mèo này ngược lại còn nhỏ hơn mình, đại tẩu nói, mèo này bây giờ còn chưa qua yếu quan, mình phải nhường y...

“Đi thôi, hôm nay chúng ta tới cáo từ Công Tôn tiên sinh với Bao đại nhân, nếu em không muốn đợi lâu, thì sớm đi đi, tối nay mình dọn dẹp một chút, sáng sớm hôm sau lên đường...”

“Ừ.”

Nếu là trong phủ Khai Phong hắc sẽ không rảnh, chuyện này năm đó khi Triển Chiêu còn làm quan, Bạch Ngọc Đường đã biết, cả năm đều bận tới tới trời, mà bây giờ không còn Triển Chiêu, sợ là còn bận hơn nhiều nữa, năm ấy Triển Chiêu lúc nào cũng ôm chuyện vào mình...

P phủ Khai Phong nhiều người đến đến đi đi, lại có nhiều người nguyện ý ở lại.

Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ đi theo Bao đại nhân nhiều năm, giờ vẫn còn kiên trì, Công Tôn tiên sinh vẫn là chủ bộ Khai Phong, không thay đổi.

Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài.

Năm ấy Triển Chiêu cũng làm chuyện giống họ, vì sao chỉ có mỗi Triển Chiêu lại gặp nhiều chuyện như vậy chứ?

Liếc qua khuôn mặt Triển Chiêu một cái, Bạch Ngọc Đường nhú chân mày, có lẽ là vì dáng dấp mèo kia đẹp mắt hơn lũ đàn ông thô tục, nếu Triệu Lâm không thâm thích mèo này, Thái hậu cũng sẽ không lo Triệu Lâm vì thích Triển Chiêu mà không muốn hòa thân, Triển Chiêu sẽ không chịu khổ nhiều như thế.

Bất quá, có thể cách xa xa quan phủ, cũng xem như chuyện tốt.

Bạch Ngọc Đường nói không rõ đây là tốt hay xấu.

Thôi cứ thế đi, bây giờ mèo còn sống, còn ở cạnh ta, vậy đã tốt rồi.

“Công Tôn tiên sinh...”

Bạch Ngọc Đường tiến về trước một bước, nhẹ nhàng bái một cái, tuy trong miệng mắng “Công Tôn hồ ly, Bao hắc tử” nhưng trong đầu vẫn hết sức kính trọng hai nhân vật trọng yếu của phủ Khai Phong.

Lúc Triển Chiêu đối mặt với Công Tôn tiên sinh, vẫn còn hơi câu nệ.

Y vẫn cứ không biết nơi này, người này, mặc dù y biết, mình đã từng ở đây làm quan, ở đây sống mấy năm rồi...

Bạch Ngọc Đường cũng không nói chuyện gì nặng nề, chỉ nói đơn giản ý tứ của họ.

Lâu sau, Công Tôn tiên sinh thở dài, “Cũng được, cậu ấy cũng không còn nhớ bao nhiêu về nơi đây, bây giờ tình hình còn là như thế, cho dù Triển Chiêu không nói, chỉ e trong lòng không quá dễ chịu, sau này Bạch Ngọc Đường cậu chịu khó nhiều hơn một chút, Triển Chiêu luôn thích giấu chuyện trong mình, không chịu nói ra, lại thêm bây giờ vì chuyện lúc đó mà Triển phu nhân hình như đã dùng cổ độc chữa trị cho cậu ta, tuy học trò không hiểu lắm, nhưng cũng biết thứ này là vật hết sức âm hàn, cho dù hôm nay đã bị trừ khỏi cơ thể, nhưng mấy hôm sau trời lại sắp lạnh...”

“Công Tôn tiên sinh bận tâm, ta vốn muốn cùng Triển Chiêu tới Giang Nam, dù sao Giang Nam cũng ấm áp, lại thêm trên Hãm Không có đại tẩu, mùa đông này Triển Chiêu sẽ không quá khó khăn...”

“Ý này nhưng tốt, y thuật của Lô đại tẩu hết sức đáng tin...” Công Tôn tiên sinh xoa xoa chòm râu của mình, cười hì hì nhìn Triển Chiêu, “Nhưng đã tới đây, thì trước khi đi hãy để học trò bắt mạch một cái, đường đi cũng không gần, trên đường cần chú ý một chút...”

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cáo từ ra khỏi phủ Khai Phong, trời đã khá trễ, còn ôm theo được vật Công Tôn tiên sinh cho.

“Bây giờ công phu các cậu tuy tốt, nhưng không chịu nổi ám chiêu của người giang hồ, mấy thứ này tuy không lợi hại như vật Độc y chế tạo năm đó, nhưng vẫn đủ trị một số loại độc dược, ít nhất đủ để chống

đỡ tới Hâm không đảo...”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Công Tôn tiên sinh đúng là quan tâm sẽ loạn, lấy công phu của hai chúng ta, ở đâu ra cơ hội cho đối phương hạ độc?”

“Công Tôn tiên sinh chỉ có ý tốt thôi, Ngọc Đường liền nhận đi.” Triển Chiêu cười, “Đi nào, về thu dọn một chút, sau đó mai là có thể đi rồi, chẳng là...”

“Chẳng là cái gì?”

“Ngựa bị đại ca cưới đi...”

Ngựa

Bạch Ngọc Đường nhớ ngựa của Triển Chiêu năm đó là một con ngựa thật tốt, nhưng năm ấy đã theo chủ nhân ra sa trường, dĩ nhiên khi chủ nhân của nó sống lại, ngựa kia, e rằng không còn nữa...

“Nếu thế, chúng ta ra phố bán mua một con ngựa trước đi, nếu cơ duyên tốt, có lẽ sẽ gặp được con ngựa tốt.

“Ngựa tốt phải nhờ duyên, cưỡng cầu không được.”

Bạch Ngọc Đường gật, “Cho dù tìm không ra ngựa gì tốt, cưới chung một con với Bạch gia cũng không sao, Bạch gia sẽ không ngại...”

Dứt lời còn nhích lại gần Triển Chiêu, cười khanh khách.

Triển Chiêu híp mắt, liếc người bên cạnh một cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra cái người đang dựa vào mình hết sức gần kia.

Không biết tại sao, cứ luôn cảm thấy tâm trạng của Ngọc Đường hôm nay hết sức tốt, đồng thời trông cũng hết sức thiếu đánh.

48. Quyển 4 - Chương 2: Hồng Nhan Tri Kỷ (2)

Mị về rồi nè:3

Chuyện mua ngựa, dĩ nhiên không cần Bạch ngũ gia bỏ công, chỉ cần một câu nói, sẽ có người thay hẳn

hoàn thành.

Đúng như lời Bạch ngũ gia hấn nói, cho dù không có ngựa, họ vẫn chỉ có hai người, cùng lắm thì cưới chung một con thoi, chẳng qua Triễn Chiêu có lẽ sẽ hơi mất tự nhiên một chút.

Nghĩ tới đây, Bạch ngũ gia liền có hơi hối hận, nếu mình không mang tâm tư mình nói rõ với Triễn Chiêu, sợ rằng Triễn Chiêu lúc này cũng sẽ không nghĩ gì nhiều, hai người đều là nam, nữ nhi giang hồ, cưới chung một ngựa tính là cái gì, dưới tình hình không cho phép, Bạch Ngọc Đường không tin Triễn Chiêu sẽ từ chối cùng cưới mà tự mình đi trước.

Nhưng, bây giờ lời đã nói rõ, dĩ nhiên Triễn Chiêu sẽ sinh ra cảm giác áy náy, mặc dù tới giờ Triễn Chiêu còn chưa cho hấn một câu trả lời chắc chắn, mặc dù tới giờ Bạch ngũ gia vẫn như cũ khổ sở đợi chờ...

Bạch ngũ gia bĩu môi, cái gì cũng không nói, chỉ sai bảo Bạch Phúc làm xong chuyện, ngựa cũng không cần quá tốt, tạm thời chuẩn bị đi, có là tốt rồi, để họ tạm dùng đi qua Hãm Không đảo là đủ.

Đối với Triễn Chiêu, chuyện Bạch Ngọc Đường để ý lại là một chuyện khác.

Hiện tại đã gần tới tháng chín, với người thường mà nói, có lẽ chỉ thấy hơi lạnh thoi, mà với những người đã từng dùng cổ chữa thương như Triễn Chiêu mà nói, sẽ không có đơn giản như vậy, Triễn Chiêu thân thể yếu, sợ lạnh.

Như lúc này đây, rất lạnh.

Từ Khai Phong chạy tới Hãm Không đảo, không tính là quá xa, nhưng cũng chẳng phải gần, Bạch Ngũ gia thường xuyên lưu tới Khai Phong với Hãm Không, hấn dĩ nhiên biết rất rõ, nếu là khoái mã thêm roi, sợ cũng mất từ hai tới bốn ngày, nếu là ung dung tự tại vừa đi vừa ngắm cảnh như thường ngày, chớp mắt là qua một tháng, nửa tháng.

Bạch Ngũ gia đương nhiên không nỡ bỏ lại Mèo con nhà mình mà khoái mã thêm roi lên đường, chạy nhanh quá thì ngựa không chịu nổi, còn nếu chậm, chỉ e tới được Hãm Không đảo, Miêu nhi liền cảm nhận được ác ý của gió rét mùa đông rồi.

Vụ này, làm Bạch Ngũ gia vất óc nghĩ lung tung, mà bên kia, Triễn Chiêu cũng gặp phải một “phiên toái”.

Triễn Chiêu không ngờ, trước khi mình đi rồi, sẽ gặp được một người phụ nữ từng quen, ở trong mấy năm trí nhớ đã mất.

Đây là một nữ nhân rất dễ nhìn, nhưng thứ đầu tiên làm Triễn Chiêu chú ý, cũng không phải cô ấy.

Thứ đầu tiên làm Triễn Chiêu dừng chân, chỉ là một băng hiệu, được sơn vàng, hơn nữa nhìn cũng thấy,

chủ nhà dường như rất để tâm tới tấm bảng hiệu này, bây giờ vẫn nhìn sáng loáng, đẹp đẽ, không hề giống như đã dùng rất nhiều năm.

Mà những thứ này, Triển Chiêu cũng không để ý nhiều, thứ thật sự khiến y để tâm, chính là chữ kia.

Quân Mẫn Lâu.

Nét chữ rất quen thuộc, đường nét nhu hòa, hạ bút có lực, không ôn uể như nét bút nữ nhân, càng có lực hơn so với tay thư sinh, mà không tục tũn giống như võ sinh viết.

Nét chữ đó, quá quen.

Triển Chiêu đứng trước Quân Mẫn lâu, nhẹ mím môi.

Chữ này, hình như do y tự tay viết, nhưng, y chẳng nhớ được gì.

Y không nhớ được mình viết chữ này từ khi nào, y cũng không nhớ quán rượu này có quan hệ gì với mình.

Có lẽ, đây là chuyện xảy ra ở trong khoảng thời gian mà y đã hoàn toàn đánh mất đi...

Triển Chiêu tự định giá một phen, cảm thấy nếu đã không nhớ rõ thì thôi, để người ta tìm được, trong khi mình không còn chút ấn tượng nào với người đó liền không được tốt lắm, dứt khoát thôi, hơn nữa hoàng bảng cũng đã dán ra, nếu đúng thật là người quen thật quen, chỉ sợ biết được nơi y sẽ đi...

Y cũng không biết, trong ấn tượng của rất nhiều người, quan hệ của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu đã dừng lại dưới tình trạng hai người chán ghét nhau của nhiều năm về trước, mà bà chủ A Mẫn này tuy vô tình biết được bí mật nhỏ của Bạch ngũ gia, nhưng mà...

Triển Chiêu là một người hết sức tự luật, tới giờ đều luôn cầm tiêu chuẩn 12 phần tới áp đặt bản thân, chuyện đoạn tụ như thế, Bạch Ngọc Đường có thể bỏ qua tiêu dao tự tại làm như không có chuyện gì, nhưng Triển Chiêu sẽ không thể làm được.

Nàng vốn cho là như vậy.

Triển Chiêu nghĩ ngợi một chút, liền khai bước chân, gặp nhau không bằng không gặp, nhưng lại bị một tiếng gọi làm dừng lại.

“Triển đại nhân...”

Triển Chiêu cảm thấy hơi đau đầu.

Đứng đối diện y, là một cô nương rất đẹp, nhưng, y không biết.

Cơ mà, đối phương dường như biết y, chắc là biết được y khi Triển Chiêu còn đang làm quan bên người Bao Chửng, nếu không cũng sẽ không gọi y là “Triển đại nhân”, chẳng là tình hình trước mắt thật đúng là làm người ta cảm thấy lúng túng.

Y đã không nhớ rõ nữa.

Chưa kể...

Triển Chiêu ngưng ngừng cắn cắn môi, y với nữ nhân trước giờ luôn là kính nhi viễn chi, “Gia giáo nghiêm khắc” làm y luôn ghi tạc câu nói “Nam nữ thụ thụ bất thân” của đại ca vào lòng, mà cũng chính vì thế, mà y đối với nữ nhân tới giờ đều luôn là...

Không biết làm sao.

Y vốn không biết cách nói chuyện với các cô gái thế nào...

Nhưng, Triển Chiêu vẫn luôn có tính tình ôn nhuận, sẽ không có lúc làm lơ người, bây giờ cho dù y không được tự nhiên tới mức nào đi nữa, cũng sẽ không bỏ mặc cô nương người ta mà đi, vì vậy chỉ có thể nghiêng người, cẩn thận nhớ lại đoạn trí nhớ vốn không tồn tại trong đầu y một phen, sau đó chỉ đành ôm quyền, “Cô nương...”

Cái tin “Triển Chiêu không chết” này tuy chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã truyền đi khắp Biện Lương, mà trong giang hồ chỉ sợ cũng sẽ có rất nhiều, thân là bà chủ của Quân Mẫn Lâu, a Mẫn tự nhiên cũng sẽ biết.

Trong Quân Mẫn lâu, người đi ra đi vào đông như vậy, luôn sẽ có người bàn tán chuyện mới mẻ nhất, cả chuyện viên ngoại nhà ai có mấy người vợ có mấy tình nhân cũng biết rõ ràng, huống gì đây là chuyện hoàng bang, dĩ nhiên là rõ ràng hơn nhiều.

Cả người kể chuyện trong tửu lâu, cũng biện ra một câu chuyện hết sức hấp dẫn cho hai năm rưỡi Triển Chiêu mất tích.

Hết sức khó khăn, chết mà sống lại.

Tin Triển Chiêu chết truyền ra, sau đó hai năm rưỡi, y sống lại, rất nhiều người đều hiếu kỳ, hơn hai năm qua, Triển hộ vệ rốt cuộc đang làm gì? Mà phải hơn hai năm mới trở lại.

Có người nói, Triển hộ vệ năm đó “Chết trận”, muốn từ trận mạc trở về không phải chuyện đơn giản, huống chi lúc đó Phi tinh tướng quân Bằng Thống tận mắt nhìn thấy Triển hộ vệ ngã xuống, mặc dù không tìm thấy thi thể, nhưng bị thương nặng là chắc chắn...

Từ sau khi tin tức nọ truyền ra, a Mẫn một mực nấp trong Quân Mẫn lâu, ngồi bên trong nhĩ gian nàng đặc biệt để lại cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu là một người ôn nhu như vậy, cho dù bây giờ y trở lại có lẽ đã không thể so với năm đó, nhưng cũng không muốn người quen khiến y lo lắng đau lòng thì bất kể thế nào, y cũng phải tới chỗ của mình một chuyến.

Hướng gì, Đình gia của Tùng Giang phủ, Mạt Hoa thôn...

A Mẫn thừa nhận mình vẫn còn một chút chút ảo tưởng.

Gần nửa năm trước, người giang hồ thường lui tới Quân Mẫn Lâu này từng hào hứng bàn luận về chuyện của Đình gia thôn Mạt Hoa, trên giang hồ Đình gia cũng xem như là một đại hộ, xếp cạnh Hãm Không đảo, quan hệ hai nhà cũng không tệ, có thể lực như vậy kiểu gì cũng có tai mắt, mà người nhà như thế chỉ cần giở động đầu cổ, cũng đều bị truyền hết ra.

Tỉ như, mấy năm trước Đình tam tiểu thư đã từng đánh cho tên đàn ông bỉ ổi tới cầu hôn một trận, sau đó bảo nếu để nàng biết hắn đi gây họa cho cô nương nhà nào sẽ không tha thứ, đúng là mang phong phạm nữ hiệp chân chính.

Tỉ như, hai năm trước Đình tam tiểu thư đã từng đính hôn với Triển nam hiệp, mặc dù cuối cùng vì Triển Chiêu “chết trận” mà bỏ qua.

Tỉ như, sau khi Triển Chiêu mất hai năm, Đình tam tiểu thư dường như đã bỏ qua cho Triển nam hiệp, cùng Lâm gia công tử ở Tùng Giang đính hôn.

Đúng rồi, Đình tam tiểu thư đã đính hôn, như vậy bây giờ Triển Chiêu sống lại, sẽ không đáng gì tới nàng nữa...

A Mẫn biết nghĩ như thế là không đúng, nhưng cũng không nhịn được mà cao hứng một lần.

Nhưng, chính nàng cũng không biết, theo tính cách cố chấp của Triển Chiêu, cho dù không hỏi về hôn ước, nếu như y đã nói không cưới nàng, thì sẽ không cưới nàng.

A Mẫn hiểu rõ, thích không phải là muốn y ở lại bên mình, chỉ cần y tốt là đủ.

A Mẫn chợt lại nghĩ tới Bạch Ngọc Đường, nàng tới giờ không hiểu Bạch Ngọc Đường rốt cuộc từ khi nào

mà thích Triển Chiêu, rõ ràng quan hệ trước đó tệ hại như vậy...

Nàng lại nghĩ, nếu là Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường lưỡng tình tương duyệt...

Còn chưa nghĩ xong, a Mẫn đã lắc đầu, cảm thấy đầu mình như muốn ngất, chuyện này mặc dù cũng không có gì lớn, nhưng tính tình Triển Chiêu chánh nhi bất kinh như thế, làm sao có thể dễ dàng để mình làm ra chuyện mà y cho là “Đại nghịch bất đạo” tới vậy?

Chuyện thế này, ngoài Bạch Ngọc Đường ra, e rằng không có mấy người có thể thoải mái thừa nhận đi?

Vậy mà, a Mẫn không ngờ, khi Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ lễ phép cười với nàng, nhỏ giọng gọi “cô nương”.

Triển Chiêu vốn nên gọi nàng là “Mẫn cô nương”, bây giờ nghe thế cũng không có gì kỳ quái, nhưng...

Sổ sách trong tay a Mẫn nhẹ nhàng lay động, tim cũng run lên.

Nàng cứ cảm thấy, cảm thấy...

Nàng với Triển Chiêu như thể đã trở lại lúc đối đầu với Đồ Thiện, là tình hình xa lạ mà đề phòng, nhưng khác với lúc đó, khi đó, nàng không tin y, mà bây giờ, là y không tin nàng.

Đấy cùng lắm chỉ là một loại cảm giác, nhưng nó hết sức rõ ràng, a Mẫn mím môi, “Huynh không tin tôi...”

Nàng thấy Triển Chiêu sững sờ một chút, như là không biết làm sao, “Cô nương, Triển mỗ...”

Lời còn chưa dứt, người đã bị bóng trắng kéo đi.

Là Bạch Ngọc Đường.

A Mẫn cũng sững sờ.

Bạch Ngọc Đường đã rất lâu không tới Quân Mẫn Lâu rồi, nàng nhớ lại, từ lúc tin Triển Chiêu chén trận truyền tới tai họ, Bạch Ngọc Đường tuy không biểu hiện gì, nhưng ngày nào cũng chạy tới Quân Mẫn Lâu, chiếm nhà gian nàng để lại cho Triển Chiêu, uống hoặc là Nữ Nhi Hồng, hoặc Trúc Diệp Thanh, lại gọi một món Tây Hồ dầm cá, hẩn nói, “Miêu nhi”.

Miêu nhi...

A Mẫn trơ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường kéo cổ tay Triển Chiêu, đem y hộ ở sau lưng mình, giống như cô sắp ăn y rồi vậy, sau đó, nàng nghe tiếng Triển Chiêu bắt đắc dĩ thở dài, “Ngọc Đường...”

Y gọi hần “Ngọc Đường”, mà chỉ gọi nàng “Cô nương”.

A Mẫn cảm thấy mình như hiểu được gì đó, đánh bật rất cả những hiểu biết trước đó của nàng.

Có lẽ, nàng cũng không hiểu rõ y, chẳng qua nàng tự cho mình rõ, giống như Bạch Ngọc Đường năm đó mà thôi.

49. Quyển 4 - Chương 3: Hồng Nhan Tri Kỷ (3)

“Mèo ngọc, sao em cứ phiền toái như vậy.”

Bạch Ngọc Đường không cho a Mẫn cơ hội nói nhiều, lập tức kéo Triển Chiêu đi rồi.

Nàng phòng vạn phòng vẫn không phòng đủ, Triển Chiêu vẫn cứ gặp được a Mẫn, bất quá cũng không tệ, ít nhất tâm tư của a Mẫn có lẽ đã gây thật rồi, về phần cô ta có định ở như thế cả đời nữa không...

Bạch Ngọc Đường vẫn thấy có chút áy náy.

A Mẫn đúng là một cô nương cực tốt, nhưng Bạch Ngọc Đường chẳng phải người tốt lành gì, muốn hần nhường lại Triển Chiêu, tuyệt đối không được.

Bạch Ngọc Đường thở dài, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn Triển Chiêu cười, “Con mèo ngọc em.”, sau đó thấy y ủy khuất bĩu môi.

Mặc dù Triển Chiêu còn chưa chính thức dùng cách trong suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường để tiếp nhận hần, nhưng, trong mắt Triển Chiêu, ít nhất Bạch Ngọc Đường quan trọng hơn người khác nhiều, Bạch Ngọc Đường hơi đặc ý, Triển Chiêu bây giờ có lẽ còn xem trọng Bạch Ngọc Đường hơn cả Bao Chứng.

Triển Chiêu vẫn cứ là Triển Chiêu, y nghĩ rất nhiều.

“Ngọc Đường, vị cô nương kia rốt cuộc là ai? Triển mỗ quen nàng sao?”

Đây là một câu hỏi, một câu hỏi Bạch Ngọc Đường vẫn luôn lảng tránh.

Bạch Ngọc Đường sững sờ một chút, sau đó ôm chặt người, “Cho nên mới bảo em là một con mèo ngốc, nếu em muốn biết, ta nhất định sẽ không giấu giếm cái gì...”

Nhưng, ta thật không muốn cho em biết.

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn Triển Chiêu, nhìn thẳng vào mắt Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm thấy tim mình có chút hoảng loạn, vội vàng quay gương mặt đỏ ửng sang bên, “Nếu Ngọc Đường không muốn nói thì thôi, đại ca đại tẩu tới giờ cũng không nhắc tới, có lẽ không phải chuyện gì đại sự...”

Bạch Ngọc Đường bấu môi, không nói gì.

Triển Lâm với Diệp THỜI Tích cả chuyện Triển Chiêu từng có một vị hôn thê cũng không thêm nói cho y biết, mặc dù vị hôn thê này bây giờ đã trở thành của người khác, nhưng với Triển Chiêu mà nói cũng phải tính là một chuyện đại sự, nhưng vẫn chẳng hề nhắc đến, lại nghĩ ở trong mắt họ ngoài Triển Chiêu ra, chỉ sợ chẳng có gì là đại sự cả...

“Miêu nhi, ta đã để Bạch Phúc sắp xếp, mai chúng ta sẽ lập tức về được rồi, giờ về Hãm Không đảo trước một chuyến, sau đó...”

Bạch Ngọc Đường tim đập thành thịch.

Có muốn trở về phố rượu Giang Trữ một chuyến hay không?

Chuyện mình thích Triển Chiêu mặc dù các ca ca đều biết, mà đại ca đang bồi vợ chăm con ở Kim Hoa của mình cũng biết, tuy bây giờ họ không ý kiến, nhưng cũng từng phản đối quá, tình hình giống như hiện tại, chỉ e chưa ai kịp nói với mẹ nuôi...

Bạch Ngọc Đường nhớ lại, chuyện cũ...

Mẹ nuôi hình như rất thích Triển Chiêu, sẽ không có vấn đề gì to tát lắm đi... chắc vậy...

Bạch Ngọc Đường hơi nản, tạm thời đừng nghĩ nữa, để phòng xảy ra bất trắc, giờ quan trọng nhất là sớm để Triển Chiêu đồng ý đã, mấy chuyện khác cứ bỏ hết ra sau.

Chỉ có khi gạt được người rồi, Bạch Ngọc Đường mới cảm thấy mình có thể an tâm, bằng không...

Người xem trọng Triển Chiêu nhiều như vậy, a Mẫn trong Biện Lương, Đinh Nguyệt Hoa của thôn Mạt Hoa, cũng may Triển Chiêu bây giờ cái gì cũng không nhớ, còn nếu là trước kia, cho dù bây giờ Đinh

Nguyệt Hoa thành hôn thê của người khác, sợ là Triển Chiêu cũng sẽ đem trách nhiệm đổ lên đầu mình...

Người Đình gia không có phúc khí, vì sao phải đổ hết trách nhiệm lên người Triển Chiêu?

Bạch Ngọc Đường quyết định, chờ Đình Nguyệt Hoa gả hẳn cho Lâm gia phủ Tùng Giang sau hãy thả Triển Chiêu ra vậy, đúng lúc mấy ngày này trời lạnh, Triển Chiêu vốn sợ lạnh, bây giờ càng sợ hơn nữa, vậy trước nhờ đại tẩu nấu cho Triển Chiêu chén canh gừng, sau đó nguyên một mùa đông này Bạch Ngọc Đường đã chuẩn bị nhốt Triển Chiêu trên Hãm Không đảo.

Thông thiên quật cũng chuẩn bị xong xuôi!

Vậy mà, trời không chiều lòng người.

Lúc Bạch Ngọc Đường chạy đi tìm Lô đại tẩu, tính toán nói chuyện rõ ràng với nàng, lại lấy được một câu trả lời không vừa ý lắm, à không là hết sức bất mãn.

“Lão ngũ, đệ đúng là không để nhà tướng quân vào trong mắt, đệ quên luôn chuyện hoàng băng sao?”

“...”

Hắn quả thật quên rồi.

Hoàng băng vừa dán lên, phần lớn người trong thiên hạ đều biết, huống gì họ từ Biện Lương chạy về Hãm Không đạo, kinh công lợi hại nhất thiên hạ chính là “tin tức”, ngựa bọn họ mới mua làm sao mà so nổi?

Hôm nay, tin Triển Chiêu “chết mà sống lại”, có lẽ ai cũng đã biết rồi?

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Thật là, mèo kia không khi nào để người ta an tâm một lúc...”

Lô đại tẩu cầm cây quạt phẩy phẩy nôi thuốc đang tiên, “Thật ra cũng không có gì, mặc dù Triển Chiêu chết mà sống lại, nhưng lúc đầu bị thương nặng cũng có rất nhiều người biết, đã để người ta có cảm giác y chết thật thì dĩ nhiên bị thương sẽ không nhẹ, mặc dù tẩu không rõ độc y đã dùng cách gì trị khỏe y, nhưng độc y cũng gửi thơ tới...”

Chuyện liên quan đến Triển Chiêu, Diệp Thời Tích vẫn luôn để trong lòng.

“Chị ta nói gì?”

“Nàng bảo, Triển Chiêu bây giờ rất kỵ lạnh, hơn nữa dùng canh gừng thôi nhất định không đủ, Triển Chiêu

hiện tại chỉ mới tạm thời để người ta an tâm nhưng vẫn sợ sơ sót gì đó, dù sao cổ độc cũng rất lợi hại, độc y năm đó là bị ép lắm mới phải dùng cổ độc tới trị thương cho Triển Chiêu, chuyện này dĩ nhiên không thể để người khác biết, nàng nhìn chúng ta tương đối thuận mắt đáng tin nên mới cho chúng ta biết, sau đó đưa phương thuốc cho tẩu...”

Bạch Ngọc Đường bấu môi, “Cái gì là tương đối thuận mắt...”

“Nàng nói, ai nàng cũng thuận mắt, chỉ có mỗi mình đệ nhìn sao cũng khó ưa.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình đã không khống chế được khoe miệng của mình, nhin không nổi nhếch nhếch lên.

“Cho nên, bây giờ đại tẩu đang làm cái gì?”

“Tiên thuốc cho Triển Chiêu theo phương thuốc của độc y cho.” Lô đại tẩu cười cười, “Độc y thế mà hết sức hào phóng, nàng còn nghĩ thêm một phương giải được của một loại cổ độc cho tẩu biết, chờ rảnh rồi, tẩu phải điều chế một phen...”

“Nhưng, nghe nói cổ độc là thứ rất quan trọng, xử lý về sau cũng phiền toái, cổ độc trên người Triển Chiêu giải thật lâu đấy, còn phải đặc biệt tới Miêu Cương...”

“Vớ vẩn, phương thuốc giải được của thứ đó nàng làm sao có thể giao ra ngoài? Đại tẩu khẳng định với đệ, cổ ngày xưa trên thân Triển Chiêu tuyệt đối không phải cổ hiện tại trên giang hồ, khẳng định là cổ chỉ Miêu Cương mới có, lịch sử cổ độc của Miêu Cương có từ rất lâu rồi, chắc chắn không so được với đám cổ bây giờ chúng ta mới tìm ra, phương thuốc này chỉ là cách giải đơn giản nhất cho đám cổ gần đây mới có trên giang hồ thôi...”

Lô đại tẩu nói tới đây không nhịn được dừng một chút, “Nói thẳng ra là, dùng cách không làm tổn thương ngoài da để giết chết cổ bên trong cơ thể, sau đó tống nó ra ngoài, bất quá phương thuốc này không dễ tìm như vậy...”

Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ nhiều, “Thôi bỏ đi, dù sao trong người Triển Chiêu hiện giờ cũng không còn cổ nữa, thứ này ta cũng không hứng, đại tẩu tẩu biết là tốt rồi, bất quá nghe qua hình như Triển Chiêu vẫn cần được điều dưỡng...”

“Dĩ nhiên rồi, độc y còn lên kế hoạch điều dưỡng cho Triển Chiêu những ba năm đây...”

“Còn phải điều dưỡng ba năm?”

“Đệ tưởng cổ độc đơn giản lắm sao?”

Lô đại tẩu không hề khách sáo liếc mắt, sau đó đuổi Bạch Ngọc Đường khỏi được phòng, “Đi đi đi, đi chăm sóc con mèo nhỏ của đệ đi, ở đây đã không giúp được gì, nhìn Triễn Chiêu trải qua hàng loạt chuyện như thế có vẻ sợ lạnh lắm rồi, nếu đệ thật vô sự thì chạy mau qua Tùng Giang bảo người ta may mấy bộ đồng y, càng nhiều càng tốt...”

Bạch Ngọc Đường cũng trừng mắt lại.

Xem ra phương thuốc này có sức hút rất lớn với đại tẩu, Bạch Ngọc Đường thật không ngờ, đại tẩu mình lại chấp nhận chuyện của mình với Triễn Chiêu một cách nhẹ nhàng nhanh chóng như thế.

Thôi, mặc dù hồi đầu đại tẩu hiểu mình không muốn cưới vợ, nhưng cũng chỉ biết thế thôi, dù gì năm đó Triễn Chiêu cũng không còn, chẳng ai nghĩ tới chuyện Triễn Chiêu được người ta cứu, về phần mình quyết định nắm tay Triễn Chiêu cả đời, có lẽ họ vẫn chưa thực sự đồng ý đâu.

Cơ mà, vấn đề bây giờ không phải cái này, nếu như không phải thế, phiền toái giữa mình với Triễn Chiêu e là còn nhiều như núi vậy.

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi.

Cứ thế đi, đại tẩu nói đúng, hiện tại nên giúp Triễn Chiêu làm đông y còn tốt hơn...

Nhưng mà..

Bạch Ngọc Đường đang tính đi về phía Tùng Giang, rồi lại dừng bước.

Không biết lúc nào Đình gia sẽ cho người tới, mặc dù hẳn không thường qua lại với bên Mạt Hoa thôn, nhưng dù sao cũng có chút giao tình, thậm chí suýt nữa đã cùng Triễn gia thành thân gia, mặc dù Bạch Ngọc Đường cảm thấy đến cuối cùng chỉ sợ sẽ bị Triễn Lâm quấy phá, chuyện như vậy Triễn Lâm tuyệt đối sẽ có thể làm được.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, đi về phía Tuyết Ảnh Cư.

Triễn Chiêu bây giờ không nên ở một mình, em ấy xa lạ với mọi thứ, lúc đầu tới Hâm Không Đảo một chuyến thôi, cũng tỏ vẻ ngại ngùng.

Triễn Chiêu là một người rất an tĩnh.

Lúc Bạch Ngọc Đường chạy tới Tuyết Ảnh CƯ, Triễn Chiêu đã vùi trong giường ngủ thiếp đi, nhớ lại dọc đường đi xe ngựa mệt mỏi, Triễn Chiêu lại là người vừa khỏi bệnh không lâu, mà hẳn vì muốn mau chóng trở về Hâm Không Đảo, nên đi không quá nhanh cũng lạ chạy không hề chậm, so với lúc mình ung dung tự tại tính ra vội vàng hơn nhiều.

Có lẽ, em ấy mệt mỏi.

Bạch Ngọc Đường lại gần Triển Chiêu, nhìn thật cẩn thận.

Triển Chiêu đúng là một người rất đẹp, khó trách a Mẫn với Đinh Nguyệt Hoa lại tử tâm thắp địa với y, tuy lúc đầu vì đủ loại nguyên nhân, nhưng Bạch Ngọc Đường một mực nhìn Triển Chiêu rất hợp mắt, nhưng cho dù là Bạch Ngọc Đường năm đó, cũng không thể thừa nhận rằng Triển Chiêu là một mỹ nam tử.

Mặc dù lúc nào hắn cũng khó chịu nói, “Mặc kệ, dù gì mèo này cũng kém Bạch gia.”

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường là loại hình đẹp mắt hoàn toàn khác nhau, Bạch Ngọc Đường trường dương bạt hổ, Triển Chiêu là nội liễm.

Triển Chiêu vẫn hết sức cảnh giác, dù sao cũng là người tập võ, nhanh chóng mở mắt, sau khi thấy rõ người tới lại nhanh chóng lười biếng, thấp giọng gọi một tiếng “Ngọc Đường”, sau đó cau mày, trở mình, lần nữa co lại thành một cục.

Giống như một con mèo con nhỏ.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cười, mèo này tuy còn chưa nói gì nhưng hắn vẫn khẳng định được Triển Chiêu nhất định tin tưởng hắn.

Nếu không, chiếu theo tính cách cẩn thận của nam hiệp, làm sao sẽ lộ tấm lưng ra cho mình đây?

50. Quyển 4 - Chương 4: Hồng Nhan Tri Kỉ (4)

Vừa tới, tình hình rất yên ổn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhấp một miếng Quân Sơn Ngân Châm, không nói gì nữa.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, đưa tay bao bọc cả tay lẫn chén trà trong tay người đối diện, một chút lạnh lẽo tỏa ra từ lòng bàn tay khiến hắn nhẹ cau mày, lấy đi chén trà trong tay Triển Chiêu, “Em thế mà thật bình tĩnh...”

Hèn gì sau khi em biết mình mất trí xong, vẫn không làm gì cả...

Bạch Ngọc Đường vẫn luôn mặc định trong lòng là vậy nhưng ngoài miệng lại không dám nói gì.

Mặc dù bây giờ Triễn Chiêu nhìn qua giống như cái gì cũng không quan tâm, nhưng hắn với Triễn Chiêu biết nhau đã lâu rồi, tính tình người kia hắn dĩ nhiên rõ, có rất nhiều rất nhiều chuyện, tuy y trông như không để ý, nhưng thực tế lại rất cố chấp, nếu ngày nào đó y cố chấp muốn tìm lại quá khứ của mình, cho dù có lời dạn dò của Diệp Thời Tích, cũng chưa chắc ngăn được y.

Bạch Ngọc Đường mím môi, cứng rắn nuốt những lời đã leo tới miệng xuống, đổi thành những lời khác, “Trà đã lạnh vậy rồi, sao em còn uống?”

Triễn Chiêu với Bạch Ngọc Đường, hiện tại đang đang hoàng ngồi trong Tự Nghĩa Sảnh của Hãm Không, chờ hai huynh đệ Đinh gia tới.

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ không ưa người của Đinh gia, hơn nữa, trong lòng hắn ít nhiều gì vẫn còn tự trách, lúc đó nếu không phải mình nổi tính trẻ con, chỉ vì một danh hiệu “Ngự miêu”, chạy tới Khai Phong đạo tam bảo, chỉ sợ Triễn Chiêu cũng sẽ không bị người ta gạt đi làm hôn phu áp trại của Đinh gia đâu...

Nhưng, hắn xem người Đinh gia càng thêm ngứa mắt.

Khó khăn lắm mới cướp Triễn Chiêu về địa bàn của chính hãm, còn chưa kịp hưởng thụ khoảng thời gian hai người ở bên nhau, lúc ở Biện Lương, tuy cùng chung một chỗ với Triễn Chiêu, nhưng giữa hai người nếu không phải bị Triễn Ký quấy rối, gọi hắn “Người xấu thúc thúc” sau đó hãm he dẫn Triễn Chiêu đi, thì chính là Triễn Lâm nhìn hắn khiêu khích, sau đó thật mang Triễn Chiêu đi giúp hắn nhìn sổ sách, tóm lại, trong mắt Bạch ngũ gia, đoạn thời gian chỉ có thể nhìn mà không thể sờ kia, hoàn toàn không thoải mái chút nào, mà bây giờ, đem tới địa bàn mình rồi còn sợ nhóm ba người Triễn tới quấy rối sao? Thông Thiên Quật hắn đã chuẩn bị hết rồi...

Thế nhưng lại sót hai huynh đệ Đinh gia này.

Bạch Ngọc Đường tính thử xem hôm nào sẽ tìm hai huynh đệ này luyện gân cốt một lần, sau đó lật tung toàn bộ Mạt Hoa thôn, mặc dù hắn cũng không cảm thấy trong đó có món gì tốt có thể khiến Bạch ngũ gia hắn để ý, nhưng...

Hay là ném Đinh tam tới thẳng Lâm gia bên Tùng Giang nhỉ?

Ừ, chủ ý này không tệ!

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

“Ngũ gia, Đinh đại gia với Đinh nhị gia của thôn Mạt Hoa tới...”

Bạch Ngọc Đường thở dài, cau mày, gật, ý bảo tiểu đồng mời người vào đây.

Thôn Mạt Hoa dù sao cũng đứng cạnh Hãm Không đảo nhiều năm như vậy, song phương mặc dù không phải không có mâu thuẫn, nhưng tới giờ không khi nào làm lớn chuyện lên, dù sao cũng chỉ là động chạm nhỏ, bàn bạc riêng một hồi thì xong, giao tình riêng tư của đôi bên cũng không tệ.

Bạch Ngọc Đường cũng không muốn sau này trở mặt với Đinh gia, dù gì cũng là hàng xóm nhiều năm rồi...

Nhưng, chuyện dính tới Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình tuyệt đối sẽ không lưu tình, vốn dĩ hắn chưa từng mong tới chuyện Triển Chiêu có thể chết mà sống lại, chỉ nói đời này mình sẽ không cưới, cho dù phụng bồi mèo kia, chờ tới khi nhập thổ, sẽ theo y nói chuyện đàng hoàng một lần...

Nhưng tình hình đã tới nước này, ý tưởng của Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn thay đổi.

Làm địa phủ uyên ương cái này không chắc chắn, còn nắm chặt Triển Chiêu hiện tại thì tốt hơn, mà đối với những kẻ có ý đồ cướp Triển Chiêu khỏi tay hắn, Bạch Ngọc Đường đều ôm 12 phần địch ý.

Kể nào, dám tới cướp mèo với Bạch gia?

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện mình, vừa nghe tiểu đồng truyền lời sắc mặt lập tức trở nên khó coi, liền hiểu chuyện này có liên quan tới mình, đặc biệt không biết người kia là vô tình hay cố ý, luôn dùng ánh mắt chứa 12 phần buồn bã liếc nhìn mình...

“Ngọc Đường, Triển mỗ với Đinh gia huynh đệ có ân oán gì không?”

Nam hiệp xông xáo giang hồ, tuyệt không nợ tình người, có chăng là người khác thiếu ân tình của y, Triển Chiêu tới giờ không bao giờ cúi đầu trước người khác, điểm này Bạch Ngọc Đường thể hội đầy đủ.

Cho nên, giữa Triển Chiêu với Đinh gia thôn Mạt Hoa, dĩ nhiên sẽ không thể có ân oán, dù có thì cũng không phải Triển Chiêu thiếu ân tình Đinh gia, mà nếu là ân tình của Đinh gia thiếu Triển Chiêu thì...

Bạch Ngọc Đường rất muốn vung tay lên, “Bạch gia thay mèo kia quyết định, bỏ qua tất cả, chỉ cần các người đừng xuất hiện lại trước mặt Triển Chiêu là tốt!”

Chẳng qua, cái này cũng chỉ có thể nằm trong suy nghĩ mà thôi.

Triển Chiêu không thể nào đem hết chuyện của mình cho Bạch Ngọc Đường toàn quyền xử trí, cho dù đó thật sự là chuyện làm y hết sức phiền não, cao nhất là cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện, muốn Bạch Ngọc Đường đứng trước mặt y cản trở, Triển Chiêu không thể nào đồng ý.

Y là đàn ông, Nam hiệp của giang hồ, y không cần người khác bảo y làm gì cả.

Ngay cả Triển Lâm cũng thế, ban đầu lúc y mới vào quan phủ, biết rõ y sẽ chịu cực khổ, nhưng cũng không dám làm gì quá mức, chỉ ghi nhớ toàn bộ những kẻ dám khi dễ y, sau đó từ từ giúp y khi dễ lại.

Cho nên, Bạch Ngọc Đường chỉ biết thở dài, sau đó mang mèo nhà mình tới Tụ Nghĩa Sảnh gặp khách.

Dù sao cũng chỉ là khách thôi, không còn là thân gia gì nữa rồi!

Bạch Ngọc Đường tự an ủi mình như vậy.

“Miêu nhi, đi thôi, Đình gia huynh đệ này...” Bạch Ngọc Đường ngăn ra, “Em chắc vẫn còn chút ấn tượng chứ nhỉ...”

Hắn nhớ, trước khi hắn đạo Tam bảo, Triển Chiêu hình như có chút quen biết với Đình nhị, mà cũng chính vì chút quen biết này, mà lúc ấy, Đình gia huynh đệ mới đưa Triển Chiêu về thôn Mạt Hoa, giúp y đổi phó mình.

Dĩ nhiên, Bạch Ngọc Đường vẫn nghĩ chuyện muốn đem Triển Chiêu gạt vào làm muội tể của bọn họ năm đó, cũng là một nguyên nhân chính.

Triển Chiêu nhớ lại một lúc lâu, mới gạt đầu, “Hình như là chuyện từ lâu lắm rồi, chỉ có xú ắn tượng thôi, cụ thể không nhớ rõ nữa...”

Bạch Ngọc Đường cười, “Không sao, nếu không muốn gặp hay thấy lúng túng thì không nên đi, bây giờ thân thể em không tốt, cả giang hồ cũng biết rồi.”

Nếu Triển Chiêu cáo bệnh, tuyệt đối không ai sẽ hoài nghi.

Dù sao cũng là người đã mất tích gần hai năm rưỡi, lại còn là người từng “chết” trên chiến trường, ai dám khẳng định, thân thể Triển Chiêu không có chút vấn đề không?

Hôm nay, những bình luận về Triển Chiêu trên giang hồ đều rất lộn xộn, nhưng không có người nào dám cho rằng Triển Chiêu hoàn toàn không tổn thương gì, mà Triển Chiêu thực sự cũng không phải không hao tổn.

Tụ Nghĩa Sảnh.

Đình Diễm Lan quả nhiên vẫn là lão đại Đình gia, chuyện hắn nghĩ tới nhiều hơn Đình Diễm Huệ, ví dụ như Triển Chiêu với Đình Nguyệt Hoa đã từng có hôn ước không thành, tỉ như Đình gia với Triển gia, phải cư xử thế nào đây.

Lúc bọn hắn tới mẹ già mặc dù không nói rõ, nhưng từng ám chỉ qua, Giang hồ to lớn thân bất do kỷ, Triển Chiêu đương nhiên là một người vô cùng tốt, nhưng, hiện giờ Đinh Nguyệt Hoa đã gả cho người khác, nếu bây giờ Triển Chiêu nhắc lại chuyện này, nên uyển chuyển một chút đi.

UYển chuyển một chút? Tất nhiên, không nói cũng biết.

Đinh Diễm Lan nhớ, khi đó Đinh Nguyệt Hoa lặng lẽ quay mặt đi, nhưng cũng không nói câu nào.

Đinh lão thái rất xem trọng mặt mũi Đinh gia, chuyện Triển Chiêu, ở trong mắt Đinh lão thái chính là một chuyện không thể văn hồi, Đinh Nguyệt Hoa hết sức rõ ràng, hơn nữa...

Hiện nay Đinh Nguyệt Hoa là người đã có hôn phối, sao có thể còn ý tới tìm Triển Chiêu?

Chẳng qua, bất kể Đinh lão thái hay còn là Đinh Diễm Lan, hoặc Đinh Nguyệt Hoa, đều không ngờ, Đinh gia ở trong đầu Triển Chiêu, đã phai đi rồi. (*Thôi đi có nhớ em cũng méo thêm em ý đâu khỏi sợ =))))))*)

Triển Chiêu là xuất hiện cùng Bạch Ngọc Đường, hai người khoác vai nhau, bộ dáng hết sức tốt.

Bất kể là Đinh Diễm Lan hay là Đinh Diễm Huệ cũng rất ngạc nhiên, ấn tượng của họ với quan hệ của hai người này, vẫn còn dừng lại ở chỗ Thử miêu chi tranh, đạo tam bảo, còn dừng lại ở cảnh Triển Chiêu nghiêm trang nói, “Quan hệ của Triển mỗ với Bạch huynh tuyệt không thể cứu vớt”, hôm nay thấy Bạch Ngọc Đường đỉnh đạc đem tay khoác lên vai Triển Chiêu, thật cảm thấy có chút quái dị.

Đây là hình ảnh mà trước đó bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Thế nào? Ngu?” Bạch Ngọc Đường thấy thần sắc hơi kinh ngạc của hai huynh đệ Đinh gia, hết sức vui vẻ, người khác không biết, tự hắn lại hiểu rõ, hắn đây là đang làm màu, hiện giờ Triển Chiêu đã không còn là Triển Chiêu trong ấn tượng của họ hai năm rưỡi trước, không có thử miêu chi tranh, không có quan hệ thù địch, thậm chí, quan hệ của hai người đã trở nên thân mật tới mức không ai tưởng tượng nổi, “Hoàng băng đã sớm dán ra, mạng lưới tình báo của thôn Mạt Hoa cũng tính là khá, hắn các người phải biết sớm rồi mới đúng, tại sao còn bày ra vẻ mặt này?”

Nói xong, còn cố tình giơ tay ở trước mặt hai người lắc lắc.

Đinh Diễm Lan còn chưa kịp phản ứng, ngược lại Đinh Diễm Huệ đã mở lời, “Ta nói, Triển Chiêu tại sao sẽ tới Hâm Không Đảo đây? Các người không phải là..”

Quan hệ không tốt sao? Hồi đó khuyên kiểu gì cũng không thể sửa đổi...

Còn chưa dứt lời, đã bị một cước của Bạch Ngọc Đường đạp gãy, Đinh Diễm Huệ nhe răng không nói nên lời, cũng không tiện chửi bậy trước mặt mấy vị đương gia ở Tự Nghĩa Sơn, chỉ có thể hung hăng trừng

Bạch Ngọc Đường,

“Miêu nhi, đừng nghĩ bậy bạ, tới đây ngồi...”

Đinh Diễm Lan với Đinh Diễm Huệ đưa mắt nhìn nhau, thấy trong mắt người kia toàn là ngờ vực giống mình.

Quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cứ thế vô duyên vô cớ hóa tốt? Thật không tài nào giải thích được...

Không khí tức khắc trầm xuống, không ai nói chuyện, chỉ có Lô Phương “ho khan” hai tiếng. “Đinh huynh đệ, hiện nay Triển Chiêu đang làm khách trên Hãm Không đảo chúng ta, cũng là Triển huynh, ừ, là anh trai Triển Chiêu phó thác cho bọn ta, từ lúc thằng bé bị thương khỏi bệnh tới giờ, tuy không còn vấn đề gì lớn nhưng vẫn phải điều dưỡng, năm đó thương quá nặng, muốn khôi phục hoàn toàn ước chừng, sẽ có chút khó khăn, Triển Huynh với ái thê huynh ấy còn quá nhiều việc phải lo, huống hồ gì còn có tiểu hài nhi ba tuổi, chúng ta may mắn, được Triển huynh tín nhiệm, cũng tuyệt đối không phụ kỳ vọng của Triển huynh...”

Đinh Diễm Lan khẽ híp mắt, huynh trưởng của Triển Chiêu chính là Triển Lâm, họ từng gặp rồi, đó là một người hết sức tỉ mỉ, mâu thuẫn giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường hẳn không phải không biết, tự nhiên không đầu lại giao Triển Chiêu cho Hãm Không đảo, “Triển huynh với Hãm Không đảo có giao hảo tới thế sao? Theo lý thuyết, vì có Đinh Nguyệt Hoa, quan hệ của Triển huynh phải cùng thôn Mạt hoa thân thiết hơn mới đúng chứ, vì sao huynh ấy lại giao phó chuyện cho Hãm Không đây?”

Bạch Ngọc Đường chợt trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng ngoắc khóe miệng, “Người đoán nha!”

51. Quyển 4 - Chương 5: Hồng Nhan Tri Kỷ (5)

Thành viên trên Hãm Không Đảo ai cũng nghe lệnh đại tẩu mình, hơn nữa, tình hình Triển Chiêu hiện tại còn không rõ có ổn hay chưa, không nên nói nhiều là tốt nhất, nếu Triển Chiêu ở trên Hãm Không Đảo có chuyện gì, tạm thời không đề cập tới chuyện Triển Lâm sẽ tới trả đũa, chỉ cần một con rắn, chuột kiến gì đó trong tay đại tẩu y, cũng đủ làm họ kinh sợ.

“Dám đắc tội ta, thì cứ chuẩn bị tinh thần biến Hãm Không đảo thành ổ chuột đi.”

Diệp Thời Tích nói như vậy đấy.

Mà bọn họ vốn cũng không để tâm, Hãm Không đảo vốn là ổ chuột, cho đến hôm sau, Tương Bình phát hiện chuồng ngựa bị đám chuột cắn nát...

Thì, mấy vị đảo chủ Hãm Không đảo đã quyết tâm phải giúp Triễn Chiêu qua được ải của Đình gia huynh đệ.

Người tưởng quan hệ tốt với Triễn gia là hay lắm sao? Căn bản là bị uy hiếp mọi nơi, nữ nhân Miêu Cương thật đáng sợ!

Dĩ nhiên mấy lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng, không có gan nói ra ngoài.

Tuy họ tự xưng là chuột, nhưng cũng không thật sự muốn sống chung với ổ chuột.

Bạch Ngọc Đường càng không nói tới, hắn đã chuẩn bị tâm tư cả đời không qua lại với thôn Mạt Hoa rồi, sau này cùng Triễn Chiêu xông xáo giang hồ, không dừng tới thôn Mạt Hoa làm gì cho thêm bực?

Đình gia huynh đệ ở trên Hãm Không đảo cũng không hỏi được gì, cho đến khi, Lô đại tẩu kéo Triễn Chiêu về dưỡng bệnh, còn lạnh lùng liếc anh em họ một cái, sau đó chửi Bạch Ngọc Đường một trận, “Trước khi đi Triễn Lâm đã giao Triễn Chiêu cho đệ, đệ cứ thế để nó ngồi cả nửa canh giờ? Còn không mau trở lại Tuyết Ảnh Cư của đệ đi, tẩu đã sai trù phòng nấu một nồi canh gừng rồi đấy...”

“Canh gừng làm gì? Triễn Chiêu dù gì cũng là một vũ nhân, cần gì phải o o bẽ bẽ như vậy, chỉ ngồi ở đây có nửa canh chứ mấy, động chút là canh gừng...”

Gò má Triễn Chiêu vốn đã trắng bệch, nay càng trở nên trắng hơn, cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường đặt tay lên vai y, thấp giọng thở dài, “Đừng nghe hắn nói vậy, Đình lão nhị trước giờ là kẻ không biết trước sau, thân thể không tốt dĩ nhiên phải điều dưỡng, nếu bây giờ em không nghe lời, đừng trách đại tẩu ta không khách sáo.”

Lô đại tẩu nói chuyện rất thẳng thắn, khó trách có hơi khó nghe, dù sao cũng do Đình gia huynh đệ họ tới sau, cho nên Triễn Chiêu mới phải ngồi ở Tụ nghĩa Sảnh nửa canh giờ, nhưng, bọn họ đã lâu không gặp, ngồi lại trò chuyện một chút có gì không đúng?

Đình Điềm Huệ bĩu môi.

Nữ nhân đúng là nhiều chuyện, Lô Phương cũng thế, còn sống mà chịu o ép, làm toàn bộ hãm không đảo này gần như do Mẫn Tú Tú độc quyền một phương...

Rốt cuộc ai mới là đảo chủ a!

Dường như nhìn ra sự xem thường của Đình Điềm Huệ, Mẫn Tú Tú hừ lạnh một tiếng, “Chỉ bằng một câu nói của người thôi cũng hiểu vì sao Triễn Lâm thả đưa Triễn Chiêu tới chỗ lão Tứ cũng không tới thôn Mạt Hoa? Đình lão nhị người bây giờ chạy xuống nước bơi hết một vòng, người nhà người còn tranh nhau bưng

canh gừng cho người, huống gì Triễn Chiêu phải dưỡng thương hai năm rưỡi!”

Dưỡng thương hai năm rưỡi, không phải chỉ cần mở lời nói là xong đâu.

Đinh Diễm Lan cuối cùng vẫn là anh cả, hẳn nghĩ nhiều hơn Đinh Diễm Huệ.

Mẫn Tú Tú nói, Triễn Lâm đưa Triễn Chiêu tới chỗ Tương tứ gia, có lẽ cũng là nhờ giao tình của hai người họ, Hãm Không đảo cùng Triễn gia đều là người làm ăn, mà thôn Mạt Hoa tuy bảo so với Hãm Không đảo, cũng làm ăn chút ít, nhưng dù gì vẫn là xuất thân cửa quan, sau khi Triễn Chiêu gặp chuyện, Triễn Lâm dĩ nhiên sẽ không muốn cho Triễn Chiêu dính lứu với quan phủ các loại nữa, cho nên cách làm này thực rất hợp lý.

Mà quan trọng nhất chỉ sợ chính là vì trên Hãm Không đảo này có một danh y, mà Thôn Mạt hoa cũng không có.

Mẫn Tú Tú nói đúng, không phải y không biết bệnh đau.

Nếu ở thôn Mạt hoa, không có danh y, lại theo thói quen ẩn nhẫn nhiều năm của Triễn Chiêu, chỉ sợ sẽ chịu khổ rất nhiều, giống như lời Mẫn Tú Tú nói, Đinh Diễm Huệ chỉ cần bơi một vòng trong sông, lập tức sẽ có người hỏi tới hỏi lui, mà Triễn Chiêu dưỡng thương hai năm rưỡi, lại không một ai hỏi tới.

Ngay cả lão thái thái, lúc biết Triễn Chiêu còn sống, thứ bà để ý cũng không phải chuyện Triễn Chiêu dưỡng thương thế nào suốt hai năm, mà là hôn ước của Triễn Chiêu với Đinh Nguyệt Hoa không thành...

Người tử tử như Triễn Lâm, làm sao không hiểu bọn họ tính toán cái gì?

Đinh Diễm Lan hơi híp mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường như gà mẹ hộ con trợn mắt nhìn hai anh em hấn một cái, sau đó giơ tay lên kéo Triễn Chiêu đi, thậm chí còn không cho Triễn Chiêu vốn đã mở miệng ra nói lời nào.

“Miêu nhi, quan hệ của chúng ta với Đinh gia rất tốt, em không cần nói mấy lời nói phiền toái kia cũng không ai trách, mau trở về nhà thôi.” Sau đó không thèm quay đầu chỉ khoát tay áo một cái, “Đại tẩu, chờ lát nữa cho người mang canh gừng tới Tuyết Ảnh Cư đi...”

Mẫn Tú Tú bĩu môi, “Y như bà má chăm con.”

Đinh Diễm Lan cuối cùng không nhịn được tò mò, “Lô phu nhân, quan hệ Ngũ đệ với Triễn Chiêu trước đó hình như không quá hợp nhau, khi nào trở nên tốt như vậy?”

“Khi nào?” Mẫn Tú Tú không biết nhú mày với ai, “Kể từ lúc Ngũ đệ tìm về Triễn Chiêu chính là như vậy rồi, hừ hừ, một con mèo con ngoan ngoãn, lại bị con chuột dạy hư...”

Nói xong, còn liếc Lô Phương đang ở bên im lặng uống trà một cái.

Lô đảo chủ chợt cảm thấy áp lực quá lớn.

“Lô phu nhân thứ cho Đinh mỗ vô lễ, ừm...” Đinh Diễm Lan dừng lại một chút, giống như đang nghĩ xem phải nói thế nào, “Tin tức Triển Chiêu còn sống truyền ra, mới không được nửa tháng, mà quan hệ giữa Ngũ đệ với Triển Chiêu lại hết sức thân thiết, vậy rồi cuộc là...”

Trong khoảng thời gian ấy đã xảy ra chuyện gì có thể để quan hệ hai người thay đổi lớn như thế?

Đinh Diễm Lan tỏ ý mình nghĩ không ra, hẳn cứ tưởng giữa hai người này không thể xảy ra chuyện gì mới đúng..

Lô phu nhân “hừ hừ” hai tiếng, “Nửa tháng? Con Cẩm mao thử kia từ hơn nửa năm trước đã bắt đầu theo mèo hành động rồi? Các ngươi tưởng hoàng băng kia là do quan gia tùy ý dán lên sao? Còn không phải là sợ con chuột bạch chỉ lo thiên hạ không loạn kia quấy rồi sao...”

Mặc dù thủ phạm lần chủ mưu lần này đều không phải Bạch Ngọc Đường, nhưng Mẫn Tú Tú vẫn cứ mang tội danh đổ lên đầu hắn.

Nàng không dám đổ tội cho Diệp Thời Tích cùng phu quân của nàng...

“Không thể nào, chuyện này vốn cũng có dính dáng gì tới Ngũ đệ đâu...”

Không lẽ hắn còn hận chuyện thử miêu chi tranh không có được một kết cục khiến hắn hài lòng? Đinh Diễm Lan lắc đầu, Bạch Ngọc Đường tuy vẫn kiệt ngạo bất tuân như vậy, nhưng dù sao hắn cũng đã là một thanh niên 22 tuổi, huống chi hắn tự nhận mình là hiệp, đi khi dễ một người đã dưỡng thương hai năm mà còn chưa khỏe, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không làm...

“Đó là người nghĩ thế mà thôi.” Lô phu nhân chỉnh trang lại một chút ống tay áo đã dính mùi được thảo nồng nặc khi dọn dẹp được liệu, “Chuyện này nói không rõ, ta cũng không phải con giun trong bụng con chuột bạch kia, làm sao biết được, nếu người thật lòng muốn biết, cứ đi hỏi Bạch lão ngũ đi, không chừng nó thấy áy náy sẽ nói đấy...”

Nghĩ lại thì, cái này không chắc lắm.

Lô phu nhân lắc đầu, “Chỉ cần đừng đi hỏi Triển Chiêu, người hỏi cái gì, y cũng không trả lời được, hôm nay trời lạnh, Triển Chiêu sau khi khỏi bệnh hết sức sợ lạnh, đừng tới quấy rầy y...”

Đinh Diễm Lan vẫn chẳng hỏi ra được cái gì, chỉ có thể uyển chuyển truyền đạt lại lời của lão thái thái, sau đó dưới sự vui vẻ đầy ý vị của Lô phu nhân, rời khỏi Hãm Không đảo.

Mẫn Tú Tú để người rót một chén Tây Hồ Long Tĩnh, khẽ thở dài, “Người Đinh già chung quy vẫn là người quan phủ, xem trọng danh tiếng nhà mình hơn bất cứ ai, Nguyệt Hoa muội tử tuy có thể xưng một tiếng hiệp nữ trong giang hồ, nhưng cuối cùng vẫn không có lá gan đó...”

Đinh Nguyệt Hoa thích Triển Chiêu, chuyện này ai cũng thấy được.

Đinh Nguyệt Hoa năm đó thật sự là sa sút một khoảng thời gian, cho tới khi Triển Lâm đến thôn Mạt Hoa, mới có chuyển biến tốt, nhưng, Đinh Nguyệt Hoa vẫn là Đinh Nguyệt Hoa, lại không phải Đinh Nguyệt Hoa năm đó nữa.

Không còn tâm trạng ngượng ngùng mỗi khi nhìn thấy Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa hiện giờ...

Mẫn Tú Tú lắc đầu, khẽ thổi chén trà Tây Hồ long tĩnh bằng sứ xanh, không nói nữa.

Có một Mẫn Tú Lâm làm ví dụ, Mẫn Tú Tú đang cảm thấy, bất kể là nữ nhân như thế nào cũng không đủ gan.

Tương Bình phe phẩy cây quạt lông vũ trong tay, “Nhưng, cũng khó cho Nguyệt Hoa muội tử không có gan lớn, nếu lúc này đào hôn chạy tới Hãm Không đảo tìm Triển Chiêu, còn chống lại lão Ngũ, chỉ e là tức chết...”

Họ nghĩ ngợi một hồi, tình hình đó thật sự khó mà không chế!

Lô Phương suy tư một lát, “Cho người kéo ống khóa phía trước Tuyết Ảnh Cư lên đi, nếu người Thôn Mạt hoa tới thì bảo bọn họ tự bay qua dây sắt đấy mà tới...”

Mẫn Tú Tú cùng với một đám huynh đệ đều cho ông một ánh mắt khinh thường.

Mà bên Tuyết Ảnh Cư, Triển Chiêu đang ngây người chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường rất lâu, làm Bạch Ngọc Đường da mặt dày ngang tường thành cũng có chút xấu hổ.

“Miêu nhi, em làm sao vậy?”

Triển Chiêu trợn mắt nhìn, “Không sao.”

Sau đó cúi đầu uống trà.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu thật ra đều tự hiểu, chẳng qua là một không muốn nói, một lại không muốn ép đối phương nói, cho nên tình hình mới trở nên thế này.

Bạch Ngọc Đường thật lòng không muốn cho Triển Chiêu biết về hôn ước năm đó của Đinh Nguyệt Hoa với Triển Chiêu, hẳn không phải là sợ Triển Chiêu sẽ vì hôn ước năm đó mà đi theo Đinh Nguyệt Hoa, bây giờ Đinh Nguyệt Hoa đã có hôn ước mới, theo tính tình của Triển Chiêu dĩ nhiên sẽ không nhúng tay vào, hẳn chỉ sợ Triển Chiêu sẽ nghĩ lung tung.

Nếu để Triển Chiêu biết rõ chân tướng chuyện này, e là con mèo đó lại muốn nhận hết trách nhiệm lên bản thân.

Bạch Ngọc Đường ghét nhất cái tính này của Triển Chiêu.

Nhưng chẳng làm gì được cả.

Cơ mà, nếu không nói chuyện này cho y biết, chỉ sợ cũng không ổn tí nào, dù sao cũng là chuyện tự thân y trải qua, huống gì trông bộ dạng y lúc này có vẻ rất muốn biết...

Cuối cùng Bạch Ngọc Đường thở dài, ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, “Miêu nhi chớ nóng, chuyện này, chờ chúng ta tham gia hôn lễ của Nguyệt Hoa muội tử xong, ta sẽ nói rõ ràng với em, bây giờ có lẽ chưa tới lúc...”

Bây giờ cho em biết, em cũng không biết phải làm gì.

Triển Chiêu trợn mắt nhìn hắn, suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

Mặc dù y không biết nội tình rõ ràng là thế nào, nhưng dù sao cũng dính dáng tới bản thân, có lẽ Bạch Ngọc Đường chỉ tính là người ngoài cuộc, biết đâu hắn cũng không rõ ràng lắm...

Triển Chiêu nghĩ một chút, cuối cùng quyết định tạm thời để chuyện này sang một bên, mới nãy ngồi trong Tự Nghĩa Sảnh lâu như thế, bèn uống một chén Quân Sơn ngân châm.

“Ngọc Đường, ta đói.”

Bạch Ngọc Đường cứng ngắc khóe miệng, không biết tình hình bây giờ là tốt hay xấu đây.

Hiện giờ Triển Chiêu đã có giác ngộ bị hắn nuôi rồi sao...

52. Quyển 4 - Chương 6: Hồng Nhan Tri Kỉ (6)

Bạch Ngọc Đường ngồi trong nhĩ gian của Phượng Vũ lâu, lạnh lùng nhìn Triển Chiêu đứng dưới cửa hàng y phục dưới lầu, trên mặt bày ra một bộ “Lão tử tâm tình bất hảo, cách xa ta ra.”

Lúc này, cho dù là mama của Phượng Vũ Lâu cũng không dám chạy tới chỗ nhĩ gian của Bạch Ngọc Đường, chỉ bảo Yêu Nguyệt tới, chăm sóc vị gia này cho tốt.

Phượng Vũ Lâu dù sao cũng chỉ là một thanh lâu, ban ngày tuy không phải đóng cửa, nhưng cũng không dám khoa trương, chỉ làm thành một tửu lầu, không kinh doanh phần hoa hồng liễu xanh nữa.

Nhưng, nó vẫn cứ là thanh lâu.

Triển Chiêu mím môi, không dám bước vào trong cửa, cứ luôn cảm thấy chỗ này...

Nhưng Bạch Ngọc Đường đã vào đó rồi, vô duyên vô cớ giận dữ hất tay áo liền vào thanh lâu này.

Triển Chiêu mặc dù không vào, nhưng cũng có thể nghe được động tĩnh kinh thiên động địa của Bạch Ngọc Đường lúc mới bước vào đây, bà chủ lớn giọng gào thét, làm Triển Chiêu chợt nhớ tới một loại người ở trong Hoàng cung luôn đi theo quan gia với thái hậu, sau đó rầm rầm rầm, cuối cùng là một tiếng lạnh lùng của Bạch Ngọc Đường “Đủ rồi.”

Triển Chiêu có chút không hiểu, y giống như không làm gì cả, nhưng Bạch Ngọc Đường lại giận.

Tiểu cô nương đi theo bên cạnh Triển Chiêu lặng lẽ thò đầu ra, nhìn lên lầu hai của Phượng Vũ lâu, người nam nhân mới nãy đi theo Triển Chiêu đang nhìn cô trừng trừng, trong lòng chợt lạnh, lại giấu đầu ra sau lưng Triển Chiêu.

Cô hình như cũng không có làm gì, tại sao người nam nhân đẹp trai này giận tới mức đó?

Triển Chiêu nghĩ thật lâu cũng không tìm ra kết luận, không biết làm gì hơn là bĩu môi, Bạch Ngọc Đường năm đó có danh hiệu “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân”, nhớ tới chắc hẳn cũng thật đã từng tới mấy nơi như thế, tần lầu sở quán gì gì đó, chắc cũng không cần nhắc đi...

Triển Chiêu chớp mắt, cảm thấy vấn đề của cô gái trước mắt mình quan trọng hơn một tẹo.

“Bình bình, sao muội lại ở đây?”

Tiểu cô nương chu chu mỏ, “Phụ thân tìm chồng cho muội, nhưng mà a, người nào ông ấy tìm cũng khó coi muốn chết, người muội thích phải giống Chiêu ca cơ...”

Bạch Ngọc Đường ở trên lầu hai Phượng Vũ lầu híp lại đôi mắt hoa đào, lộ vẻ nguy hiểm.

Nói thẳng ra chính là tiểu nha đầu đối với Triển Chiêu nhớ mãi không quên, nghe thấy gia đình an bài hôn sự, trong lòng vội vã, chạy đi tìm người...

Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong tim mình ghen một cục, làm sao cũng không hết, chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm hai người ở dưới.

Con mèo này, thật sự là cái gì cũng không cảm giác được sao?

Triển Chiêu dĩ nhiên cảm giác được, Bạch Ngọc Đường rất giận, mặc dù y không biết tại sao Bạch Ngọc Đường phải giận như thế, ặc, Bạch Ngọc Đường trước kia tới giờ chưa hề giận tới như vậy, chẳng qua...

Triển Chiêu bỗng cảm thấy nhức đầu.

Y cảm giác được, Bạch Ngọc Đường giận là vì mình, có lẽ cũng đáng đáng tới tiểu cô nương bên cạnh mình nữ, nhưng mà...

Triển Chiêu cắn môi.

Chuyện y còn nhớ được không nhiều, qua nhiều năm như vậy, mặc dù y một mực tự an ủi mình, bảo những chuyện này đã qua rồi, mình có quên cũng không sao, chẳng qua sau khi gặp được bao nhiêu chuyện như vậy, Triển Chiêu trở nên đặc biệt quý trọng những ký ức mình còn giữ lại được trong 18 năm qua, cũng như những người từng xuất hiện trong ký ức 18 năm này.

Nhưng, người trong ký ức của y thật không nhiều lắm.

Có đại ca đại tẩu của mình, tiểu chất tử, có cô nương có thể xem là thanh mai trúc mã hiện giờ đang đứng cạnh mình Thủy Ký Bình, có những sai vật, nha hoàn đã làm việc thật lâu trong nhà, cùng với vợ chồng Trung bá.

Mà ba năm giang hồ, người ở trong ký ức y càng ít hơn nữa.

Ngoài Diệp Thời Tích, cũng chỉ có Âu Dương Xuân.

Những người khác, đều đi qua cuộc đời y, nhưng không để lại bao nhiêu dấu vết, ấn tượng của Triển Chiêu với chỗ gọi là giang hồ không quá sâu đậm, dù sao cũng đều nhờ sư phụ dạy dỗ.

Giang hồ sao, tùy ý đi lại cũng được, không cần quá xem trọng.

Hiện nay trong ký ức của y, thật chỉ có vài người như thế, cho nên, y phá lệ quý trọng.

Thủy Ký Bình vốn dĩ nhỏ tuổi hơn y nhiều, y luôn xem cô như em gái mà yêu thương, mặc dù hôm nay gặp lại, Thủy Ký Bình giống như đã xêm xêm tuổi với mình, mà có khi còn lớn hơn một chút, nhưng, lần sau gặp lại Triển Chiêu đối xử với những người mình quen có hảo cảm đặc biệt.

Mà Bạch Ngọc Đường giận, nhất định có liên quan không nhỏ với Thủy Ký Bình.

Triển Chiêu suy tư, có thể là do mình với muội ấy nói chuyện quá sức vui vẻ?

Hơn một tháng chung sống, mặc dù Triển Chiêu vẫn không thể cho ra câu trả lời chắc chắn, như y vẫn có thể cảm nhận được ham muốn chiếm hữu không phải tầm thường trên người Bạch Ngọc Đường.

Đàn ông muốn chiếm hữu rất tự nhiên, Triển Chiêu cũng là đàn ông, y có thể hiểu, nhưng ham muốn chiếm hữu của Bạch Ngọc Đường mạnh tới mức đáng sợ, có lẽ bởi vì y cũng là đàn ông nên mỗi khi bị gò bó như thế, Triển Chiêu đều cảm thấy không chịu được.

Bạch Ngọc Đường có nghĩ tới cảm thụ của y hay không?

Có lẽ là suy nghĩ quá nhiều, Triển Chiêu chợt hoài nghi.

Bạch Ngọc Đường lúc nào cũng nói “thích” y, như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu” cùng “nữ nhân” Bạch Ngọc Đường đã từng thích có cái gì khác nhau?

Nếu...

Ở đâu ra nếu?

Triển Chiêu lắc đầu, đem những suy nghĩ cổ quái trong đầu bỏ rơi, thuận tiện khinh bỉ suy nghĩ nhỏ mọn của mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn lầu hai Phượng Vũ lầu, nhìn vào làm mất y đau nhói.

Người nọ cũng không phải Bạch Ngọc Đường, mà là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

Triển Chiêu nhanh chóng quay mặt đi, không nhìn về phía đó nữa, hô hấp sâu một hơi, để không khí đi một vòng, mới có thể giúp trái tim cuồng loạn của mình bình tĩnh lại.

“Bình Bình, nếu muội tới Giang Nam một mình, vậy...” Triển Chiêu nhìn về bọc đồ màu xanh dương trên lưng Thủy Ký Bình, “Muội chỉ mang theo có vậy? Cả ngựa cũng không có sao?”

Thủy Ký Bình xụ mặt, “Vốn là có, nhưng sau đó không có nữa...”

Có chút không cam lòng liếc nhìn Triển Chiêu một cái, “Tại sao 15 tuổi huynh xông ra giang hồ thì bình an vô sự, còn muội 18 tuổi rồi, còn bị lừa? Nếu không nhờ muội có chút công phu, Chiêu ca cũng sẽ không gặp được muội nữa rồi...”

Thủy Ký Bình nói nghe đơn giản, nhưng bao nhiêu nguy hiểm trong đó, làm sao có thể nói rõ đây?

Triển Chiêu nóng nảy, “Muội có bị làm sao không?”

Sau khi quan sát người từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt Thủy Ký Bình vẫn hồng hào, hoàn toàn không giống gặp chuyện mới thở phào nhẹ nhõm, “Tại muội không biết đấy thôi, lúc huynh ra giang hồ đã lạc đường không biết bao nhiêu lần, vốn muốn chạy về Thường Châu, huynh còn đặc biệt đi hỏi đường, kết quả không để ý đã chạy tới Nhạn Đãng Sơn rồi!”

“Không sợ không sợ, bốn cô nương võ công cao cường, dám tiểu lâu la kia không làm gì được muội!” Mặt Thủy Ký Bình có chút kiêu ngạo.

Triển Chiêu nhìn Thủy Ký Bình cười, “Muội đó, một cô nương mà xông giang hồ cái gì? Sư phụ cũng không cho huynh xông thật, bảo đi vòng vòng xem tình hình là đủ rồi, hôm nay muội muốn ở đâu?”

Thủy Ký Bình chớp mắt, “Chiêu ca huynh đang trọ ở đâu?”

Hăm Không đảo.

Nhắc tới địa phương dính dáng tới Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu liền cảm thấy nặng lòng, đồng thời nhớ tới vị cô nương xinh đẹp xuất hiện ở cửa sổ lầu hai.

Triển Chiêu cuối cùng thở dài, “Thôi, theo huynh đi...”

Dứt lời, kéo người đi mất, cũng bỏ lỡ khung cửa sổ trên lầu hai Phương Vũ lâu, có vị bạch y nhân mặt âm trầm, bóp nát chén trà sứ Thanh Hoa trong tay.

Yêu Nguyệt trợn mắt nhìn, ngó Bạch Ngọc Đường một chút, lại nhìn hai người dắt nhau đi dưới lầu một chút, “Sao vậy, Ngũ gia thích cô bé kia sao? Chậc chậc, hơn hai năm trước, lúc tiểu cô nương này trông tươi tắn nhất, Ngũ gia cũng xem như có cơ hội đi? Hay còn phải nói người kia cùng tiểu cô nương người ta là thanh mai trúc mã, cho nên ngài mới bất đắc dĩ buông tay...”

Trí tưởng tượng của nữ nhân hết sức phong phú, đặc biệt Yêu Nguyệt còn sống ở nơi gió trăng, nghe nhiều chuyện, liên ý tưởng cũng nhiều hơn.

Bạch Ngọc Đường rút cuộc thu lại ánh mắt hung dữ nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu, nhưng giọng nói vẫn còn lạnh lùng, “Ai bảo gia thích loại nữ nhân không đầu không đuôi đó?”

Yêu Nguyệt không có võ công, trên đường người qua kẻ lại tấp nập, người người trò chuyện, la hét, thanh âm lẫn vào nhau, nàng chỉ thấy hai người kia nói chuyện với nhau rất thân mật, về phần hai người nói với nhau cái gì, nàng không biết, nhưng Bạch Ngọc Đường không thể không biết.

Cuộc nói chuyện của Triển Chiêu với Thủy Ký Bình, hẳn nghe nhất thanh nhị sở.

Cái loại thân thiết quen thuộc, đơn giản làm hắn ghen tị tới phát điên, trong đầu ghen một hóp.

Triển Chiêu với hắn, tới bây giờ rồi dường như vẫn không có được loại thân cận ấy, mặc dù bọn họ nhìn qua có vẻ rất thân, nhưng...

Không phải người trong cuộc, sao có thể biết sự trống vắng trong tim Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu sẽ an ủi hắn, sẽ lo lắng cho hắn, nhưng tới bây giờ đều không kể chuyện của mình cho hắn, tới bây giờ cũng không.

Triển Chiêu sẽ nói với hắn, “Ngọc Đường huynh sao vậy?”

Nhưng, tới giờ Triển Chiêu sẽ không nói cho hắn biết, “Ta thế này thế kia.”

Sự chênh lệch đó khiến Bạch Ngọc Đường vô thức cảm thấy trong lòng chua chát, giống như người mình thích nhất bị người ta cướp đi mất vậy.

Bạch Ngọc Đường mím môi, nhìn Triển Chiêu không nói lời nào dẫn Thủy Ký Bình đi mất, cả quay đầu lại một cái cũng không.

Có lẽ, duyên phận của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu chẳng qua chỉ có thế?

Cái này là một ý niệm không tốt chút nào.

Chỉ mới nhô ra đã bị Bạch Ngọc Đường hung dữ vắt đi, đưa tay cầm lên vỏ rượu Nữ Nhi Hồng ở trên bàn, ngửa đầu.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nhất định sẽ không có chuyện hữu duyên vô phận, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chung sống với nhau nhiều như vậy, thế mà cũng không nói về người này với hắn, nói cách khác, nếu như tiểu cô nương này không đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, Triển Chiêu cũng sẽ không nhớ tới còn có một tiểu cô nương như thế...

Đã thế thì còn cái gì để sợ?

Bạch Ngọc Đường chợt cười, kể từ lúc quen lại Triển Chiêu, giống như toàn bị em ấy dắt mũi đi, chỉ sợ có chỗ nào không chiếu cố tốt em ấy, ở đâu còn bộ dạng tiêu sái bất phàm của Bạch ngũ gia năm đó?

Bạch Ngọc Đường như thể đã quyết chủ ý, lúc này liền để em ấy gặp lại bộ dáng “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân” năm đó của Bạch Ngọc Đường đi!

Tác giả muốn nói:

Tự làm bậy không thể sống ei!!!

Tiếp theo có mấy tình tiết ngược để xúc tiến quan hệ hai người, cường ép con mèo nhỏ tiếp nhận Ngũ gia!

53. Quyển 4 - Chương 7: Hồng Nhan Tri Kỷ (7)

Ý tưởng thì tốt, chẳng qua thực tế lại không thuận lợi như vậy.

Bạch Ngọc Đường vốn luôn tin tưởng rằng Triển Chiêu là một người có tính tình khá tốt, mà Bạch Ngọc Đường vẫn hay bị bảo là loại người biến sắc mặt rất nhanh, tuy hắn chưa từng phát tính khí gì trước mặt Triển Chiêu, nhưng không có nghĩa Triển Chiêu không biết bản tính Bạch Ngọc Đường.

Chỉ đơn giản vì y là Triển Chiêu nên Bạch Ngọc Đường mới không nỡ phát tính khí với y.

Bạch Ngọc Đường xem như cũng hiểu rõ, biết một khi mình nóng lên thì mầy ca ca cũng không biết làm sao, lúc không có đại tẩu, cũng chỉ có thể bảo mình trở về Tuyết Ảnh Cư tĩnh tâm một chút, không dám nói thêm cái gì, chỉ sợ nói trúng cái gì đắc tội hắn, mà cũng chỉ có mẹ nuôi với đại tẩu mới có thể trấn được mình.

Nhưng, mặc dù Bạch Ngọc Đường cố tình ở lại bên ngoài thật lâu, muốn để Triển Chiêu vội vã, để Triển Chiêu biết mình cũng có lúc ương ngạnh, hơn nữa tính tình mình thật ra rất nóng, thì Triển Chiêu ngược lại khiến hắn sốt ruột.

Lúc hắn trở về Hãm Không đảo trời đã rất khuya, tuy không tới mức giờ tay không thấy ngón, nhưng quả thật mặt trời đã chìm hẳn về phía Tây, chỉ còn lại chút dư quang trên biển, mà dù như thế cảnh vật vẫn cứ mơ hồ.

Vậy mà, tới giờ này, Triển Chiêu vẫn còn chưa trở về Hãm Không đảo.

Bạch Ngọc Đường lang thang ở phủ Tùng Giang đủ rồi, mới cho rằng mục đích của hần đã thành công, vốn dĩ hần với Triển Chiêu xuất môn là vì muốn tới cửa hàng y phục trong Tùng Giang làm cho Triển Chiêu mấy món y phục mùa đông, dù sao sắp tới mùa đông, thể chất vốn sợ lạnh như triển chiêu nếu không có mấy bộ đông y, chỉ sợ khó mà qua được.

Bạch Ngọc Đường nhìn mặt trời đang từ từ chìm xuống, cuối cùng chịu trở về.

Yêu Nguyệt trên Phương Vũ Lô khẽ thở dài, “Ngũ gia thật lâu không tới, hôm nay trong trong lòng lại có người, chỉ sợ về sau sẽ ít ghé vào chốn phong hoa tuyết nguyệt, Yêu Nguyệt thật không nỡ a...”

Lại nói lấy bộ dáng của Yêu Nguyệt, đáng ra phải thật ưu nhã vậy mà không biết tại sao, lúc cô ấy nói ra những lời này, luôn cảm thấy trông cô như thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó vui vẻ lại nhanh chóng trở về khuôn mặt xinh đẹp, mang theo chút hả hê.

“Bất quá, Ngũ gia người yêu nhà ngài tận mắt nhìn ngài chạy lên thanh lâu, được rồi, ban ngày chỗ bọn thiếp tuy gọi là trà lâu, ừm, hay là tửu lâu chi đó, nhưng tóm lại vẫn còn mùi quái dị, ba chữ Phương Vũ Lô ở ngoài tuy viết không được tiêu sái bất quần như Ngũ gia ngài, nhưng cũng rất dễ dàng cảm nhận được, tranh thủ lúc người yêu của ngài còn chưa kịp ăn giấm, ngài có phải nên trở về phản tỉnh lại hay không...”

Người trong lòng mà ngài thích không phải ngài đây chứ...

“Hoặc là, người yêu nhà ngài ghen quá, không chừng hôm nay đang tính trở về nhà mẹ nha...”

Bạch Ngọc Đường rất không khách sáo phỉ một cái, “Nhà mẹ em ấy ở Thường Châu, em ấy nhất thời không trở về được...”

Cho nên ngài ý vào chuyện hiện giờ người ta không có chỗ ở thì chiếm tiện nghi của người ta à? Bất quá...

“Ai da, Ngũ gia ngài tuy từng xưng là phong lưu thiên hạ, nhưng chung quy vẫn không hiểu được lòng tình nhân, nếu y chỉ là một cô nương yếu đuối thì thôi, nhưng bây giờ y lại là...”

“Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Là một người giang hồ, nếu y thật muốn thế, thì cùng lắm lại trở về xông xáo giang hồ thôi, Yêu Nguyệt bất tài, cũng thường nghe qua, người giang hồ chuyện giang hồ, lấy trời làm chăn đất làm giường cũng là chuyện...”

Bạch Ngọc Đường lại vội vàng phất tay, “Không thể nào, người như em ấy, sẽ không nói lời nào sẽ bỏ đi...”

Nhưng, Bạch Ngọc Đường không ngờ, Triển Chiêu nói rồi sau đó không về nữa.

Triển Chiêu còn chưa trở về Hãm Không Đảo, chỉ nhờ người truyền tin tới, nói là gặp được bạn hồi nhỏ, còn bảo đối phương là một cô nương, không thể tùy tiện mang lên Hãm Không đảo, cho nên y tạm thời không trở lại.

Mẫn Tú Tú đem lực chú ý đặt lên hai chữ “Bạn hồi nhỏ” cùng “cô nương”, giờ giờ tin thơ Triển Chiêu nhờ người ta đưa tới, “Nói vậy, Triển Chiêu còn nhớ được một thanh mai trúc mã? Ừ, có chút nguy hiểm...”

Tương Bình lại đem tin thơ xem xét từ đầu tới chân, cuối cùng dừng lại một chút, hỏi, “Trong bức thư này một chữ cũng không nhắc tới lão Ngũ...”

“Vậy thì thế nào?”

“Thế lão ngũ về rồi, hay còn chưa trở lại?”

Mẫn Tú Tú kịp thời phản ứng sờ cằm, “Chắc chắc” hai tiếng “Quan hệ này vô cùng vi diệu a...”

Cho nên, chờ tới khi Bạch Ngọc Đường đặt chân lên Hãm Không đảo, liền nhìn thấy năm ánh nhìn chăm chú, mang theo ánh mắt quái dị.

Ngược lại Tương Bình ho khan hai tiếng, mang trở về bầu không khí đã gần cầm cự không được, “Khụ, lão Ngũ à, con mèo nhỏ không có theo đệ trở về sao?”

Hôm này Bạch Ngọc Đường đang bị ý niệm để Triển Chiêu vội vã mê hoặc, lúc bị Tương Bình hỏi như thế, ngược lại bị ế, hình như có gì thoáng qua trong não, chẳng qua không thể nào bắt lại được, “Miêu nhi em ấy, vẫn chưa về?”

Mẫn Tú Tú chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu, cuối cùng cho hắn một cái gật đầu.

Lần này, Bạch Ngọc Đường hết sức gấp háp.

Bạch Ngọc Đường không ngờ, mình chỉ mới lơ là một chút, Triển Chiêu đã thật sự bị người ta cướp đi mất rồi...

Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi, bây giờ Triển Chiêu nhất định đang ở chung với nữ nhân kia, không biết đang ở đâu ăn cơm uống rượu nghe tiểu khúc đây.

Càng nghĩ, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy mình rất ủy khuất, cũng hết sức tức giận: “Y không nói câu nào liền đi?”

Mẫn Tú Tú không hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường lại giận như thế, chỉ tưởng Bạch Ngọc Đường không thấy Triển Chiêu nên lòng khó chịu, đang tính mở miệng nói gì, lại để Tương Bình đoạt trước.

Con người Tương lão tứ “lăn lăn” mấy vòng, sau đó cười cười, “Lão ngũ, Triển Chiêu không phải ở chung với đệ sao? Sao bây giờ đệ lại quay ngược hỏi chúng ta?”

Bạch Ngọc Đường ghen hòng, vẫn không cam lòng, “Miêu nhi y thật không có...”

Mẫn Tú Tú khoát áo, rút cuộc giao tin thư Triển Chiêu đưa cho hắn.

Lúc Bạch Ngọc Đường nhận thư, chợt nhớ ra mình đã nói với Yêu Nguyệt rằng “Em ấy sẽ không nói lời nào mà đi” nhưng chuyện để thư lại sau đó biến mất như này, y đúng là làm được!

Không lẽ, Triển Chiêu cứ như thế đùa một chút cũng không cho? (*Đùa con mắt chú ý ==*)

Không đúng, giữa bọn họ không hề có chút đùa giỡn nào, chẳng qua là..

Bạch Ngọc Đường cắn răng, cần gì phải bỏ nhà đi chứ, cho dù có phải đi cũng là Bạch gia ta bỏ nhà đi trước, con xú mèo ở trước mặt Bạch gia gia dám cùng người ta thân thiết như vậy...

Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy mình mới là người bị bắt công ở đây.

Triển Chiêu cũng không cảm thấy mình bị ủy khuất, y chỉ đơn giản viết lại một chút chuyện y còn nhớ, tỉ như cái cô gái đến từ Thường Châu từng là thanh mai trúc mã mà y vẫn nhớ được, gọi là cái gì đó, trong thư có ghi lại, nàng gọi Thủy Ký Bình.

Trong thư cũng nói, vì nàng là nữ nhân, không tiện dẫn tới nhà một nam nhân xa lạ, sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng cô nương, cho nên y dẫn nàng ra ở khách điểm.

Lời này nói cũng có lý, đây là nữ nhân chưa lập gia đình, xem tình hình còn là đào hôn ra ngoài, dĩ nhiên đâu thể vào ở trong nhà đàn ông khác, nhưng, Triển Chiêu cũng là đàn ông mà, theo một cô gái đào hôn ra ở khách sạn, vậy có ổn không?

Bạch Ngọc Đường hít một hơi thật sâu.

Triển Chiêu càng lúc càng trở nên vô lý.

Rốt cuộc vẫn là Tương lão tứ tinh mắt, thấy trạng thái hiện tại của Bạch Ngọc Đường, liền hiểu lúc hai người ra đường lại làm ra thói quen xấu gì rồi, ừm, nhìn bộ dạng Bạch Ngọc Đường, chắc cãi nhau không ít...

“Lão Ngũ, có phải đệ với Triển Chiêu vì Thủy Ký Bình này mà sinh ra mâu thuẫn hay không?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, “Rõ ràng như vậy sao?”

Tương lão tứ tử vẻ thấu hiểu, “Ghen cũng có thể hiểu, nhưng, lão Ngũ bây giờ tình trạng con mèo nhỏ rất đặc biệt...”

“Đặc biệt thì y có thể ra ngoài tìm người sao?” Bạch Ngọc Đường tâm trạng không tốt vung tay áo, trở lại Tuyệt Ảnh Cư của mình.

“Tú tú, Ngũ đệ hần...”

“Bị chiêu hư.”

“Khụ, theo lý thuyết, đây rõ ràng là Triển Chiêu...”

“Triển Chiêu đã ra ngoài tìm ai sao?” Mẫn Tú Tú lạnh mắt trừng, Lô Phương không dám nói gì nữa, “Trước sao không nói Bạch Ngọc Đường đi, xem đệ ấy có ra ngoài tìm người khác không, Triển Chiêu bắt quá chỉ gặp được thanh mai trúc mã nên thân mật chút, nó đã bỏ rơi thằng nhỏ? Nếu chàng cũng vậy, ta đã sớm dọn đồ đi rồi, cứ thế căn bản sẽ không cách nào sống chung được, chàng nhìn nó đi, nó chỉ nói Triển Chiêu không được, nhưng bản thân nó cả chút tín nhiệm cơ bản cũng không cho y...”

“Các người cũng đừng nói ta thiên vị Triển Chiêu, các người không đủ chín chắn...” Mẫn Tú Tú nhìn huynh đệ nhà mình, cuối cùng vẫn mềm giọng, thở dài, “Triển Chiêu nó cũng là nam nhân, lão Ngũ kính nó là nam nhân, ủng hộ Triển Chiêu, nhưng, đồng thời, nó cũng không được can thiệp quá nhiều vào giao thiệp của Triển Chiêu, Triển Chiêu nó mất trí nhớ, cho nên, nó sẽ vô cùng quý trọng những người nó nhớ được...”

“...”

“Nhưng, y với nữ nhân...”

“Đầu tiên ta hỏi, Triển Chiêu đã đồng ý lão Ngũ chưa? Mẫn tú tú lắc đầu, “Triển Chiêu trời sanh tính cẩn trọng, đây lại là chuyện liên quan tới cả đời, mặc dù lão Ngũ đã sớm nói rõ, nhưng Triển Chiêu vẫn chưa đáp ứng đúng không? Hiện giờ Triển Chiêu cùng lắm là có chút hảo cảm với nó, nhưng vẫn có cổ kị trong đầu, về phần cổ kị cái gì thì...”

Ai mà biết được?

Chỉ sợ cả bản thân Triển Chiêu cũng không chắc có thể nói rõ ràng, nếu không nên ứng thì cự tuyệt, Bạch Ngọc Đường cũng không phải nữ nhân, Triển Chiêu có thể hoàn toàn không bán khoản gì tới vấn đề “Thương hương tiếc ngọc” cả.

“Lại nói, người ta ra khách điểm, cũng đâu phải cô nam quả nữ ở chung phòng, biết đâu thanh mai trúc mã nhà người ta có chuyện cần nói thì sao? Cũng có thể là...”

“Có thể là gì?”

“Cũng có thể là do lão Ngũ chọc giận Triễn Chiêu nên y mới không muốn trở về Hâm không đảo. Mấy chuyện chọc người này nọ, Bạch ngũ gia hẳn làm tương đối thuận tay a...”

Từ tam gia ngây ngốc, chuyện phức tạp quá hẳn lười nghĩ, nhưng hiện giờ hẳn cũng khá rõ ràng rồi, chuyện này không thể nói ai đúng ai sai, Triễn Chiêu nghĩ quá nhiều, có rất nhiều chuyện y cần nghĩ nhiều hơn chút, mà Bạch Ngọc Đường, có lẽ bị điên cho nên mới làm ra chuyện như vậy.

“Vậy phải làm sao đây? Cứ để mặc thế?”

“Đây là chuyện của bọn nó.” Mẫn Tú Tú nhẹ nhàng mím môi, “Chuyện của lão Ngũ với Triễn Chiêu, được hay không chỉ trông vào chính lão Ngũ...”

54. Quyển 4 - Chương 8: Hồng Nhan Tri Kỷ (8)

Bạch Ngọc Đường nằm ở trên giường trần trọc trở mình, không ngủ được.

Mấy tháng trước, Bạch Ngọc Đường mặt dày nằm chung một giường với Triễn Chiêu, khi đó Triễn Chiêu còn không thích, tuy hẳn đã nói rõ mọi chuyện, nhưng chuyện của hai người, Triễn Chiêu cũng không đáp ứng cái gì, cả ngày hẳn muốn làm thứ gì cũng là danh không chính ngôn không thuận.

Triễn Chiêu tới giờ vẫn không làm ra bất cứ phản ứng gì với chuyện đó.

Bạch Ngọc Đường lật người ngồi dậy, nhìn ra bên ngoài đã đen thui, cổ khí trong đầu càng lúc càng nghẹn, rõ ràng mình cái gì cũng không làm, vì sao tới giờ còn...

Hắn cho là Triễn Chiêu sẽ không có cái gì thất lễ với cô gái kia, nhưng bây giờ, hẳn cũng không dám xác định.

Triễn Chiêu làm sao có thể đi đêm không về nhà? Làm sao có thể đi đêm không về?

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, ta xem em như bảo bối, mà em, rốt cuộc có đặt ta ở trong lòng hay không?

Lật người xuống giường Bạch Ngọc Đường bước lên dây xích trước Tuyết Ảnh Cư, sừng sốt thật lâu.

Triển Chiêu năm ấy, chính là đập lên mắt xích này mà tới đây, bây giờ, rốt cuộc tới phiên hắn đập lên mắt xích đi tìm y, lại bởi vì nguyên nhân như thế, làm sao có thể để người ta chấp nhận cho được?

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đang tính dùng lực bước qua, lại sững sốt.

Hắn thấy, Mẫn Tú Tú mặt bất biến đứng ở một bên, nhìn hắn, cũng không biết có thể nhìn ra cái gì từ trên mặt hắn, tóm lại cô cứ thế mà nhìn...

Bạch Ngọc Đường đối với đại tẩu mình ôm tâm trạng kính sợ, không phải vì công phu của cô rất giỏi, trên Hãm Không Đảo hiện giờ vẫn không ai có thể địch lại hắn, hắn kính sợ chẳng qua là một loại tâm tình.

Mẫn Tú Tú chê trách quá thật nhiều người, nhưng cô vẫn không giống dân giang hồ, người khác chê trách đối phương chính là chỉ mặt lớn giọng quát mắng, nói chuyện hết sức khó nghe, lại vẫn cứ ngụy biện đó mới là khí khái anh hùng, Mẫn Tú Tú không giống vậy, cô rất tâm bình khí hòa, giống như đang nói “Thời tiết hôm nay thật đẹp”, cô có thể nói rất nhiều thoại, cho tới khi nào người thẩm thì thôi.

Lúc này, cô đang ở trước mặt hắn, không một tia thần sắc.

Cô nói: “Đệ quả nhiên không có cách nào bỏ xuống Triển Chiêu.”

Bạch Ngọc Đường mím môi.

Hắn dĩ nhiên không bỏ được, Triển Chiêu là người hắn mất đi rồi mới có lại được, hắn đáng lẽ nên quý trọng, chẳng qua, hắn không cam lòng chuyện bị hoàn toàn bị y dắt mũi, giống như con khỉ, bị người ta đùa bỡn xoay vòng vòng...

Mẫn Tú Tú khẽ thở dài, “Lão Ngũ, người trong cuộc mơ hồ, có lẽ có rất nhiều chuyện đệ nhìn không rõ, tẩu không muốn nhắc nhở đệ cái gì, nếu không phải tự đệ nhận ra thì nhất định sẽ còn lần sau nữa, mà chuyện như thế nếu xảy ra nhiều lần, có lẽ sẽ không thể trở lại...”

Dừng lại một chút, Mẫn Tú Tú cắn môi dưới, “Nếu lần này đệ không có cách tìm Triển Chiêu trở về, chỉ có thể nói hai đứa hữu duyên vô phận thôi...”

Bạch Ngọc Đường nhất thời sững sốt.

Hắn không ngờ tới khả năng ấy, hắn có thể sẽ không tìm được Triển Chiêu.

“Mà đến tốt cùng có thể tìm ra Triển Chiêu hay không, chỉ trông vào đệ...”

Mẫn Tú Tú lại thở dài, nhìn hắn một cái, sau đó phất ống tay, trở lại Lô gia trang.

Bạch Ngọc Đường đứng bên dây xích một lúc lâu, cuối cùng chỉ là thở ra một hơi.

Bạch Ngọc Đường tuy được gọi “Phong Lưu thiên hạ”, nhưng chưa khi nào nghiêm túc lấy tình cảm đối đãi với người khác, Triển Chiêu xem như là người đầu tiên, chính vì thế, Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, mình đối xử với Triển Chiêu đã là tốt lắm rồi.

Miêu nhi, ta thật đã tận lực, nhưng...

Triển Chiêu không cho hắn một sự hồi đáp chắc chắn, rốt cuộc còn có chuyện gì, khiến Triển Chiêu không dám xác định đây, mình thật...

Bạch Ngọc Đường thở dài, vẫn không thể làm gì.

Hắn không có cách nào bỏ Triển Chiêu, cho nên hắn chỉ có thể dùng cách như thế để Triển Chiêu cảm nhận được dự vọng của hắn, chỉ cần một chữ “được”, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, mà Triển Chiêu vẫn không bao giờ cho hắn câu trả lời chắc nịch như vậy.

Triển Chiêu gần như là bất mãn dẫn theo thanh mai trúc mã của y chạy tới khách điểm.

Bạch Ngọc Đường bực bội trong lòng nói không ra, dần dần trở thành không cam chịu, sau đó hóa thành bất mãn, cả đêm rời khỏi Hãm Không, chạy tới Tùng Giang phủ.

Triển Chiêu với Thủy Ký Bình trọ ở chỗ nào, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, không phải vấn đề gì quá khó khăn, phủ Tùng Giang có bao nhiêu khách điểm hắn đều rõ nhất thanh nhị sở, muốn tìm hai người đó với hắn mà nói, dĩ nhiên cũng chẳng phải việc gì khó.

Bạch Ngọc Đường mặc một thân bạch y, bay lên bay xuống trong phủ Tùng Giang, cuối cùng dừng lại trước cửa một khách điểm.

Bạch Ngọc Đường nhìn bảng hiệu trước cửa “Lâm Nhật khách điểm”, chân mày vốn vắn chặt cuối cùng thả lỏng ra một ít, nhưng như thế cũng không giúp hắn bỏ qua tâm trạng tìm Triển Chiêu tính sổ.

Những khách điểm, quán rượu có bảng “Lâm Nhật”, Bạch Ngọc Đường đã thấy quá ở khá nhiều nơi, hắn cũng từng tò mò, hỏi chủ quán, “Rốt cuộc là cửa hàng nhà ai? Sao đi đâu cũng có thể thấy được vậy”, Chủ quán cười cười nói, “Là của đại Thiếu gia quản lý”.

Sau đó, khi yêu lại với Triển Chiêu từ đầu, Triển Lâm thường xuyên cướp Triển Chiêu với hắn, cho nên hắn cuối cùng biết được đương gia của “Lâm Nhật” là ai.

Sổ sách Triển Lâm len lén đưa cho Triển Chiêu, trên bề mặt, chính là hai chữ “Lâm Nhật” thể triện.

Lại nghĩ ngợi một hồi, liền sáng tỏ, hai chữ “Lâm Nhật” này chính là tách từ một nửa của chữ “Lâm” với “Chiêu” mà ra.

Hiện nay, Triển Chiêu lại chọn cách ở lại khách điểm nhà mình, e rằng...

Triển Chiêu không phải trốn hấn không quay lại Hãm Không đảo, chẳng qua...

Có lẽ chẳng qua là đơn giản cân nhắc giúp cho thanh mai trúc mã của y mà thôi.

Dù không muốn cũng phải thừa nhận, Triển Chiêu làm vậy rất tốt, dù sao cũng là thanh mai trúc mã, Triển Chiêu không thể mặc kệ nàng, mà Thủy Ký Bình cũng chỉ là một cô gái, tuy nơi này là khách điểm Triển gia, người nơi này vẫn có thể tin cậy, nhưng khó bảo toàn là không có vạ nhất.

Lỡ người ở trọ trong này có một kẻ y quan cảm thú thì sao?

Công phu Triển Chiêu đã không thể so với hai năm trước, nhưng đối phó với lũ tiểu lâu la vẫn không thành vấn đề, vì vậy Triển Chiêu ở lại đây, chính hấn cũng tương đối an tâm.

Nhưng, Bạch Ngọc Đường có thể hiểu, lại không cách nào tiếp nhận được Triển Chiêu vì một lý do như thế, mà bỏ lại hấn.

Em có thể nói rõ với ta, ta nhất định không trách em, cùng lắm, ta với em ở lại khách điểm là được, nhưng em cái gì cũng không nói cho ta biết, thậm chí lúc gửi bức thư ấy tới đảo cũng không nhắc tới ba chữ “Bạch Ngọc Đường”...

Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy không cam lòng.

Nếu cứ tiếp tục thế này, về sau con mèo còn nghe lời mình nói sao?

Bạch Ngọc Đường xoay người mấy cái, liền bước vào cửa sổ phòng Triển Chiêu.

Chuyện như thế hấn làm quá nhiều lần, rất nhiều năm về trước hấn thường tới khích bác con Miêu nhi kia lúc đêm khuya như vậy, mà bây giờ không chỉ còn khích bác đơn giản, chuyện hấn phải làm quá nhiều.

Triển Chiêu là một võ nhân, lòng cảnh giác dĩ nhiên không thường, lại thêm lúc Bạch Ngọc Đường vào phòng cũng không thêm che giấu, cho nên khi hấn rơi xuống đất, Triển Chiêu đang nằm trên giường cũng đã mở mắt ra...

Trong đêm tối, ánh mắt Triển Chiêu vẫn cứ sáng trưng trong suốt, Bạch Ngọc Đường vốn dĩ khi nhìn thấy người đã vô thức hết giận.

Con mèo này luôn khiến người ta không sao giận được.

Thở nhẹ một tiếng, bỏ đi, với mèo này, có thể làm gì y chứ? Chỉ cần y sau này thật tốt, thật tốt...

Nhưng, hai tiếng Triễn Chiêu cất lên, lại làm bùng dậy lửa của Bạch Ngọc Đường.

Y nói: “Bạch huynh...”

Bạch huynh...

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường chợt lóe, trong lòng trầm xuống.

Y đã chuẩn bị xóa bỏ mối quan hệ sao?

Đang lúc suy nghĩ lung tung, Bạch Ngọc Đường đã tới trước mắt Triễn Chiêu, hần nói: Triễn Chiêu...”

Triễn Chiêu rõ ràng khựng lại một chút.

Tới bây giờ y chưa từng nghe Bạch Ngọc Đường gọi tên của y như vậy, từ đầu tới giờ Bạch Ngọc Đường vẫn luôn hết sức thân mật với y, một mực gọi “Miêu nhi”, cách gọi nghiêm túc như thế, Triễn Chiêu có chút không thích ứng được.

Hần, có phải hiểu lầm cái gì hay không?

Rồi sau đó, Triễn Chiêu chỉ tự giễu cười cười một tiếng, trở mình, không nhìn mặt Bạch Ngọc Đường nữa.

Có lẽ không tính là hiểu lầm đi...

Bạch Ngọc Đường tới giờ chưa khi nào nổi giận như vậy, lúc kéo mặt Triễn Chiêu qua nhìn vào mặt hần, sức quá lớn, cho dù trong tối, hần cũng nhìn thấy rõ cằm Triễn Chiêu bị hần siết tới đỏ bừng, hồng hồng, nóng lên.

Nhưng hần không muốn buông tay.

Chỉ cảm thấy, chỉ cần thả tay ra, Triễn Chiêu liền mất tích.

Mặc kệ sự mất tự nhiên của Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường nằm lên người y, ánh mắt còn mang theo chút hận, “Triễn Chiêu em biết không, ta thật rất rất muốn nhốt em vào Thông Thiên Quật, không cho em đi,

cũng bớt công làm ra những chuyện như vậy..”

Triển Chiêu nhẹ nhàng há miệng, muốn nói cái gì, lại phát hiện cằm rất đau, nên đem lời nuốt xuống.

Chỉ một tiếng gọi “Ngọc Đường” cũng không kêu được.

Bạch Ngọc Đường vẫn nằm yên ở đó, “Chỉ cần nhốt em lại ở chỗ của ta, sẽ không còn nhiều người nhìn em như thế đúng không? Đầu tiên là a Mẫn, tiếp nữa là công chúa, còn có một Nguyệt Hoa, Miêu nhi, ta không chịu được...”

“Bây giờ nếu còn thêm một Thủy Ký Bình nữa, Miêu nhi, em nói xem, ta nên làm gì bây giờ...”

Triển Chiêu nhú mày, không nói chuyện.

Y căn bản không nói ra cái gì cả, cho nên chỉ cúi mắt xuống.

Bạch Ngọc Đường dừng lại một lát, nhếch khóe miệng, cánh tay siết chặt cằm Triển Chiêu cuối cùng thả ra, “Miêu nhi, em đoán, ta tới đây làm gì?”

Triển Chiêu vẫn như cũ im lặng, thân thể bị Bạch Ngọc Đường đè lên cũng chỉ co giật một chút, mặc dù không dùng nhiều lực, nhưng Bạch Ngọc Đường dù sao cũng khỏe mạnh hơn Triển Chiêu vừa khỏi bệnh một chút...

Giống như...

Ngày thứ hai, lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh dậy, cảm thấy đầu có chút đau, sau đó từng màn từng màn khiến người ta vừa hạnh phúc vừa đau lòng bắt đầu thoáng qua trong não.

Hắn đã từng ảo tưởng, nhưng tới giờ vẫn chưa dám làm, đặc biệt là những khi đối mặt với Triển Chiêu, hắn liền cảm thấy...

Y còn nhỏ.

Triển Chiêu chỉ mới 18 tuổi, làm sao có thể làm chuyện như vậy? Thậm chí hắn còn không dám nghĩ tới chuyện như thế, nhưng hắn muốn...

Bạch Ngọc Đường chợt cảnh giác.

Triển Chiêu đâu?

Thế nào lúc vừa tỉnh dậy đã không thấy bóng người...

Bạch Ngọc Đường lật người xuống giường, sau khi mặc xong quần áo, nhìn lại một cái, cười khổ.

Hắn không ngờ, vốn hắn muốn ở bên Triển Chiêu, đáp ứng hết những chuyện vui vẻ, lại không ngờ rằng sẽ là như vậy...

Triển Chiêu lúc tới đây, cũng không mang theo y phục gì, đáng lẽ nên trở về Hâm KHông đảo, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, hiểu lầm đi, làm hắn không cách nào nhẫn nại, làm ra loại chuyện như thế...

Mà bây giờ, hắn không tìm thấy Miêu nhi nữa.

Hỏi qua chương quỹ, hắn nói, “Nhị thiếu gia đã cùng Thủy tiểu thư đi rồi.”

Giận sự trong lòng Bạch Ngọc Đường đã sớm mất, thay vào đó là lo âu, hắn nhớ lại lời đại tẩu nói,

“Có thể tìm được Triển Chiêu hay không, đều trông vào đệ...”

Cho nên, hắn sai rồi, phải không?

Triển Chiêu sẽ không về nữa, phải không?

55. Quyển 4 - Chương 9: Hồng Nhan Tri Kỷ (9)

Trời, chợt tối sầm xuống.

Bạch Ngọc Đường đứng trước cửa Tuyết Ảnh Cư, một mực nhìn vào sợi dây xích nối tới đối diện, trong đầu có chút chua chát dâng trào, giống như mây đen đang dần lan tỏa nơi chân trời xám xịt.

Bạch Ngọc Đường cười tự giễu.

Ta cứ cho là, ta đủ yêu em, chúng ta có thể thiên trường địa cửu.

Ta cứ cho là, ta thời thời khắc khắc để ý, chúng ta có thể theo nhau đến biển cạn đá mòn...

Nhưng, toàn bộ chuyện ấy đều do bản thân ta nghĩ mà thôi..

Hạt mưa rót cuộc không nhận được, cuối cùng “lách tách” rơi xuống, thắm ước thanh niên bạch y đang ngăn người, nhưng Bạch Ngọc Đường tựa như cái gì cũng không cảm giác được, toàn bộ thế giới như thể từ từ tách hẳn mà đi.

Hắn nghĩ thật nhiều.

Nghĩ tới rất nhiều năm trước kia của hắn, lần đầu gặp gỡ Triển Chiêu.

Nghĩ tới nửa năm trước, lúc hắn trở về Khai Phong lại nhìn thấy Triển Chiêu trên đường cái.

Nghĩ tới, lúc hắn cuối cùng cũng có thể chung sống hòa bình với Triển Chiêu.

Nghĩ tới...

A, rõ ràng trước đó ở bên nhau thân nhiên như vậy, vì sao lại đi tới bước này?

Bạch Ngọc Đường không nghĩ ra, từ sau khi hắn tìm đến Triển Chiêu, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện Triển Chiêu có thể ra đi lần nữa, hắn vẫn luôn nghĩ rằng, có mình đi theo bên cạnh y, y nhất định sẽ không thể rời bỏ.

Quả nhiên, quá tự cho là đúng.

Bạch Ngọc Đường trở lại Hãm Không Đảo, chuyện đầu tiên hắn làm là trở về Tuyết Ảnh Cư, sau đó lấy được một câu trả lời để hắn suýt nữa không nhận được.

Bọc y phục của Triển Chiêu để ở Tuyết Ảnh Cư không còn nữa.

Còn để lại Thất Tinh Long Uyên trên bàn, ở vị trí nổi bật nhất...

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn thanh trường kiếm tinh xảo đã từng được người nọ cầm trong lòng bàn tay, trong đầu chột đau, đau quá.

Đây là kiếm hắn tìm cho y, mà bây giờ...

Y trả lại cho hắn...

Đây, là muốn hoàn toàn xóa bỏ mối quan hệ sao?

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể cười khổ, hắn đã không thể làm ra biểu tình nào khác nữa.

Tới tận lúc này, hắn đã không ngừng hối hận, vì sao phải cay cú tiểu cô nương kia như vậy? Rõ ràng hắn hiểu, bất kể Thủy Ký Bình muốn cái gì, tình cảm Triển Chiêu với cô đều không cùng một dạng, như vậy...

Rốt cuộc vì sao?

Chỉ vì mình muốn chiếm y làm của riêng sao, hắn không muốn ánh mắt Triển Chiêu nhìn về người khác, có lúc thậm chí chỉ cần có một chút thôi, trong lòng hắn cũng sẽ khó chịu, sau đó trăm phương ngàn kế khiến y chỉ nhìn mỗi mình hắn...

Có phải hay không, bộ dáng của mình làm y cảm thấy phiền não?

Chắc là vậy rồi, bộ dạng này, cũng may tính tình Triển Chiêu tốt, nếu là bản thân Bạch Ngọc Đường, sợ đã sớm phát điên.

Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng không phải làm bằng sắt, dầm mưa nửa ngày, người cũng phát sốt, chỉ là không ai biết được.

Lô đại tẩu ở lại Lô gia trang thở dài, “Lão ngũ này, lúc người ta không có thì tâm tâm niệm niệm mong người ta trở lại, người ta khó khăn lắm mới trở lại, thì biến thành bộ dáng thế kia, thôi thôi, trông đáng về Triển Chiêu có lẽ không muốn trở lại đây nữa, cứ để nó tỉnh táo lại một chút đi...”

Vậy mà, cái người ở Tuyết Ảnh Cư làm thế nào cũng không tỉnh táo lại được.

Con người lúc nào cũng phải đợi chuyện xảy ra rồi mới biết hối hận.

Bạch Ngọc Đường hiếm khi được dịp yếu ớt nằm trên giường, sốt đến đỏ bừng mặt, chăn mây nhăn tít.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại một giấc mơ thật lâu trước đây, có lẽ cũng phải hơn hai năm rồi...

Hôm đó, hắn mới từ thôn Mạt Hoa trở lại, nghe tiếng cười khổ của Đình lão tam kia, cũng nghe thấy giọng nói bình thản của Đình Nguyệt Hoa, “Nếu có thể lưu lại một đứa trẻ cho huynh ấy thì tốt rồi...”

Đêm đó, hắn mơ thấy Triển Chiêu.

Triển Chiêu đứng bên cạnh đá Tam Sinh, nhìn cầu Nại Hà, không biết đang tự lẩm bẩm hay còn là theo ai nói chuyện, giọng nói thờ ơ, “Nhìn thấy sông Vong Xuyên, bước qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà...”

Khi đó, họ đều cho rằng Triển Chiêu đang không còn trên nhân thế, cho nên, hắn cho rằng Triển Chiêu nói lời đó, có lẽ là muốn bảo, muốn quên đi kiếp này, quên đi mọi người, quên hết buồn vui.

Hắn đau lòng, lại không can được, nhìn Triển Chiêu từng bước từng bước bước lên cầu Nại Hà, biến mất trước mặt hắn.

Đó là sự đau khổ khi mất đi thứ gì, giống như khi biết tin Triển Chiêu chết trận, trong chớp mắt đau tới mức không thở nổi, cảm giác không hoàn toàn giống nhau, nhưng vẫn là rất đau.

Đau, đau lắm.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng mở mắt, họng đau rát, nhưng không muốn động đây, có vài thứ thoáng qua trong đầu, để người ta không kịp bắt.

Năm đó mình từng cảm nhận nỗi đau mất mát, vẫn chết không hối cải.

Phóng lãng bất tuần có thể dùng được cái gì, cuối cùng cả người mình yêu cũng không giữ được, vì sao không thể có suy nghĩ như năm ấy, cùng y yên lặng qua cả đời, bình bình đạm đạm...

Hắn lại nghĩ tới bóng lưng màu lam nhạt hắn nhìn thấy từ cửa sổ tầng hai Phương Vũ Lầu.

Y không quay đầu lại, trong lòng có lẽ đang nghĩ Bạch Ngọc Đường vì sao tùy tiện như vậy?

Hắn lại nhớ tới lúc hắn nhìn thấy người nọ trong phòng khách điểm Lâm Nhật, rõ ràng rất khó chịu, lại cắn răng không chịu phát ra một tiếng nào.

Lúc hôn lên, hắn cũng cảm nhận được mùi máu tanh mặn mặn giữa răng môi kia.

Miêu nhi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ta vẫn không muốn buông em ra...

Hắn chính là không muốn buông tay, cho dù Triển Chiêu lại thêm một lần hận hắn tận xương tủy, cho dù Triển Chiêu lại thêm một lần nữa đứng trước mặt hắn, nói một câu, “Quan hệ của Triển mỗ cũng Bạch huynh kiếp này vô pháp chuyển hồi.” Hắn vẫn không muốn buông tay.

Hắn không cách nào nghĩ tới chuyện sẽ có một ngày Triển Chiêu nắm tay người khác, bất kể đối phương là nam nhân hay còn là nữ nhân.

Có lẽ đều do mình, bá đạo đến vô lý như thế, mới khiến Triển Chiêu không chịu nổi, mà thực tế cho thấy, vì hắn ở bên Triển Chiêu, mà đã thu liễm bản thân rất nhiều.

Bạch Ngọc Đường hơi khỏ sở chống lên thân thể của mình, lắc lư cái đầu hơi nặng, cười khỏ tự giễu.

Hắn luôn nghĩ mình rất hiểu y, vậy mà tới lúc này, với tâm tư của Triển Chiêu, hắn chỉ có thể dùng hai chữ “có lẽ”...

Rửa mặt qua loa một phen, Bạch Ngọc Đường thoáng nhú mày, rồi cũng chỉ thở dài một tiếng.

Lúc ấy khi hắn cố chấp đứng chờ ở cửa, là vì trong lòng còn chút hi vọng, nếu Triển Chiêu quay về, có thể thấy hắn, mâu thuẫn của hai người cứ thế sẽ giải quyết, nhưng chuyện như vậy lại không phát sinh.

Triển Chiêu vốn là người rất cố chấp, nếu y đã quyết định ra đi, thì làm sao có thể quay về?

Bạch Ngọc Đường nhìn một vòng Tuyết Ảnh Cư, tầm mắt rơi lên thanh trường kiếm màu bạc bị chủ nhân bỏ lại, khóe miệng khê hé ra.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm lên hoa văn phức tạp trên vỏ kiếm, “Y đã bỏ cả ta với người lại rồi, ta dẫn người đi tìm y, được không?”

Có chút đắn đo.

Bạch Ngọc Đường lại cười, cầm theo cả Thất Tinh Long Uyên lẫn Họa Ảnh, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định để lại phong thư cho Lô gia trang.

Hắn không biết khi nào hắn mới có thể trở lại, có lẽ, cho dù tìm thấy Triển Chiêu, hắn cũng không trở lại...

Rời khỏi Hãm Không đảo, dĩ nhiên không nở, dù sao cũng là nơi mình khôn lớn, nhưng rời bỏ Triển Chiêu sao, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, những ngày trải qua như cái xác biết đi, hắn đã biết rốt cuộc có bao nhiêu khỏ sở, hắn đã từng trải qua, cho nên cũng không muốn trở lại những ngày tháng đó.

Cũng đã không về được nữa rồi...

Bạch Ngọc Đường ngồi trên con thuyền rời khỏi Hãm Không đảo, bắt đầu suy nghĩ, chờ lúc gặp lại Triển Chiêu, hắn phải nói gì để đền bù lại chuyện ngu ngốc mình đã làm nhĩ.

Mà bên đó, Triển Chiêu vẫn chưa tính là thật sự ra đi.

Nói thực, y không biết y phải tới nơi nào, vì vậy chỉ có thể sống trong căn nhà đại ca mua ở Tùng Giang.

Thủy Ký Bình uống Quân Sơn ngân Châm, bĩu môi, “Triển đại ca, nếu mấy huynh đã có nhà ở Tùng Giang

thì sao hôm đó chúng ta còn phải ra khách điểm?”

Triển Chiêu có chút xấu hổ, thả chén trà trong tay xuống, “Bởi vì, huynh không nhớ đường.”

Vì vậy, Thủy Ký Bình tiếp tục uống trà.

Người khác có lẽ không biết, nhưng nàng là thanh mai trúc mã với Triển Chiêu, dĩ nhiên hiểu.

Triển Chiêu từ nhỏ rất thông minh, từ hỏ cha mẹ của nàng luôn nói cho nàng, con xem, ca ca nhà bên thông minh quá chừng, học cái gì cũng mau, nhưng cảm giác phương hướng của Triển Chiêu hình như trời sanh đã không tốt.

Năm đó Triển Chiêu ra miếu bị lạc, nhà Triển gia đều gấp gáp, sợ bảo bối nhà mình vô ý bị người ta bắt đi.

“Như đã hỏi, Bạch y nhân mà Triển đại ca đi chung hôm đó là ai a?”

“Hử?” Nghe câu hỏi của Thủy Ký Bình, Triển Chiêu nghiêng đầu, “Muội hỏi Bạch Ngọc Đường sao, đó là Ngũ thiếu gia của Hãm không đảo...”

“Hắn thích huynh?”

“Hả?” Triển Chiêu mím môi, sắc mặt có chút hồng, “Rõ ràng như vậy?”

“Rất rõ.” Thủy cô nương bỏ chén trà xuống, dùng sức gạt đầu, “Huynh không thấy, ánh mắt người ta nhìn muội đáng sợ tới mức nào, muội thà bị một con sư tử nhìn còn hơn, ít nhất sư tử huynh còn có thể đối phó được đúng không...”

Triển Chiêu khê thở dài, “Quả nhiên huynh ấy giận là do muội?”

“Hắn là đi...” Chỉ cần nhớ tới ánh mắt dọa người của Bạch Ngọc Đường, Thủy Ký Bình lại rụt cổ một cái, “Bất quá, chỉ cần đối tốt với huynh, vậy là đủ rồi?”

Triển Chiêu nhớ lại cử chỉ điên cuồng đêm đó của Bạch Ngọc Đường, cắn răng, “Nhắc tới, có thể cảm thấy được, huynh ấy thật sự đối xử với huynh rất tốt, nhưng...”

Thủy Ký Bình trợn mắt nhìn, “Nhưng...?”

“Nhưng, huynh sẽ không ở bên huynh ấy.”

“Tại sao?”

Triển Chiêu nhìn cô nương tuổi không cách mình bao nhiêu, bĩu môi, “Bởi vì, huynh là đàn ông.”

“Cái này có gì đâu, huynh thích hẳn, hẳn thích huynh, vậy là tốt rồi còn gì?”

“Bởi vì huynh với huynh ấy đều là nam, cho nên, cho dù thích lẫn nhau, cũng sẽ có thật nhiều mâu thuẫn.” Triển Chiêu uống một hộp trà, “Tỉ như, huynh ta sẽ không cho ta lui tới với bất kỳ ai, giống như đối xử với muội ngày đó vậy...”

Thủy Ký Bình xoa xoa mũi, “Cái đó phải do muội là nữ nhân mới đúng...”

“Nha đầu gốc này, muội tưởng đối phương là nam thì huynh ta sẽ không phản ứng sao? Huynh là nam, huynh ấy cũng là nam, nếu muốn làm ra chuyện hợp ý huynh ta, chỉ sợ rằng huynh phải đoạn tuyệt quan hệ với cả thế giới này, cho nên a, huynh thích huynh ấy, cũng sẽ không ở bên huynh ấy, cũng không sống với huynh ấy cả đời...”

Lời Triển Chiêu nói rất thản nhiên, giống như đang nói “Trời mới mưa” vậy, nhưng Thủy Ký Bình lại nghe ra trong đó có một chút chua chát đây.

Triển Chiêu là một người kiêu ngạo, y dĩ nhiên sẽ không muốn sống cùng người ta một đời giống như vậy, nhưng mà...

Nhưng mà, thật ra, hai người họ là lưỡng tình tương duyệt a...

56. Quyển 4 - Chương 10: Hồng Nhan Tri Kỷ (10)

Y nói, “Huynh thích huynh ấy, nhưng huynh sẽ không ở bên huynh ấy.”

Lý do là, không hợp.

Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc lâu của Triển gia ở phủ Tùng Giang, nghe người mình yêu cuối cùng nói ra những lời giấu kín trong lòng, tim càng thêm chua xót từng hồi.

Triển Chiêu quả thật tỉnh táo hơn hẳn nhiều lắm.

Y bảo, họ không có cách nào ở bên nhau cả đời.

Nam nhân với nam nhân, vốn là chuyện thiên địa bất dung, chẳng qua là một có một người trong đó sẽ không thể dễ dàng chịu oan ức, chính vì như thế, người đó sẽ trở nên hết sức nhạy cảm.

Và phần lớn cũng vì chuyện nhạy cảm này mà làm tình yêu giữa nam nhân sụp đổ.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại lời Yêu Nguyệt nói.

“Ngũ gia, người yêu ngài tận mắt nhìn ngài vào Thanh lâu...”

Lúc đó mình hết sức xem thường, Triển Chiêu không phải là một người đi mà không từ già, nhưng bây giờ nghĩ lại, hẳn liền có chút hối hận.

Nếu lúc đầu nghe lời Yêu Nguyệt nói, có khi chuyện sẽ không thành ra như vậy.

Bạch Ngọc Đường không hề nghĩ tới, hôm đó lúc hắn đè Triển Chiêu dưới thân, Triển Chiêu nghĩ thế nào, có lẽ khi hắn còn chưa hành động thực tế, Triển Chiêu lại có tâm tư thế nào, hiện tại Bạch Ngọc Đường không thể không thừa nhận, về mặt này mình nghĩ quá ít.

Hắn chỉ nói, ta thương y, ta muốn cùng y sống cả đời này...

Vậy mà, tôn nghiêm của Triển Chiêu cũng không thể bỏ qua.

Ý tứ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã hiểu.

Thích, không có nghĩa có thể bỏ qua tôn nghiêm của mình, bỏ xuống kiêu ngạo của bản thân, vì vậy, Triển Chiêu thà bỏ qua cho Bạch Ngọc Đường.

Trước khi hiểu rõ chân tướng, Bạch Ngọc Đường căn bản chưa bao giờ suy nghĩ về cái hướng này, mà hiện tại, hắn đã có thể hiểu ý tưởng của Triển Chiêu, cũng không muốn tiếp thu.

Nhưng, Triển Chiêu thật sự là một người hết sức cố chấp, chuyện Triển Chiêu đã quyết định mà muốn sửa đổi, thật là quá khó.

Bạch Ngọc Đường căn môi dưới, thấy Triển Chiêu bồi Thủy Ký Bình ra cửa.

Hắn không thể phủ nhận, tới giờ thấy Triển Chiêu cùng Thủy Ký Bình đứng chung với nhau, trong lòng vẫn cảm thấy ghen tị, hắn muốn lao qua tách hai người ra, hắn không muốn Triển Chiêu kéo bất kỳ ai ngoài mình.

Nhưng, đồng thời, hắn cũng hiểu được, chỉ sợ chính vì dục vọng chiếm hữu quá mức cường thịnh của mình, đã làm Triễn Chiêu tránh mình đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng lưng của hai người, cuối cùng khóe miệng câu lên một nụ cười khổ.

Muốn kéo Triễn Chiêu trở lại bên cạnh mình, e là không dễ dàng như vậy, địch nhân của hắn không phải là A Mẫn, Nguyệt Hoa hoặc Thủy Ký Bình, mà là người hắn yêu nhất.

Triễn Chiêu hôm nay, đã quyết định lý do là hai người không hợp, muốn thay đổi sao...

Triễn Chiêu dẫn Thủy Ký Bình ra khỏi tòa nhà của Triễn gia, lại dẫn về Lâm Nhật khách điểm, có lẽ y chỉ quen thuộc với chỗ này.

“Bình Bình, giờ huynh để muội về Thường Châu trước nhé, muội hảo hảo nói chuyện với bá phụ một chút, bá phụ trước giờ thương muội tự nhiên sẽ muốn thấy muội được hạnh phúc, nếu muội nói chuyện rõ ràng với ông ấy, bá phụ sẽ nghe muội thôi.

Tại nơi phồn hoa phủ Tùng Giang, người quản sự ở đây dĩ nhiên phải là người Triễn Lâm hết sức tín nhiệm.

Chương quý cười cười, trong tay khều bàn tính, miệng lại mở lời, “Nhị thiếu gia cứ an tâm, tuy tại hạ bất tài, nhưng muốn dẫn Thủy tiểu thư trở về Thủy phủ cũng không phải chuyện gì khó...”

Chương quý tựa như rất quen thuộc với người Triễn gia, còn giơ tay xoa xoa đầu Triễn Chiêu, “Nhớ năm đó Nhị thiếu gia còn đi lạc ở Miếu, nhỏ xíu xíu, mà bây giờ đã lớn như vậy...”

Mặt Triễn Chiêu có chút đỏ.

Chương quý này chính là tiểu nhị năm đó dẫn y mất tích trở về Triễn gia, ở lại Triễn gia làm việc đã khá lâu rồi.

“Dạ, làm phiền Triễn thúc.” Triễn Chiêu có hơi ngượng ngùng, “Con tạm thời không về, Giang Nam đường như vẫn có nhiều nơi thú vị...”

Chương quý dường như cũng biết chuyện hai năm trước của Triễn Chiêu, thở dài nói, “Con đó, hai năm trước bị một trận bệnh như thế, chỉ sợ còn lưu lại bệnh căn, cũng may Đại phu nhân có bản lãnh, nếu không chỉ sợ con sẽ khỏi về Giang Nam luôn, mưa nhiều quá hắn sẽ bị ảnh hưởng, cũng được, hiện tại cũng tốt hơn rồi, mặc dù nói với con cũng không có tác dụng lắm, nhưng, cũng đừng quên, chạy tới phương Bắc sẽ bị lạnh đấy...”

Bạch Ngọc Đường xem như không mặt đối mặt, cũng nghe thấy lời của chương quý kia nói với Triễn Chiêu là thật lòng, bộ dạng đông dài kia cực kỳ giống Bạch Phúc lúc nói với mình.

“Triển thúc yên tâm, hôm trước ở trong quán trà có nghe nói gần đây Giang Nam thời tiết rất nóng, con tới đó góp vui...”

“Nên vậy, đi lòng vòng một chút đi, Bạch Ngọc Đường kia nhìn qua cũng không giống đứa chung tình, con đó không biết gì cả, Triển thúc con đã ở lại phủ Tùng Giang lâu lắm rồi, làm sao không biết tính tình ác liệt của nó...”

Bạch Ngọc Đường thầm nói một tiếng “Hong hét”.

Triển thúc này ở Tùng Giang tính ra cũng là người có vai vế, chẳng qua rất nhiều người không biết Lâm Nhật là gì, chỉ biết vị trung niên họ Triển đây chính là người đứng đầu Lâm Nhật ở phủ Tùng Giang, cũng xem như một nhân vật khá lợi hại, mắt nhìn tai nghe bốn phương tám hướng, nếu từ lâu, khách điểm Lâm Nhật có chuyện đều tìm hắn, mấy loại đồn đãi đó hắn dĩ nhiên sẽ biết rõ ràng.

“Thằng nhóc ấy nửa năm trước còn làm rõ lên chuyện cưới hôn, toàn bộ phủ Tùng Giang đều biết cả, bất quá hồi đó con còn đang ở Miêu Cương, đại khái là không nghe nói...”

Bạch Ngọc Đường cắn răng nghiêng lợi.

Hắn đã quên gần hết chuyện của nửa năm trước rồi, nếu không phải Triển thúc nhắc lại, hắn đúng thật là chút xíu ấn tượng cũng không có, nhưng bây giờ vừa nói đến, bao nhiêu chuyện liền cuộn cuộn kéo tới không dừng.

Chuyện này liên quan tới một nữ nhân.

Tên gì ấy nhỉ?

Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc nhà suy nghĩ lâu thật lâu, vẫn không nhớ nổi.

Bất quá cái này cũng không quan hệ gì, hắn đã quên tên của rất nhiều người, cũng như bộ dáng nhiều người, chỉ trừ dáng vẻ của Triển Chiêu, sau khi y “Chết đi” càng khiến hắn khắc sâu hơn nữa, từng đường từng nét cũng rất rõ ràng.

Hắn đã không còn nhớ về những chuyện khác nữa, hắn chỉ nhớ, mi mắt nữ nhân nọ có chút điểm giống với Triển Chiêu.

Cũng không giống nhiều lắm, không như Triển Lâm với Triển Chiêu, nhìn một cái liền biết là huynh đệ, nữ nhân kia sao cao lắm là ở khóe mắt, giống Miêu nhi hơi nhếch lên, nhưng mặc dù chỉ có một chút xíu như vậy, lúc ấy, cũng đủ khiến hắn kinh hãi một lúc lâu.

Nếu là người nhà bình thường, ngoại hình giống thì thôi, chỉ cần không làm gì khiến Bạch Ngọc Đường

nhìn không vừa mắt, thì hắn có thể làm như không thấy, nhiều khi còn nể mặt nhìn lâu mấy lần.

Mi mắt kia, đã từng ở trên gò má y, lưu quang dật thải.

Nhưng, nữ nhân kia giống như là không biết điều, còn có ý đồ ngồi lên vị trí Bạch thiếu nữ nãi, vì vậy hắn thấy, mi mắt kia mọc trên người nàng, không khác gì châm chọc.

Hắn còn nhớ rõ, khi ấy hắn lạnh lùng cười nói cho nàng biết, “Bạch gia bây giờ liền mọc hai tròng mắt của người ra”, âm trầm, hung tợn.

Tuy Bạch Ngọc Đường ở trên giang hồ bị người ta gọi là “Tâm ngoan thủ lạt” nhưng chưa từng đối xử với nữ nhân nào như vậy, hắn cảm thấy, cho dù là mấy ca ca tẩu tẩu, thậm chí là tiểu thẩm thẩm từng chọc ghẹo hắn từ nhỏ, cũng bị dọa sợ.

Sau đó, đại tẩu đã tự mình tới hỏi hắn, vì sao làm vậy, hắn không nói.

Không cần thiết nữa, đã có rất nhiều, rất nhiều người, từ từ quên đi Triển Chiêu, quên đi mi mục của y, quên đi vui vẻ ôn nhu của y, lúc đấy, hắn chỉ cảm thấy, chỉ một mình hắn còn nhớ rõ, là đủ rồi.

Nhưng hiện giờ, hắn lại cảm thấy không đủ.

Bởi vì Triển Chiêu trở lại.

Cái tin Triển Chiêu chết mà sống lại rất nhanh truyền ra khắp giang hồ, có người cảm thấy bất khả tư nghị, có người mừng rỡ, có người phẫn hận, đồng thời, cũng có người càng nhiều hơn là đặt danh tự “Triển Chiêu” vào trong lòng.

Y đã từng là nam hiệp giang hồ, từng vì quốc gia bỏ ra hơn nửa tính mạng.

Có lúc, bọn họ đi trên đường cũng nhận ra được bị người theo dõi, Triển Chiêu cười cười không nói gì, chỉ kéo hắn dùng khinh công lách lư mấy cái, khiến mình dần biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Triển Chiêu do thương bệnh nên nội lực chưa đủ, công lực giảm xuống khá nhiều, không thua kém lúc mới ra giang hồ là bao, nhưng, Bạch Ngọc Đường không thể không thừa nhận, khinh công của Triển Chiêu thật lợi hại, cho dù là Bạch Ngọc Đường hiện tại, cũng không bằng 18 tuổi Triển Chiêu.

Vậy nhưng, thế cũng đã đủ bỏ lại những người đó ở phần lớn tình huống, chẳng qua, hiện tại tin tức Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu thường ở chung với nhau cũng vô tức truyền đi.

Bạch Ngọc Đường chợt nghĩ, nếu Triển Chiêu ở Hãm Không đảo đã nghe qua chút tin tức, như vậy cũng

khó trách Triền Chiêu tới giờ vẫn không chịu đáp ứng lời nói của mình, mặc dù trong lòng y đã thừa nhận cái chữ “thích” này.

Cơ mà...

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cau mày lại, người trên Hãm Không đảo trước giờ đều rất cẩn thận, lần này, vì quan hệ của mình, mà những người ở chưa quen thuộc càng là bị dời đi chỗ khác, trên lý thuyết, Triền Chiêu ở lại Hãm Không đảo trừ Bạch Phúc đã sớm quen thuộc cùng những người ở quanh năm ở trên Hãm Không đảo ra, căn bản không thể gặp phải người không liên hệ....

Như thế, nói cách khác...

Bạch Ngọc Đường cắn môi dưới, có lẽ là trước khi đến Hãm Không đảo...

Rốt cuộc chân tướng là gì Bạch Ngọc Đường còn chưa biết, nhưng hẳn hiểu, nếu mình không ra tay, bất kể đối phương nói gì với Triền Chiêu, thì y cũng sẽ không nghe vào.

Bạch Ngọc Đường cười khổ, thật đúng là bị Yêu Nguyệt nói trúng rồi.

Đó là lần đầu tiên ở trước mắt Triền Chiêu lại một lần nữa bước vào cửa Thanh lâu, mặc dù khi ấy còn là ban ngày, nhưng...

Bạch Ngọc Đường trong lòng thật khổ sở.

Chỉ sợ hành vi này của mình, để Triền Chiêu khi ấy còn đang nghiêm túc suy nghĩ, bắt đầu có những ý tưởng khác với chuyện mình thật lòng, giống như những lời y vừa nói với Thủy Ký Bình vậy...

Bạch Ngọc Đường xem Triền Chiêu là của mình, nhưng không xem mình là sở hữu của Triền Chiêu.

Loại cảm giác mất thăng bằng này, trong chớp mắt khiến Triền Chiêu cảm thấy khoảng cách giữa hai người xa, quá xa, muốn sống chung cả đời, thì cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy không thể.

Hèn gì Triền Chiêu sẽ nói ra những lời như vậy.

Vậy mà, khi Bạch Ngọc Đường có thể hiểu vì sao Triền Chiêu nói ra những lời như thế, vẫn không muốn để chuyện đó trở thành hiện thực.

Trước đây thật thật lâu, hẳn đã quyết định muốn cùng Triền Chiêu cặp tay mà sống, nếu cả chút vấn đề này cũng không giải quyết được, thì còn tư cách gì nói tới chuyện sống chung?

Bạch Ngọc Đường cuối cùng thở dài một cái, rời khỏi khách điểm Lâm Nhật.

Triển Chiêu từ trước tới nay suy nghĩ rất nhiều, nếu chỉ dựa vào mấy câu nói của mình giúp y hồi tâm chuyển ý thì y không còn là Triển Chiêu nữa.

Nếu thật sự muốn chung sống với Triển Chiêu cả đời, thì hẳn phải...

57. Quyển 4 - Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỉ (11)

Phủ Tùng Giang có một Lạc gia, trong Lạc gia có một đại tiểu thư, gọi là Lạc Phượng Nhi.

Lạc Phượng Nhi chính là một đại tiểu thư không quá hợp cách trong đại đa số người, nàng không như những nàng thiên kim tiểu thư đại môn không ra, cửa sau không đến, cũng không giống Đinh tam tiểu thư hiệp khí hào sảng ở Mạt Hoa thôn, nàng sẽ không ở những ngày lễ đặc biệt dẫn người lắc lư trên đường cái Tùng Giang, bày ra một vẻ Đại tiểu thư.

Có người len lén bình luận, nói nàng một chút cũng không giống cô nương không xuất các.

Lạc cô nương năm nay gần song thập niên hoa, theo lý đến cái tuổi này đều đã làm mẹ, bên người dẫn theo một hài nhi, đứa bé tuổi còn nhỏ, lâu lâu chọc ghẹo nó một chút.

Mà Lạc tiểu thư này lại không thể, tuy đáng vẻ nàng tương đối dễ nhìn, ánh mắt lại quá cao, phần lớn người tới cầu hôn đều bị nàng không khách sáo đuổi về, dùng từ ngữ tương đối cay nghiệt.

Những người kia ngược lại cũng hiểu rõ, thậm chí còn cảm thấy may mắn, “Nữ nhân cay nghiệt như vậy, cũng may tiểu sinh chưa cưới về nhà, bằng không mẹ già phải chịu tội.”

Lạc Phượng Nhi, người nàng xem trọng chính là Bạch Ngọc Đường Bạch ngũ gia của Hãm Không đảo.

Vậy mà, Bạch Ngũ gia đã sớm nói, đời này sẽ không cưới vợ.

Ngay cả danh lưu “Phong lưu thiên hạ ngã nhất nhân” cũng không biết đã bị hắn vứt đi đâu rồi.

Có người đoán, có lẽ Tô Hồng mới chân chính là người trong lòng hắn, viên tâm kia, đã theo tình nhân đi rồi; cũng có người nói, biết đâu là A Mẫn nọ đây, người ta nguyện trông chừng Triển đại nhân, Bạch ngũ gia cũng nguyện ở vậy xem chừng A Mẫn.

Tự nhiên cũng có người nói, có lẽ Bạch ngũ gia người ta, chính là thích một nam nhân đấy...

Lúc lời này vừa được nói ra, rất nhiều người chỉ biết lắc đầu nói, “Làm sao có thể”, cô nương Bạch ngũ gia từng thích qua cũng không ít, lời này đúng là không có khả năng.

Nhưng hiện giờ, suy nghĩ đó dường như lại được đào bới lên.

Bạch ngũ gia gần đây hình như hay theo Triển Chiêu, chẳng lẽ....

Nghĩ tới cũng không hẳn là không thể, năm đó Bạch ngũ gia chính là thích tranh đấu với Triển đại nhân, có lẽ người ta đấu một hồi thì hợp nhau, rồi sau đó không khỏi sinh ra tình tứ, cho tới lúc Triển đại nhân đi biên cương, lại truyền tới một tin “Chết trận” thì...

Càng nói, thì càng thật sống động.

Bên này, Lạc Phượng Nhi cuối cùng không chịu ngồi yên.

Nàng thật lòng thích Bạch Ngọc Đường, nàng tự cho rằng mình rất cao ngạo, không muốn hạ mình gả cho người khác, cho nên nàng một mực đang chờ đợi, đợi Bạch Ngọc Đường hồi tâm chuyển ý. (Sao mấy con thích chú con nào cũng hoang tưởng vậy ta...)

Nếu người trong lòng Bạch Ngọc Đường là Tô Hồng, nàng thật đúng là không làm được cái gì.

Người kia đã đi về thế giới cực lạc, nàng cũng không thể theo tới tận nơi cảnh cáo cô

Lạc Phượng Nhi đã từng đích thân chạy tới Biện Kinh cảnh cáo a Mẫn, lại lấy được lời hồi đáp không đau không ngứa, “Nếu cô thích hắn, cứ đi tìm hắn đi thôi, tìm tôi làm gì? Tiểu nữ bất tài, không phải là người cùng một thế giới với Bạch ngũ gia.”

Lời này ý vị không rõ, luôn cảm thấy trong câu này có ý tứ gì khác.

Nhưng bất kể ý nghĩa trong thoại rốt cuộc là ý gì, a Mẫn cũng đã tỏ rõ, nàng không dính líu gì tới Bạch ngũ gia.

Vì vậy lúc Lạc Phượng Nhi trở về phủ Tùng Giang hết sức vui vẻ.

Hiện nay tình địch đều giải quyết hết, chỉ cần mình chờ, sẽ có một ngày chờ được Bạch Ngũ gia, rồi sẽ có một ngày hắn hồi tâm chuyển ý, thấy Lạc Phượng Nhi là tốt nhất.

Nàng tự nhận mình rất tốt, là người có thể cùng Bạch Ngọc Đường bạch thủ giai lão.

Nhưng, nàng không ngờ tới, tận lúc này, vẫn còn nhô ra một người đàn ông cùng nàng cướp Bạch Ngọc Đường.

Cách nhìn của Lạc Phượng nhi đôi lúc hết sức giống Bạch Ngọc Đường, có sự ham muốn chiếm hữu cực mạnh đối với một nửa kia của bản thân, trong mắt nàng nếu như Bạch Ngọc Đường sắp trở thành phu quân của nàng, thì không được ở bên ngoài tầm hoa văn liễu nữa, nhưng trước đó Bạch Ngọc Đường quả thật cũng không còn đi dạo thanh lâu...

Mà cũng chính vì như thế, nên nàng mới đặc biệt cho người luôn theo dõi Bạch Ngọc Đường.

Đương nhiên, chuyện ấy cũng không có khả năng lắm, công phu của Bạch Ngọc Đường ở trên giang hồ đã cực ít người có thể địch nổi, mà trong tay nàng cao lắm cũng chỉ là đám tiểu lâu la lẫn lộn trong Giang hồ, làm sao có thể cùng Bạch Ngọc Đường so sánh?

Nhưng, cho dù không thể thời thời khắc khắc theo dõi hẳn, ít nhất thấy được hẳn ở chung với ai, là đủ rồi..

Vậy nên, qua không bao lâu, Lạc Phượng Nhi liền lấy được một đáp án.

Đó là một người tên gọi “Triển Chiêu”.

Lạc Phượng Nhi không phải người giang hồ, cho dù nàng hay chạy ra đường, cũng không bao giờ vào quán trà nghe thuyết thư kể chuyện, vì thế, nàng cũng không biết Triển Chiêu này tốt cùng là quê quán ở đâu, cũng may, thuộc hạ dưới trướng Lạc Phượng Nhi vẫn còn hiểu biết đôi chút.

“Triển Chiêu chính là người từng được giang hồ gọi ‘Nam hiệp’, công phu hết sức cao, sau đó vào phủ Khai Phong giúp Bao Chửng làm việc, bất quá theo lý thuyết, mấy năm trước y đã phải chết trận rồi...”

Chuyện Triển Chiêu chết trận, lúc ấy truyền đi rất rít, mọi loại giả thiết đều có, tận tới khi có người thổ dài nói, “Chết cũng chết rồi, các người cần gì bàn luận về một người đã chết như vậy? Cần gì phải vô lễ với người đã ra đi đây?”

Những lời này nói thật có đạo lý, cho nên không ai phản bác.

Y chết cũng đã chết rồi, vì sao còn phải dây dưa với y như vậy? Lúc y còn sống đã làm ra chuyện gì thiên địa bất dung chưa?

Cả đời Triển Chiêu đều là lòng hiệp nghĩa, cho dù vào quan phủ, cũng không thể tính là chuyện sai.

Nhưng, bây giờ trong mắt Lạc Phượng Nhi, thật không chịu nổi.

Một người đàn ông lại theo một nữ nhân cướp đàn ông, còn ra thể thống gì?

Triển Chiêu xưa nay ần ần, cho dù Lạc Phượng Nhi chạy tới trước mặt của y, y cũng chỉ cười cười không nói, huống chi bởi vì Bạch Ngọc Đường thường xuyên đi theo bên cạnh y, Lạc Phượng Nhi cũng không dám chạy ra trước mặt, chẳng qua để người ta gửi thư tới trong tay Triển Chiêu.

Một phong hai phong, tới bây giờ, Triển Chiêu có lẽ đã nhận được một xấp.

Chuyện này, dĩ nhiên phải gạ Bạch Ngọc Đường mà làm, Lạc Phượng Nhi vẫn còn tự biết mình làm ra chuyện như thế, chỉ sợ Bạch Ngọc Đường sẽ không thích, thậm chí sẽ cảm thấy chán ghét nàng, cho nên nàng tuyệt đối không thể để Bạch Ngọc Đường biết.

Bạch Ngọc Đường vốn không ngờ tới cái người này, dù sao chuyện xảy ra đã quá lâu, cả người này hẳn còn không nhớ tới, nếu không phải Triển thúc ở Lâm Nhật khách điểm nhắc tới chuyện cưới hôn của Bạch Ngũ gia đầu năm nay, chắc hẳn đã đem nữ nhân này quên tuốt chín tầng mây.

Mà bây giờ, chuyện hóa giải quan hệ của hắn với Bạch Ngọc Đường cần kíp hơn nhiều, chỉ sảy ra một chút, hẳn thật không biết đi đâu tìm Triển Chiêu nữa, cho nên chỉ cần một chút xíu đầu mối thôi, Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy không thể bỏ qua.

Dĩ nhiên cả cô gái Lạc Phượng Nhi này cũng thế.

Chẳng qua hắn thật không ngờ tới, chính là cô ả đấy dở trò.

Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc nhà Lạc gia ở phủ Tùng Giang, nghe đám người trong nhà tự mãn xì xào, không khỏi cười lạnh.

Từ sau khi nghe thấy lời nói khẳng định của nữ nhân kia “Chỉ cần Triển Chiêu đi mất, Ngũ gia chính là của Lạc Phượng Nhi ta.”, Bạch Ngọc Đường có cảm giác không biết mình có nên đi phản tỉnh lại một phen, xem mình có khi nào tỏ ra hứng thú với nàng, mà lại để cô ta sinh ra ý đồ không giải thích được như vậy.

Bạch Ngọc Đường nhớ lại lúc đối mặt với nữ nhân này, căn bản là hết sức chán ghét, tuy nói lần đầu tiên thấy mi mục của nàng, quả thật có thoáng kinh ngạc, nhưng...

Sau đó, một chút xinh đẹp đó đã trở thành bội phần đáng ghét.

Lúc hắn nói chuyện với nàng, đều tận lực kiềm chế phản thù ghét ấy lại, chẳng lẽ ánh mắt cô ta mù rồi?

Nàng có thể đem toàn bộ ánh mắt dính tới người mình hiểu thành “có ý”?

Bạch Ngọc Đường khinh thường bĩu môi, bất kể thế nào, nàng cũng còn hiểu rõ, biết rằng nếu để hắn biết được chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ ghét nàng.

Cho dù hắn không biết, hắn vẫn cứ ghét nàng.

Dĩ nhiên, Lạc Phượng Nhi đâu hề biết tới, nữ nhân này vẫn còn đang chìm đắm trong mộng đẹp tự tay biên.

“Bây giờ Triển Chiêu đã rời khỏi Ngũ gia, nói cách khác những chuyện ta làm đều rất hữu dụng, hừ hừ, cuối cùng Ngũ gia sẽ phải trở về bên cạnh ta thôi...”

Bạch Ngọc Đường trợn trắng mắt, cuối cùng chọn cách rời đi.

Nếu đã biết thủ phạm là ai, vậy chuyện sẽ đơn giản đi rất nhiều.

Nàng ra sao cũng chỉ là một giới cô nương, không thể lúc nào cũng leo đèo theo sau dít đàn ông đi? Huống gì, Bạch Ngọc Đường hắn có thể chờ được sao, hắn vốn đã làm xong quyết định chung thân không lập gia đình, bây giờ không muốn cưới ai, người muốn cưới thì lại không cưới được.

Hắn với Triển Chiêu đều là nam nhân, bức này chuyện tuy nói không ngại người, nhưng chung quy vẫn là chuyện xấu, người nhà mình biết cũng thôi, không cần phải khoa trương quá mức.

Mặc dù Bạch Ngọc Đường rất muốn để chuyện của hai người họ chiêu cáo thiên hạ.

Bạch Ngọc Đường mời được phụ nhân của Lạc Phượng Nhi.

Lạc Phượng Nhi không biết trời cao đất rộng, Lạc viên ngoại cũng không giống thế, ông mặc dù có thể lực không to bằng Hãm Không Đảo, nhưng dù sao cũng là người nổi tiếng trong phủ Tùng Giang, vẫn còn chút ánh mắt.

Bạch Ngọc Đường lười nói gì thêm với ông, đa số lời đều là để Bạch Phúc nói.

Hắn chỉ lo bỏ sức chú ý lên hướng đi của Triển Chiêu, có tin tức truyền tới bảo Triển Chiêu dường như đã rời khỏi phủ Tùng Giang, tự chương quỹ của khách sạn Lâm Nhật đưa y ra khỏi thành, sẽ không sai.

Bên này phải tăng nhanh cước bộ, bằng không sẽ thật không tìm về được nữa.

Bạch Ngũ gia tự mình ước hẹn, Lạc viên ngoại vốn hưng trí bừng bừng mà tới, lại không ngờ rằng lấy được một lời cảnh cáo như vậy.

Những chuyện Lạc Phượng Nhi đang làm, Lạc viên ngoại cũng không hoàn toàn không biết, tuy chuyện của ông không thiếu, nhưng cũng thật đau lòng cô con gái bảo bối này, ai bảo ông chỉ có một con gái như vậy, có điều ông không ngờ Lạc Phượng Nhi sẽ làm tới mức này.

Vốn ông cho là, nếu Lạc Phượng Nhi có bản lĩnh tương hảo với Bạch ngũ gia, thì đối với Lạc gia cũng thành chuyện tốt.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Lạc Phượng Nhi không chỉ không thể tương hảo với Bạch Ngũ gia, mà còn khiến Bạch Ngũ Gia hết sức chán ghét, đây cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Cho nên, ông chỉ đành bồi tội.

Chỉ bằng Lạc gia ông, có thể đối đầu với cả Hãm Không đảo này ư? Cho dù thật sự liều mạng được với Hãm Không đảo, thì sau lưng Bạch Ngọc Đường còn có một Kim Hoa Bạch gia, hai bên cộng lại, Lạc gia nhà ông có lẽ chỉ có thể lạc hoang mà chạy.

Nghĩ rồi mới thấy, suy nghĩ của Lạc Phượng Nhi đúng là quá ngây thơ.

Bạch Ngũ gia sợ là trong lòng đã có người, hơn nữa, lần này Lạc Phượng Nhi đúng là đã chọc giận Ngũ gia rồi, nếu không chỉ vì chút chuyện nhỏ đó, Bạch Ngũ gia sẽ không tiểu đề đại to mời ông tới tận đây.

58. Quyển 4 - Chương 12: Hồng Nhan Tri Kỷ (12)

Bạch Ngọc Đường đuổi kịp Triển Chiêu ở gian trà nhỏ ngoại thành Tùng Giang.

Tính ra, Lạc viên ngoại vẫn còn biết mình biết người, bất kể người trong lòng Bạch Ngọc Đường là ai, chỉ cần Phượng nhi chọc phải hắn, Lạc gia kiểu gì cũng khó sống, cho nên ông không hề do dự, nói ngay sau khi trở về nhà sẽ giáo dục tiểu nữ thật tốt.

Nói thật, Bạch Ngọc Đường cũng không hi vọng vào kết quả Lạc viên ngoại dạy nữ nhi, nhưng đây cũng chỉ là một lời cảnh cáo.

Lạc Phượng Nhi dù sao cũng là một cô nương, mà đối với hắn sao, đối phương là nam hay là nữ cũng vậy, chỉ cần đừng đánh chủ ý Triển Chiêu là tốt rồi, nhưng nếu Triển Chiêu biết mình ra tay tàn nhẫn với một tiểu cô nương, chỉ e trong lòng sẽ áy náy.

Y xưa nay luôn là người như vậy.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường quyết định cảnh cáo trước, có thể không động thủ, liền không động thủ, chỉ cần

để nữ nhân họ Lạc kia mình đối với ả không có hứng là đủ rồi.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Bạch Ngọc Đường mặc kệ tất cả, khoải mã thêm roi chạy khỏi thành, sau đó gặp được Triển Chiêu ở trà quán.

Triển Chiêu ra khỏi thành đã có một đoạn thời gian, nhưng đi chưa bao xa, tất cả đều nhờ vào căn bệnh mù đường của Triển Chiêu.

Y ngồi trong trà quán, nhìn bản đồ tương đối đơn giản mà Triển thúc cho y lúc gần đi.

Nhưng, bản đồ này quá đơn giản, y nhìn không hiểu, còn bản đồ phức tạp hơn nữa, cho dù Triển gia hay Bạch gia, đều bó tay.

Tấm bản đồ này, đơn giản khiến Triển Chiêu nhức đầu.

Bạch Ngọc Đường xuống ngựa, đứng không xa nhìn sang, Triển Chiêu nhẹ cau mày, khẽ thở dài, bất kể có giống tới đâu, vẫn là Miêu nhi nhà mình đẹp mắt.

Sau đó cười cười.

Mèo này, vẫn là cần có Bạch gia đến chăm sóc, nếu không cũng không biết sẽ lao tới nơi nào.

Đưa tiểu nhị dắt ngựa, Bạch Ngọc Đường đi tới trước mặt Triển Chiêu ngồi xuống, “Cần ta giúp một tay không?”

Giọng nói quá quen thuộc, Triển Chiêu nhất thời ngẩn ra, cho dù không ngẩng đầu lên, y cũng biết giọng nói này thuộc về người nào, chẳng qua là...

“Bạch huynh, đã lâu không gặp.”

Dĩ nhiên là đã lâu không gặp, còn không phải vì em trốn không cho Bạch gia gặp sao?

Có lẽ cũng không hẳn, Bạch Ngọc Đường cẩn thận nghĩ ngợi một chút, đại khái còn là nhờ công của vị Triển thúc kia, nếu không thì vì sao lần nào hắn tới Triển trạch, hoặc Lâm Nhật khách điểm đều không nhìn thấy thân ảnh của Triển Chiêu, đến tận hôm nay có người báo lại nói Triển Chiêu đã chuẩn bị xuất thành rồi, mới có thể lấy được tin tức liên quan tới Triển Chiêu.

Không thể không nói rằng, người Triển gia cũng có bản lãnh.

“Đúng là đã lâu không gặp, Miêu nhi có nhớ ta không?”

Triển Chiêu bối rối.

Y không ngờ Bạch Ngọc Đường còn nói ra được lời như vậy.

Hôm đó, lúc y với Thủy Ký Bình nói chuyện, y biết Bạch Ngọc Đường đang ở trên nóc nhà mình, nếu chút công phu như vậy còn không có, thì danh hiệu Nam hiệp này năm đó chỉ e sẽ thuộc về người khác, cho nên tuy là đang nói với Thủy Ký Bình, nhưng cũng đem lời ấy cho Bạch Ngọc Đường nghe.

Y cứ nghĩ, những lời này đã hết sức rõ ràng rồi, căn bản không cần nói thêm gì nữa.

Nhưng y cũng không biết, chỉ vì một câu “Ta thích huynh ấy”, cũng để Bạch Ngọc Đường xem như biết hai người không hợp, cũng nhất định không buông tay.

“Miêu nhi, em đừng nghĩ quá nhiều.” Bạch Ngọc Đường rót cho mình một chén trà, trà ở quán ven đường dĩ nhiên sẽ không quá tốt, Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, cuối cùng thả chén xuống, “Ta biết ý tưởng hiện tại của em, nhưng, nếu ta với em đều có ý, thì ta sẽ không cam lòng bỏ qua, những câu nói kia của em ta đều nghe rõ, thật ra...”

Thật ra, em nói thẳng ra là xong rồi, cần gì phải đi lòng vòng như thế?

Nhưng, tự Bạch Ngọc Đường cũng hiểu, nếu không phải tại mình sơ sót, thì cuối cùng sẽ không để Lạc Phượng Nhi làm như vậy, có lẽ sau khi Triển Chiêu nhận tin từ Lạc Phượng Nhi thì có lòng dò xét...

Triển Chiêu vốn là một người suy nghĩ hết sức nhiều.

Bạch Ngọc Đường thở dài, “Miêu nhi, chuyện khác mình đừng nói nữa, qua rồi thì qua đi, nếu lại có chuyện gì, em cứ nói cho ta nghe là được, còn về tình hình em từng nói qua...”

Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu, tự nhiên sẽ không nói dối, “Ta nghĩ qua rồi, từ ngày hôm đó trở đi, sợ đều do ta quá đáng, nhưng, cho dù là bây giờ, ta cũng không dám cam kết với em rằng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của em, chuyện của em ta tự nhiên phải xen vào, nhưng, ta đồng thời cũng sẽ giao chuyện của ta cho em, như vậy, cũng xem như công bằng...”

Triển Chiêu cúi đầu uống trà.

Bạch Ngọc Đường nói không sai, nếu hai người muốn bên nhau cả đời, lại không quản chuyện của đối phương đúng là không thể, hôm nay, Bạch Ngọc Đường chưa gặp chuyện gì lớn, hoặc nói, tự hắn cũng không thêm quản chuyện xảy ra với mình, nhưng nếu Bạch Ngọc Đường đột nhiên gặp rắc rối, Triển Chiêu cảm thấy, mình cũng không thể nào làm lơ không để ý tới.

Thấy Triển Chiêu tựa hồ thoải mái, Bạch Ngọc Đường thầm thở phào nhẹ nhõm, đem Thất Tinh Long Uyên bỏ lên bàn, “Bây giờ, nhất định phải đưa vật về nguyên chủ.”

Ánh mắt Triển Chiêu cuối cùng chớp một cái.

Thất Tinh Long Uyên tuy chỉ mới theo y mấy tháng, nhưng y dùng thật sự thuận tay, lúc đầu bỏ nó lại Tuyết Ảnh Cư đúng là hết sức không nỡ...

“Được rồi, Miêu nhi, đừng như vậy nữa, ha ~”, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Triển Chiêu bĩu môi, “Ta cũng không phải tiểu hài tử!”

Bạch Ngọc Đường bây giờ mới an lòng, Triển Chiêu từ trước giờ mềm lòng, nhưng cũng không phải không có nguyên tắc, nếu Triển Chiêu cảm thấy thuyết pháp của mình có lý, tự nhiên sẽ đồng ý.

Mèo này mà...

“Sao có thể? Đại tẩu nói, Miêu nhi còn chưa yếu quan, phải chăm sóc em...”

Triển Chiêu nghe vậy dĩ nhiên là mờ mịt cho Bạch Ngọc Đường một cái liếc mắt, mặc dù lời hắc nói là thật, nhưng nghe vào lại quái dị như thế.

Bạch Ngọc Đường ngược lại cao hứng, mặc dù phải vòng một vòng lớn, nhưng cuối cùng hai người vẫn ở bên nhau, “Miêu nhi, em tính đi đâu nào? Theo ý đại tẩu, thân thể em bây giờ còn chưa tốt lắm, hơn nữa đêm đó... hèm... nói cách khác, tốt nhất là nghỉ ngơi một thời gian...”

Mặc dù quan hệ đã hòa hoãn lại, nhưng nhắc tới đêm đó, Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy có lỗi với Triển Chiêu.

Trải qua một đêm như thế, khó trách Triển Chiêu vội vã chạy khỏi mình.

Nhớ lại, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể cười, không dám nói nhiều.

Hồi đó hắc đúng là bị tức tới ngu, nhưng bây giờ hắc rất tỉnh táo, biết lúc đó chỉ sợ Triển Chiêu cả tâm giết hắc cũng có.

Ánh mắt Triển Chiêu thoáng âm đạm, “Ta ra đi không từ già như vậy, Lô đại tẩu họ...”

Bạch Ngọc Đường giơ tay vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Đừng nghĩ lung lung, bọn họ chẳng qua là mắng ta một

trận, cái gì cũng không có.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ lại nghĩ, “Nếu em thật muốn đi, thì đi đâu đó cũng không sao cả, ta đi cùng em là được, giang hồ này lớn như thế, địa phương tốt cũng nhiều, bất quá, chỗ phương Bắc tạm thời đừng đi, chờ thân thể em khá hơn lại bàn...”

Triển Chiêu không nói, gật đầu, sau đó đưa bản đồ cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đầu tiên là sững sốt, rất nhanh sau đó liền hiểu, chuyện đầu tiên hẳn tới đây nói với Triển Chiêu không phải là giúp y nhìn bản đồ sao.

“Miêu nhi, cảm giác phương hướng của em tệ như thế, địa hình hoàng cung lại phức tạp, thế hồi trước làm sao em nhớ đây?” Bạch Ngọc Đường cầm bản vẽ Triển Chiêu đưa, nhìn qua mấy lần, lại gấp vô, “Miêu nhi muốn đi đâu cứ nói thẳng, Bạch gia đất nào cũng từng đi qua!”

Một câu như vậy đổi lấy một cái liếc mắt của Triển Chiêu.

Hoàng cung ra sao, y đã không còn nhớ rõ.

Cũng may còn có Bạch Ngọc Đường nghĩ ra, “Năm đó, là em theo người ta chạy lung tung trong hoàng cung ỉ?”

Dù sao người như Triển Chiêu, kiểu gì cũng không dám nói cho người ta biết chuyện “không nhớ đường”, Bạch Ngọc Đường thu bản đồ vào, “Miêu nhi, em rốt cuộc muốn đi đâu nào?”

Triển Chiêu trừng mắt, “Không biết, ta không muốn để đại ca biết chuyện, nhưng mà...”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người.

Nếu để Triển Chiêu biết chuyện này, quả là bất ổn, chiếu theo tính tình của gã, chỉ sợ sẽ huyên náo một trận to, hơn nữa, còn thêm một Diệp Thời Tích, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình có hơi đau đầu.

Bạch Ngọc Đường tiến lại trước mặt Triển Chiêu, “Vậy, đại ca biết sao?”

Triển Chiêu bĩu môi, “Đó là đại ca ta.”

“Đại ca em còn không phải đại ca ta...” Hôm nay tâm kết cuối cùng giải khai, Bạch Ngọc Đường lộ ra biểu tình thoải mái, “Như đã nói, Miêu nhi, có phải em từng nhận được mấy bức thư kỳ quái không?”

Triển Chiêu hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Huynh đừng nghĩ lung tung, cái đó dù sao cũng là...”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu ý Triển Chiêu muốn nói, cười, “Em yên tâm, ta không tìm cô nương kia gây chuyện, ta chỉ tìm cha nàng, dù sao cô ta cũng là một cô nương, cho dù không biết xấu hổ, cũng không thể...”

Triển Chiêu liếc, “Người ta dù sao cũng là cô nương, Ngọc Đường huynh nói thế nào?”

Bạch Ngọc Đường không thêm để ý, có chút khinh thường.

Nữ nhân kia cả chuyện như thế cũng có thể làm ra, còn dám nói nàng có mặt mũi sao?

Chuyện Bạch Ngọc Đường lo là một chuyện khác kìa, “Miêu nhi, em nghĩ nữ nhân kia còn đi tìm em nữa không?”

Cha cũng nàng tuy bảo cũng có chút tài nghệ sống ở Tùng Giang phủ, nhưng, nếu ông ta có thể dễ dàng cho con gái mình chạy ra đường cái khi chưa xuất các, thì e một chuyện nhỏ thế này, cũng chẳng có tác dụng gì to lớn lắm.

“Bất quá, ít nhất gần đây cũng không tìm tới đi? Ta đã nói với cha nàng, có lẽ, cô ta sẽ thu tay lại.” Bạch Ngọc Đường giờ lên chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miếng.” Quả thật không ngon, không bằng những loại trà thường ngày chúng ta uống nữa...”

“Lúc này còn bắt bẻ.” Triển Chiêu đặt chén trà xuống, “Chúng ta cứ thế này đi, tạm thời đi đâu đó, năm ấy ta còn muốn tới Tây Vực tham qua, chẳng qua làm sao cũng tìm không ra đường...”

Triển Chiêu hạ giọng, “Kia Ngọc Đường, huynh muốn đi đâu?”

Một tiếng ‘Ngọc Đường,’ cuối cùng lại một lần nữa thốt ra khỏi miệng Triển Chiêu.

Tuy bề ngoài nhìn qua bình thản, nhưng, ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã tối.

Triển Chiêu chẳng qua không nói, hoặc khó mà nói, hoặc có lẽ, tự y đã nghĩ bỏ qua đi, vậy mà, chuyện xảy ra không phải chỉ cần mấy câu ngắn ngủi đã có thể dễ dàng xóa bỏ, một phen này, mình sợ đã khiến Triển Chiêu bị kích thích nhiều.

Miêu nhi...

HOÀN QUYỂN 4_____

59. Quyển 5 - Chương 1: Hoàng Thân Quốc Thích (1)

Trời rất cuộc cũng lạnh xuống.

Triển Chiêu vốn cảm thấy chỉ cần mình không cần đi về phía bắc, cho dù mình sợ lạnh đi nữa, cũng sẽ không sao cả. Dù gì năm đó ở Biện Lương cũng có thể chịu đựng qua.

Lại không ngờ lãnh ý tới quá đột ngột, thân thể vừa khỏe lại của y vẫn là bị lạnh.

Từ khi Triển Chiêu khỏe hơn, Bạch Ngọc Đường đã không dám cho y tự do đi lại nữa, khổ khổ sở sở thuyết phục Triển Chiêu trở về Hãm Không đảo.

Trên Hãm Không đảo ít nhất còn có đại tẩu tinh thông y lý, còn mình tuy bảo theo đại tẩu cũng có một đoạn thời gian nhưng cuối cùng, vẫn không thể hiểu mấy thứ nọ, chuyện liên quan tới y lý chỉ giỏi hơn người thường một tí thôi, thế mà khi Triển Chiêu thật sự xảy ra chuyện, Bạch Ngọc Đường vẫn cứ luống cuống tay chân.

Lô đại tẩu giúp Triển Chiêu bắt mạch, nhìn Bạch Ngọc Đường, thở dài, “Con mèo nhỏ vốn không có yếu ớt như thế, bất quá hình như mấy ngày trước bị kinh sợ, hơn nữa gần đây trời lạnh, vì thể mới cảm, ả, thôi bỏ đi, mấy ngày tới dưỡng cho tốt, đừng để lại bệnh căn gì nữa...”

Bạch Ngọc Đường tự giác chột dạ, chuyện này chỉ sợ khó mà tránh khỏi.

Bất quá, dù sao Triển Chiêu cũng là người tập võ, căn cơ công phu tốt, cho nên cho dù tình cờ cảm lạnh, cũng sẽ khỏi nhanh hơn người thường rất nhiều.

Vốn dĩ, Bạch Ngọc Đường còn tưởng nguyên mùa đông này Triển Chiêu sẽ im lặng sống ở Hãm Không đảo.

Cho tới khi, có một phong thư gửi tới trong tay Triển Chiêu.

Lúc Bạch Ngọc Đường nhìn thấy phong thư không biết do ai đưa tới, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm, hắn còn nghĩ đây là do nữ nhân mà hắn từng cảnh cáo gửi tới, hắn không ngờ ả ta lại mặt dày tới mức này.

Triển Chiêu lại hướng hắn lắc đầu, “Không phải người nọ, thư này không có mùi hương kỳ quái...”

Nữ nhân lúc nào cũng thích xúc lên mình một ít hương phấn, nếu thích hợp, dĩ nhiên là tốt, có thể khiến người ta cảm thấy thư thích, nhưng nếu sử dụng không tốt, thì sẽ giống như lời Triển Chiêu, tạo thành một mùi hương kỳ quái.

Bảo là hương, nhưng lại rất gay mũi, tóm lại khó mà làm người ta cảm thấy hảo cảm.

Triển Chiêu vốn là một người hết sức mộc mạc, y không ghét những cô nương xức hương thoa phấn, nhưng cũng không thích được, nói cho cùng, y vẫn là thưởng thức hương vị tự nhiên hơn.

Tỉ như, trên người đại tẩu của y luôn tỏa ra một mùi thuốc, rất nhạt, cũng rất thư thích.

Triển Chiêu vừa nói như thế, Bạch Ngọc Đường đã kịp thời phản ứng, thư này hẳn không phải cô ả kia gửi tới, thoáng sững sốt một chút, “VẬY, là ai gửi?”

Triển Chiêu lắc đầu, cẩn thận mở thư ra.

Bất quá, thư này cũng chỉ là một bức thư rất bình thường, chữ viết lớn, tin chỉ nhìn qua là của phía Bắc, không giống hàng của phía nam, mà thứ làm Bạch Ngọc Đường để ý, là cái bọc

Bạch Ngọc Đường cầm bọc lật qua lật lại nhìn thật lâu, mới cau mày: “Thứ này nhìn qua là đồ của Tây Hạ.”

Triển Chiêu gật đầu đồng ý, “Đây đúng là thư do Tây Hạ gửi tới, chuyện có chút phức tạp, Ngọc Đường huynh có muốn nhìn một chút không?”

Bạch Ngọc Đường chọn mi nhận lấy tin hàm trong tay Triển Chiêu, sau đó chân mày càng nhíu chặt hơn.

Chuyện trong thư, không dính dáng gì nhiều tới Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu lại không thể không quan.

Chuyện dính tới đại tẩu của y, Triển Chiêu không thể nào không động.

Nhìn thơ xong, Bạch Ngọc Đường phải sững sốt một hồi mới phản ứng được: “Miêu nhi, lời trong thư này, là thật?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Ta cũng không biết, năm đó khi ta đưa đại tẩu trở về từ Nhạn Đãng Sơn, đó là lần tẩu ấy thê thảm nhất, dường hơn hai tháng trời mới có chút chuyển biến tốt...”

Đó không phải là ký ức tốt đẹp gì.

Triển Chiêu còn nhớ rõ năm đó khi tìm thấy Diệp Thời Tích, cô kinh hoàng tới mức nào, toàn thân đầy máu té ở nơi không người, Triển Chiêu cảm thấy, Diệp Thời Tích khi đó chỉ sợ đã bỏ qua cái mạng này, nếu không phải y tình cờ đi ngang qua, chỉ sợ hiện tại đã không còn có người gọi Diệp Thời Tích nữa.

Bạch Ngọc Đường mở tin thư đặt trên bàn, “Vây, em định giúp tên này?”

Triển Chiêu chăm chú nhìn bức thư thật lâu, “Ngọc Đường, huynh cảm thấy, quan hệ người viết bức thư này với chị dâu thật sự giống như gã nói sao?”

Bạch Ngọc Đường cũng hết hồn.

Trong thư nói, gã là người Tây Hạ, gọi là Dã Lợi Ngộ Khất, là phụ thân của Diệp Thời Tích, gia đình của họ vốn hết sức hòa thuận, nhưng Tây Hạ với các nước có chút xung động, trong chiến tranh cả gia đình phải li tán, khi đó Diệp Thời Tích còn là nữ nhi nhỏ nhất, hôm nay gã muốn nhận lại đứa con gái này...

Nếu chẳng qua là nhận con thôi, Triển Chiêu sẽ không phản đối, mặc dù trong lòng cũng thấy không được tự nhiên.

Đại tẩu mình tự nhiên biến thành người Tây Hạ, trong lòng y làm sao cũng sẽ mất tự nhiên.

Nhưng, Bạch Ngọc Đường thật không ngờ rằng Triển Chiêu sẽ hỏi ra vấn đề như vậy.

“Chỗ nào kỳ quái?”

“Huynh biết, vì sao đại tẩu ghét đàn ông tới thế không?”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa mũi, “Nói thật, ta không có cảm thấy đại tẩu ghét đàn ông, không phải tẩu ấy vẫn còn gả cho người ta đấy sao?”

Đối tượng lại còn là đại ca em...

Triển Chiêu cũng không đồng ý, “Đó là bây giờ thôi, so với trước kia, đại tẩu quả thật đã khá hơn nhiều rồi, trước kia lúc bọn ta mới cứu đại tẩu về, tẩu thậm chí còn không cho đại phu động vào, chỉ cho nha hoàn trong nhà chăm sóc, sau đó sao, đại tẩu mới phân đàn ông ra làm hai loại...”

“Hai loại gì?”

“Cưới thật nhiều thê thiếp với chỉ cưới một người hoặc chưa từng lấy vợ.”

“Tại sao?” Con mắt Bạch Ngọc Đường xoay hai vòng, “Không lẽ, tẩu từng bị đàn ông cưỡng hiếp?”

“Không có.” Triển Chiêu thở dài, “Vì mẹ tẩu ấy chết vì nguyên nhân như vậy.”

“Sao cơ?”

“Tình hình cụ thể ta không rõ, đại tẩu cũng chỉ nói qua loa, cha tẩu ấy có phải tên Dã Lợi Ngô KHất này không ta cũng không biết, nhưng, nếu thật sự là gã, vậy chắc chắn chuyện sẽ không đẹp đẽ như gã nói, nghe nói mẹ đại tẩu ở trong nhà chồng chỉ là một tiểu thiếp, hết lần này tới lần khác bị vợ lớn ngược đãi, nghe đâu rất có mùi tâm kế, lúc ấy đại tẩu còn nhỏ tuổi, sau khi mẹ tẩu bị giết chết, trong nhà không ai thêm để ý tới tẩu, tẩu ấy mới chạy thoát...”

“Nhưng, nếu là vậy, thì tẩu phải ghét nữ nhân mới phải chứ?”

Triển Chiêu nhún vai, “Biết đâu, trong đó còn rất nhiều ẩn tình, hơn nữa, nữ nhân kia không tốt, cha tẩu có lẽ cũng chẳng khá hơn đâu, một người đàn ông mà cả mấy nữ nhân trong nhà cũng không quản lý được, thì cưới nhiều như thế làm gì? Chưa kể...”

“Ừ?”

“Nếu chuyện đúng thật như trong thư, hấn cần gì phải cố ý viết thư cho ta? Trực tiếp đi tìm đại tẩu cũng được...” Triển Chiêu cầm lên bức thư gấp lại kỹ càng, “Bất quá chuyện này ta không thể tham dự quá nhiều, chủ yếu phải xem ý đại tẩu, nếu tẩu nguyện ý ‘Nhận tổ quy tông’ thì ta tự nhiên sẽ không nói gì, nếu tẩu không muốn trở lại, ta dĩ nhiên vẫn sẽ ủng hộ đại tẩu.”

Triển Chiêu dứt lời, dời ánh mắt lên mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Bạch gia dĩ nhiên theo em.”

“Ngọc Đường, huynh có thể tìm người đáng tin, giúp ta gửi thư này tới chỗ đại ca không?”

Bạch Ngọc Đường gật, “Được, chuyện này nên nói rõ ràng với họ đi, thư này em cất trước, chờ lát nữa, ta theo tứ ca thương lượng, để huynh ta tới đây xem một chút.”

Tương tứ gia phụ trách phần lớn làm ăn trên Hâm Không đảo, để người của anh tới hỏi đại ca mình, chắc sẽ không sợ,

Triển Chiêu gật đầu.

Nhưng Triển Chiêu thật không ngờ, Tương tứ gia còn đem theo mấy vị đảo chủ tới nữa, Từ tam gia đại đại liệt liệt, “Đều là người mình, cần gì che che giấu giấu, Triển huynh đệ không lẽ xem thường chúng ta?”

Tương Bình lắc đầu thở dài, nếu không phải nửa đường đụng trúng Từ lão tam, e rằng chuyện cũng không cần hưng sư động chúng vậy, Ngũ đệ mình với Triển Chiêu chỉ tìm một mình anh, hoặc là chuyện không lớn, chỉ là tiện tay, hoặc là quá lớn, không thích hợp cho nhiều người biết được.

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, “Không có gì đâu ạ, chuyện này với đệ không quan hệ quá nhiều, nhưng lại dính tới đại tẩu, Triển mỗ nghĩ hay là trước thương lượng với đại tẩu rồi mới làm ra quyết định tiếp theo...”

“Rốt cục là chuyện gì?”

Đã tới mức này, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cũng thấy không nên giấu nữa, hai người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường đứng dậy, đầu tiên là nhìn xung quanh một lần, sau đó đóng chặt cửa: “Chuyện nói lớn không lớn, nhưng chắc chắn cũng không nhỏ, không nên cho người ta biết, nếu không Triển Lâm có thể gặp phiền toái...”

Rồi sau đó, Triển Chiêu lại mang bức thư y vừa cắt ra cho mấy người khác.

Dã Lợi Ngộ Khất, cái tên này người khác có thể không quen, nhưng đối với thương gia hay đi vào địa vực khác như Tương tứ gia, dĩ nhiên là quen không thể quen hơn.

“Dã Lợi Ngộ Khất là đại tướng Tây Hạ, huynh đệ hần cũng là đại vương có danh tiếng ở Tây Hạ, chẳng qua, mấy ngày trước ta có nghe tới một ít tin đồn, bảo là huynh đệ Dã Lợi công cao chấn chú, Lý Nguyên Hạo gần đây có vẻ lo lắng.” Tương tứ gia xoa xoa bộ râu ngắn của mình, cười nói, “Nhưng đây đều là tin đồn người ngoài nói, không chắc được, còn Lý Nguyên Hạo ở trong hoàng cung Đại Khánh nghĩ thế nào, ai mà biết được.”

“Đã thế, Triển huynh đệ có tính toán gì?” Lô Phương gấp lại tín hàm của Triển Chiêu, lần nữa trả lại cho y, hỏi,

“Triển mỗ vốn là muốn phiền Tương tứ ca đưa thơ tới cho đại tẩu, đại ca, chuyện năm đó của Đại tẩu, chúng ta đều không rõ, cho nên vẫn phải để đại tẩu định đoạt.”

“Chuyện nhỏ.” Tương Bình cười, “Hôm nay Triển huynh đệ ở đây, tự nhiên càng dễ, nghĩ tới đệ với Triển Lâm đã lâu không gặp, đệ tìm phong thư viết mấy chữ, xem như thơ mình gửi tới đại ca, sẽ không để người ta nghi ngờ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Chờ qua mấy hôm nữa rồi gửi, bây giờ chỉ e nhân tuyển của Dã Lợi Ngộ Khất đang ở đây, mấy hôm tới nên cẩn thận một chút thì hơn, nếu hần có thể ngồi lên vị trí đại vương Tây Hạ, thì hần sẽ không đơn giản.”

Mọi người đều gật đầu, “Hiểu.”

60. Quyển 5 - Chương 2: Hoàng Thân Quốc Thích (2)

Nửa tháng sau, trời lại càng thêm lạnh hơn rất nhiều, Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu thân ở Giang Nam, có Lô đại tẩu chiếu cố, lại thêm hai người đều là người có căn cơ võ thuật cao, cho nên qua ngày cũng không quá khó khăn, chẳng qua Triển Chiêu lúc nào cũng trốn ở trong phòng không ra cửa.

Bạch Ngọc Đường vô cùng thấu hiểu bỏ thêm vào lò lửa ở trong Tuyết Ảnh Cư, ít nhất là để Triển Chiêu thoải mái một chút.

Trải qua nửa tháng, tuy nói một lần bị răn cản, 10 năm sợ dây thừng, muốn Triển Chiêu hoàn toàn quên đi chuyện Bạch Ngọc Đường đã làm thật sự rất khó, nhưng trải qua vài ngày như thế, lại thêm thấy Bạch Ngọc Đường làm mọi chuyện theo ý mình, trong tâm Triển Chiêu cũng thư thả không ít.

Chẳng qua, phong thơ bị Triển Chiêu cắt đi, bởi vì chưa có lý do thích hợp, nên một mực không gửi ra được.

“Dã Lợi Ngộ Khất tuyệt đối không phải loại người bình thường, hay là chờ thêm chút đi...” Bạch Ngọc Đường cầm lấy mấy món lục được từ trong phòng thuốc của chị dâu, đưa ra trước mặt Triển Chiêu, “Đại tẩu nói đây là thuốc viên dưỡng tinh thần, thấy đáng về em mấy ngày này buồn buồn không vui, mau ăn đi...”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, đẩy ra viên thuốc ở bên miệng y, “Cần rõ, thuốc có thể tùy ý nuốt sao? Bốc thuốc không đúng bệnh chính là giết người, đại tẩu mỗi ngày đều đưa cho ta một chén thuốc, huynh đừng để ý vớ vẩn nữa, mấy hôm rày trời thật lạnh, Tương tứ ca lại bảo, đại ca huynh ấy giống như muốn ra ngoài, ta...”

Mặc dù Triển Chiêu chỉ nói dựa theo bản lãnh của Triển Lâm, lại có nội trờ hiền như Diệp Thời Tích, nghe đầu Triển Ký đã được đưa tới Thường Châu cho Triển Trung chăm sóc, đáng lý ra sẽ không có vấn đề gì, nhưng dù sao đều là những thân nhân có quan hệ gần với mình nhất, Triển Chiêu vẫn còn rất lo lắng.

“Cũng phải, trời lạnh thế này, không biết rốt cục họ muốn làm sao nữa...”

Triển Chiêu thở dài, “Thôi, chuyện họ đã quyết làm sao dễ dàng thay đổi như vậy được, lại nói, đại ca còn có đại tẩu, nhất định sẽ không xảy ra sự cố gì...”

Bạch Ngọc Đường chỉ cười một tiếng.

Đương nhiên rồi, Triển Lâm là người thế nào, chuyện không nắm chắc hần sao có thể làm được? Triển Chiêu đúng là quan tâm sẽ bị loạn.

Triển Chiêu hướng về phía Bạch Ngọc Đường vẫy vẫy tay, “Ta viết cho đại ca một bức thơ, chuyện này mặc dù hỏ đã chắc chắn, nhưng dù gì cũng phải cẩn thận...”

Rồi sau đó, thấp giọng, “Cũng đưa thơ này tới cho đại ca đi.”

Bạch Ngọc Đường chợt sáng mắt, thì ra Triển Chiêu có ý này!

Tin thơ kia đặt mãi chỗ họ cũng không phải cách, nếu Dã Lợi Ngộ KHất phái người trông chừng họ, mà hành động gì họ cũng không có, chỉ sợ đến lúc đó còn gây bất lợi cho Hãm Không đảo, không bằng sớm gửi tin thơ đi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ừ, ta đi nói chuyện với Tứ ca một chút, chuyện này còn cần huynh ấy giúp một tay.”

Triển Chiêu đồng ý, cho người chuẩn bị giấy và bút, bắt đầu viết thơ cho đại ca mình.

Đại ca với đại tẩu hiện tại còn chưa xuất môn, hẳn vẫn còn ở Thường Châu, nếu nhanh sẽ có thể đuổi kịp.

Lúc Bạch Ngọc Đường dẫn Tương Bình trở về Tuyết Ảnh Cư, Triển Chiêu đã đem hai bức thư dán kín, “Vây, liền phiên toái Tương tứ gia rồi!”

Tương Bình híp lại đôi mắt nhỏ, tùy ý phẩy tay, nhận lấy tín hàm từ trong tay Triển Chiêu: “Triển huynh đệ nói vậy làm gì, chúng ta cũng xem như người một nhà, cần gì khách sáo nhiều như vậy, đệ cứ an tâm, thư này, ta nhất định sẽ gửi tới tay đại ca đệ.”

Động tác của Tương tứ gia Hãm Không Đảo, quả thật rất nhanh, trước khi Triển Lâm với Diệp Thời Tích xuất môn, đã giao tin thơ tới tay họ.

Bởi vì chuyện hệ trọng, nên đích thân Tương Bình đi giao.

“Triển Chiêu nói, chuyện này đệ ấy cũng không quá rõ, bất kể thế nào, cũng phải nghe theo ý của Triển phu nhân.”

Triển Lâm lật tin thơ qua lại mấy lần, không nói gì, chỉ dời ánh mắt sang hướng ái thê.

Triển Lâm cùng Triển Chiêu tuy là thân huynh đệ, nhưng chỉ có mỗi gương mặt tương tự mà thôi, mặc dù trong mắt người ngoài, tính cách hai người hoàn toàn không giống, nhưng cách xử lý vẫn có chỗ tương đồng.

Triển Lâm với Triển Chiêu suy nghĩ rất giống nhau, chuyện này có liên quan rất lớn tới quá khứ của Diệp Thời Tích, nhưng bất kể ra sao, nàng vẫn là thê tử của hắn, là người vợ giúp mình sanh con dưỡng cái, cho nên, bất kể nàng quyết định thế nào, hắn tuyệt đối sẽ về phe Diệp Thời Tích.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không hề che giấu sự chán ghét của mình với kẻ viết thơ kia.

Diệp Thời Tích dường như cũng hơi kích động, chỉ mới nhìn qua một lần đã hung hăng đem nó xé nát, làm Triển Lâm không nhìn được mà méo miệng, “Thời Tích, nằng xé thì cứ xé đi, nhưng, sao lại xé cả thư của tiểu Chiêu chứ?”

Tuy Triển Lâm cũng đoán được đại khái nội dung thư của Triển Chiêu, đại khái là dặn dò những chuyện cần chú ý khi đi xa nhà, đây đã trở thành một cái lệ, mỗi lần mình phải đi xa hoặc trong nhà có chuyện lớn, Triển Chiêu sẽ luôn gửi một bức thư về cho hắn.

Diệp Thời Tích trừng mắt nhìn, “Ồ, thư của tiểu Chiêu cũng bỏ chung trong đây sao?”

“Thôi, ta cũng đoán được đại khái nó viết cái gì rồi.” Triển Lâm thở dài, trấn an vợ mình xong, “Rốt cuộc nằng thấy cái gì mà phản ứng mạnh như thế?”

Diệp Thời Tích tuy là con người thẳng thắn, nhưng tuyệt đối không hề xung động, như vậy chỉ có thể nói rằng, bức thư này có cái gì đã chạm vào vảy ngược của nằng.

Nghe phu quân hỏi thế, Diệp Thời Tích cũng thở dài, “Có một số việc mọi người không biết, nhưng chàng từng nói với thiếp, thiên hạ vốn không có công bằng thực sự, nếu cứ cố chấp quá lâu với một chuyện thì sống thật mệt mỏi, không bằng để bản thân thoải mái hơn một chút, lúc đó thiếp còn thậm chí cười chàng, bản thân mình suốt ngày trưng ra bản mặt cau có, lại dám khuyên thiếp sống thoải mái một chút...”

Triển Lâm nhú mày, liếc nhìn Diệp Thời Tích.

Giống như nhớ lại tràng diện khi đó, Diệp Thời Tích hiếm khi vui vẻ lộ lười, “Vốn dĩ trước đó, thiếp còn muốn báo thù, khi ấy thiếp cuối cùng cũng cảm thụ được rằng mình không thể tiếp tục để khi dễ như vậy, ngày ấy cổ thuật của thiếp còn chưa tinh thông như vậy, hơn một nửa là dùng không quen, vật này quá nguy hiểm, nếu không phải người thuần thực, sử dụng chỉ tổ hại người hại mình. Bất quá, thiếp nhớ mình đã cùng hai người nói, năm ấy người muốn giết chết thiếp, chính là cha ruột của thiếp...”

Triển Lâm từng biết qua chút ít, cho nên không quá kinh ngạc, ngược lại Tương tứ gia, không tự chủ mà nhăn tít, “Cha ruột của cô muốn giết cô?”

Cái này đúng là không ngờ, phần lớn người sẽ vì con trai con gái của mình mà liều mạng, tuy nói cũng có người vì lợi ích bản thân, hi sinh tình nhân cùng con cái của mình, nhưng nói sao cũng là số ít đi, con cái là huyết mạch, làm sao có thể nói cắt là cắt chứ?

Diệp Thời Tích cũng cảm khái, “Lời đồn như vậy thật ra cũng không ít, nơi nào cũng sẽ có người vì bản thân hi sinh con trai con gái, thậm chí còn có thể mặc kệ thể tử của bản thân, ta chính là xem thường những nam nhân đó, nhưng, người dám ra tay giết chết con gái mình, e rằng không có nhiều lắm, thứ người như thế để ta gặp được, đừng mong lưu được cái mạng mình.”

Tương Tứ gia gật đầu, tỏ ý hiểu.

“Người Tây Hạ có nhiều người tính cách thành thật, nhưng cũng sẽ có người vì danh vọng, ân đền oán trả.” Diệp Thời Tích cắn môi dưới, “Dã Lợi Ngộ Khất cũng không nói sai, gã quả thật là cha ruột của ta, chẳng qua không hiểu vì sao phải biên ra chuyện xưa dối trá như thế, còn gửi đến tận chỗ của tiểu Chiêu...”

Nói thế, chuyện thật sự là như thế nào?

Tương tứ gia tỏ ý mình rất tò mò, vậy mà Triển Lâm lại mạnh mẽ nói rằng, biết đại khái là đủ rồi, Diệp Thời Tích mặc dù không nói hết toàn bộ, nhưng nghĩ lại cũng là người từng trải, khẳng định không dễ chịu chút nào, để nàng trước nghĩ ngơi, hoặc tranh thủ lúc chưa lên đường, đi trên ghẹo Ký nhi một chút.

Tương Bình thở dài, “Khổ cho huynh tử mĩ như vậy.”

Nói xong, cũng giơ tay cáo từ, “Tin ta đã gửi tới, hai người nên cẩn thận một tí, Triển Chiêu trước đó không dám gửi thư tới đây, chỉ sợ Dã Lợi Ngộ Khất biết được động tĩnh của nó, nhưng cũng sợ chậm chạp không làm cái gì, sẽ khiến Hãm không gặp bất lợi, một lời của Triển phu nhân thật có đạo lý, Tây Hạ có người sẽ vì tiền đồ mà bất chấp thủ đoạn, Dã Lợi Ngộ Khất là đích, cũng nên cẩn thận một chút sẽ hay hơn.”

Triển Lâm đưa mắt nhìn bức thư đã bị xé nát ở trên bàn, chỉ thở dài một tiếng, liền vô ngữ, quay về phòng ngủ trông Triển Ký thôi.

Triển Ký còn nhỏ, mới ba tuổi, vừa học cách đi bộ, đa phần đều chỉ biết bò.

Lúc Triển Lâm trở về phòng ngủ, Diệp Thời Tích còn đang đỡ tiểu hài nhi chập chững học đi, đệm giường mềm nhũn khó đi, tiểu hài đi một bước lắc lư ba bước chậm rãi nhích về phía mẹ mình.

Tâm tình vốn không tốt cuối cùng đã có chút biến chuyển.

Tin tức Tương tứ gia mang tới tuy nói không tốt, nhưng cũng có thể nói, là chuyện không thể tránh khỏi, thay vì chuyện đột nhiên xảy ra, không bằng chuẩn bị sẵn từ trước.

Nghĩ rồi, Triển Lâm cũng thoải mái.

“Ký nhi cũng sắp bốn tuổi rồi, sao còn chưa đi vững?”

Diệp Thời Tích nhún vai, “Không biết, dù sao cũng chỉ là một đứa bé, kiểu gì cũng biết đi, chẳng qua là hơi chậm một chút mà thôi, có lẽ do thường được người ta bế nên mới vậy...”

Diệp Thời Tích nghiêng đầu, “Đồ đạc chuẩn bị xong rồi? Nói đi cũng phải nói lại, vì sao trời lạnh như thế mà chúng ta phải đi tìm người?”

“Không biết, bắt quá sư phụ mặc dù bình thường trông không đáng tin nhưng thời điểm mấu chốt vẫn nên nghe lời người nói, tuy người đã sớm thoát li giang hồ, thậm chí có rất nhiều người tưởng người đã chết, nhưng kinh nghiệm của người vẫn còn phong phú lắm...”

“Ừ, hay là có chuyện gì quan trọng?” Diệp Thời Tích nhíu mày, “Hơn nữa giờ còn bức thư tiểu Chiêu gửi tới, chuyện ngày càng nhiều, mà chàng thì chưa được nghỉ ngơi...”

Triển Lâm rất khinh thường, dù sao bạn cũng bạn bao nhiêu năm rồi, phẩy phẩy quạt đối đề tài, “Nàng nói xem, sư phụ gọi chúng ta qua tìm người cùng tin tức tiểu Chiêu nhờ Tương tứ gia đưa tới, có phải cùng một chuyện hay không đây? Sư phụ dường như đang ở gần Tây Hạ đó...”

61. Quyển 5 - Chương 3: Hoàng Thân Quốc Thích (3)

Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích đã đi về phía Tây hạ rồi, mà Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ ở lại Hâm Không đảo, tùy thời chú ý động tĩnh bốn phía.

Dã Lợi Ngộ Khất có bản lĩnh hơn nữa, cũng không thể ngày ngày qua lại dưới mi mắt Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, rồi sẽ lộ ra sơ hở.

Chẳng qua Lô đại tẩu mãi không yên lòng Triển Chiêu.

Cổ thuật cái thứ này, quá phức tạp, thường nhân căn bản không cách nào chịu đựng, cũng may xương cốt Triển Chiêu năm đó tốt, bằng không, chỉ sợ y có sớm quay lại, cũng không cách nào nhìn thấy thế giới thị phi phi này nữa, nhưng, tuy bảo qua đoạn thời gian đó, Triển Chiêu cuối cùng đã chống đỡ được, nhưng, thân thể bị cổ trùng ăn mòn đã không còn tốt như xưa.

Hồi trước tuy Triển Chiêu vẫn là sợ lạnh, nhưng bất kể thế nào, vẫn đủ sức mặc đơn y đứng trong trời bão tuyết, không tới mức sợ lạnh tới mức sanh bệnh như lúc này, nhìn bộ dạng y bây giờ...

Lô đại tẩu thở dài, không biết nên oán ai.

Triển Chiêu cũng tự biết tình huống của mình, tuy hết sức ghét đắng, mỗi lần uống thuốc đều cau lại chân mày, nhưng vẫn kiên trì uống sạch không thừa một chút.

Bạch Ngọc Đường từ phòng bếp bê mâm điểm tâm trở lại, lúc vào phòng liền thấy Triển Chiêu mím môi, cầm đũa gõ gõ lên cái chén không, không nhìn được cười, đặt điểm tâm vào trước mắt Triển Chiêu, “Nghĩ lung tung cái gì đấy? Ngay cả Bạch gia của em vào cửa cũng không phát hiện ra...”

“Ngọc Đường, huynh bảo, đại ca đại tẩu ta rốt cục muốn tới chỗ nào?”

“Có ý gì? Không phải là đi chuyển hàng như mọi khi sao, bây giờ mặc dù trời lạnh, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà không làm việc chứ? Em xem tứ ca, có phải là nhảy tứ lung tung không...”

Triển Chiêu lắc đầu, “Cảm giác không giống, lần này đại ca bất kể ra sao cũng không cho ta biết hành tung của huynh ấy, ta chỉ biết lần này huynh ấy muốn đi về phía Tây Bắc, nhưng rốt cuộc làm gì, vẫn cố ý gạt ta, cho nên cuối cùng ta vẫn cảm thấy như là...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt một chút, nếu là chuyện thường, cũng không cần lừa gạt Triển Chiêu chứ?

Không lẽ, chỗ này có nơi nào không đúng thật?

“Miêu nhi, không bằng chúng ta tới Kim Hoa một chuyến đi? Dù sao cũng cuối năm rồi, cũng phải tới bái phỏng đại ca đại tẩu chứ?” Bạch Ngọc Đường ngồi trước mặt Triển Chiêu, đoạt lấy chiếc dưa Triển Chiêu đang cầm gõ gõ, “Em làm sao mà như con nhút vậy, lúc Vân Sinh rảnh rồi không có gì làm cũng thích gõ gõ như thế...”

Triển Chiêu nghiêng đầu, “Vân Sinh là ai?”

“Cháu em.”

“Cháu ta rõ ràng là Ký nhi!”

“Đó là cháu ta.”

“...”

Rốt cuộc là sai ở đâu nhỉ? Triển Chiêu cảm thấy hình như mình bị Bạch Ngọc Đường lừa gạt chỗ nào.

Bất quá, bỏ qua đoạn sau, Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường nói rất đúng, Bạch đại ca dù sao cũng là anh ruột của Bạch Ngọc Đường, năm mới thì sắp đến, nói thế nào, cũng phải đi thăm một chút.

“Có muốn dẫn Ký nhi tới không? Lên một tuổi, cũng nên cho Ký nhi theo những đứa bé cùng trang lứa chơi đùa, bất quá tuổi Ký nhi còn hơi nhỏ, nói cũng không nhiều, không chắc...”

“Sợ cái gì, nhóc con nhà Bạch gia ta đứa nào tính tình cũng hoạt bát hảo động, bảo đảm có thể trông tốt cái thằng nhóc Triển Ký đã sắp 4 tuổi còn đi chưa vững kia...”

“Chỉ sợ ai cũng có tánh tình đại thiếu gia như Bạch ngũ gia ấy, Kỳ nhi nhà chúng ta ra đời chưa lâu, e là bị khi dễ...”

Bạch Ngọc Đường bấu môi, nhần nhần mấy cái lên vai Triển Chiêu, “Bớt nói hươu nói vượn, họ Bạch tuyệt đối sẽ không khi dễ họ Triển đâu...”

“Rốt cuộc là ai nói hươu nói vượn đây, nói như thế trước giờ huynh không khi dễ ta vậy, đại ca đã nói với ta rồi, Bạch Ngọc Đường trước kia thường thường cãi nhau với ta đấy!”

“...”

Ai bảo hắn nói ra chuyện thời đó thế? Hơn nữa, mình khi đó căn bản chẳng hiểu cái gì, còn tưởng nhầm mình rất ghét Triển Chiêu, họ bây giờ đã tới trình độ này làm sao có thể xảy ra chuyện như thế chứ?

“Đừng nghe đại ca em nói vậy, ta như thế là chọc ghẹo em chơi thôi!” Bạch Ngọc Đường nói lời này mình vẫn còn chút chột dạ.

Triển Chiêu nhẹ giọng “Hừ” một tiếng, ngược lại bỏ qua đề tài, “Chuyện này cũng nên nói với bọn Lô đảo chủ một tiếng đi? Đi mà không từ giả, không đúng lắm...”

Bạch Ngọc Đường bấu môi, thấp giọng lầm bầm, “Em cũng biết đi mà không nói là không đúng sao?”

Vậy mà những lời ấy hắn cũng đâu dám nói lớn, lại sợ Triển Chiêu nghe được.

“Huynh nói cái gì?”

“Ta bảo, gọi Lô đảo chủ cái gì, gọi theo ta, Đại ca.”

Triển Chiêu âm thầm liếc mắt, mặc dù bây giờ Triển Chiêu hiểu rõ, biết mình không phải đối thủ Bạch Ngọc Đường, nhưng, bắt quá mấy câu, cho dù Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng, y vẫn có thể nghe rõ nhất thanh nhị sở.

“Sắp hết rồi a, xét theo tình hình ấy, đại ca đại tẩu càng không nên ở thời gian này mà đi...” Triển Chiêu một tay đỡ cằm, ngón trỏ gõ gõ lên mặt bàn, “Đại ca tuy có lúc hết sức cố chấp với công việc, nhưng so sánh công việc với Kỳ nhi, đại ca sẽ coi trọng Kỳ nhi hơn, cho nên bọn họ không thể...”

Vốn Triển Chiêu đang tự lắm bầm, lại bị một bàn tay trên đỉnh đầu cắt lời.

Bạch Ngọc Đường xoa đầu Triển Chiêu như một đứa bé, “Nghĩ nhiều như thế làm chi, ca tẩu nhà em cũng không phải người thường, mặc dù không thể lợi hại bằng Bạch gia, nhưng chút tiểu mao tặc khẳng định

không phải đối thủ của họ, em đó, an tâm chút đi.”

Triển Chiêu hơi ngược đầu, liếc mắt nhìn cánh tay đặt trên tóc, có chút vô ngữ.

“Ta cũng không phải con nít...”

“So với Bạch gia, em còn quá nhỏ, còn chưa yếu quan đây...”

Khóe miệng Triển Chiêu khẽ co quắp, cứ cảm thấy mồm tên này quá thối, bắt đầu tự định giá xem khả năng hấn đánh lại mình sau khi bị mình đánh...

Bạch Ngọc Đường đầu tiên là gửi tin tới Kim Hoa, dù gì cũng phải nói một tiếng với đại ca ruột của mình, Triển Chiêu cũng nhờ người tới Thường Châu một chuyến, nói một tiếng với Trung bá, mặc dù vốn dĩ phải để Triển Ký cho Trung bá chăm, nhưng Ký nhi chung quy vẫn là một đứa bé, tốt nhất là để nó chơi đùa với những đứa trẻ cùng trang lứa.

Dù là cuối năm, Tương tứ gia vẫn hết sức bận bịu, vội vàng làm một chuyến cuối năm, để gia nhân ở Hãm không đảo cũng có thể sớm về nhà đón Tết.

“Để ta thuận đường đi một chuyến, dù sao ta cũng muốn đến Thường Châu, thu tiền.”

Tương tứ gia làm việc, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đều rất an lòng.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu về lại Tuyết Ảnh Cư, “An tâm đi, Dã Lợi Ngộ Khất không dám làm gì trên địa bàn Đại tống đầu, dù sao nơi này không phải đất của hấn, nếu thật tra được hấn dám gây chuyện gì ở đây, Quốc chủ Tây Hạ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hấn.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ một chút, tựa hồ cảm thấy đúng là có chút đạo lý, dứt khoát không nói gì.

Quay lại bên kia.

Sau khi Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích đến biên cảnh Tây Hạ, muốn tìm Vân Lạc Tử cũng không phải dễ dàng, lão nhân gia trước giờ đều không thích để lại ấn ký cho đồ đệ để tìm kiếm lúc du sơn ngoạn thủy.

Hoặc là nói, bà vốn cũng không tính để người ta tìm thấy, vì vậy những khi muốn đồ đệ tìm ra mình, bà không biết tự giác để lại thứ gì cả, cũng vì thế mà Triển Lâm với Diệp Thời Tích nhất thời tìm mãi không ra.

Bất quá, công phu Vân Lạc Tử đích thực rất cao, không sợ xảy ra chuyện, thế nên họ cũng không vội, an ổn nghỉ ngơi trong khách sạn, uống trà ăn cơm.

“Nhưng, cuối cùng là có chuyện gì? Trông đáng vẻ sư phụ dường như rất vội vã...”

“Chắc không có chuyện gì lớn đâu, theo bản lãnh của sư phụ, cho dù người có đi lại trong Hoàng cung Đại Khánh cũng không ai tìm thấy người.” Triển Lâm thở dài đáp, “Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, ngay cả chúng ta tìm khắp nơi không thấy người!”

“Vây, bình thường người vẫn trọ trong khách điểm chứ? Bây giờ không được, chúng ta đi tìm từng nhà một đi.” Diệp Thời Tích rót cho mình chén trà, “Sư phụ người cũng bảo, nguyên khu này không lớn, rất dễ tìm...”

Triển Lâm gật, “Cũng chỉ có thể như thế...”

Mặc dù cách này rất ngu, nhưng không thể không nói, rất có hiệu quả.

Triển Lâm với Diệp Thời Tích cuối cùng cũng tìm thấy Vân Lạc Tử bên trong một trà quán.

Cao thủ võ lâm quả nhiên bất đồng với người thường, cảm giác chính là người của hai thế giới, chỉ tốn mấy giây, hai người đã có thể tìm được người mình cần tìm ở trong đám người.

Triển Lâm với Diệp Thời Tích đưa mắt nhìn nhau, sau đó đi tới cái bàn vì Vân Lạc Tử độc chiếm, cung kính rót cho sư phụ một ly trà, mặc dù trà này nhìn quá cũng không phải quá ngon, “Sư phụ, gần đây thế nào ạ?”

“Ai, mấy đứa tới rồi hả, không dẫn tiểu Chiêu theo chung chứ?”

“Không a, tiểu Chiêu ở lại Hãm Không đảo rồi, Mẫn Tú Tú cũng là danh y vang dội, đặt tiểu Chiêu ở lại đó cũng có thể an lòng, mặc dù vẫn còn chút vấn đề, nhưng, dù sao cũng là địa bàn của Hãm Không đảo, Bạch Ngọc Đường còn là một tên Diêm la, cho dù có kẻ muốn làm hại tiểu Chiêu cũng không dễ như vậy.” Triển Lâm và Diệp Thời Tích cuối cùng cũng ngồi xuống, “Như đã nói qua, sư phụ vội vã như vậy gọi tụi con tới, rốt cuộc có chuyện gì?”

Vân Lạc Tử nâng cằm, “Vấn đề không nhỏ, lúc ta đi ngang chỗ này, nghe thấy một tin đồn, nói là quốc chủ Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, rất có hứng thú với phu nhân của Dã Lợi Ngộ Khất...”

Nơi này tuy là biên giới, nhưng vẫn không tính là địa bàn Tây hạ, vì vậy người ở đây muốn nói gì, bên Tây Hạ cũng không có cách quản, cùng lắm, chính là đi móc nối với quan viên địa phương, chuyện liên quan tới quốc thể không cho phép nói hươu nói vượn.

Nhưng cho dù là thế, cũng không cản được mồm mép của thiên hạ.

Trời cao hoàng đế xa, quan gia lại không thể đột ngột xuất hiện ở một tiểu thôn nghiêm trang giáo huấn

mọi người, vì vậy, muốn đám dân chúng này im tiếng, chỉ có thể chờ tới lúc tin đồn trôi qua.

Nghe được Vân Lạc Tử nhắc tới “Phu nhân Dã Lợi Ngộ Khất”, Triển Lâm liền quay đầu lại nhìn vợ của mình.

Diệp Thời Tích vẻ mặt âm úc, giống như trở về năm đó, lúc Triển Chiêu vừa đưa nàng về Triển gia, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Vân Lạc Tử “chậc chậc” hai tiếng, “Quả nhiên có dính dáng với chuyện xưa...”

Chậm rãi uống một hớp trà, Vân Lạc Tử nói tiếp, “Những thứ này bắt quá chỉ là tin đồn, chưa chắc chính xác, ta chỉ nói cho các con nghe một chút, nghe đâu, anh em Dã Lợi công cao chức trọng, Lý Nguyên Hạo dường như đã lên kế hoạch diệt trừ bọn họ rồi...”

62. Quyển 5 - Chương 4: Hoàng Thân Quốc Thích (4)

Đang suy nghĩ xem đào tiếp cái hồ thanh thủy hay là bộ sinh tử văn Orz

Diệp Thời Tích mím môi, “Xem ra, Dã Lợi Ngộ Khất đã khó tự bảo toàn, mới đi tìm tiểu Chiêu...”

Lời còn chưa dứt, nàng lại hừ lạnh một tiếng, “Hắn ngược lại hiểu rõ con, nếu muốn hạ thủ từ phía con, chỉ sợ sẽ không có kết quả, bất kể hắn có giấu giấu giếm giếm cái gì hay không, cứ trông bộ dáng hắn cũng biết chẳng cho được vợ mình cái gì rồi...”

Triển Lâm gơ tay dè lại bả vai nàng, “Tĩnh táo một chút, những chuyện này đã sớm không liên quan tới nàng nữa, chưa kể, vốn là hắn vứt bỏ hai mẹ con nàng, nếu ban đầu không làm ra chuyện quá đáng thế, thì hôm nay cũng không cần mang ý đồ lợi dụng con gái mình cái gì...”

Vân Lạc Tử khẽ cười một tiếng. “Chính là như thế, Dã Lợi Ngộ Khất năm đó đã từ bỏ nhà con, thì bây giờ xem như có gọi con là “Con riêng”, cũng là danh không chính, ngôn không thuận.”

Chẳng qua, bất chợt, sắc mặt Vân Lạc Tử đột biến, “Hai đứa nói, hắn đi tìm tiểu Chiêu?”

Diệp Thời Tích với Triển Lâm nhìn nhau, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài, “Vâng, hắn đã sớm tìm tới tiểu Chiêu, trước đó, tiểu Chiêu còn cẩn thận nhờ Tương tử gia của Hãm Không đảo giúp gửi thư tới đây, là tự tay Dã Lợi Ngộ Khất viết...”

Vân Lạc Tử trầm ngâm rằng: “Tên khốn đó, biểu Chiêu nhi tính tình tốt, cảm thấy nó có thể mềm lòng, liền hạ thủ từ nó sao? Nói cách khác, Chiêu nhi lúc này có thể đã bị người trông chừng rồi?”

Triển Lâm chỉ biết thở dài, “Sẽ không sai, bất quá vùng đất của Hãm Không, cũng không dễ dàng vây hãm, hơn nữa, muốn để tiểu Chiêu lẫn Bạch Ngọc Đường không phát hiện ra, cũng khó quá đi, chưa kể, hãn còn phải lo đối phó Lý Nguyên Hạo, gần nhất sẽ rất bận bịu? Mà mấy chuyện thế này, độ khó hơi bị cao, hừ, sớm muộn gì hãn cũng bận chết, sư phụ, tiểu Chiêu bên kia không cần lo lắng quá, chỉ cần không bao lâu, người bên nó sẽ lộ, người cũng Hãm Không đảo cũng không phải ở không.”

Triển Lâm nghĩ không sai, những kẻ mai phục của Dã Lợi Ngô Khất ở Tùng Giang phủ, còn chưa kịp chờ qua tết đã lộ sạch sẽ rồi.

Dã Lợi Ngô Khất điều tra rất kỹ lưỡng, nếu muốn giữ mạng, thì con đường cuối cùng bây giờ, chính là đưa con gái mình vứt bỏ vì tiền đồ năm ấy.

Diệp Thời Tích bây giờ đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Tây Hạ, nàng không chỉ không phải người Tây Hạ, mà còn là chân truyền của Miêu cổ Tương Tây, vì vậy, nếu Diệp Thời Tích muốn, nhờ nó dẹp hãn ra khỏi Tây hạ sẽ không phải chuyện gì khó khăn.

Chỉ cần ra khỏi Tây Hạ, cũng không cần lo đến những chuyện khác.

Lý Nguyên Hạo muốn giết hãn, không phải vì hãn đánh thắng quá nhiều trận, mà do Lý Nguyên Hạo cảm thấy hãn uy hiếp địa vị của mình, để đảm bảo cái ghế Quốc chủ, mới làm ra chuyện như vậy.

Chỉ cần mình ra khỏi Tây Hạ, thì chuyện của Tây Hạ sẽ không dính dáng gì tới mình nữa, như vậy, Lý Nguyên Hạo sẽ không cần đuổi cùng giết tận, chưa nói ở địa bàn người khác, Lý Nguyên Hạo cũng không thể muốn giết liền giết.

Vì thế, hôm này hãn muốn nắm chặt phao cứu mạng Diệp Thời Tích.

Nhưng, Diệp Thời Tích vì chuyện mẹ mình bị giết ở Tây hạ, cho nên vẫn luôn oán hận hãn, cũng vì như thế, hãn chỉ có thể hạ thủ từ người bên cạnh, cẩn thận chú ý từng người nàng xem trọng.

Mà trong những người đó, người đứng mũi chịu sào, dĩ nhiên là Triển Chiêu.

Theo Dã Lợi Ngô Khất điều tra, Triển Chiêu là ân nhân cứu mạng Diệp Thời Tích, còn là em chồng của Diệp Thời Tích, người như thế dĩ nhiên là đáng để Diệp Thời Tích chú ý.

Mà danh tự Triển Chiêu, Dã Lợi Ngô Khất tự nhiên sẽ biết.

Hai ba năm trước, hãn còn ở biên cương gặp qua người thanh niên này, khi đó, hãn cho là Triển Chiêu đã chết, hãn còn tận mắt nhìn thấy thanh niên mặc nhung trang đó té xuống, vốn, hãn còn định chém thêm một đao, để bảo đảm, nhưng không biết từ đâu một mũi tên bắn tới, đánh văng đao của hãn.

Sau đó, là bão cát đột nhiên cuốn tới, khiến Tây Hạ không thể không lui binh.

Sau đó, sinh tử của Triển Chiêu hẳn cũng không rõ.

Bất quá, cũng may một đao năm đó của hắn không có đâm xuống.

Dã Lợi Ngộ Khất không quan tâm nguồn gốc của mũi tên nọ, chỉ xem là một kẻ nào đó trong Tổng quân cho rằng kẻ mất đi tri giác kia còn sống, ừ, mặc dù sau đó vì bão cát, mà quân Tổng cũng phải vội vàng lui quân, cuối cùng không có tìm ra y, cuối cùng lấy cớ “Chết trận” mà làm hậu sự cho y, tuy trên thực tế, y quả thật còn sống.

Bất kể thế nào, hạ thủ từ người Triển Chiêu, đại khái là dễ dàng nhất.

Cho nên, người gọi Triển Chiêu, bị Dã Lợi Ngộ Khất chú ý nhiều nhất.

Quan hệ của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, hắn cũng biết chút ít, dù sao đây cũng không phải ngày đầu hắn để ý tới Triển Chiêu, kể từ khi Đại Tổng đăng tin Triển Chiêu còn sống trên hoàng bảng, hắn đã đặc biệt phái người tới giám thị Triển Chiêu, lần trước chuyện Triển Chiêu “xuất đào” khỏi Hãm Không Đảo ở Tùng giang Phủ, hắn tự nhiên cũng nghe tới.

Tuy mới đầu, cũng cảm thấy có chút lạ, nhưng chuyện này dù sao cũng là chuyện người khác, không dính gì tới hắn, cho nên cũng mặc kệ.

Dù sao, cũng không quan hệ lớn lao gì tới hắn cả.

Hắn chỉ cần trông chừng Triển Chiêu, không cho y thoát khỏi tầm mắt mình là đủ.

Mà ngoài Triển Chiêu, cần chú ý nhất chính là Triển Ký.

Triển Ký là con trai ruột của Diệp Thời Tích, cái này hắn dĩ nhiên biết, thậm chí, hắn từng nghĩ, dứt khoát bắt Triển Ký để Diệp Thời Tích giúp hắn rời khỏi Tây Hạ.

Nhưng mà, Triển Ký tuổi còn nhỏ, Triển gia không thể nào bỏ mặc nó một mình, bình thường, nó luôn ở chung với Triển Lâm, hoặc Triển Chiêu, hoặc Bạch Ngọc Đường, mà những kẻ này không dễ đối phó.

Triển Lâm Diệp Thời Tích, công phu tuy nói không lợi hại, nhưng nếu chúng liều mạng, thắng bại cũng có năm năm phần, nhưng Diệp Thời Tích tinh thông cổ thuật, cái này không ổn, còn Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu bên đây sao, không cần phải nói.

Triển Chiêu tuy nói vì một lần bị thương, công phu có chút sút giảm, nhưng không phải người bọn họ có

thể chế trụ, càng không cần nói với Bạch Ngọc Đường, tên này so với năm xưa, càng là tăng tiến một bậc, người giang hồ cũng nói kẻ này tính tình kỳ quái, quỷ dị, nếu không phải chọc thì tốt nhất nên né ra xa thật xa.

Có thể thấy Bạch Ngọc Đường là kẻ chẳng tốt lành gì.

Vậy mà nay, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở lại Hãm Không Đảo phủ Tùng Giang, còn Triển Lâm với Diệp Thời Tích vội vã đi kiếm người, Triển Ký liền giao cho lão gia của Triển Trạch chăm sóc.

Dã Lợi Ngộ Khất cảm thấy, đây chính là cơ hội ông trời cho hắn, để hắn có thể ra tay từ bên trong.

Nhưng, Triển Lâm là một thương nhân thành công, không thể so sánh với người thường, còn Dã Lợi Ngộ Khất không hề chú ý tới chuyện đó, cho nên, người hắn phải theo dõi Triển Trạch đã bị bại lộ.

Triển gia cũng không phải nơi cho người vô dụng, nếu thật Triển gia chỉ có mấy người, làm sao Triển Lâm có thể an tâm giao Triển Ký cho một lão quản gia trông coi?

Vì vậy, lúc Tương tứ gia chạy tới Triển gia ở Thường Châu, đúng lúc gặp một màn như thế.

Người Triển gia lạnh lùng liếc nhìn người bị trói trên đất, “Tiểu thiếu gia mà ngươi tưởng muốn động là động sao?”

Sau đó quay sang hỏi Triển Trung, “Trung bá, tiểu thiếu gia không sao chứ?”

Tiểu hài nhi mặc quần áo mới tinh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, “Mẫu thân nói sai rồi, mặc đồ đen mới là người xấu, ừm, mặc đồ trắng cũng xấu luôn!”

Tương tứ gia chớp mắt nhớ tới Ngũ đệ của mình, tên kia ngày nào cũng mặc bạch y đi loạn.

“Mặc đồ trắng cũng là người xấu” trong miệng Triển Ký, không phải là nói Ngũ đệ nhà mình chứ nhỉ? Tiểu quý, nói vậy không được, đó là nam nhân của Nhị thúc nhà mày!

Bất quá, mấy chuyện vớ vẩn Tương tứ gia không nói, chỉ chỉ người trên đất, “Đây là ai? Cảm giác không phải người Trung Nguyên...”

Mặc dù tóc đã đổi sang kiểu tóc Trung Nguyên, nhưng vẫn có thể nhìn một cái là ra.

“Trông qua, có vẻ giống như Tây Hạ.” Người Triển gia cứu Triển Ký hơi híp mắt liếc, “Sẽ không nhầm, đại khái là loại ở lại Trung Nguyên năm vùng thời gian dài, trước kia lúc ở Tây Hạ từng nghe nói tới, người ngoại vực thường để những kẻ này lại giả trang thành người Trung Nguyên sau đó cắm rễ lâu dài, sau đó

nữa có thể nghe ngóng hoặc lúc tiến công, đưa lại tin tức cho chủ tử.”

Chuyện như vậy, Tương tứ gia cũng từng nghe nói qua.

Bất quá, dầu gì lần này tìm ra đầu mối, cho dù chỉ có một chút đầu mối này, cũng đã có được ngọn nguồn, cũng từng chút bắt lại người kia.

“Tương tứ gia lần này tới, vì chuyện gì?”

Tương Bình đem chuyện nói ra, chuyện như thế đương nhiên phải nói rõ với người Triển gia.

63. Quyển 5 - Chương 5: Hoàng Thân Quốc Thích (5)

Tương Bình cuối cùng cũng thành công mang Triển Ký về Hãm Không Đảo.

Mặc dù Triển Trung vẫn không vừa mắt Bạch Ngọc Đường, nhưng ông vẫn rất an tâm Nhị thiếu gia nhà mình, mặc dù theo thuyết pháp của Thiếu phu nhân, thì Triển Chiêu bây giờ chỉ mới 18 19 tuổi.

Bất quá, đây không phải chuyện gì lớn lao, Nhị thiếu gia từ nhỏ đã vô cùng hiểu chuyện, để người ta an lòng.

Chuyện duy nhất khiến người ta không thể an tâm, có lẽ chính là, thằng bé luôn vô duyên vô cớ theo người lạ đi mất, nhớ năm đó lúc nó một thân một mình xông pha giang hồ, ông cũng lo lắng cả một thời gian.

Nếu là nhị thiếu gia bị người bắt đi thì làm sao bây giờ? Bản lĩnh của nó thật đúng cao cường, nhưng nếu bị lừa gạt vào trong núi, còn không phải là không về được sao?

Bên này, Tương Bình dẫn Triển Ký về Hãm Không Đảo, suốt đường đi cũng cười không ngừng lại.

“Thúc thúc, thúc đang cười cái gì?” Đứa bé ba bốn tuổi chớp chớp mắt, cẩn thận nhéo râu của người đàn ông đang ôm mình, lại mau chóng thả ra, hết sức vô tội nhìn hắn.

Tương Bình hí hóp đôi mắt nhỏ.

Đứa bé này thật sự là con trai Triển Lâm sao? Nhìn thế nào cũng không thấy chút khôn khéo của Triển Lâm đâu cả...

Tương Bình không chỉ dẫn theo Triển Ký, còn mang theo cả kẻ có vẻ là nằm vùng kia về Hãm Không Đảo.

Mấy chuyện tra hỏi này nọ, người Triển gia không quá thông thạo, Triển Lâm mặc dù rất có vai vế trên thương trường, nhưng chung quy quá xa cách giang hồ, cho dù là thuộc hạ có làm sai, cũng chỉ biết đuổi đi, về chuyện lừa đảo trong thương trường, không thể không nói, Triển Lâm là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, trong phần lớn tình huống, không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Triển Chiêu cũng là một người hết sức thông minh, nhưng y dù gì cũng còn nhỏ, còn không biết tinh phong huyết vũ trên giang hồ, giống như lúc vừa nhậm chức ở Phủ Khai Phong, y tuy hay bị thương, nhưng vẫn có đủ khả năng lột trần từng tầng vụn áo.

Nhưng mà, bất kể là Triển Chiêu hay còn là Triển Lâm, đều không muốn dùng tra khảo để tìm đầu mối.

Vậy nhưng, những kẻ đến từ Tây Hạ đều là hán tử mười phần, hơn nữa Dã Lợi Ngộ Khất càng không phải người hữu dũng vô mưu, nếu không hắn đã không thể ở Tây Hạ an ổn làm Đại Vương nhiều năm như vậy, cũng không thể nhận ra Lý Nguyên Hạo sẽ gây chuyện bất lợi cho hắn trong thời gian này, vì thế, bọn họ không thể để cho người tính tình ôn hòa như Triển gia đối phó.

Chính vì thế, Tương tứ gia dứt khoát sai người trối tên kia lại dẫn về Hãm Không đảo.

Dù sao Diệp Thời Tích cũng không có ở Triển gia, mà Hãm Không đảo còn có một đại tẩu, không chừng còn có thể cho đại tẩu thử vài thứ thuốc, dùng động vật để thí nghiệm, cũng không đáng tin cho lắm.

Triển Ký là một đứa bé hết sức sợ người lạ, mặc dù trong vài ngày từ Thường Châu tới Hãm Không Đảo, Tương tứ gia tự nhận đối xử với Triển Ký cực kỳ tốt, mặc dù tới giờ Tương tứ gia đều không có con, nhưng Tứ phu nhân đã sớm an định ở Hãm Không đảo, muốn có hài tử cũng là chuyện sớm muộn.

Còn nữa, vì đã tới tuổi nên có con, nên Tương tứ gia đối xử với trẻ con, chung quy là hết sức tốt.

Chẳng qua, Triển Ký đúng là sợ lạ, cho dù Tương Bình đối xử với nó tốt đến đâu, cũng không qua được sự uy hiếp của hai từ “xa lạ”.

Cho nên lúc thấy Triển Ký nhanh chóng từ trong ngực hắn nhảy ào vào lòng Triển Chiêu, sắc mặt Tương tứ gia có chút khó xem: “Chắc chắc, không biết có phải ngày thường Diệp Thời Tích thường nói xấu Hãm Không đảo chúng ta với nó hay không? Cứ cảm thấy thẳng quỷ con này không hợp được với Hãm Không đảo...”

Triển Chiêu lắc đầu, bế Triển Ký lên, “Không đâu, đại tẩu chỉ hay nói những kẻ mặc bạch y quá mức chói mắt, bình thường đều là kẻ buôn người tự cho mình là đúng...”

Dứt lời, còn dùng mắt liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh một cái.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Nói hươu nói vượn, người phong lưu thích thảng như Ngũ gia, sao có thể là kẻ buôn người?”

“Ngũ đệ, câu này người đúng là không có tư cách phát ngôn.” Mẫn Tú Tú “Phụt” một tiếng, “Nếu đệ không phải kẻ buôn người, thì đệ nói vì sao bây giờ Triển tiểu miêu còn ở lại Hãm Không đảo đây?”

Sắp qua năm mới, Triển Chiêu làm sao có thể còn ở lại nhà người khác? Nhất định phải về Thường Châu.

“Cả đời Ngũ gia, chỉ cướp đúng một con mèo này, làm sao có thể nói là buôn người được?”

Triển Chiêu mặt hơi đỏ.

Lời của Bạch Ngọc Đường không tính là lộ liễu, nhưng, Triển Chiêu luôn cảm thấy gò má nóng rẫy, mặc dù những người quen biết mình, cũng đều biết chuyện của họ, nhưng mà...

Chuyện này dù sao cũng là chuyện riêng của họ, cần gì nói thế trước mặt mọi người...

Cứ thế như vậy mới là đương nhiên.

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên hiểu, Triển Chiêu mất tự nhiên tới mức này, mèo này trước giờ đều là da mặt mỏng, bị nói như thế, không biết chừng trong đầu lại nghĩ ngợi lung tung, vì vậy, hết sức có lòng thay Triển Chiêu giải vây, “Thôi không nói chuyện này nữa, tiểu quỷ này tới Hãm Không đảo, hay là giao cho nó đại ca đại tẩu? Để Trần nhi cũng có bạn...”

Sắp xếp như vậy tự nhiên rất tốt, vợ chồng Lô Phương cũng gật đầu, Hãm Không đảo tới nay chỉ có một đứa trẻ là Lô Trân, Nhị đệ muội tuy đã có bầu, nhưng đứa bé thủy chung vẫn nằm trong bụng, Lô Trân cũng hỏi mãi, em bé trong bụng Nhị thím khi nào mới ra ngoài?

Hôm nay cuối cùng có có một đứa bé cùng lứa, nhất định có thể cùng chơi đùa đi...

Chẳng qua họ không ngờ, đứa bé này đúng thật là sợ lạ, vui trong hôm vai Triển Chiêu lắc đầu, “Không chịu, Kỳ nhi muốn ở bên Nhị thím...”

Nhị thím, dĩ nhiên là chỉ Triển Chiêu.

Thế là, Bạch Ngọc Đường chìm mặt, “Triển Kỳ, Triển Chiêu là nhị thím của mày, không phải là cha...”

Triển Kỳ nhìn Bạch Ngọc Đường, trề môi, giơ tay ôm lấy cổ Nhị thím mình, “Hừ, mẹ nói, tuyệt đối không để người mặc bạch y lại gần Nhị thím, người xấu, tránh xa Nhị thím ra!”

Bạch Ngọc Đường: “.....”

Diệp Thời Tích rất cuộc đã nói cái quỷ gì với thằng quỷ con nhà mình vậy, mới nhỏ như thế đã phải tiếp nhận tư tưởng cổ quái thế này, lỡ mai một nó nghĩ bậy thì tính sao?

Triển Chiêu ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, đỡ lấy đứa bé đang ngồi trên cánh tay mình, “Ký nhi sợ lạ, không bằng để Triển dỗ tạm thời quấy rầy Lô Gia trang đi...”

Tuyết Ảnh Cư bên kia, rõ ràng không hợp làm nơi ở của một đứa bé.

Triển Chiêu nhớ tới một đồng cơ quan lý kỳ cổ quái trong phòng Bạch Ngọc Đường, không khỏi ôm chặt đứa trẻ trong ngực, y đương nhiên sẽ không an tâm thả cháu mình vào nơi nguy hiểm đó.

Mà bây giờ, Triển Ký càng là không phải Triển Chiêu thì không chịu, vì vậy, Triển Chiêu quả quyết bỏ qua Bạch Ngọc Đường.

Mấy vị đạo chủ còn lại hết sức đồng tình nhìn về phía bạch ngọc đường, ý tứ của Triển Chiêu, cũng chính là muốn Bạch Ngọc Đường tự về lại Tuyết Ảnh cư, còn y là chuẩn bị phụng bồi cháu của mình.

Ý này, Bạch Ngọc Đường tự nhiên hiểu, nhất thời lồng ngực cảm thấy khó chịu, “Miêu nhi không về, ta còn đi qua đó làm gì?”

Dứt lời, kéo Triển Chiêu đang ôm hài tử, “Đi, mấy ngày nay chúng ta sang chỗ đại ca đại tẩu quấy rầy, mấy hôm nữa về thẳng Kim Hoa là được.”

Triển Chiêu cảm thấy trong tim ấm áp, “Ngọc Đường...”

Hừ hừ, đều là một đám trẻ con, chờ mấy ngày nữa Trần nhi với Triển Ký quen nhau rồi, làm sao còn bám lấy nhị thúc nhà nó nữa? Dù sao đến cuối cùng, Nhị thiếu gia của Triển gia đã là Người của Bạch ngũ gia Hâm Không đảo rồi.

“Chuyện này, tạm thời khoan nói...” Tương Bình thấy họ rất cuộc đã xử lý vấn đề chỗ ở xong xuôi, bấy giờ mới nói chuyện, “Cái tên bị trói đất về đây, xử lý thế nào? Tên đó là người bên Tây Hạ, chỉ sợ không phải chuyện đơn giản như thế, đại khái, sẽ có quen biết với, cái tên Dã Lợi gì đó...”

Nghe tới đây, mọi người đều hiện ra vẻ nghiêm túc.

Tương Bình nói không sai, chuyện này không thể nói với người bình thường, không chừng còn làm liên lụy đến người ta, chưa kể nếu người khác sơ ý, sẽ xảy ra chuyện không cách nào thu dọn.

Vì vậy mà, họ cũng không muốn nói chuyện này với người ngoài.

Huống gì, chuyện dính líu tới ngoại tộc, cũng không biết chúng rốt cuộc có ý gì, hay là cái gì cũng không muốn nói với người ngoài cuộc, mà đồng thời, chuyện này cũng có ý nghĩa, thích khách Dã Lợi Ngộ Khất phải tới đây, phải do bọn họ tự xử lý.

“Có gì mà nghĩ nhiều, tra hỏi thích khách các loại, nơi nào làm khó được người trên Hãm Không? Triển tiểu miêu cứ an tâm, chúng ta nhất định sẽ cạy được miệng tên thích khách kia ra.”

Từ tam gia đại đại liệt liệt, nhưng cũng thành công khuấy động bầu không khí đang đông cứng, Hàn nhị gia dẫn đầu nói, “Lão tam nói phải, thích khách chúng ta đã gặp nhiều rồi, mặc dù hãn tới từ Tây Hạ, nhưng cũng không có gì khác biệt, cùng lắm là cẩn thận hơn một tí, đừng để người ngoài biết, nhốt hãn vào trong mật thất là đủ rồi, cứ an tâm đi...”

Bạch Ngọc Đường gật, đưa tay nhấn lên vai Triển Chiêu, “Yên tâm, Ngũ nghĩa hãm không không phải là hạng tầm thường, loại chuyện như thế tuyệt sẽ không khoan tay đứng nhìn...”

Mà chuyện này càng không phải chuyện gì nhỏ...

Triển Chiêu cau mày, cái gì cũng không nói.

Y vốn có thể giữ yên chuyện không gây huyên náo, để nhiều người biết như thế, có khả năng sẽ càng khiến nhiều người có nguy cơ bị bịt miệng, nhưng mà...

Triển Chiêu đưa mắt nhìn Bạch y nhân thường bám theo bên mình.

Hắn căn bản chưa cho y cơ hội giấu diếm, tựa hồ chỉ cần là chuyện có liên quan tới mình, hắn sẽ không bao giờ an tâm, đều phải tự mình nhúng tay mới được...

Triển Chiêu khẽ thở dài, cũng được đi, dù sao chuyện đã tới nước này, nói thêm gì nữa cũng vô dụng.

“Cũng được, cứ như vậy đi...” Triển Chiêu nhìn một chút cánh tay vẫn còn khoác lên vai mình của Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, huynh thật không về Tuyệt Ảnh Cư sao?”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, “Em cứ như vậy không muốn ở bên Bạch gia à?”

“Không phải, Ngọc Đường hiểu lầm...”

“Vậy chính là đồng ý muốn ở bên Bạch gia rồi? Thế thì còn hỏi làm gì nữa, nếu em nguyện ý muốn ở lại chỗ đại ca đại tẩu, thì Bạch gia sẽ theo em ở lại đây, nếu em trở về Tuyệt Ảnh Cư, thì ta liền cùng em sống

trong Tuyết Ảnh cư...”

Triển Chiêu chưa kịp nói gì, lại nghe đứa bé đang nằm trên người Triển Chiêu, nhìn Bạch Ngọc Đường phồng má, “Mẹ nói không sai, mặc bạch y đều là bại hoại, bại hoại!”

64. Quyển 5 - Chương 6: Hoàng Thân Quốc Thích (6)

Nguyệt hắc phong cao.

Vốn dĩ, bọn Triển Chiêu cũng không cần lên đường vào thời điểm khuya như vậy, thời gian cũng không gấp, mặc dù sắp tất niên, nhưng thời gian vẫn còn dư dả, Hãm Không đảo cũng không cách Kim Hoa quá xa xôi.

Bạch Ngọc Đường còn muốn ném lại Triển Ký cho đại tẩu, để nó với Trân nhi chơi chung, mình có thể cùng Triển Chiêu tận hưởng thế giới hai người.

Không ai quấy rầy, rượu ngon trước mắt, hoa tiền nguyệt hạ.

Đời này đẹp biết bao.

Nhưng cuộc đời tươi đẹp đó chỉ tồn tại trong đầu Ngũ gia, mà sự thật thì lại là...

Trải qua kinh nghiệm nhiều năm của Tương tứ gia, sau khi tra hỏi thích khách dẫn về từ Thường châu, đã cho ra kết luận như thế.

Thuộc hạ của Dĩ Lợi Ngộ Khất đã bắt đầu chạy tới Kim hoa, mục đích chính là để gia chủ Bạch gia Kim Hoa bị quấy rầy không kịp trở tay.

Triển Chiêu hí lên mắt mèo, “Hắn muốn ra tay từ trên người Bạch phu nhân đi...”

Bạch phu nhân...

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn, cái từ “Bạch phu nhân này” nói ra còn khiến hắn nghĩ tới, Triển Chiêu, sau đó là gắng sức lắc đầu.

Loại suy nghĩ này mình tự nghĩ cũng thôi, nếu là nói ra trước mặt Triển Chiêu thì.

Móng mèo tuy đã thu lại so với năm đó rất nhiều, nhưng khi cào vẫn còn đau lắm, nếu con mèo con lỳ lợm

thích nạo người này nổi cơn, cuối cùng tổn thương còn không phải là Ngũ gia.

Bạch Ngũ gia chỉ lặng lẽ nhìn Triển Chiêu ở bên cạnh.

Mà tứ thử còn lại cũng sững sờ, cái từ “bạch phu nhân” thốt ra từ trong miệng Triển Chiêu nghe cứ cảm thấy sai sai, cuối cùng chỉ có Tương Bình nhẹ nhàng ho khan hai tiếng “Khụ khụ, không sai, chỗ Cẩm Đường gần đây bận bịu, chuyện làm ăn gần tới cuối năm đều phải tổng kết lại, còn nữa, gần đây có truyền tới tin tức Bạch tẩu tử đang mang thai đứa thứ hai. Tóm lại, bây giờ nếu không có ai giúp đỡ, muốn làm Bạch gia tay chân loạn lạc, cũng rất dễ dàng, mặc dù dùng bản lãnh Cẩm Đường, sẽ không xảy ra đại sự, bất quá...”

“Bạch gia Kim Hoa xảy ra chuyện, Ngọc Đường tuyệt sẽ không bỏ qua, ít nhất, có thể làm rối loạn bước đi của chúng ta...” Triển Chiêu cắn cắn môi, “Suy cho cùng...”

Bạch Ngọc Đường lạnh sắc mặt, “Miêu nhi, đừng nghĩ bậy, em đã đáp ứng ta, trong lòng có chuyện đều phải cho ta biết, đã vậy, những chuyện như vậy xảy ra, ta tự nhiên không cách nào khoanh tay đứng nhìn..”

“ ... ”

Triển mỗ có đáp ứng huynh sao? Rõ ràng chỉ có huynh đáp ứng ta mà thôi!

Nhưng, bất kể thế nào, chuyện Bạch gia của Kim Hoa đã không thể chờ được nữa, bọn họ không thể đợi tới lúc Bạch gia thật sự có chuyện rồi mới trở về giúp đỡ, chờ đến khi đó, đã không còn kịp nữa rồi, chính vì thế, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu dẫn theo Triển Kỳ lên đường trở lại Kim Hoa trước.

“Mấy vị ca ca, hôm nay chúng ta đi trước Kim Hoa, đợi chuyện trên Hãm Không đảo kết thúc, các anh trở về nhớ cẩn thận, đừng để người của Dã Lợi Ngộ Khất lợi dụng sơ hở, hôm nay...”

Tương tứ gia phát quát lông, “Lão ngũ an tâm, người theo dõi Thường Châu đã tìm được, tuy gián điệp ở Hãm Không Đảo còn ở chỗ tối, nhưng chúng ta còn tên thích khách trong tay, chỉ cần có thể tra hỏi ra chuyện của Bạch tẩu tử, dĩ nhiên còn có thể hỏi ra những chuyện khác, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi, yên tâm, chờ chuyện bên này giải quyết xong, chúng ta tự sẽ đi theo.”

Mục đích của Dã Lợi Ngộ Khất, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đại khái đã hiểu, nếu là người bình thường, giúp hắn cũng không sao, nhưng...

Dã Lợi Ngộ Khất với Diệp Thời Tích xưa kia có thâm thù đại hận.

Nói cho cùng, trước khi gặp được Triển Lâm, Diệp Thời Tích vẫn luôn nghĩ tới chuyện tìm hắn báo thù, sau đó vì nhiều nguyên nhân, mặc dù Diệp Thời Tích đã bỏ xuống thâm thù trong lòng, cũng lười đi tìm hắn, nhưng, muốn nài hoàn toàn bỏ qua cho hắn, là không thể nào.

Cao lắm là, không đi tìm hấn nữa, nhưng cứu hấn hả...

Diệp Thời Tích chỉ biết cười lạnh một tiếng, “Thôi đi, ta mong hấn chết còn không được đây!”

Còn Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, bọn họ cũng không có mấy thiện cảm với Dã Lợi Ngộ Khất, mặc dù không tới mức hận hấn sao không chết đi, nhưng cũng sẽ không nguyện ý vô duyên vô cớ giúp đỡ hấn.

Triển Chiêu là vì đại tẩu của mình, còn Bạch Ngọc Đường...

Chính là vì Triển Chiêu.

Năm đó Triển Chiêu suýt nữa hi sinh ở chiến trường, tuy nói đó chẳng qua là ngoài ý muốn, nhưng thật sự là kinh tâm động phách, mà những kẻ suýt chút nữa hại chết Triển Chiêu, chính là người Tây Hạ.

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường đối với người Tây Hạ, bất kể là quan cao, hay còn là dân chúng bình thường, đều không có thiện cảm.

Thậm chí là hết sức chán ghét, đặc biệt là với tên Dã Lợi Ngộ Khất kia.

Hừ, ai thêm quan tâm tới sống chết của hấn, nếu bây giờ hấn đứng trước mặt Ngũ gia, Ngũ gia nhất định sẽ cho hấn một đao, đâm hại Ngũ gia với Miêu nhi phải xa cách nhiều năm như thế, hơn nữa, còn khiến Miêu nhi của mình để lại một di chứng như vậy, cho hấn một đao là quá lời... hừ...

Bạch gia càng nghĩ càng cảm thấy, không biết có cần lên tiếng với Diệp Thời Tích, khi nào đối phó với gã, nhớ để lại một chút cho hấn ra tay hay không.

Bởi vì dẫn Triển Ký theo, nên Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu không thể cỡi ngựa, chỉ dẫn theo cỗ xe ngựa chạy tới Kim Hoa.

Chẳng qua, xe ngựa này được an bài theo tính tình Bạch ngũ gia, vừa thoải mái, vừa an trí, mà cũng vì thế gây ra không ít phiền toái suốt dọc đường.

Bạch Ngọc Đường dựa vào xe ngựa, “Chắc chắc, chút tài nghệ này cũng dám đương đao trước mặt Bạch Ngũ gia...”

“Ngọc Đường có cảm thấy dọc đường này, sơn tặc quá nhiều hay không?” Triển Chiêu cau mày, ôm chặt tiểu hài nhi trong ngực, “Hiện giờ cũng không phải thời chiến, vì sao nhiều sơn tặc tới vậy đây...”

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, “Có gì mà kỳ quái, đại khái là tên khốn Dã Lợi Ngộ Khất kia giở trò đi...”

Bạch Ngọc Đường chợt dừng lại, “Ý em là...”

Bạch Ngọc Đường đầu gối cũng là kẻ thông minh, vừa được nhắc nhở đã nghĩ hiểu: “Chắc chắc, Dã Lợi Ngộ Khất dù sao cũng là một Đại vương Tây Hạ, hôm nay còn phải mượn tay sơn tặc tới cản chúng ta, chỉ sợ cuộc đời sung sướng của hắn sớm chấm dứt rồi, đại khái, Lý Nguyên Hạo đã phát hiện hành động gần đây của hắn, ai, gần vua như gần cọp, huống hồ gì còn là kẻ giống như Lý Nguyên Hạo.

Tới cả Triệu Trinh nhìn qua chỉ là kẻ vãn nhược trong hoàng cung Đại Tổng, cũng đóng một vai hết sức khó đối phó, thì kẻ giống như Lý Nguyên Hạo càng không cần phải nói.

“Ngọc Đường, chúng ta phải tăng tốc.” Triển Chiêu khẽ thở dài, “Dã Lợi Ngộ Khất hôm nay đã là cùng đường mặt lộ rồi, chỉ sợ hắn sẽ không bỏ qua dù chỉ một cơ hội nhỏ nhoi, tho gấp còn biết cản người, huống gì hắn còn là một con sói, nếu hắn muốn đánh chủ ý lên người Bạch phu nhân, thì...”

Phải nhanh lên.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng nghiêm túc, “Đã thế thì mau lên xe, chúng ta tận dụng lúc trời còn sáng chạy tới Kim Hoa, mặc dù chuyện này phức tạp, nhưng đại ca sẽ không chịu ngồi không, có lẽ huynh ấy còn chưa biết lý do, nhưng nhất định sẽ có nghi ngờ, đừng lo lắng quá, chúng ta cứ gắng hết sức thôi.”

Coi như chuyện có gấp hơn nữa, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không nói ra lời “Đi suốt đêm”, liếc nhìn Triển Chiêu đang há miệng, chặn lại lời của y, “Không được thương lượng nữa, chúng ta tìm khách sạn đi!”

Nếu để Triển Chiêu đi đường đêm bị cảm lạnh, thì phải làm sao?

Tuy Triển Chiêu bĩu môi, ngoài miệng không nói, nhưng tim lại thật ấm áp.

Chẳng qua vẫn cứ lo lắng khôn nguôi.

Lý Nguyên Hạo để ý tới hành vi của Dã Lợi Ngộ Khất, vẫn như cũ không muốn thả người, có lẽ không muốn để hắn sống sót, mặc dù Dã Lợi Ngộ Khất đã có ý muốn quy ẩn.

Người chết chính là sự đảm bảo tốt nhất, hiện nay Dã Lợi Ngộ KHất đã có uy vọng cực cao ở Tây Hạ, cho dù có quy ẩn, cũng là một sự tồn tại hết sức to lớn, Lý Nguyên Hạo là kẻ lòng dạ độc ác, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Dã Lợi Ngộ Khất chính là điểm yếu này, nên bất kể ra sao cũng muốn mượn sức Diệp Thời Tích để chạy khỏi Tây Hạ.

Chỉ cần không còn ở lại địa bàn Tây Hạ, Lý Nguyên Hạo có ra tay cũng sẽ cố kỵ hơn nhiều. Cho dù lòng dạ hắn có ác độc hơn nữa, cũng không muốn gây sự, Tây Hạ với đại Tổng khó khăn lắm với bình ổn lại, tuy

dã tâm của Lý Nguyên Hạo còn cao xa hơn thế nữa, nhưng đại tướng Tây Hạ trong chiến tranh mấy năm trước đã chết đi rất nhiều...

Tây Hạ đã hi sinh, mà Đại Tổng, còn có Bàn Thống.

Cho nên Dã Lợi Ngộ KHất hiểu, mình phải nhanh chóng rời khỏi Tây Hạ, tốt nhất, là có thể vào ở đất Miêu Cương mà Diệp THời Tích từng sống khi bé, như vậy, có lẽ sẽ được an toàn.

Cho nên, hắn phải nhanh chóng bắt lấy chuỗi của Diệp THời Tích.

Triển Chiêu, Triển Lâm, hoặc là Triển Ký.

Chẳng qua, nghĩ thì dễ, lúc thật sự hành động, thì phải dùng tới số lượng người lớn, mà bây giờ, Dã Lợi Ngộ KHất cảm thấy đầu óc quá hỗn loạn, Lý Nguyên Hạo đang dần dần thu lại người trong tay hắn, người hắn có thể dùng hiện giờ đã giảm đi một cách nhanh chóng.

Chưa kể...

Hảo Thủy Xuyên.

Diệp Thời Tích từng đứng trên chiến trường, cười lạnh.

Nơi này, chính là nơi năm ấy nàng đã cứu Triển Chiêu.

Nơi này, chính là nơi năm ấy nàng gặp lại người gọi là “phụ thân”.

Mà bây giờ, “phụ thân” của nàng tựa như đang cần nàng giúp đỡ.

Bây giờ thì mới nhớ tới nàng, nàng hiện giờ cũng đã gần 30, ngược lại khiến nàng nhớ tới, nàng vẫn nhớ, năm mình còn đậu khẩu niên hoa, người đó từng muốn giết chết nàng đây?

Diệp Thời Tích đi tới bên cạnh chồng mình, “Tình huống bên Thường Châu sao rồi?”

“Ừ, có chút tiến triển, Bạch Ngọc Đường với Tiểu Chiêu đã dẫn theo Ký nhi tới Kim hoa rồi, nghĩ một chút, muốn phá hủy kế hoạch của Dã Lợi Ngộ KHất cũng không cần bao nhiêu thời gian, bên chúng ta lại có thêm sức mạnh...” Triển Lâm thu hồi thở, “Không chừng còn có thể về nhà trước cuối năm đây!”

65. Quyển 5 - Chương 7: Hoàng Thân Quốc Thích (7)

Bạch Ngọc Đường thật ra thì không thể nào trở về Kim Hoa.

Từ lúc còn rất nhỏ, hắn đã chạy tới Hãm Không đảo, sau đó báii sư học nghệ bị dẫn đi, thời gian đó cũng hiếm khi về lại Bạch gia, Kim Hoa, rồi tới tận lúc hắn xuất sư rồi, lại tiếp tục xông xáo giang hồ, ít khi trở lại Kim Hoa.

Cho dù có về, cũng không có gì đáng nói, dứt khoát khỏi về đi.

Kim Hoa ở trong ấn tượng của Bạch Ngọc Đường, sâu đậm nhất là khi Bạch Kim Đường bị bệnh nặng, chỉ tiếng khi đó hắn tới thăm gấp gáp.

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cuối cùng đã thành công tới được Kim Hoa Bạch gia.

Hiện giờ thế lực trong tay Dã Lợi Ngộ Khất đã rất ít, đặc biệt là ở đại Tống, cho dù Lý Nguyên Hạo muốn động tay động chân trên đất Tống, cũng phải dè chừng, huống chi Dã Lợi Ngộ Khất nay chỉ là một thần tử mà Lý Nguyên Hạo muốn trừ khử.

Căn bản không đáng xem.

Bạch gia có gia chủ Bạch Kim Đường trấn giữ, hiện nay Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu lại thành công ẩn nấp ở Bạch gia, Dã Lợi Ngộ Khất muốn ra tay bắt sống Triển Chiêu hoặc Triển Ký ở Bạch gia, gần như là không thể.

Dã Lợi Ngộ Khất đương nhiên không dám hạ thủ nặng với Triển Chiêu và Triển Ký, nếu Triển Chiêu hoặc Triển Ký gặp phải chuyện gì trong tay hắn, đừng nói giúp hắn thoát khỏi Tây Hạ, chỉ sợ trực tiếp hạ độc hắn thay Triển Chiêu, Triển Ký báo thù mới là nguyện vọng của Diệp Thời Tích.

Vân Lạc Tử đã không còn trẻ nữa, không có sức quản nhiều chuyện như vậy, bà chẳng qua là lượn sang Tây Hạ trên đường du sơn ngoạn thủy, vô tình nghe được mấy chuyện dính líu tới Dã Lợi Ngộ Khất, nên không nhịn được mới đi hỏi thăm tình hình hiện nay mà thôi.

Thế lực trên tay Dã Lợi Ngộ Khất đã không còn nhiều, bây giờ hắn chỉ có thể ký gởi hi vọng lên người Triển Chiêu và Triển Ký...

Vân Lạc Tử nhấp một hớp trà, “Lý Nguyên Hạo bây giờ chỉ còn thiếu một cái cơ là có thể giết chết Dã Lợi Ngộ Khất rồi, còn lấy cơ gì hử, bất kể trên giang hồ hay còn là Triều đình, chỉ cần muốn liền dễ dàng có, huống chi, Dã Lợi Ngộ Khất cũng không phải là người trong sạch.”

Nếu bây giờ Triển Lâm lần Diệp Thời Tích đã tới, vậy chuyện Tây hạ giao cho tụi nó quản lý là được rồi.

Vân Lạc Tử bày tỏ, mình lớn rồi, không còn huyết khí phương cương như thời trẻ, loại chuyện như vậy, vẫn nên giao cho hậu bối thôi, dù sao thân phận của Diệp Thời Tích hiện giờ...

Muốn đối phó với Dã Lợi Ngộ Khất, Diệp Thời Tích tương đối danh chính ngôn thuận hơn.

Mà Diệp Thời Tích cũng không phải không có bản lĩnh.

Vân Lạc Tử miễn cưỡng ngáp một cái, “Nếu thế, chuyện giao lại cho hai đứa, sắp sang năm mới rồi, ta nên tranh thủ về sớm vui chơi với Ký nhi...”

Triển Lâm gật đầu, đặt chén trà trên tay xuống, “Sư phụ, Ký nhi con tạm thời gửi ở Kim Hoa Bạch gia, tiểu Chiêu cũng vậy.”

“Kim Hoa Bạch gia?” Vân Lạc Tử trợn mắt, “Cái tên này dường như rất có lai lịch, ta thường nghe thấy cái tên này trên giang hồ, hình như cũng liều mạng giống a Lâm, còn nghe nói Kim Hoa Bạch gia dường như có một hậu bối giang hồ hết sức bản lĩnh...”

Triển Lâm nhìn Vân Lạc Tử, “Vâng, Bạch huynh rất có bản lĩnh.”

Còn cái vị phía sau là ai? Hắn cũng không biết.

Vân Lạc Tử cười, cầm chén trà che đi nụ cười trên mép.

Nhìn bộ dáng này của a Lâm, nhất định có người ở Kim Hoa Bạch gia đắc tội nó, nếu không lấy tính cách của a Lâm, căn bản không thể lộ ra thần sắc thế này.

Sau khi chia tay Vân Lạc Tử, Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích ỷ vào võ nghệ cao cường, dưới ban ngày ban mặt lên vào viện của Dã Lợi Ngộ Khất.

Trước hết, phải đi xem xét tình huống hiện tại của hắn, biết người biết ta, trăm trận không nguy,

Triển Lâm với Diệp Thời Tích dùng tuyệt thế khinh công đã mất tích khỏi giang hồ Yến Tử Phi cùng nhau bay xuống, rất nhanh liền tìm được tung tích của Dã Lợi Ngộ Khất.

Lúc nhìn thấy Dã Lợi Ngộ KHất, Triển Lâm cùng Diệp Thời Tích liền thở phào nhẹ nhõm.

Trạch viện của Dã Lợi Ngộ Khất đề phòng sâm nghiêm, không đâu sánh kịp.

Diệp Thời Tích đã từng đi qua hoàng cung đại Tổng, bên trong hoàng cung là hoàng đế Đại Tổng, dĩ nhiên

phải cực kỳ sâm nghiêm, nhưng mà nơi này...

Diệp Thời Tích cười lạnh một tiếng, phủ đệ của Dã Lợi Ngộ Khất, tuy không thể so với Hoàng cung Đại Tổng, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Mà quan trọng nhất là, đám binh mã được an trí trong phủ đệ của Dã Lợi Ngộ Khất, đều không phải quân của Dã Lợi Ngộ Khất.

Sự mờ ám ở đây, rất rõ ràng.

Dã Lợi Ngộ Khất, bị Lý Nguyên Hạo giam lỏng, rõ ràng, Lý Nguyên Hạo đã tìm ra cớ trị tội Dã Lợi Ngộ Khất.

Nghĩ tới cũng phải, chỉ là một cái cớ thôi, trên miếu đường, cái gì cũng có thể trở thành cái cớ,

Người chính nhi bất kính như Triễn Chiêu đó, đến cuối cùng cũng phải tìm một lý do để đem y ra giết chết tại biên cương, huống gì lịch sử đen của Dã Lợi Ngộ Khất vốn là không ít, hiện giờ Lý Nguyên Hạo muốn tìm, dễ dàng biết bao nhiêu.

Triễn Lâm đứng bên cạnh vợ mình đưa mắt nhìn, thấy đối phương chẳng qua là an tĩnh, không nhìn rõ buồn vui.

Diệp Thời Tích tuy không muốn thừa nhận, nhưng Dã Lợi Ngộ Khất dù sao cũng là cha nàng, mà lúc này Lý Nguyên Hạo muốn đưa Dã Lợi Ngộ Khất vào chỗ chết, một giọt máu đào hơn ao nước lã, cho dù Diệp Thời Tích giả vờ như không thêm để ý, thì Triễn Lâm vẫn hiểu, đối với Dã Lợi Ngộ Khất, trong lòng nàng vẫn còn mâu thuẫn.

Hắn xác thật là cha của Diệp Thời Tích, nhưng đồng thời, hắn cũng là kẻ thù đã giết mẹ của nàng.

Diệp Thời Tích lắc lắc đầu, khước miệng nở nụ cười, “Chàng đừng gấp, thiếp biết phân tặc.”

Nói rồi, Diệp Thời Tích nhích người trên cành cây, đổi tư thế một cái, “Nếu là ở chín năm trước, hắn gặp chuyện thế này, có lẽ thiếp còn phân vân, nhưng bây giờ hử, hừ, chàng cũng không biết năm đó thiếp ở dưới Nhạn Đãng Sơn thê thảm tới mức nào, ban đầu nếu hắn dám xuống tay, thì bây giờ có tư cách gì trách thiếp thuận gió đẩy thuyền thay Lý Nguyên Hạo diệt trừ hắn? Huống chi, hắn không chỉ là kẻ thù đã giết mẹ thiếp đâu, tại chàng còn chưa thấy, trận chiến tại Hảo Thủy Xuyên ba năm trước, kẻ cho tiểu Chiêu một đòn sau chót, chính là cái gã này đó?”

Nghe tới đây, Triễn Lâm một mực lặng yên không nói một lời cuộc nhện không được cau mày.

Tính tình Triễn Lâm bình thường luôn là nhạt nhẽo, quan hệ của Dã Lợi Ngộ Khất với Diệp Thời Tích thì

khá phức tạp, hẳn tính ra cũng là một cái tâm kết của Diệp Thời Tích, nên ngày trước Triễn Lâm một mực khuyên nàng bỏ qua thù hận cho bản thân một cơ hội, cũng vì không muốn nàng bị tâm kết của mình làm đầu óc mù quáng, nếu cả đời nàng sống trong thù hận, một cô nương tốt như vậy, ước chừng sẽ không còn tương lai nữa.

Ân oán ngày xưa của Dã Lợi Ngộ Khất cùng Diệp Thời Tích, không dính dáng quá nhiều tới Triễn Lâm, hẳn tự giác xem mình là chồng của Diệp Thời Tích, lại không quá phận quản tới ân oán của vợ mình, nếu cần giúp một tay, hẳn dĩ nhiên sẽ hết sức tương trợ, nhưng nếu nàng không muốn nói nhiều, hẳn tự nhiên sẽ không can thiệp quá mức.

Nhưng, ranh giới cuối cùng của Triễn Lâm rất thấp, bất kể chuyện gì, chỉ cần dính dáng tới em trai mình, mặc kệ đối phương là người tốt hay người xấu, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần gây phiền toái cho Triễn Chiêu đều bị hung hăng dạy dỗ một lần, rất nhiều người đến tận bây giờ còn không biết cuối cùng mình đã đắc tội ai.

Đơn cử có thể nhìn Bàng thái sử, sau khi bị mèo hoang quấy rầy hơn gần ba tháng, sau đó bị tất cả cửa hàng tên “Lâm Nhật” từ chối nói chuyện làm ăn với phủ Thái sư xong, Bàng thái sử mới biết sau lưng Triễn Chiêu vẫn còn một sát tinh như vậy.

Mà tuy Bàng thái sử bảo đi gây phiền phức cho Triễn Chiêu, nhưng lão vẫn còn biết phân tấc, bất quá là thường ngày quen thói gây sự với người của phủ Khai Phong, rảnh rồi thì qua khiêu khích nhân viên phủ Khai Phong một tí, mà Triễn Chiêu lúc mới vào triều đình nhìn qua rất ngây ngô rất dễ bắt nạt, Bàng thái sử chẳng qua là tuân theo quy củ của mình: Trái hồng phải chọn trái mềm để bóp.

Vậy mà, Dã Lợi Ngộ Khất đầu có cái tâm tư “Chẳng qua là đùa vui một chút” như vậy, ít nhất Dã Lợi Ngộ Khất trên chiến trường là như vậy, nhất định đã từng nghĩ rằng “Chỉ cần xử lý Triễn Chiêu là Đại Tổng sẽ thiếu đi một nguồn chiến lực lớn.” mà thôi.

Nói cách khác, vị đại vương Tây Hạ Dã Lợi Ngộ Khất này, khẳng định đã khơi dậy sát tâm với Triễn Chiêu.

Dám nổi sát tâm với Triễn Chiêu, Triễn Lâm làm sao bất kể?

Triễn Lâm cảm thấy, mình có nên đi gặp mặt cái tên Dã Lợi Ngộ Khất, ba năm trước đã nổi dậy sát tâm, muốn dùng một đòn cuối cùng giết chết Triễn Chiêu ở Hảo Thủy Xuyên, để làm suy yếu sức chiến đấu của Đại Tổng, hơn nữa ba năm sau vẫn còn muốn lợi dụng Diệp Thời Tích giúp mình ra khỏi Tây Hạ hay không?

Hừ, hẳn tướng hẳn chính là trung tâm thế giới chắc?

Diệp Thời Tích híp mắt nhìn chồng mình đột nhiên bùng lên sát khí, trong lòng không biết là tư vị gì.

Trong lòng Triễn Lâm, Triễn Chiêu vẫn còn quan trọng hơn nhiều lắm.

Nhưng, Triễn Lâm là chồng nàng, Triễn Lâm cũng là huynh trưởng của Triễn Chiêu, có lúc nàng cảm thấy mình đúng là vô cớ gây sự, Triễn Chiêu ra đời không lâu, vợ chồng Triễn gia liền song song qua đời, Triễn Lâm đối xử với Triễn Chiêu tốt cũng phải lý.

Hơn nữa, Triễn Lâm rất khác biệt so với những nam nhân nàng từng gặp được trên giang hồ, lũ đàn ông kia căn bản không để nữ nhân trong lòng, đối với hôn sự cũng không buồn đề ý, mà Triễn Lâm đối với một nửa của mình là thật lòng, thật ý, kể từ lúc bọn họ thành thân, Triễn Lâm quả thật không có quan hệ với bất kỳ nữ nhân khác nữa.

Mặc dù Trung bá nói, thiếu gia nhà ông tới giờ chưa từng quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào.

Như thế, trong lòng Triễn Lâm vốn chỉ có Triễn gia với Triễn Chiêu, sau đó lại nhiều thêm Diệp Thời Tích, sau đó lại thêm Triễn Kỳ...

Diệp Thời Tích hiểu rõ, nàng thật ra không cần đề ý như vậy, Triễn Lâm sẽ không đời nào ra ngoài tìm nữ nhân khác, càng không thể nào tìm nam nhân.

Đồng thời, nàng sẽ thấy áy náy, ghen với Triễn Chiêu ư, đúng là...

Quá sức vô lý rồi.

Triễn Chiêu về phương diện này, đơn thuần tới mức không ngờ được, nàng vẫn còn nhớ rõ, năm đó sau khi Triễn Chiêu đưa mình về Triễn gia, còn nghiêm túc tìm nàng nói xin lỗi, bởi vì khi ấy nàng bị thương quá nặng, nên lúc Triễn Chiêu giúp nàng băng bó đơn giản, không để ý liền nhìn thấy vài thứ không nên nhìn...

Thân là người mang y thuật tuyệt diệu, Diệp Thời Tích hiểu lúc băng bó những thứ lộn xộn kia cơ hồ không tránh khỏi, nàng tự nhiên sẽ không để trong lòng, lúc đó Triễn Chiêu nghiêm túc kể với nàng như vậy, nàng ngại cả người.

Rốt cuộc đây là con cái nhà ai nuôi? Bỏ vào giang hồ không sợ bị người ta ăn tới mức ngay cả xương cũng không dư lại à...

66. Quyển 5 - Chương 8: Hoàng Thân Quốc Thích (8)

Diệp Thời Tích cùng Triễn Lâm quyết định chủ ý xong, sẽ tới gặp mặt Dã Lợi Ngộ KHất một lần, sau đó đập hấn vào địa ngục.

Người dám uy hiếp Triễn Chiêu, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Triễn Lâm âm thầm hừ lạnh hai tiếng, ngày xưa bắt động thanh sắc là vì không biết rõ cuộc kẻ thù của Triễn Chiêu năm đó là ai, mà năm đó quân Tây Hạ tới Hảo Thủy Xuyên đông như thế, hắn không có đủ siêng đi tra xét từng tên một, đành bỏ mặc thôi.

Còn bây giờ...

Nếu biết năm đó kẻ hạ sát thủ với Triễn Chiêu chính là tên Dã Lợi Ngô Khất, Triễn Lâm nhất định sẽ ra báo thù cho em trai, bằng không không chịu được.

Triễn Chiêu cũng không biết vị huynh trưởng của mình ở Tây Hạ xa xôi đang bắt đầu hắc hóa, y hiện giờ còn đang vô lực nhìn Bạch Ngũ gia, “Ngoan lệ” trong miệng giang hồ “đánh nhau” với một đứa con nít.

Này cũng không tính là đánh nhau, Bạch ngũ gia dĩ nhiên không thể nào không đánh lại một đứa con nít mới mấy tuổi, chẳng qua, kẻ chống lưng cho thằng này lớn quá.

Vợ mình đi chống lưng cho thằng nhãi con, Bạch ngũ gia bày tỏ, Mình đánh không lại...

Chuyện bên Dã Lợi Ngô Khất đã dần sáng tỏ, con cờ hắn giấu ở Đại Tổng cũng chậm rãi bị cứu ra, Triễn Chiêu thậm chí cảm thấy, mình không cần quá để tâm tới chuyện này nữa, rất sớm sẽ giải quyết xong xuôi.

Bạch Ngọc Đường thì càng không cần nói, tới bây giờ hắn chưa khi nào để ý tới chuyện này.

Đối với chuyện của Dã Lợi Ngô Khất, chấp niệm lớn nhất của Ngũ gia, chính là tìm ra gã, đập cho một trận.

Dã Lợi Ngô Khất dù sao vẫn là người Tây Hạ, nếu giết hắn thật, cho dù có là bản ý của Lý Nguyên Hạo đi nữa, nhưng khẳng định sẽ rất khó chịu nếu giết hắn không phải người Tây Hạ.

Bạch Ngọc Đường hết sức thấu hiểu.

Đồ của mình chỉ có mình mới có quyền xử lý, bất kể đối phương là cái quỷ gì, cũng không thể động vào đồ của mình.

Từ nhỏ Bạch Ngọc Đường chính là như vậy.

Tứ thủ Hãm Không Đảo cùng với đảo chủ thực thụ, phu nhân của ngụy đảo chủ chỉ cần một câu nói đã dẫn theo thám tử Tây Hạ bị nhốt mấy hôm liền tới Kim Hoa Bạch gia, cũng nói gián lược chuyện họ bị mấy người này uy hiếp.

Thật ra cũng không sai biệt lắm với suy đoán của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bây giờ Dã Lợi Ngộ Khất đã rơi vào đường cùng, con bài tẩy sau chót chỉ còn lại Diệp Thời Tích, thế mà “Con bài tẩy” đó cũng không phải dạng ngoan ngoãn nghe lời, mà hiện tại phần lớn thế lực của hắn ở Tây Hạ đều bị Lý Nguyên Hạo lấy lại, cho dù là bản thân hắn, cũng đang bị giảm lỏng rõ ràng, chẳng qua là dùng một lý do hết sức đường hoàng.

“Bệnh nặng liệt giường.”

Cái cớ này đúng là vụn vặt.

Vì thế Dã Lợi Ngộ Khất chỉ có thể đánh chiêu cuối cùng, cuộc sống thế này hắn không chịu được.

Chẳng qua, người hắn an bài ở Đại Tổng, đã cực kỳ ít, người hắn có thể liên lạc, điều động thì càng ít hơn.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh hai tiếng, “Ha, hắn không muốn nhẫn nhịn, lúc hắn có được danh tiếng lớn, hắn cũng phải nghĩ tới ngày hôm nay chứ, nào có chuyện dễ dàng như thế?”

Hiện giờ Dã Lợi Ngộ Khất ở Tây Hạ, đã không được xem trọng nữa rồi.

Bất kể là giang hồ hay miếu đường, chuyện này rất dễ dàng đoán ra, năm đó danh tiếng lớn, vất vả nắm được trong tay, phần lớn người như vậy tâm tư đều như rắn rết...

Năm ấy Triển Chiêu từ giang hồ bước chân vào miếu đường, còn không phải là đối mặt với những tình cảnh như thế sao? Người có thể thật sự hiểu ý, không có bao nhiêu cả.

Hiện giờ Dã Lợi Ngộ Khất tay trắng, còn có thể làm gì đây?

Bạch Kim Đường ha ha cười hai tiếng, “Rất nhiều người đều là như thế đó, chỉ cần đi trên đường thôi cũng có thể tùy ý diễn ra một màn cường hào cướp hiếp, quyền thế mới là chính, ai thêm quần nhiều chuyện như vậy, bất quá phần lớn loại người đó, cuối cùng sẽ gặp xui xẻo thôi.”

Không chấp nhận hiện thực, thì còn gì tiền đồ nữa?

Cuối cùng Dã Lợi Ngộ Khất cũng không thể gây ra sóng to gió lớn gì ở Đại Tổng, thậm chí là ở Kim Hoa, về phần Triển Chiêu và Triển Ký sao, càng không phải nghĩ, không ít gián điệp của hắn để lại Đại Tổng đều bị tìm ra, mà bản thân hắn, đang bị nhốt nơi Tây Hạ, cả tòa nhà cũng bước không ra được.

Hậu chiêu gì, không cần nghĩ nữa.

Triển Chiêu vốn đã yên lòng, bỗng nhiên lại lo lắng.

Bởi vì Sư phụ lão nhân gia chạy tới.

Vân Lạc Tử ở rất nhiều năm trước, trên giang hồ đã gần như không nghe nói tới cái tên này, mà bây giờ, danh tự này giống như chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Thật nhiều người đều cho là Vân Lạc Tử đã chết, chết ở thiên trì, xác táng thiên trì.

Nhưng bây giờ, Vân Lạc Tử trong truyền thuyết đột ngột xuất hiện ở Kim Hoa phủ, Bạch gia, để một đám hậu bối giang hồ phải kinh hãi.

Chuyện năm ấy của Vân lạc Tử, đám tiểu bối tự nhiên không dám chen lời, nhưng mấy vị đảo chủ Hãm Không Đảo, tuy không biết Vân Lạc Tử, lại vẫn nghe tới danh tiếng của bà.

Nói thật, Vân Lạc Tử còn tính là trưởng bối của Giang Trữ bà bà, nghe đâu, Giang Trữ bà bà đã từng gặp mặt Vân Lạc Tử khi đi theo sư phụ mình.

Năm ấy sao, mấy vị đảo chủ Hãm Không đảo, chưa có một ai xuất thế, cả Giang Trữ bà bà cũng mới là một bé gái mười ba, mười bốn tuổi, nhưng vị Vân Lạc Tử tiền bối vẫn để lại cho bà một ấn tượng sâu sắc.

Lúc ấy, đại hội võ lâm vẫn còn rất lưu hành, cứ dăm ba năm là phải cử hành một lần, mà người tham gia đại hội võ lâm đa phần đều là loại người lén lút, lúc ẩn lúc hiện trong hội trường, rốt cuộc chúng có bao nhiêu bản lĩnh không ai biết, thế nhưng, Vân Lạc Tử lại khác.

Năm ấy, Vân Lạc Tử đạt được danh tiếng cực cao trên giang hồ, bằng kinh công hiểm có trên thế gian, mà cũng bởi vì dung mạo bất phàm của bản thân Vân Lạc Tử.

Ngoại hình của Vân Lạc Tử hết sức xinh đẹp, theo lời Giang Trữ nói, thì đó là một cô gái thanh tú, quan trọng nhất, là trông nàng vô cùng thuần khiết.

Ánh mắt trẻ con luôn đặc biệt chân thành.

Mà mấy thập niên sau, Vân Lạc Tử đã không còn là người giang hồ trẻ tuổi ngày ấy, bà bây giờ là người ngoài giang hồ, cho dù giang hồ có xảy ra tình phong huyết vũ gì đi nữa, bà cũng không quan hệ.

Vân Lạc Tử đã chết ở thiên trì, mấy chục năm trước.

Hiện tại, có chăng qua là sư phụ của Triển Lâm và Triển Chiêu, cũng không phải là Vân Lạc Tử.

“Thăm thăm, ôm”

“Ký nhi ngoan nào, tới đây, thăm thăm ôm.” Vân Lạc Tử hôm nay từ mi thiện mục, chẳng qua là một lão nhân gia bình thường nhất, “Con trai a Lâm đã lớn thế này rồi, thời gian trôi qua nhanh quá, như đã nói, ta nghe a Lắm bảo tiểu Chiêu đã chạy theo người ta rồi, chuyện này là sao?”

Triển Chiêu: ....

Cái gì là chạy theo người ta? Rõ ràng là người ta chạy theo con mà!

Bạch Ngọc Đường:....

Cái gì gọi là chạy theo người ta? Rõ ràng là về chung một nhà với người mình mà!

Mấy vị đảo chủ còn lại của Hãm Không đảo cùng đảo chủ kiêm đảo chủ phu nhân cũng trợn to hai mắt, không chớp nhìn lão nhân gia đột ngột xuất hiện trong sân nhà.

Công phu bà ấy rất cao, thế ngoại cao nhân à?

Sau đó Triển Chiêu khẽ thở dài, hướng mọi người giải thích: “Đây là gia sư, họ Vân.”

Rốt cuộc còn là địa bàn của Bạch gia, Bạch Kim Đường vẫn còn đủ lý trí: “Vân tiên bối, một đường khổ cực, xin người trước đi nghỉ ngơi, con đã cho người an bài khách phòng, nằm ngay bên cạnh phòng Triển Chiêu và Triển Ký, nếu thầy trò hai người muốn tự cự cũng tiện.”

Nói xong còn hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ý bảo hắn đừng làm rộn chuyện.

Theo tình cách của Bạch Ngọc Đường, Bạch Kim Đường cũng không khó tưởng tượng, hắn nhất định sẽ chạy tới chỗ Triển Chiêu đi, nhưng bây giờ có sư phụ Triển Chiêu ở đây, tốt nhất là đừng làm ra hành vi nào kỳ quái.

Nếu bị lão nhân gia nhìn ra, bị kích thích cái gì đó, không tốt đâu.

Cho dù bà có công phu cực cao đi nữa, nhưng bà vẫn già rồi, tuy còn khỏe mạnh nhưng, người già mà, lúc nào không muốn ôm cháu, trông bà cưng Triển Ký thế kia là hiểu rồi.

Chẳng qua là, Bạch Kim Đường hơi bị xem thường lão nhân gia.

Vân Lạc Tử cười, đem cái mông Triển Ký nâng cao một chút, “Thanh niên bây giờ tốt hơn năm đó nhiều, ít nhất còn thành thật, nhớ năm đó a, tên này còn dối trá hơn tên khác, lại còn tưởng mình cái gì cũng vạm vỡ.”

Chuyện đã quá xưa rồi, ai còn biết chứ?

Vân Lạc Tử một tay ôm Triển Kỳ, một tay kéo Triển Chiêu, sau đó bỏ lại cho Bạch Ngọc Đường một ánh mắt lạnh nhạt, “Tiểu Chiêu tới, để vi sư nhìn một chút, hai ba năm trước quả thật quá hung hiểm, mặc dù sau này Thời Tích bảo vô sự, nhưng vi sư vẫn không an lòng...”

Triển Chiêu biết sư phụ chính là đang nói chuyện mình bị thương nặng ba năm trước, chỉ biết ngượng ngùng xoa xoa mũi, ngoan ngoãn đi theo sư phụ rồi.

Bạch Ngọc Đường bấu môi, không cam lòng.

Nhưng lại không dám bám đuôi.

Sư phụ Triển Chiêu trước khi đi, để lại cho mình ánh mắt đầy thâm ý, mặc dù hắn không sợ bà không thích hắn, vì dù sao Triển Chiêu bây giờ cũng đã lẫn lộn với hắn rồi, muốn bọn họ chia tay là không thể, nhưng hắn nhìn ra được, Triển Chiêu rất quan tâm sư phụ mình.

Cơ mà, không biết sư phụ Triển Chiêu bà ý có...

Bạch Ngọc Đường híp mắt.

Tứ thủ Hãm không đảo có thể không biết, đại tẩu hắn có thể không biết, nhưng Diệp Thời Tích đã từng theo hắn nói những chuyện liên quan tới sư phụ Triển Chiêu.

Triển Chiêu có thể sống tới hôm nay, đều nhờ sư phụ y cả.

Diệp Thời Tích từng kể, sư phụ Triển Chiêu là Vân Lạc Tử từng nổi danh giang hồ.

Vân Lạc Tử là hạng người gì, hắn vốn không rõ lắm, một tí xíuuu cũng không, nhưng sau khi nghe Diệp Thời Tích nhắc tới, hắn liền ra giang hồ dò xét thử, đáng tiếc người biết cũng lưa thưa.

Bất quá, hắn vẫn thăm dò được khá nhiều.

Theo lời giang hồ nói, Vân Lạc Tử đáng lẽ phải chết rồi, bị mấy đại môn phái xem là ma đạo đẩy xuống thiên trì, Thiên trì nước sâu, lúc đấy còn là mùa đông, mấy hôm liền không thấy bà nổi lên liền cho là bà đã chết.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Vân Lạc Tử không hề có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa nội công bà cao thâm thuần khiết, nếu đã từng tẩu hỏa thật, nội công của bà khẳng định sẽ không thuần hậu như thế được.

Rõ ràng mấy đại môn phái năm đó nói hư nói vượn

Bạch Ngọc Đường thiêu mi, cho nên mặc dù hấn ở trên giang hồ là vô câu vô thúc, lại không muốn dính líu sâu xa tới giang hồ.

Bất kể miếu đường hay còn là giang hồ, chỉ cần dính sâu, đều gặp tình phong huyết vũ.

67. Quyển 5 - Chương 9: Hoàng Thân Quốc Thích (9)

Vân Lạc Tử kéo Triển Chiêu chạy mất.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy khẩn trương, hấn dĩ nhiên biết trong lòng Triển Chiêu Vân Lạc Tử quan trọng tới mức nào, hấn còn biết Vân Lạc Tử bây giờ chính là một trong số ít trưởng bối của Triển Chiêu, hấn còn biết, mình đã từng làm ra chuyện có lỗi với y.

Triển Lâm khẳng định cũng biết, nếu như không phải do hiện tại Triển Lâm đang ở bên Tây Hạ, thì một tên cuồng em trai như hấn, nhất định sẽ tìm tới mình đánh cho một trận trước đã, cho dù đánh không lại cũng có thể khiến mình khổ sở một phen.

Chính nhờ mấy lần tiếp xúc, gần như đã hiểu rõ tính cách của Triển Lâm, Bạch Ngọc Đường cũng sớm chuẩn bị tinh thần nếu Triển Lâm có tới đây tính sổ, không chỉ mỗi Triển Lâm, còn có Diệp Thời Tích.

Bất quá, dù sao bây giờ Triển Chiêu vẫn còn ở chung với mình, hấn là đôi vợ chồng Triển gia kia cũng sẽ không ra tay quá ác... chắc là vậy...

Tóm lại, những ngày tới đây của Bạch Ngọc Đường, sẽ không dễ dàng mà sống.

Về phần mấy vị đảo chủ khác cùng với đảo chủ phụ nhân của Hãm Không Đảo, mặc dù không rõ lắm giữa Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường xảy ra chuyện gì, nhưng cũng hiểu hai đứa từng cãi nhau, nếu không Triển Chiêu sẽ không vô duyên vô cớ biến mất một khoảng thời gian như vậy, tuy đến cuối cùng Bạch Ngọc Đường vẫn chạy theo Triển Chiêu đi mất.

Nhưng, đám người này cũng chỉ bày tỏ hóng chuyện rất vui.

Bạch Lão ngũ từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng gây chuyện, bây giờ không ai có cách dọn dẹp thay hấn, Tương lão tứ thân là người chuyên gia phải thay Bạch lão ngũ thu thập mọi chuyện phiền toái, phe phẩy quạt lông tỏ ý chuyện vui lần này nhất định phải nhìn cho kỹ, bỏ qua sẽ không còn dịp nào nữa đâu.

Bạch Ngọc Đường trừng mấy người họ một cái, cuối cùng “hừ” một tiếng, chạy tới phòng cách vách sư phụ

của Triển Chiêu nghe lén.

Nhưng mà, Vân Lạc Tử đã cùng độ đệ mình nói nhỏ, dĩ nhiên là không muốn để ai nghe thấy.

Mặc dù Bạch Ngọc Đường cũng không muốn che dấu tung tích, bởi vì ở trước mặt một cao thủ như Vân Lạc Tử làm chiêu trò gì cũng như không, chẳng qua hắn không ngờ rằng, Vân Lạc Tử vốn cũng không cho hắn một cơ hội để “Nghe lén” nữa.

Mặc dù Vân Lạc Tử kéo Triển Chiêu đi về phía phòng khách Bạch gia chuẩn bị cho bà, nhưng Bạch Ngọc Đường nhận ra trong phòng chẳng có một ai cả.

Bạch Ngọc Đường:.....

Mà ở bên kia Tây Hạ, Triển Lâm với Diệp Thời Tích không có thoải mái như bên Kim Hoa Bạch gia, mặc dù bây giờ gặp mặt Dã Lợi Ngộ Khất với họ không phải chuyện phiền toái, nhưng vẫn phải tới xử lý cho xong.

Chẳng qua, người đầu tiên bọn họ tìm cũng không phải Dã Lợi Ngộ Khất.

Hiện giờ toàn thân Dã Lợi Ngộ KHất đều bị giam lỏng, nếu họ đi tìm hắn, nhất định sẽ bị phát hiện, mà kẻ giám thị Dã Lợi Ngộ Khất khẳng định sẽ đem chuyện báo lên hoàng đế Tây Hạ, thay vì lúc đó để Lý Nguyên Hạo bắt được đuôi, không bằng trực tiếp tìm tới hắn.

Hoàng cung Đại Khánh, Tây Hạ, thủ vệ ở đây cũng không hẳn là nghiêm mật.

Diệp Thời Tích nhíu mày, ở sau lưng Triển Lâm, nhảy tới nhảy lui ở hoàng cung Đại Khánh.

Lý Nguyên Hạo ư, bất kể là Triển Lâm hay còn là Diệp Thời Tích đều không có hảo cảm với gã.

Lý Nguyên Hạo chính là loại đàn ông trong ký ức Diệp Thời Tích, mặc dù nữ nhân Tây Hạ so với Đại Tống tương đối thô tháo, nhưng cũng có ích hơn một chút, bất quá, ở trong mắt đàn ông Tây Hạ, vẫn chỉ là hàng thứ phẩm, còn Diệp Thời Tích ghét nhất chính là loại suy nghĩ này.

Đàn ông như vậy cho dù có bản lĩnh tới đâu, cũng bị Diệp Thời Tích gọi là “Cặn bã.”

Về phần Triển Lâm, kể từ lúc Triển Chiêu gặp chuyện không may xong, toàn bộ dân chúng ở Tây Hạ đều trở nên đáng ghét trong mắt Triển Lâm, quân gã năm đó có xuất chinh ra chiến trường đánh nhau với em trai mình hay không!

Nhưng Lý Nguyên Hạo dù sao vẫn là quốc chủ Tây Hạ, nếu không phải bắt đắc dĩ, Diệp THời Tích với

Triển Lâm cũng lười làm ra chuyện gì không phải với Quốc chủ Tây Hạ.

Khi Triển Lâm với Diệp Thời Tích xuất hiện ở trước mắt Lý Nguyên Hạo, vị quốc chủ Tây Hạ này rất ư kinh ngạc.

Hoàng cung Đại Khánh, tuy không dám nói là có thể ngăn trở tất cả mọi người, nhưng có thể vô thanh vô tức chạy vào trong tấm cung của Quốc chủ, hai người này tuyệt đối là hết sức lợi hại, cho dù là gã cũng không chắc có thể chống lại hai người kia.

Mặc dù bình thường Lý Nguyên Hạo không khinh thường nữ nhân, nhưng một khi có người phụ nữ chạy vào tấm cung Quốc chủ mà không khiến bất kỳ ai kinh động, gã liền hiểu, nữ nhân này tuyệt không đơn giản.

“Bệ hạ...” Đối với loại xưng hô này Diệp Thời Tích thật không quen, ngay cả lúc gặp gỡ Hoàng đế Đại Tống, thần sắc của nàng cũng không có chút nhún nhường, hôm nay càng là như vậy, mặc dù lời nàng dùng là kính ngữ, nhưng chân mày lại nhăn tít, “Chuyện ta sắp nói rất quan trọng, bệ hạ nên nghiêm túc lắng nghe thôi.”

“Dân nữ gọi Diệp Thời Tích, đã từng...” Chân mi Diệp Thời Tích nhăn nhiều hơn, rõ ràng nàng không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng hôm nay nàng nhất định phải giao phó cho rõ, “Đã từng được xem là con gái của Dã Lợi Ngộ Khất, nhưng đây không phải trọng điểm, bây giờ họ của ta là Diệp...”

“Người muốn nói chuyện gì?” Lý Nguyên Hạo thân là kẻ đứng đầu một nước, tự nhiên cũng có chút bản lĩnh, hiện giờ gã đã dốc hết sức thu hồi thể lực binh mã của Dã Lợi Ngộ Khất, mà nữ nhân trước mặt hôm nay lại nói tới người hết sức nhạy cảm trong mắt gã, còn tự xưng là con gái của hắn, gã tự nhiên muốn hỏi cho rõ ràng.

Ba chuyện vớ vẩn gã lười biết, chỉ cần biết chuyện quan trọng nhất, nữ nhân kia muốn gì.

Diệp Thời Tích nhìn Lý Nguyên Hạo, cảm thấy hơi tức cười.

Ai cũng chỉ biết lo cho lợi ích của bản thân, người có thể giúp đỡ lúc người khác khổ sở như Triển Chiêu thật là hiếm có, không chỉ mỗi Dã Lợi Ngộ Khất mà ngay cả Lý Nguyên Hạo trước mặt nàng đều là kẻ vì lợi ích.

“Ừ, chuyện xưa này dài quá, ta nói tóm tắt đi, ta tới đây báo thù.”

Một câu ‘Báo thù’ khiến tim Lý Nguyên Hạo run lên.

“Quả nhân hình như cũng không quen biết người...”

“Ta lại không bảo là tìm người báo thù.” Diệp Thời Tích nhún vai, thả tiểu Thanh trong tay áo ra cho đi chơi một chút, “Mặc dù ta từng nghĩ tới chuyện báo thù toàn bộ Tây hạ, các người tốt nhất tới cảm ơn phụ quân nhà ta, nếu không nhờ chàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Tây Hạ, ừ, nói nhầm rồi, ta tới tìm kẻ đã từng là Đại vương – Dã Lợi Ngộ Khất để báo thù.”

Lý Nguyên Hạo thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói tiếp, “Dã Lợi tướng quân có thù oán với người sao?”

“Có thù oán sao?” Diệp Thời Tích hừ lạnh hai tiếng “Đương nhiên là có, thù giết mẹ, ta làm sao có thể quên, nếu hắn đã nhận mẹ ta vào trong viện của hắn thì vì cái gì lại để mặc lũ nữ nhân trong nhà hắn hại chết mẹ ta? Hừ, ta chính là ngựa mất bọm đàn ông khinh thường phụ nữ các người đấy, hắn thế mà gan, sau khi mẹ bị hại chết, còn cố gắng đuổi giết ta mấy năm, nếu không phải mười năm trước có người cứu ta sau khi bị té xuống Nhạn Đãng Sơn, thì bây giờ đã sớm chết rồi, bây giờ hắn vẫn ngon lắm, cảm thấy ta hữu dụng còn tới tìm ta, còn lâu!”

Diệp Thời Tích nói thế, Lý Nguyên Hạo cũng có thể đoán được đại khái chuyện nàng nói là chuyện gì.

Năm đó gã còn chưa phải Quốc chủ của Tây Hạ, chẳng qua là một trong nhiều người thừa kế ngôi vị mà thôi, không có quyền phát biểu, chuyện này gã cũng chỉ là nghe nói.

Dã Lợi Ngộ Khất từng bị trọng thương ở ngoại địa, sau đó được nữ nhân Đại Tổng cứu giúp, cô gái kia không biết Dã Lợi Ngộ Khất là người Tây Hạ, chẳng qua đi ngang thấy người bị thương thuận tay giúp hắn cầm máu mà thôi, ngược lại Dã Lợi Ngộ Khất không nói hai lời đã mang người về nhà của mình, hơn nữa để cô ta sinh cho mình một đứa con gái.

Nhưng cô gái đó không phải người Tây Hạ, còn trong nhà Dã Lợi Ngộ Khất lại có quá nhiều nữ nhân Tây hạ quyền thế, cứ vậy, nữ nhân Đại Tổng hầu như lúc nào cũng bị khinh thường, cuối cùng qua đời rất sớm, còn lại đứa bé gái nọ, không biết vì sao liền biến mất.

Câu chuyện này rất nhiều người đều biết, chẳng qua Lý Nguyên Hạo chưa bao giờ nghe rằng, Dã Lợi Ngộ Khất còn phái người đuổi giết con gái của mình, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút liền hiểu.

Dã Lợi Ngộ KHất khi ấy đang muốn củng cố lai thế lực, dĩ nhiên sẽ không muốn để người ta nắm thóp, mà một chuyện sở hữu một nữ nhân không phải người Tây hạ như thế cũng đủ để người ta đe dọa, nhưng trong trường hợp không có chứng cứ gì, nếu Dã Lợi Ngộ Khất nhất nhất khẳng định không có chuyện đó thì chẳng ai làm gì hắn được cả, nhưng nếu Diệp Thời Tích còn sống, vậy Dã Lợi Ngộ Khất đã bị nắm được điểm yếu, chạy thế nào cũng không thoát được.

Mà chuyện như thế này, đương nhiên phải làm trong âm thầm, không ai ngu xuẩn đi khoe ra.

Nếu như gã gặp chuyện giống hắn, có lẽ cũng sẽ phái người xử lý đứa con gái nọ.

Lý Nguyên Hạo thở dài, muốn trách thì trách Dã Lợi Ngộ Khất năm đó xử lý không sạch sẽ, bây giờ người tìm tới cửa, không cần gã ra tay hắn cũng sẽ chết, cũng xem như là một kết cục đẹp đi.

Dù sao, Dã Lợi Ngộ Khất kiêu gì cũng chết, xem tình hình bây giờ, gã đã không cần tìm cho hắn một cái có đặc biệt nữa rồi, vì Dã Lợi Ngộ Khất hiện tại không làm ra chuyện gì để mình ban cho hắn một tội danh cả.

“Quả nhân đã biết mục đích các người tới đây rồi, Dã Lợi Ngộ KHất quả nhân sẽ tự mình xử lý, bất quá, sợ là phải để Diệp cô nương lãnh tội thay.”

Diệp Thời Tích lạnh lùng liếc gã, cuối cùng nghĩ ngợi, “Không sao, cũng không phải tự nhiên ta tới Tây Hạ này, chẳng qua là...”

“Diệp cô nương có lời nói thẳng.”

“Năm ấy ta còn nhỏ, không có bản lĩnh gì, sau đó được a Cửu đón về Miêu Cương, một mực không có cơ hội, nghĩ tới sau này cũng không có.” Diệp Thời Tích ngưng lại một chút, “Ta muốn đem hài cốt của mẫu thân về.”

“Thật ra chuyện này cũng không cần nói rõ với bệ hạ.” Diệp Thời Tích cười, “Đã thế, đêm nay làm phiền, dân nữ cáo từ.”

Triển Lâm cái gì cũng không nói, chỉ lặng lẽ đứng sau lưng vợ mình, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Vậy mà, theo như lời Diệp Thời Tích nói, hắn chính là lắng nghe bằng cả trái tim.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-tich-thu>